

KẾ HOẠCH HỦ NỮ

BỂ THĂNG THÀNH CÔNG

Trần Phong Địch Mặc Hề

Lời dẫn

Đàn ông chia làm ba loại: Gay là nam đồng tính luyến, bi là nam song tính luyến, straight là nam dị tính luyến, trong đó straight lại có cách giải thích khác là “thẳng”, cho nên mọi người thường gọi nam dị tính luyến là “giai thẳng”.

Hủ nữ là tên gọi tắt của “hủ nữ tử”, chỉ phụ nữ đặc biệt yêu thích BL (tức Boy Love - thể loại nam - nam, nhất là truyện tranh BL). Thể loại tiểu thuyết viết về tình yêu nam - nam được gọi là Đam mỹ, trong đó một cặp gay sẽ được chia làm công và thụ, phía đóng vai chồng là “công”, phía đóng vai vợ là “thụ”.

Trần Phong Đích Mặc Hề

Chương 1

Ước tính ra dân số thế giới khoảng sáu tỷ người, còn số lượng loài heo thì có đếm mãi cũng không hết. Người lười heo đều nhiều như vậy nên đảng Thượng Đế toàn năng cũng phiền lòng vô hạn, hiệu suất làm việc theo đó giảm sút, gây ra rất nhiều sai sót, ví dụ điển hình là đẻ một con heo đầu thai thành người.

Dân số tăng trưởng quá mức nên Thượng Đế quyết định thực hiện chính sách “tinh giảm biên chế”, cho trai đẹp sinh ra đều thành đồng tính khiến không ít cô nàng phải đau lòng tự sát, rất nhiều nhân vật mang giới tính nam cũng vì trai đẹp mà dính AIDS. Ban đầu, Thượng Đế lấy làm hài lòng lắm, tự tán thưởng mình thật quá thông minh, sau lại phát hiện xu hướng này dường như không tốt, cứ đà ấy sớm muộn gì loài người cũng tuyệt diệt. Vì vậy, Thượng Đế liền sáng tạo ra hai loại người: giai tầng tuyệt đối cùng hủ nữ. Tỷ lệ giai tầng nhiễm AIDS rất thấp, hủ nữ thấy nam cặp với nam chỉ biết hưng phấn. Thượng Đế dương dương tự đắc, không ngờ sơ ý để một con heo đầu thai làm hủ nữ.

Chu Tiểu Bạch nhà ta năm nay hai mươi lăm cái xuân xanh, “hủ hóa” từ khi nào không rõ.

Giới tính nữ, chủng tộc không rõ.

Quan điểm sống thứ nhất: Có thể ngồi, quyết tâm không đứng; có thể nằm, quyết chẳng chịu ngồi.

Quan điểm sống thứ hai: Không ăn McDonald là có lỗi với danh hiệu hủ nữ.

Quan điểm sống thứ ba: Kiên quyết giấu giếm “tiềm năng chưa khai quật” đến cùng.

Quan điểm sống thứ tư: Muốn ăn no, chóng lớn thì phải có tiền.

Quan điểm sống thứ năm: Mình muốn đi Tây Tạng!

Gần đây, Chu Tiểu Bạch tâm trạng rất khá, không những suốt ngày ăn bám mà còn hao tiền tốn của cho net, khả năng nuôi heo của mẹ cô nàng đã chạm mức cực hạn rồi. Kỳ này Chu Tiểu Bạch phải rời nhà tự lực cánh sinh rồi sao? May là từ năm một tuổi bạn đã rành chuyện này, nên mẹ bạn mới xác định bạn quả thực là người chứ không phải heo.

Vấn đề của bạn nằm ở chỗ mãi về sau này, hơn nữa còn là vấn đề rất lớn.

Gần đây, bạn đã thành công trên con đường tái sinh làm người, tìm được một chỗ cho bạn suốt ngày hư thối trong một siêu công ty cực kỳ hoành tráng, làm một nhân viên văn thư nho nhỏ. Công việc này thật tốt, không có việc gì khác ngoài đánh máy, đóng dấu và gọi điện thoại, cả ngày trừ đi ăn với đi toilet, không cần rời khỏi chỗ ngồi! Quan trọng nhất là không hạn chế lên mạng, hơn nữa tốc độ siêu nhanh, một bộ GV⁽¹⁾ thường tải mất mấy tiếng chỉ chốc lát đã xong, chỗ ngồi của bạn cũng cực kỳ hoàn mỹ, nằm tận xó xinh cuối cùng của phòng làm việc siêu lớn, tha hồ một mình đắm chìm trong truy lạc...

Thêm vào đó, chỗ bạn tuy khuất nhưng chỉ cần thò đầu ra là mọi chuyện trong phòng không thoát khỏi tầm mắt, ví như trưởng phòng nhìn nhân viên nam nào đó với ánh mắt dâm dăng, đầy mùi vị YY⁽²⁾. Mỗi khi nhìn máy vi tính mà thấy hoa mắt chóng mặt, bạn liền ló đầu ra “ngắm cảnh”, tự tìm chút lạc thú.

Chẳng hạn như ngày nào đó, Tiểu Bạch liếc thấy trưởng phòng đang nói chuyện với một anh chàng phụ trách đồ họa, ánh nhìn lơ lửng về YY đến độ bạn hận không thể đứng sau lưng trưởng

phòng đẩy một cái xem cảnh ông ta lao tới như sói vồ mồi sẽ thế nào. Không ngờ, đúng lúc ấy trưởng phòng đại nhân lao lên, suýt chút nữa thì lao ra cửa, cất giọng vô cùng niềm nở: “Quản lý có chuyện gì vậy?”, bộ dạng tươi cười nịnh nọt đến Tiểu Bạch cũng thấy tự thẹn không bằng.

Quản lý nghiêm mặt nói: “Lát nữa cấp trên họp, mấy người thu xếp mang sổ tay quảng bá đã chuẩn bị sẵn lên đó.”

“Vâng, tôi hiểu rồi.” Trưởng phòng thấy cấp dưới có X thêm khát, thấy sếp trên có X bắt lực, đúng là co được mà duỗi cũng được! Tiểu Bạch vừa nghĩ vừa nhô đầu khỏi cái góc âm u của mình, ra sức nhìn qua vách ngăn giữa bàn mình với bàn đối diện.

Trưởng phòng tiễn quản lý đi rồi đảo mắt phát hiện ngay cái đầu bạn Bạch thò ra: “Chu Tiểu Bạch! Cô đem sổ tay lên phòng họp tầng ba mươi tám ngay.”

“Hả...” Tiểu Bạch giờ mới tỉnh mộng. “Nhưng tài liệu tôi còn chưa đánh xong (GV của bạn sắp tải xong đến nơi... Hơn nữa ghế ngồi ẩm chỗ này giờ, bạn thực sự không muốn rời đi chút nào!).”

Trưởng phòng lườm bạn một cái: “Đi xong rồi về gõ tiếp! Sơ yếu lý lịch của cô không phải viết cô vốn là dân thể dục thể thao sao? Một mình cô mang đi được rồi...”

“A...” Bạn Bạch hết há miệng ra lại ngậm miệng vào mà không thốt nên lời. Quả thực bạn vốn là dân tay ngang. Về chuyện học thể dục thể thao, ban đầu vì hoàn thành mộng tưởng vĩ đại hết ăn lại nằm nên bạn mới dứt khoát quyết chí học đô vật. Ai ngờ cuối cùng phát hiện luyện đô vật không phải chỉ ăn là xong mà còn phải động tay động chân, bạn bèn kiên quyết bỏ luôn... Nhưng trên sơ yếu lý lịch vết tích còn ghi, cả trên thân thể cũng để lại dấu vết không thể chối cãi.

“Haizz...” Bạn Bạch thở dài, cam chịu ôm lấy chồng sổ tay quảng bá in màu khổ 8k⁽³⁾ cao đến một thước xông ra khỏi cửa phòng.

Cả phòng trông thấy cảnh đó đều không nén nổi vẻ kinh ngạc: “Thật mạnh quá đi mà... Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong được!” Chu Tiểu Bạch không phải dạng liễu yếu đào tơ, nhưng vóc người cũng chỉ thuộc loại trung bình, chỉ hơi cao một chút thôi mà ẩn giấu sức mạnh kinh người như vậy, quả khiến người ta giật mình!

Trưởng phòng đặc ý nói: “Phòng tuyên truyền chúng ta sống dựa vào đầu óc cả, cũng nên có người sống nhờ thể lực chứ...” Trưởng phòng đại nhân thì ra vì như vậy nên mới nhận Chu Tiểu Bạch ư?

Với Tiểu Bạch, việc ôm chồng sổ tay cao ngất ngưỡng kia rất đơn giản, nhẹ nhàng, nhưng khi ôm chồng cao ngất đó rồi, có nhìn thấy đường hay không lại là chuyện khác. Bạn chỉ còn cách dựa vào cảm giác và sự tính toán mà thẳng tiến về phía thang máy. Vào được thang máy coi như tương đối dễ dàng nhưng việc cả thang máy trừ bạn ra không có một bóng người quả thực là chuyện khiến bạn méo mặt, bạn không có bản lĩnh mọc ra cánh tay thứ ba, phải làm thế nào đây?!

Bạn Bạch tựa người vào thang máy, ngẫm nghĩ bây giờ muốn chắt đóng sổ tay cao ngất này lên sàn mà không đổ xem ra rất khó, nhưng cũng không thể không bấm nút lên tầng. Tiểu Bạch thoáng cân nhắc rồi rút chân ra khỏi giày cao gót, nhắc chân nghiêng một góc chín mươi độ, ngón cái nhắm thẳng nút tầng ba mươi tám mà nhấn... Nhưng mà... với không tới!

Vì sao không phải là tầng ba mươi bảy? Cũng không phải là tầng ba mươi chín? Nếu là ba mươi chín thì vừa vặn biết bao... Sao lại cứ phải là ba mươi tám?

Đã gắng sức nhắc cao chân, lại còn phải đề phòng chuyện đóng đồ trên tay rơi xuống, Tiểu Bạch thàn than, bạn ấy mà là heo thì có phải tốt rồi không, còn có thể lấy mũi mà bấm nút!

Ngay lúc bạn Bạch nhắc chân cổ thêm lần nữa, đột nhiên cửa thang máy mở ra. Cứu tinh tới

rồi! Bạch ta còn chưa kịp hai mắt đắm lệ, vừa thấy người vào là ai lập tức hối hận, hối hận vì đã nhận lời mang đồ này, càng hối hận vì đã giờ chân bám thang máy... Chưa hết, hối hận nhất chính là khi trước mới vào công ty không nên ngó nghiêng để chứng kiến được cảnh em gái ở cabin đối diện ngồi mê mẩn ngắm hình tổng giám đốc trong tám ảnh chụp chung với các quản lý cấp cao, như vậy hẳn bạn còn có thể làm ra vẻ tinh như không mà buông chân chứ không phải như lúc này... Bạch ta trưng bộ mặt như người bị tảo bón kinh niên, khóe miệng giật giật, chậm rãi bỏ chân xuống, hướng về phía hai vị trợ lý ngẩng cao đầu tựa đang lấy mũi mà nhìn bạn Bạch cười mĩa, khó nhọc lên tiếng: “Chào... chào tổng công(4), à không, tổng... giám đốc ạ!”

Mặc Duy Chính khẽ liếc chòng sỏ hoành tráng trước mặt Tiểu Bạch, ánh nhìn sắc bén mang theo lực xuyên thấu vô cùng mạnh mẽ. Khí thế của giai thăng quả nhiên kinh người, khí chất của giai thăng quả nhiên khiến bạn khó chịu.

“Đồ ăn của công ty ta gần đây bỏ dưởng thật...” Mặc Duy Chính thân nhiên mở miệng nói băng quơ, giọng điệu đầy vẻ chế giễu: “Một nữ nhân viên mà cũng hăng hái, đầy sức sống thế này.”

Nói xong, hắn đưa tay định bấm nút tầng ba mươi tám, song ngón tay gần chạm tới nơi chốt dừng lại, liếc qua hai trợ lý rồi không chút do dự rút khăn tay từ túi ngực bên trái lau lau mặt nút bấm, sau đó đưa khăn cho một trợ lý, không quên khẽ nhếch khóe miệng.

Đổi lại là người khác, trong một tình huống khác, Tiểu Bạch nhất định một tay xóc cổ áo thăng cha này mà quăng xa ngoài tầm nhìn hai mươi mét. Nhưng hôm nay, bạn chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, không những phải chịu nổi si nhục lớn lao mà còn phải gượng cười: “Ha ha ha...” Bạn đột nhiên cảm thấy điệu cười của mình cực kỳ nịnh bợ, rất rất tương tự với điệu cười của trưởng phòng thì phải.

Tuy hành vi của bạn thực không có khí tiết, nhưng ai bảo đối phương là tổng giám đốc đề đầu cười cổ bạn không biết bao nhiêu tầng chứ... Dù không phải BOSS của cuối song lực công lực thủ của hắn không thể xem thường được.

Chu Tiểu Bạch VS Mặc Duy Chính

Công: 50 ? ? ? ? ? ? ?

Thủ: 50 ? ? ? ? ? ? ?

Lực công kích cùng lực phòng ngự của người này căn bản không phải loại Tiểu Bạch dám mó vào, lấy năng lực hiện có mà đối đầu đúng là chuyện ngu hết thuốc chữa! Tiểu Bạch vừa nghĩ vừa cười, không hề hay biết bên kia thang máy vẫn im lặng như tờ. Mặc Duy Chính vốn không thêm chú ý đến bạn, vậy mà Bạch ta cứ như món đồ chơi lên dây cót, cười mãi không thôi.

“Ha ha ha ha...”

Một nữ trợ lý bỗng bật cười, Mặc Duy Chính quay đầu lại thoáng nhìn, lập tức thế giới lại yên ắng, ngoại trừ bạn Bạch vẫn mở miệng “ha ha”.

Chờ thang máy rung lên một tiếng trong trẻo rồi dừng lại ở tầng ba mươi tám. Mặc Duy Chính ra ngoài đầu tiên, theo sau là hai trợ lý không ngừng khua giày cao gót trên nền đá. Bạch ta trông thấy vậy chỉ chép miệng, nhìn giai thăng kéo cả bầu đoàn gái gú thế này đúng là khó chịu... Mặc dù Mặc Duy Chính mặt tiền dư sức làm các chị em thét chói tai nhưng với một hủ nữ, đàn ông không phân biệt đẹp xấu, chỉ có công cùng thụ.

Có điều, bạn Bạch rất nhanh đã phải hối hận vì bạn đứng nghĩ vẫn nghĩ vợ này giờ, cửa thang máy vô cùng xấu tính đã đóng ngay lại. Bạn đưa chân ra ngăn cửa thì đã muộn, cộng thêm việc ai đó ở tầng dưới ăn no rồi việc đi nhấn thang máy khiến bạn Bạch chưa kịp ra ngoài, chỉ còn nước tro mắt nhìn số tầng càng lúc càng giảm, tốc độ cực kỳ nhanh chóng.

Chương 2

Phòng họp đã chật kín người. Mặc Duy Chính mới chậm rãi bước vào, ngồi xuống ghế chủ tọa, những người khác cũng yên vị chờ cuộc họp bắt đầu. Đến lúc này, trợ lý đứng bên chuẩn bị tài liệu mới cuống lên: “Sổ tay quảng bá lần này sao còn chưa đưa tới?”

Quản lý bộ phận quảng cáo nhướn mày, chẳng phải đã sai người mang lên rồi sao? Tay trưởng phòng này làm ăn kiêu gì thế! Bất gặp cái liếc mắt của Mặc Duy Chính, anh ta có chút xấu hổ.

Sổ tay quảng bá? Mặc Duy Chính, mặt không đổi sắc, trong đầu lại đang chạy nước rút, hình như có chút ấn tượng... Chẳng phải nữ nhân viên trong thang máy lúc nãy ôm chồng sổ tay quảng bá đó sao? Đi cùng một thang máy, bản thân hẳn đã tới nơi lâu như vậy rồi, sao cô ta còn chưa thò mặt ra nhỉ? Hai trợ lý bên cạnh cũng nhớ ra: “Là... cô gái vừa rồi?”

Mặc Duy Chính không nói một lời, chỉ khẽ gật đầu, hai trợ lý liền vội vàng bước ra ngoài.

“Chúng ta cứ bắt đầu đi vậy.” Giữa phòng họp yên tĩnh nổi lên tiếng xì xào bàn tán, Mặc Duy Chính vừa mở miệng trấn áp, trong chớp mắt lại lặng yên như cũ.

“Thật xui xẻo quá đi...” Bạch ta bị đuổi xuống tận tầng hai rồi rút cuộc cũng lên tới tầng ba mươi tám lần thứ hai, dù sức vóc khỏe mạnh nhưng phải ôm chồng giấy tờ cao ngất lâu như vậy cũng có hơi mệt, hai cánh tay cũng muốn tê cứng rồi.

Bạn vừa ra khỏi thang máy liền thấy hai trợ lý đã đứng chờ sẵn.

“Hà?” Chu Tiểu Bạch ngơ ngác hỏi. “Các vị muốn xuống dưới sao?...”

“Chúng tôi đang chờ cô đấy!” Một trợ lý tức giận nói. “Bắt đầu cuộc họp rồi mà sổ tay quảng bá còn chưa thấy đâu!”

“A...” Bạn Bạch vội thanh minh: “Là tại thang máy...”

“Đừng nói nữa, mau vào đi!” Cô trợ lý còn lại lên tiếng giục nhưng hoàn toàn không có ý ra tay giúp cô nàng. Cũng khó trách người ta, mặc đồ công sở bó sát, lại đi giày cao gót kia, gót nhọn như đinh, nhìn thế nào cũng không phải hình mẫu lý tưởng cho việc ôm cả chồng sổ tay mà đi.

“Ừm...” Chu Tiểu Bạch đáp rồi liêu xiêu theo chân hai người kia nhằm hướng phòng họp, lòng thầm than hai chân khó chịu quá đi...

Ghét nhất là khi làm OL phải đi giày cao gót. Nếu cứ trốn trong cái góc kia, bạn có thể lén tháo giày ra, nhưng giờ thì đúng là hết cách.

Chu Tiểu Bạch nấp sau chồng sổ vĩ đại chậm chạp đi vào, theo hướng dẫn của trợ lý đến trước mặt Mặc Duy Chính. Cô trợ lý lấy một quyển trên cùng đưa đến cho Mặc Duy Chính, ánh mắt hẳn ngừng lại trên “núi sổ” chùng một giây rồi quay đầu.

“Lui ra sau...” Nữ trợ lý nhắc nhở Chu Tiểu Bạch.

“Oái...” Tiểu Bạch nghe lời lùi một bước, không ngờ gót giày đột nhiên bị tregon, cuối cùng Tiểu Bạch cũng thực hiện được mong ước “thoát giày”, chân vung lên thành một đường hoàn mỹ, trượt luôn khỏi giày! Đã vậy, nghe nói người luyện thể thao tay chân đặc biệt phối hợp, bây giờ chân đã lẹch, tay nhất định cũng không ổn đi chăng nào...

“Ha ha...” Chu Tiểu Bạch nhìn Mặc Duy Chính bị cả đồng sở nặng như cùm giáng thẳng xuống đầu, ngoài cách trưng ra điệu cười ngu ngơ “thương hiệu”, bạn quả thực không biết phải nói gì, xung quanh cũng lặng ngắt như tờ. Đến khi quyền sở trên đầu Mặc Duy Chính rơi xuống mặt bàn, nhìn trang sổ mở ra Chu Tiểu Bạch mới tìm được lý do an ủi, bèn chỉ vào nàng người mẫu gọi cảm động quảng cáo cho sản phẩm của công ty trên đó, kích động nói: “Tổng công đại nhân... Anh thật không hổ danh là giai thẳng nhé, sở rơi vào đầu cũng phải là thiếu nữ gọi cảm thế kia, gọi cảm lắm lắm ấy...”

Cả phòng... lặng đi như chết...

Chu Tiểu Bạch nghĩ nhất định phải tìm kế xoa dịu sắc mặt âm u, hắc ám của Mặc Duy Chính, vội vàng mở miệng: “Cái này... Tổng giám đốc, anh đừng giận... Để tôi mua *Playboy* kỳ tới cho anh có được không?...” Có người nói giai thẳng đều thích món ấy, ấn tượng của Chu Tiểu Bạch với giai thẳng xưa nay là vậy, đều thích nhìn phụ nữ khỏa thân... Thực sự là biến thái, vậy mới nói chỉ có gay là hay nhất, muốn xem cũng xem đồng loại... Chu Tiểu Bạch vững tin là như thế.

Cả phòng... áp lực như cuồng phong bão táp...

Cửa phòng bật mở, Chu Tiểu Bạch bị tổng cô, xong! Trong đầu Chu Tiểu Bạch lập tức hiện lên suy nghĩ, cuộc sống heo chuồng của bạn, chỗ ngồi xa xỉ, thời nát của bạn, cùng với GV mới tái xuống còn chưa kịp thương thức của bạn... kỳ này đều một đi không trở lại rồi...

“Tổng cô cô ta ngay...” Mặc Duy Chính trở lại phòng làm việc, không thềm nghĩ ngợi, cũng không chừa chỗ thương thuyết mà nói luôn.

“Vâng...” Trợ lý đáp. “Lý do là...”

“Không có lý do gì hết.” Mặc Duy Chính mở một tập tài liệu, nói mà không buồn ngẩng đầu.

“Dạ...” Trợ lý định nói mà không nén được, bật cười thành tiếng, biết rõ không nên mà không sao kìm nổi. Dù tổng giám đốc nói là không có lý do nhưng rõ ràng là có, trước mặt cả hội đồng quản trị cùng quản lý cấp cao mà nói năng bung bét, lý do quá đầy đủ nhưng lại không thể nói thành lời.

Mặc Duy Chính nhướn mày, cơn giận trong lòng hiện cả trên mặt: “Cười cái gì?”

“Không có gì a...” Trợ lý không dám cười nữa, nghiêm túc nói. “Tôi sẽ đi báo cho bên nhân sự và bên quảng cáo ngay.”

Chu Tiểu Bạch sau khi bị đá bay “hoành tráng” như vậy đành sống nhờ nhà bạn bè, dù gì cũng phải gắng mà chống đỡ đến cuối tháng mới về nhà nhận tội với mẹ già, vừa tự lực cánh sinh chưa được mười ngày đã thua cuộc chạy dài thì đúng là mất mặt.

“Cậu định ăn nằm dâm dề ở nhà mình, không làm gì hết thật đấy à?” Cố Nhã nằm trên giường xem tạp chí hỏi bạn Bạch đang dán mắt vào notebook xem GV bên cạnh.

“Vậy cậu bảo mình phải làm sao bây giờ? Ai bảo mình ra quân bắt lợi, đụng trúng một gã giai thẳng cơ chứ.” Chu Tiểu Bạch lòng tin son sắt, vững chắc không chút nghi ngờ, hủ nữ và giai thẳng đúng là trời sinh thành địch.

Cố Nhã lật tiếp một trang tạp chí, hỏi thêm: “Theo cậu tội vạ là do giai thẳng cả?”

“Cũng không hẳn...” Chu Tiểu Bạch xem GV phấn khích đến khoa chân múa tay. “A... Tiểu thụ đáng yêu quá đi mất...”

“Vậy cậu định lấy chồng thế nào đây?” Cố Nhã lại hỏi. “Giai thẳng cậu không thích đã đành,

mà gay thì nhất định không đòi nào tìm cậu...”

“Tìm một gã bi là được...” Chu Tiểu Bạch không do dự đáp lại luôn. “Mẫu đây là lý tưởng nhất, chưa kể...” Bạch ta nói tới đó, mắt tỏa hào quang. “Còn có thể thường xuyên xem người thật “tường thuật trực tiếp” nữa...”

Cố Nhã nuốt nước miếng: “Rất tốt... Rất vĩ đại, không bằng cậu tới *Bloody Mary* thử làm xem có hợp không?”

Chu Tiểu Bạch từ sau máy tính thò đầu ra: “Bồi bàn lại đi đâu rồi?”

“Ha ha...” Cố Nhã cười vẻ cực kỳ xấu hổ. “Không phải thế... Là cái ả thu tiền cả ngày cứ đăm đúi nhìn Tiểu Hòa nhà mình...”

Chu Tiểu Bạch thở dài: “Vì thế nên cậu mới cà kê này giờ chứ gì...”

Bloody Mary là một quán bar rất xa hoa do ông xã Tiểu Hòa nhà Cố Nhã mở, không ít thành phần trí thức có tiền có quyền, tan sở lại tạt qua làm một ly. Cố Nhã là trạch nữ⁽²⁾ chỉ muốn thanh thoi trốn trong nhà, nhưng các em gái phục vụ trong quán thấy ông chủ trẻ tuổi anh tuấn mà thêm, đặc biệt là cô em thu tiền chiếm vị trí gần ông chủ nhất kia, Cố Nhã quả có lười ra khỏi cửa thật nhưng quán chồng thì bỏ làm sao được.

“Dù sao cậu cũng chẳng có việc gì làm, hay là buổi tối tới giúp bọn mình một chút”, Cố Nhã dụ dỗ. “Tiền công mình trả, không chừng còn gặp được bi mà cậu mong chờ đã lâu nữa cũng nên!”

“Mình không muốn đâu...” Chu Tiểu Bạch giả chết ngã ra, thu tiền vất vả quá chừng, có khi còn phải đứng... Bận tình nguyện ở nhà hết ăn lại nằm chờ chết còn hơn.

Cố Nhã thấy vậy bèn “thêm mật bẫy ruồi”: “Cho cậu ngồi ghế, còn có máy tính lên mạng thoải mái...”

Chu Tiểu Bạch lắc đầu, cũng chẳng bằng ở nhà...

“Mình nghe Tiểu Hòa nói gần đây cũng hay có gay tạt qua làm vài ly đấy...” Cố Nhã cố tình buông mồi.

Chu Tiểu Bạch lập tức nhảy dựng lên: “Mình đi!” Nhìn nụ cười đắc ý của Cố Nhã, bạn nghĩ mình thật không có tí khí tiết nào.

“Nhưng mình cũng là con gái đấy, cậu không lo sao?”

“Ha ha...” Cố Nhã bật cười, lăn một vòng trên giường. “Cậu vốn là hủ nữ ghét gai thẳng mà, huống hồ...” Cô nàng cười gian liếc Chu Tiểu Bạch một cái: “Cậu từ thời trung học tới nay đã nổi danh “bồn địa Tứ Xuyên” rồi, Tiểu Hòa không thích...”

Chu Tiểu Bạch nghe vậy, mặt biến sắc, bản thân từ trước tới giờ là “ngực sân bay”, vẫn bị các chị em gọi là “bồn địa Tứ Xuyên” nên mới muốn đi Tây Tạng, không biết gặp vùng khí áp cao có thể làm vòng một “lớn lên” không nữa?

Liếc nhìn bạn Bạch đang mãi cúi đầu ai oán “thương nhớ đồng bằng”, Cố Nhã buông một câu chí mạng: “Haizz... Ngực phẳng như vậy có leo Himalaya cũng vô dụng, chỉ bằng tìm một anh chàng nào đó ban phát cho cậu ít tình yêu đi...”

“Ăn nói buồn nôn quá đi...”

Chu Tiêu Bạch lao ra khỏi phòng, Cố Nhã đằng sau cười lớn nói với theo: “Nhớ tối nay sáu giờ đi làm đấy nhé...”

Chương 3

Mặc Duy Chính nghĩ hình như mình bị trúng oán khí không biết từ đâu lại, gần đây toàn xảy ra chuyện không vừa ý. Ngày hôm đó vô duyên vô cớ bị nữ nhân viên có bộ dạng ngu ngốc kia nói nhăng nói cuội làm hấn mất mặt trước đông đảo thành viên hội đồng quản trị cùng các quản lý, hấn đã không chút lưu tình tổng cô ta ra khỏi cửa ngay! Có điều người đi rồi mà oán khí còn vương, sáng hôm sau được tin một trợ lý gặp tai nạn, chỉ bị thương nhẹ song vẫn phải nằm viện. Kỳ thực, công việc không nhiều, thiếu một trợ lý cũng không sao, nhưng tới ngày thứ ba, đến cả trợ lý còn lại cũng chơi bài “say goodbye”, cô ta nói muốn kết hôn ở nhà làm nội trợ. Người này không thôi việc ngay nhưng cũng chỉ gắng gượng được vài ngày, chờ người mới tới bàn giao rồi nghỉ luôn.

Với Mặc Duy Chính việc nhỏ như vậy vốn không đáng kể gì, nhưng quả thực là lần này đã gây cho hấn chút phiền não. Trợ lý lúc nào cũng theo sát hấn, dù đi công tác cũng không rời, người như vậy không thể tùy tiện vơ bừa. Như hai trợ lý kia của hấn, một người đã kết hôn, một người đang yêu cuồng nhiệt, đều là những đối tượng tương đối hiếm có khó tìm. Hấn nhớ mang máng một năm trước có tuyển hai nhân viên khác, dù năng lực làm việc không kém nhưng ngày nào cả hai cũng vấp ngã, mà đều là ngã vào người hấn, lúc đi công tác lại càng thêm kinh khủng, kể từ đó hấn chỉ dám dùng người đang yêu hoặc kết hôn rồi.

Mặc Duy Chính không dừng lại bị mấy chuyện lông gà vô tội này làm phiền, mãi ưu tư, đến lúc liếc mắt trông ra ngoài cửa sổ mới hay trời đã tối đen tự lúc nào, bên ngoài lấp loáng ánh đèn, bèn đứng dậy ra về.

Về phần Chu Tiểu Bạch, tuy mới đến *Bloody Mary* ngày thứ hai nhưng đã cảm thấy rất thoải mái, cuộc sống tương đối thoải mái, dù tiền không phải của bạn nhưng cảm giác nhận tiền cũng rất tuyệt, tối đầu tiên gặp ngay một đôi cường công nhược thụ, Chu Tiểu Bạch nhìn đến mắt lóe ánh hào quang.

“Đã thấy quen chưa?” Ông xã Tiểu Hòa của Cố Nhã vốn tốt tính, cũng biết “sở thích đó” của Chu Tiểu Bạch nên đã giúp bạn chuẩn bị cả mấy tính lần tai nghe. Đáng khen ngợi nhất là dù Chu Tiểu Bạch luôn dán mắt vào màn hình nhưng tiền thu không hề thiếu, không biết nên khen bạn có khả năng tính toán hay tại sinh ra bạn đã ham “một thứ đặc biệt nào đó” rồi.

“Không tệ... Tốt lắm.” Chu Tiểu Bạch gật đầu.

“Thế là ổn rồi...” Tiểu Hòa cười nói. “Như vậy Tiểu Nhã cũng tương đối yên tâm.” Anh ta vừa nói vừa liếc nhìn màn hình trước mặt Chu Tiểu Bạch, hình như đang tải GV, thông báo đã tải được tám mươi phần trăm.

“Ừm...” Chu Tiểu Bạch ậm ừ đáp, mắt vẫn hướng về phía màn hình máy tính.

Tiểu Hòa xoay người rời chỗ thu tiền quay về quầy pha rượu trước sân khấu. Ban đầu chỗ thu tiền đặt ở đây, chỉ vì sợ thú tiêu khiển của Chu Tiểu Bạch ảnh hưởng đến khách nên mới để bạn chiếm cứ một góc, khách không thể nhìn thấy màn hình. Đột nhiên thấy một bóng người quen thuộc đi đến ngồi trước quầy bar, Tiểu Hòa nở nụ cười: “Sao lại rảnh mà tới thế này? Uống gì đây?”

Mặc Duy Chính gật đầu: “Đương nhiên là *Bloody Mary*.” Quán bar này nổi danh nhờ món cocktail *Bloody Mary* nên mới đặt tên như vậy.

Tiểu Hòa quay lại nói với bartender: “Một *Bloody Mary*”, rồi ngồi xuống cạnh Mặc Duy Chính. “Có chuyện phiền não hay sao thế?...”

Một ly *Bloody Mary* đồ thám trong suốt, dưới đáy có một viên đá được mang tới. Mặc Duy

Chính và Tiểu Hòa bắt đầu trò chuyện. Hai người họ vốn là bạn thời đại học. Tốt nghiệp, Mặc Duy Chính có lợi thế gia đình trở thành tổng giám đốc công ty KM, Tiểu Hòa gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, mở quán bar này cũng dần nổi danh. Quan hệ giữa hai người rất thân thiết, Mặc Duy Chính thường xuyên tới đây. Lúc này, nghe Mặc Duy Chính kể đầu đuôi câu chuyện, Tiểu Hòa liền mỉm cười: “Thế thì chẳng phải từ giờ cậu lại phải chịu kiếp ngày đêm đón nhận “yêu thương nhưng nhớ” từ các em rồi sao?”

Sắc mặt Mặc Duy Chính u ám thấy rõ: “Mình định không tuyển trợ lý nữa.”

“VẬY CŨNG KHÔNG TIỆN, ĐƯỜNG ĐƯỜNG LÀ TỔNG GIÁM ĐỐC CÔNG TY KM LẠI KHÔNG CÓ TRỢ LÝ”, Tiểu Hòa cười nói. “Dù đúng là rất ít phụ nữ lãnh đạm với cậu, nhưng cũng không phải không có ngoại lệ.”

“Hả?”

Mặc Duy Chính như mây nhìn Tiểu Hòa, Tiểu Hòa lại tiếp: “Trừ phụ nữ có chồng hoặc yêu đương đang nồng, vẫn còn một loại phụ nữ không có hứng thú với cậu, có khi còn phản cảm cũng nên...”

Mặc Duy Chính đang chờ nghe tiếp thì đột nhiên có người gọi Tiểu Hòa, anh ta chỉ kịp nói: “Chờ một chút” rồi đi vào bếp.

Mặc Duy Chính cầm ly rượu, ngắm viên đá dưới đáy dần tan hết mà Tiểu Hòa vẫn chưa ra, liếc nhìn đồng hồ bèn quyết định về trước, rút thẻ tín dụng tới chỗ thu tiền nói: “Một ly.”

Đang xem đến hồi “gay cấn”, Chu Tiểu Bạch không buồn ngắt đầu, chỉ vươn tay hỏi: “Uống gì?”

“Bloody Mary”, Mặc Duy Chính thờ ơ đáp.

Chu Tiểu Bạch bỗng thấy cảm giác quen thuộc rất đáng ghét, còn kiểu nói lạnh như băng thực sự rất giống... Bạn bỏ tai nghe, hơi quay đầu... quả nhiên là gã giai thẳng chết tiệt!

Mặc Duy Chính thoáng nhìn Chu Tiểu Bạch vừa quay đầu, mặt lập tức biến sắc, không phải nữ nhân viên động kinh kia thì còn ai vào đây!

“Tổng...” Chu Tiểu Bạch vừa mở miệng, từ tai nghe truyền ra tiếng rên khe khẽ của tiểu thụ, Mặc Duy Chính sững sốt, nghiêng người ngó vào, đây màn hình là những cái “chống đẩy” nhiệt tình, vận động piston... Cô ta dám ngang nhiên xem phim sex? Mặc Duy Chính còn tưởng Tiểu Bạch chỉ là đồ ngu đầu óc không tốt, giờ xem ra là đồ ngu tư tưởng không tốt, có điều... Hắn lại nheo mắt nhìn một giây, người muốn hóa đá, hai cơ thể quần quýt trên màn hình kia... là hai tên đàn ông?!

Từ nhà bếp đi ra, Tiểu Hòa nhìn Mặc Duy Chính đang ngây người như phỗng, cười nói: “Đây là loại thứ ba... hủ nữ!”

Thì ra... Khóe miệng Mặc Duy Chính giật giật, còn có loại phụ nữ như vậy tồn tại. Cứ nghĩ đến hình ảnh Chu Tiểu Bạch mắt sáng rực dán vào màn hình, trở lại phòng làm việc rồi hắn còn không khỏi rùng mình. Chỉ là... chọn người như vậy quả thực không sai.

Cứ nhớ tới hành vi ngu xuẩn của bạn, Mặc Duy Chính lại có chút dao động, nhưng dù sao bạn cũng vốn là nhân viên công ty, chắc không đến nổi bùng bét như vậy, chuyện lần trước có lẽ là ngoài ý muốn. Cơ bản người như bạn thực sự rất khó tìm, hơn nữa chỉ cần kiên trì một tháng chờ trợ lý kia ra viện, một người cũng đủ rồi, khi đó “xử tử” bạn cũng chưa muộn, Mặc Duy Chính tính toán thông suốt bèn gọi điện cho Tiểu Hòa.

“Giai hàng cao cấp đây...” Cố Nhã đẩy bạn Bạch đang mãi xem GV. “Người ta lại muốn cậu đi làm trợ lý, đúng là cơ hội hiếm có...”

Chu Tiểu Bạch không buồn ngắt đầu, đáp: “Mình ghét giai thẳng mà, làm trợ lý phải bám theo hần, khổ sở lắm.” Nhất là khí chất giai thẳng của Mặc Duy Chính đặc biệt mạnh mẽ, lại thêm hời ức đáng thẹn bị đá đít khỏi cửa vẫn còn nguyên đó, ai lại tắm hai lần trên một dòng sông, ngã hai lần ở cùng một chỗ bao giờ!

Cố Nhã tiếp tục dụ dỗ: “Chàng tổng giám đốc đó đẹp trai như vậy, cậu không thích sao?”

“Mình đã nói muốn tìm bi rồi...” Chu Tiểu Bạch kiên quyết nói.

“Làm sao biết hần không phải bi?”

Chu Tiểu Bạch nheo mắt nghĩ ngợi một hồi rồi đáp: “Theo trực giác của mình, hần tuyệt đối là giai thẳng siêu cấp.”

“Thật sao?” Cố Nhã lại tiếp. “Dù là giai thẳng cũng sẽ có lúc cong, mà nếu bỏ công bồi dưỡng có khi còn thành bi nữa, nói gì thì nói bi cũng không dễ tìm...”

Chu Tiểu Bạch rời mắt khỏi màn hình máy tính: “Ý cậu muốn nói... bê tổng giám đốc thành cong?”

“Biết đâu được.” Cố Nhã thấy bạn rớt cuộc cũng chịu buông cái máy tính ra bèn nói liền một hơi: “Đem một giai thẳng tuyệt hảo như vậy bê thành cong, cậu không cảm thấy rất có tính thách thức sao? Cậu tính xem, không chừng còn thành một bi siêu siêu tuyệt cũng nên!”

Bê giai thẳng... thành cong? Chu Tiểu Bạch ngẩn cả người, quả nhiên là mục tiêu rất đáng khiêu chiến một phen: “Khí thế giai thẳng của hần rất mãnh liệt, chỉ cần bê cong là thành bi rồi.”

“Cậu còn chần chờ gì nữa?” Cố Nhã có tình đổ thêm dầu vào lửa. “Cơ hội hiếm có khó tìm, còn không phải mục tiêu của cuộc đời hủ nữ sao?!”

“Đúng vậy!” Chu Tiểu Bạch sôi sục gạt đầu, tắt phụ máy tính. “Mình phải đi thuê lại nhà trọ ngay!” Lúc trước, vốn tưởng mình thất nghiệp, Bạch ta đã thẳng tay trả ngay nhà trọ gần công ty, tiết kiệm chút tiền bằng cách tới nhà Cố Nhã sống nhờ.

Nhìn Chu Tiểu Bạch phấn chấn ra khỏi cửa, Cố Nhã đắc ý ào lên giường lăn một vòng: “Mục tiêu của cuộc đời trạch nữ là ở nhà một mình...”

Chương 4

Chu Tiểu Bạch đã chiếm cứ phòng làm việc của Mặc Duy Chính được ba ngày...

Cả phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng gõ bàn phím và lật giở tài liệu, nhưng bầu không khí lại quái dị khác thường, Chu Tiểu Bạch vừa gõ bàn phím vừa lườm Mặc Duy Chính, Mặc Duy Chính vừa phê duyệt văn kiện vừa liếc Chu Tiểu Bạch.

Ánh mắt Chu Tiểu Bạch và Mặc Duy Chính cuối cùng chạm nhau trong khoảnh khắc, lập tức tia lửa bùng bùng tỏa ra bốn phía như muốn nói: “Tôi chịu hết nổi rồi...” Dù ánh mắt phần uất ghê gớm nhưng ai cũng im như thóc, không chịu mở miệng, “cần cù” việc ai nấy lo.

Chu Tiểu Bạch hai mắt đắm lệ âm thầm lên án, về mặt bất mãn nhìn Mặc Duy Chính...

Từ khi ngồi trong phòng này, cuộc đời rảnh rang xem GV của Tiểu Bạch xem như chấm dứt. Ngày nào Mặc Duy Chính cũng giao cho bạn cả núi việc, chưa nói đến không có thời gian xem, dù là có đi nữa thì ở trong phòng thế này làm sao bạn xem được GV, lại không có tai nghe, lẽ nào là muốn khắp phòng toàn tiếng rên rí?

Vì vậy Chu Tiểu Bạch đáng thương đành hy sinh thời gian nghỉ trưa quý báu, mua một suất ăn McDonald, thừa dịp Mặc Duy Chính vắng mặt đi tận hưởng bữa trưa cao cấp mà thưởng thức GV của bạn. Trưa hôm qua, Chu Tiểu Bạch vừa xem GV vừa chọc cái “chén tiêu thụ tuyệt thế” xuất xứ McDonald, Mặc Duy Chính lẽ ra đang an nhàn, phong nhã hưởng thụ cơm Tây lại đột ngột trở về. Hắn vừa mở cửa đã nghe bên trong truyền ra điệu cười kinh dị của Chu Tiểu Bạch: “Oa... ha ha ha...” cùng một tràng âm thanh phát ra từ máy vi tính, giọng nam gọi cảm kêu: “A... a... Đừng mà...” cộng với những tiếng “cách... cách...” do Tiểu Bạch cầm ống hút chọc vào cái chén...

Mặc Duy Chính ngây người...

Lập tức một trời sấm sét cùng lửa bùng giáng xuống, hai người cảm tức lườm đối phương.

Hiệp thứ nhất.

Nguyên cáo Mặc Duy Chính: “Cô dám ngang nhiên xem cái... loại này ở công ty!”

Bị cáo Chu Tiểu Bạch: “Đang là thời gian nghỉ trưa! Anh không có quyền can thiệp!”

Phán quyết: Bị cáo thắng lợi.

Hiệp thứ hai.

Nguyên cáo Mặc Duy Chính: “Cô dám ngang nhiên vừa ăn uống vừa chọc cái chén trong phòng làm việc...”

Bị cáo Chu Tiểu Bạch: “Đây là tôi tiết kiệm thời gian, hơn nữa cái chén này cũng không tầm thường, là chén tiêu thụ có khắc chữ “M”... Chữ M đường cong tròn trịa, như cái mông tròn bóng của tiêu thụ, lúc ống hút cắm vào...”

Phán quyết: Nguyên cáo thắng lợi, lý do: Ăn uống còn nghĩ ngợi nhảm nhí, dung tục!

Bị cáo Chu Tiểu Bạch: “Kháng nghị!”

Phán quyết: Kháng nghị vô hiệu!

Cuối cùng, Chu Tiểu Bạch vẫn có quyền xem GV lúc nghỉ trưa, nhưng bị tước quyền ăn uống linh tinh trong phòng làm việc, vì vậy hôm nay Tiểu Bạch phải chạy tới căng tin ăn rồi chạy về, mà Mặc Duy Chính không hiểu sao cũng đột nhiên ăn rất nhanh, khi Tiểu Bạch trở về hắn đã yên vị trong phòng, cười đắc ý nhìn Chu Tiểu Bạch hết như đang công khai khiêu chiến: “Xem cô làm sao mà xem tiếp đây...”

Chu Tiểu Bạch trừng mắt hung hãn nhìn hắn, bước tới bật máy tính, không coi ai ra gì, mở GV đã tải xong ra xem, lập tức trong phòng đầy những tiếng rên mờ ám khiến Mặc Duy Chính tái cả mặt hét: “Cô...” Hắn nghiến răng thốt lên, cảm giận đứng dậy bỏ ra ngoài, Chu Tiểu Bạch đắc ý cười, đã nói định lực của hủ nữ rất mạnh mà!

Buổi chiều, Chu Tiểu Bạch mở MSN tán gẫu với đám bạn bè lông bông, tất nhiên khó tránh khỏi một màn ba hoa về chiến công trưa nay.

Bạn Bạch: Biết không, mặt tên giai tửng đó xanh như tàu lá...

Bạn Nhã: Biết cậu lợi hại rồi, chuyện bẽ cong làm tới đâu rồi?

Bạn Bạch: Oái!... Mình quên mất...

Bạn Hề: Em bé Tiểu Bạch ơi, em quả nhiên rất “bạch(1)”, mục tiêu của em là bẽ giai tửng thành công chứ không phải khiêu chiến sức chịu đựng của giai tửng!

Bạn Bạch: Ủầy... Mình biết sai rồi...

Bạn Hề: Mình thấy giai tửng kia xem ra cong không nổi, đứt luôn cũng nên...

Bạn Bạch: Các đồng chí, xin hãy tin ở tôi! Trước khi hắn đứt, nhất định tôi sẽ bẽ cho cong, dù có đứt cũng phải cong, không thể cong cũng phải cong!

Cả nhà lặng ngắt như tờ...

Bạn Hề: Mình chờ cậu! Cố lên...

Chu Tiểu Bạch từ sau máy tính thò đầu ra ngó thấy Mặc Duy Chính hình như đang nghỉ ngơi, thời cơ đã đến, bạn bèn vỗ vỗ má, luyện luyện cơ mặt, cẩn thận đứng dậy đi qua, bước đầu tiên: Lôi kéo làm thân.

“Tổng giám đốc...” Chu Tiểu Bạch xun xoe cười nói.

Mặc Duy Chính ngẩng đầu nhìn Chu Tiểu Bạch: “Cô muốn gì đây...”

Tuy nói bạn chẳng có ý đồ gì, nhưng ánh mắt thật đáng sợ, hết như muốn đem hắn đi ăn sống nuốt tươi vậy.

“Tôi thấy anh có vẻ mệt, định hỏi xem anh có muốn giải trí chút không...” Chu Tiểu Bạch tươi cười thật ngây thơ, thuần khiết.

Mặc Duy Chính quả thực có chút mệt mỏi: “Có gì giải trí được...”

“Đọc truyện tranh nhé?...” Chu Tiểu Bạch giơ ra một quyển truyện tranh từ sau lưng. “Lúc mệt đọc truyện tranh là hay nhất...”

“Hả?” Mặc Duy Chính đáp. “Thật vậy sao?”

“Đương nhiên!” Chu Tiểu Bạch vỗ vòng một “đồng bằng” ra chiều đảm bảo, thuận miệng châm chích: “Không phải làm tổng giám đốc như anh, truyện tranh cũng chưa từng đọc đấy chứ?”

Mặc Duy Chính mặt biến sắc, ngó sang chỗ khác: “Sao lại thế được... Đưa đây!” Nói xong, hắn liền giật lấy quyển truyện trên tay Chu Tiểu Bạch.

“VẬY...” Hai mắt Chu Tiểu Bạch lóe sáng. “Anh... cứ từ từ xem đi nhé!...”

Mặc Duy Chính cũng không thấy chỗ nào có vấn đề, bèn mở cuốn truyện. Ừm, một người đang nhớ về mối tình đầu, một thiếu nữ chơi bóng... Tuy tình tiết có hơi tầm thường, nhưng chí ít bạn còn chưa đến mức tha hóa, còn biết đọc truyện tranh ngây thơ, thuần khiết... Mặc Duy Chính bỗng cảm thấy vui mừng vô cớ, mở trang tiếp theo, sau đó... ngây người, trang truyện trước mắt xuất hiện cảnh hai anh chàng đang ôm nhau ngủ.

“NÀY... NÀY...” Chút ý thức còn sót lại của Mặc Duy Chính chỉ đủ thốt ra mấy từ. “Đây là... cái gì?”

“Tuyệt ái chứ gì...” Đang mãi gõ chữ, Chu Tiểu Bạch không ngẩng đầu, đáp. Đây là truyện bạn cực kỳ yêu thích, huống hồ cũng không có cảnh nóng gì ghê gớm, rất thích hợp đọc giả mới “vào nghề”.

Mặc Duy Chính quăng cuốn truyện trúng đầu Chu Tiểu Bạch.

“A...” Chu Tiểu Bạch kêu lên thảm thiết, ngã ra ôm đầu, lệ lưng trông nhìn lên ai oán: “Tổng giám đốc... anh...”

Mặc Duy Chính nhìn đáng vẻ yếu đuối của bạn, thăm nghĩ thì ra cũng còn chút giống con gái...

Chu Tiểu Bạch nhào tới ôm lấy quyển truyện trên mặt đất: “Anh thật quá đáng, ngang nhiên ném Koji-sama⁽²⁾ của tôi!”

Trên mạng MSN...

Bạn Bạch: Mình bị mắg rồi... Còn quăng mình...

Bạn Nhã: Không nói cũng biết.

Bạn Bạch: Làm sao bây giờ... Lẽ nào đây thực sự là nhiệm vụ bất khả thi?

Bạn Hề: Cậu nên xem hắn là công hay thụ trước đã...

Bạn Bạch: A... Mình quên mất, có điều...

Bạn Nhã: Có điều cái gì...

Bạn Bạch: Mình nghĩ, tính cách của tổng giám đốc nếu là công ắt là đế vương công⁽³⁾, thụ là nữ vương thụ⁽⁴⁾...

“Tổng giám đốc...” Chu Tiểu Bạch vô cùng cẩn thận tiến vào lãnh địa của Mặc Duy Chính lần thứ hai. “Anh thích phụ nữ đúng không?...” Đối phó giải thẳng phải bắt đầu từ phụ nữ.

Mặc Duy Chính trừng mắt nhìn bạn: “Cô lại muốn gì đây?”

“Tôi chỉ định hỏi một chút...” Chu Tiểu Bạch cười vẻ nịnh nọt. “Lúc anh cùng phụ nữ XXOO, chắc là tương đối chủ động nhỉ?...”

Mặc Duy Chính mặt đen như than: “Mang công văn xuống tầng ba cho tôi.” Nói xong, hắn không đoái hoài gì đến bạn nữa.

“A...” Chu Tiểu Bạch nhận lấy, trong đầu toàn dấu hỏi. Thế này là sao chứ, hỏi về phụ nữ cũng không được?

Bạn Bạch mới ra cửa, Mặc Duy Chính bỗng gọi giật lại: “Không được đi thang máy!”

Chu Tiểu Bạch máy móc quay đầu lại hỏi: “Tổng giám đốc... đây là tầng bốn mươi...” Phải đi bộ á?

Mặc Duy Chính mỉm cười: “Nghe nói tay chân rảnh rồi dễ nghĩ bậy bạ, nhàn cư vi bất thiện, cứ mệt là hết ý kiến ý cò...”

Chương 5

Chu Tiểu Bạch thở hắt hắt sau khi leo lên tầng bốn mươi, sắp ngửa mở cửa xông vào, tính nghỉ ngơi một chút thì thấy ngay cảnh khiến bạn hưng phấn không sao kìm được: Mặc Duy Chính đang “nói chuyện” với trưởng phòng quảng cáo, tay trưởng phòng thuê Chu Tiểu Bạch vì thể lực dồi dào. Trong mắt Chu Tiểu Bạch, ông ta luôn nhìn nhân viên nam X thêm khát giờ lại phải cúi đầu nghe Mặc Duy Chính răn dạy khiến bạn sốc toàn tập. Xưa nay bạn vẫn xem trọng vị niên thượng công⁽¹⁾ này, không ngờ hôm nay cung cúc một dạng nhược thụ⁽²⁾, không thốt được một lời. Mặc Duy Chính lúc này khí thế dọa người, toàn thân tỏa ra hào quang ngời sáng của cường công⁽³⁾. Dù trưởng phòng đã là ông chú ngoài bốn mươi bụng bia phưỡn ra, còn Mặc Duy Chính trẻ tuổi đẹp trai cao lớn, nhưng vẫn là hai người, bạn Bạch nhìn đã thấy hoa mắt chóng mặt rồi...

“Lời vàng ý ngọc” đang tuôn, Mặc Duy Chính bỗng cảm nhận được một loại ánh mắt rất đặc biệt, liếc một cái thấy ngay ánh mắt rạng ngời của Chu Tiểu Bạch. Không ổn rồi... Mặc Duy Chính lòng thầm kêu khổ, hần thừa hiểu “thâm ý” trong ánh nhìn đó!

“Vâng... Cứ thế đi... Ông cứ vậy mà làm!” Mặc Duy Chính cấp tốc hạ màn.

“Cái... Cái này?...” Trưởng phòng chưa hiểu đầu cua tai nheo thế nào, hoang mang hỏi lại.

Khóe miệng Chu Tiểu Bạch tự nhiên cong lên, ánh mắt quái dị, còn ôm miệng cười khúc khích: “Ha ha ha ha...” Thật hài hòa quá đi mất!

“Chuyện này làm không xong, ông cũng không cần ở đây nữa!” Mặc Duy Chính, sắc mặt tối sầm, quát.

“Vâng... vâng...” Trưởng phòng đáng thương đột nhiên bị mắng như tát nước vào mặt, vội vàng bỏ chạy.

Mặc Duy Chính quay sang nhìn Chu Tiểu Bạch vẫn đang cười: “Còn chưa chịu đi làm việc?”

“Vâng...” Chu Tiểu Bạch thỏa mãn cắn môi, ý tứ sâu xa liếc nhìn Mặc Duy Chính. “Tổng giám đốc ơi... Anh thật có uy quá đi!” Vừa nói bạn vừa nhấn nhò trở về chỗ ngồi, không ngờ tổng giám đốc lại rất có tiềm lực về phương diện này, Bạch ta thoáng nhìn bộ dạng đờ ra của tổng giám đốc, lòng nghĩ, tổng công đại nhân, anh đúng là cỗ phiêu tiềm năng, Tiểu Bạch tôi nhất định phải nhanh tay mua cho bằng được!

Trên mạng MSN...

Bạn Bạch: Mình sửa lại, anh ta không phải để vương công, mà là tổng công!

Bạn Nhã: Thì tính sao?

Bạn Bạch: Sao trắng gì nữa, đã tiến được một bước rồi, đúng là mặt hàng tiềm năng...

Bạn Hề: Vậy đợi anh ta thành công đi, đúng rồi... cho mình xem tổng công bộ dáng thế nào, coi như rửa mắt...

Bạn Bạch: ... Mình không có...

Bạn Nhã: Cậu là đồ ngốc à? Không có không có gì chứ! Cậu xem mấy ảnh trên điện thoại là mắt mèo chắc!

Bạn Bạch: Mình biết rồi...

Tổng công ơi tổng công!... Bạn Bạch liếc nhìn Mặc Duy Chính đang xem văn kiện. Anh để chúng tôi thưởng thức cho đã nhé!...

Chu Tiểu Bạch bèn lén moi di động ra quay chụp Mặc Duy Chính một hồi, có điều dù cô nàng nghĩ mình đã rất bí mật, nhưng Mặc Duy Chính quả thực rất nhạy cảm: “Cô đang làm gì đấy?”

Tay Chu Tiểu Bạch còn cầm nguyên điện thoại đang quay dờ: “Tôi... đang tự chụp, làm kỷ niệm ấy mà...”

Mặc Duy Chính lạnh lùng liếc bạn một cái: “Ông kính để ngược kia...”

“A...” Chu Tiểu Bạch gạt đầu, xoay ống kính vốn đang chĩa vào Mặc Duy Chính hướng lại phía mình, tươi cười làm dáng như đang chụp hình tự sướng. Mặc Duy Chính thấy vậy rất thỏa mãn, khẽ gạt đầu: “Cười lên nhìn không đến nổi tẻ...” Suy nghĩ bất ngờ này khiến hắn có cảm giác vô cùng khó hiểu, chẳng qua năm thì mười họa cô nàng mới làm được một chuyện “giống như” con gái mà hắn đã hài lòng đến thế? Quả là vô duyên vô cớ đến lạ lùng...

Chu Tiểu Bạch đắc ý chuyển ảnh của Mặc Duy Chính vào máy tính, định gửi cho bè lũ tông phạm, tiếc là MSN không gửi được ảnh...

Bạn Bạch: Không gửi được rồi...

Bạn Nhã: Heo ngốc... Post lên diễn đàn là được rồi...

Dưới sự chỉ đạo của Cố Nhã, Chu Tiểu Bạch lập tức đem ảnh post lên diễn đàn, sau đó là cả một đám người lên đó ngắm nghía, bình phẩm...

Bạn Nhã: Đúng là cao cấp, cao cấp, đúng là tổng công, không sai vào đâu được...

Bạn Hề: (Sờ cằm) Công rất tuyệt...

Bạn XX: Mau bẻ hắn cong đi... Mình chờ mỏi mắt!

Xem hết lượt đến trang 10, đột nhiên thấy xuất hiện rất nhiều nick lạ, Bạch ta kinh ngạc: “Có vẻ không ít người xem thì phải...”

Bạn XX: Quá bình thường, trên diễn đàn lúc nào cũng rất đông người...

Bạn Nhã: Không thể nào, nhiều như vậy...

Bạn Bạch: Hình như mình gây họa rồi...

Bạch ta vừa phát hiện dường như thiên hạ rất có hứng thú với Mặc Duy Chính, ai vào xem cũng đều hỏi công hay thụ... Cuối cùng, Chu Tiểu Bạch chợt nhớ đây là trang web tụ tập toàn gay cùng hủ nữ, bèn lén quay lại nhìn Mặc Duy Chính đang chăm chú phê duyệt văn kiện, rồi nhìn một lô một lốc tin nhắn của gay hỏi số điện thoại của hắn đây màn hình, yên lặng đóng trình duyệt...

Có đôi khi, vờ như cái gì cũng không biết chính là một loại nghệ thuật.

Ba ngày sau.

Chu Tiểu Bạch lại bị ép phải rời chỗ ngồi ấm áp của bạn, cái đệm kêêu gọi của bạn, máy tính

của bạn, GV của bạn, giây phút chia ly chỉ biết sụt sịt qua màn nước mắt: “Lưu luyến đầy cõi lòng mà khó nói làm sao...”

Mặc Duy Chính đứng ngoài cửa tức giận nói: “Chẳng qua là đi công tác thôi! Sao phiền phức thế? Mau mau cái chân lên!”

Chu Tiểu Bạch lờm cho Mặc Duy Chính một cái: “Người đâu mà vô tình...”

Mặc Duy Chính đi đằng trước, mặt nặng như chì, chân mày nhăn tít, chùng xuống vẻ buồn nản, bản thân xuống cấp đến độ phải cùng con người như thế này đi công tác, thật quá thể thảm! Có điều nhớ tới Tiểu Bạch hôm đó còn biết chụp hình “tự sướng”, chí ít vẫn còn có chút giống với những nhân viên nữ bình thường trong công ty, không đến nỗi bất trị...

Mang theo tâm trạng như vậy, Mặc Duy Chính cùng Chu Tiểu Bạch, một trước một sau lên máy bay, không khí cũng tạm gọi là hòa hợp cho đến khi máy bay cất cánh, hai người ngồi trước Mặc Duy Chính và Chu Tiểu Bạch một hàng ghế bắt đầu trò chuyện.

“Dạo này cậu kiếm được anh nào khá khẩm không?”

“Làm gì có chứ, hôm nọ xuất hiện một chàng tuyệt hảo, tiếc là trừ post ảnh lên, chẳng để lại thông tin gì hết...”

Người đang nói là hai gã đàn ông, Mặc Duy Chính ngỡ mình nghe không đúng, hơi nghiêng đầu liền thấy Chu Tiểu Bạch cười ám muội, dán mắt vào sau lưng băng ghế trước, khóe miệng hằn lập tức giật giật, là đồng loại của cô ta sao?

Trong lúc này, hai người phía trước vẫn say sưa bàn luận...

“Có chuyện đấy à? Sao mình không biết nhỉ?”

“Hà? Sao cậu lại không biết? Hàng tuyển đấy, ảnh đã post cả lên diễn đàn Chinh Hữu, thế mà chẳng nói lời nào!”

“Hay là người khác bày trò đùa...”

“Sao lại thế được, là tự chụp, chụp rất đẹp nữa...”

“Vậy thì chắc là xấu hổ rồi.”

“Mình nhắm anh ta rồi, sau này trở lại diễn đàn nhất định phải tìm mới được, mình còn in cả ảnh ra đây này.”

“Cho mình xem nào...”

Chu Tiểu Bạch cũng không bỏ lỡ dịp này, thò đầu lên xem, chỉ là không hiểu sao xem xong, Bạch ta liền có vẻ khốn quẫn thấy rõ...

Mặc Duy Chính nhìn Bạch ta chớp mắt thu người về chỗ cũ, ngạc nhiên hỏi: “Sao thế?”

“Không có gì...” Chu Tiểu Bạch nghĩ điệu cười của mình thật quá giả dối. “Không có gì, thấy xấu quá nên thất vọng ấy mà.”

Bạn vừa nói xong, hai người phía trước lập tức quay đầu kháng nghị: “Nói gì vậy!” Nói xong, họ liền giơ ảnh lên chứng minh. “Xấu chỗ nào chứ!”

Sau đó... Mặc Duy Chính cũng khôn quẩn...

Chu Tiểu Bạch nghĩ, may mà đây là máy bay, bằng không, tổng giám đốc nhất định nắm cổ bạn vút ra ngoài. Sếp tổng hóa ra rất lý trí, chỉ trừ lúc hai vị gay quay về phía “người thật” Mặc Duy Chính nói “ngôn ngữ nội bộ” của bọn họ, hấn tái mặt mà ra sức bóp chết bạn, may mà bị tiếp viên hàng không ngăn lại nên bất thành, không biết đây có tính là một loại “có lý trí” không...

Chương 6

Trong cảnh hỗn loạn, Mặc Duy Chính muốn bóp chết Chu Tiểu Bạch, Chu Tiểu Bạch van nài Mặc Duy Chính tha mạng, tiếp viên hàng không ngăn cản Mặc Duy Chính gây án mạng trên máy bay, hai chàng gay không ngừng bắn tia nhìn khát tình về phía Mặc Duy Chính, máy bay vẫn thẳng đường đến đích.

Chu Tiểu Bạch mang theo cái mạng nhỏ tạm bợ, khó khăn lắm mới giữ được, không dám chậm trễ chút nào, sống chết lấy lòng Mặc Duy Chính. Tới khách sạn, Tiểu Bạch ân cần bưng trà, rót nước, rửa chân, đắp lưng cho Mặc Duy Chính. Mặc Duy Chính đang bị nước sôi làm bỏng lưỡi còn chưa kêu thành tiếng, thanh âm từ cổ họng đột ngột lao ra, cao vút tận quăng tám: “A...!!!”

Chu Tiểu Bạch đang “cần cù” bóp vai cho hắn, chớp chớp đôi mắt xem qua vô số GV vẫn thuần khiết không gì sánh được của bạn nhìn Mặc Duy Chính: “Tổng giám đốc làm sao vậy?”

Mặc Duy Chính thở hổn hển gạt ngay đôi “vuốt” cứng như sắt thép đang kẹp chặt vai mình của Tiểu Bạch: “Tay cô là tay gì vậy? Sao lại mạnh như thế chứ!”

Chu Tiểu Bạch vẫy vẫy hai tay: “Sao chứ? Tôi bóp rất nhẹ mà...”

Mặc Duy Chính định bảo bạn nói nhảm, đột nhiên nhớ ra lần trước gặp bạn trong thang máy quả thực đã được chứng kiến “thần lực” của cô nàng, đành xoa xoa hai vai sắp bị bóp đến hoại tử: “Cô... khỏe quá!”

“Haizz...” Chu Tiểu Bạch đỏ như cả mặt mũi, xong rồi... lại bị lộ rồi!

“Cô... chơi thể thao à?” Mặc Duy Chính cau mày hỏi, sức lực thể này thật quá kinh khủng mà.

“Tôi...” Chu Tiểu Bạch xấu hổ cắn cắn môi. “Tôi từng tập đô vật, sau bỏ rồi...”

Mặc Duy Chính lập tức tưởng tượng ra mấy tay đô vật cường tráng như đá tảng, nhìn lại Chu Tiểu Bạch trông thì bình thường mà sức khỏe kinh người, nuốt nuốt nước bọt: “Không luyện tiếp... là đúng.”

“Vậy giờ làm gì đây, thưa tổng giám đốc?” Chu Tiểu Bạch không được bóp vai cho tổng giám đốc nữa, nghĩ chẳng có việc gì làm, đã vậy bạn quay về phòng hưởng thụ “thứ này thứ kia” của bạn còn hơn.

Mặc Duy Chính nhìn thấu động cơ của Tiểu Bạch, nheo mắt suy tính liếc bạn một cái: “Không có gì, ngày mai hội nghị mới bắt đầu, hôm nay nghỉ ngơi thôi.”

Vừa nghe thấy câu nói này, Chu Tiểu Bạch lập tức định học tiểu thái giám cổ đại hướng về phía Mặc đại chủ tử cao cao tại thượng mà hô to: “Nô tài xin lui trước!”

Đáng tiếc, đúng lúc này Mặc Duy Chính bỗng hé nụ cười: “Đã được nghỉ, chúng ta cùng xem bản tin kinh tế vậy.” Nói xong, hắn liền bấm tới kênh kinh tế, trước mắt Chu Tiểu Bạch lập tức xuất hiện nữ MC tươi cười đọc một chuỗi số.

“Tổng giám đốc...” Chu Tiểu Bạch nhìn MC, vội nói với Mặc Duy Chính bên cạnh. “Có tiết mục kinh tế nào là hai MC nam dẫn giống như bóng đá không?” Không được xem GV chí ít cũng phải là hai chàng mới có hứng chứ...

Xem tin kinh tế chán đến muốn chết, Chu Tiểu Bạch ngồi nguyên tại chỗ gật gù, Mặc Duy

Chính bên cạnh không nói lời nào cũng ngáp một cái. Chu Tiểu Bạch vừa nhìn thấy lập tức vờ nịnh nọt nói: “Tổng giám đốc, anh mệt rồi, mau đi nghỉ thôi...”

Mặc Duy Chính xem đồng hồ, liếc mắt đã biết mục đích quá đỗi trần trụi của Chu Tiểu Bạch, không biết có phải đã chết sạch hy vọng với bạn, hiểu ra trong đầu bạn không chứa nổi thứ gì khác, bèn giả bộ đáp: “Ừm... Vậy tôi ngủ một chút, cô tự đi ăn tối nhé!...”

“Haizz...” Chu Tiểu Bạch kéo giắt bạn Mặc Duy Chính đang đi theo tiếng gọi của cái giường lại, thảo nào xem ti vi thấy đầu óc trống trơn, thì ra là vì trong bụng trống trơn... Bạn đói rồi! “Tổng giám đốc... đừng ngủ vội mà, chúng ta đi ăn đã. Giờ mà ngủ dễ hại tới thần kinh lắm!”

“Có cả lý thuyết này nữa à?” Mặc Duy Chính kỳ quái hỏi.

“Đương nhiên!” Chu Tiểu Bạch vỗ “sân bay” bảo đảm, không ăn nhất định sẽ làm tổn thương thần kinh dạ dày của bạn! Tự đi ăn thì... rỗng túi. Chu Tiểu Bạch bản cùng mới đi làm chưa đầy một tháng, tiền đều bỏ ra thuê nhà, chuyên tập kích nhà Cổ Nhã kiếm miếng cơm, quá tay chút nữa là đường đến cuối tháng coi như xa vời vợi.

“Oa...” Chu Tiểu Bạch uống bát canh trước mặt rồi kêu lên đầy diễn cảm với Mặc Duy Chính. “Nhà hàng này quả là cao cấp, cả canh miến cũng ngon như vậy! Hảo hạng, hảo hạng, hết như tổng giám đốc vậy.” Bạn biết thời biết thế, không quên bợ đỡ một câu.

“...” Mặc Duy Chính suýt nữa thì chết sặc: “Đây là vi cá...”

Chu Tiểu Bạch ánh mắt xuân ngốc, không thốt nên lời, đành mím môi lấy thìa khua khoắng: “Đúng rồi... sọi rất ngắn.”

Mặc Duy Chính buông đũa, đột nhiên chăm chú nhìn Chu Tiểu Bạch: “Cô... có thể nói cho tôi biết làm sao cô lại thành ra như bây giờ không?” Lẽ nào là tình duyên trắc trở? Mặc Duy Chính tin chắc rằng một cô gái trở nên biến chất đến như vậy, hẳn phải có nguyên nhân vô cùng sâu xa.

Chu Tiểu Bạch mỉm cười đón ánh nhìn sâu thẳm của Mặc Duy Chính, khẽ thở dài, buông thìa, cúi đầu: “Kỳ thực... chuyện cũng xưa lắm rồi, tôi cũng không muốn kể với ai, chỉ trong đêm vắng một mình mới hồi tưởng lại quá khứ đau lòng... Tổng giám đốc, anh thực sự muốn nghe tôi kể?”

Quả nhiên có nguyên nhân... Mặc Duy Chính gạt đầu, trầm nghĩ nhất định là biến cố có sức đủ kích ghê gớm vô cùng.

“Tôi... lúc còn nhỏ thích nhất truyện *Nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn*...” Chu Tiểu Bạch khẽ thì thầm. “Vì trong truyện có công chúa Bạch Tuyết và hoàng tử...”

Là giấc mơ con gái, Mặc Duy Chính rất chăm chú lắng nghe.

“Mẹ tôi mua cho tôi một cuốn truyện tranh *Nàng Bạch Tuyết*, rất đẹp, nhất là trang thứ ba từ dưới lên có cảnh hoàng tử cúi người nhìn Bạch Tuyết trong cổ quan tài bằng thủy tinh, đẹp vô cùng...” Rõ ràng kể chuyện cổ tích, vậy mà mắt Chu Tiểu Bạch dường như đỏ lên. “Nhưng một hôm, tôi mang sách tới nhà trẻ, bị một bạn nam xé rách, lại đúng tờ tôi thích nhất, về nhà cha tôi cũng cố dán lại, có điều...” Chu Tiểu Bạch ngừng lại, thoáng nhìn Mặc Duy Chính, mắt rạng ngời, khóe miệng Mặc Duy Chính khẽ giắt giắt, sao lại thấy ánh mắt hưng phấn của cô nàng rồi?

“Kết quả mảnh giấy có hình Bạch Tuyết đâu mất, để dán được thành tờ nguyên vẹn, cha tôi bỏ qua Bạch Tuyết mất tích, dán luôn mảnh hoàng tử khom người ngắm công chúa cùng mảnh có chú lùn mũ đỏ nhìn lên lại với nhau, vừa khéo môi chạm môi, giây phút đó tôi đột nhiên phát hiện... thứ đẹp hơn nữa xuất hiện rồi!” Càng nhớ lại chuyện xưa, ánh mắt Chu Tiểu Bạch càng sáng rực. “Tổng giám đốc, tập tranh đó tôi vẫn còn giữ, có muốn lần sau tôi mang cho anh xem không?”

Mặc Duy Chính cúi đầu uống canh, lắc lắc đầu, mỗi người đều có chuyện cũ trong lòng, nhưng Chu Tiểu Bạch là Chu Tiểu Bạch, không có câu chuyện thâm thiết nào thích hợp với bạn...

Chương 7

Tận đến ngày hôm sau, xuất hiện trong hội trường xa hoa, Chu Tiểu Bạch mới biết người có thân phận, địa vị đều không tự giới thiệu bản thân mà do thư ký hoặc trợ lý nói thay, hơn nữa giọng điệu phải cực kỳ ngạo mạn, thể hiện phong độ ông chủ, mấy chuyện này với người chỉ quen xem GV hoặc truyện tranh BL như Chu Tiểu Bạch mà nói là tri thức cực kỳ mới mẻ.

Thực ra bạn cũng không hề phát hiện ra chuyện này, mãi đến khi người người nườm nượp tới chào hỏi Mặc Duy Chính, sau đó trợ lý của bọn họ giới thiệu: “Đây là chủ tịch khách sạn CN”, “Đây là tổng giám đốc công ty KL chúng tôi.” Lúc ấy, Mặc Duy Chính chỉ đưa danh thiếp mà tịnh không mở miệng, Chu Tiểu Bạch vẫn không có phản ứng gì, đến lúc bạn tỉnh ngộ không khỏi nuối lòng oán giận Mặc Duy Chính, tổng giám đốc đúng là hay e then, xấu hổ không dám tự giới thiệu thì tối qua cũng nên nói với bạn một câu, làm cho bạn mang tiếng không biết đối nhân xử thế! Lúc Mặc Duy Chính mỉm cười đưa danh thiếp, Chu Tiểu Bạch dừng cảm vượt lên trước mặt hắn, ngạo mạn nói: “Đây là ông Mặc, tổng công của công ty KM chúng tôi.” Nhưng sau khi câu chào niềm nở của Chu Tiểu Bạch không được đáp trả, chỉ nhận lấy ánh mắt kinh dị của mọi người cùng ánh mắt sát nhân của Mặc Duy Chính thì Chu Tiểu Bạch cũng bắt chước Mặc Duy Chính làm bộ thâm trầm không nói lời nào.

Họp cái gì thì Chu Tiểu Bạch bị vớt bên ngoài nên không biết, lại càng không muốn biết, bạn chỉ quan tâm khi nào kết thúc để đi ăn.

Chu Tiểu Bạch mới nghĩ tới việc muốn đi ăn, thì cửa phòng họp bật mở, đoàn người lục tục đi ra. Chu Tiểu Bạch lập tức hỏi hặn, sớm biết cầu nguyện linh nghiệm như thế, bạn đã cầu cho mình kiếp sau đầu thai thành con trai để làm gay, nhưng cơ hội đã lỡ mất rồi còn đâu, Mặc Duy Chính đã tới gọi bạn: “Đi ăn thôi.”

Chu Tiểu Bạch ảo não cúi đầu bước theo Mặc Duy Chính. Đột nhiên phát hiện bên cạnh chân hắn còn một đôi chân mang giày gót nhọn cao như diêm xiếc, Chu Tiểu Bạch ngẩng đầu nhìn, là một cô nàng. Chu Tiểu Bạch bỗng cảm thấy buồn nản vô cùng, tiếp tục cúi đầu, rồi lại ngẩng phát đầu. Phụ nữ?! Bên cạnh giai tử đang trên đường đào tạo thành gay sao có thể có mặt nhân vật giới tính nữ khác, ngoại trừ hủ nữ?

Quả thực là ngang nhiên khiêu chiến kế hoạch bê thẳng thành công của bạn! Chu Tiểu Bạch lập tức lấy tay gạt hai người sang hai bên, hở ra chỗ trống cho bạn đường hoàng bước vào. Vừa định xoay mặt lườm cô kia một cái cháy mặt, ai ngờ ánh mắt còn chưa lên đến mặt, mới chạm phải ngực bạn đã bị dội lại một cú choáng váng... “Sóng thần”? Chu Tiểu Bạch kinh ngạc nhìn bộ ngực siêu cấp hàng khủng trước mặt, nuốt nước bọt, ánh mắt di lên trên, là gương mặt phấn son rất xinh đẹp.

“Đây là trợ lý của tôi.” Trên đầu Chu Tiểu Bạch đang ngậy ra truyền đến thanh âm hơi cao giọng của Mặc Duy Chính, hình như có chút tức giận.

Cô nàng quay sang cười ngượng: “Tổng giám đốc... Đây là?”

“Đây là quản lý Hoàng của công ty KL sắp hợp tác với chúng ta, buổi trưa cùng ăn bàn công việc.” Mặc Duy Chính giới thiệu qua rồi quay người bỏ Chu Tiểu Bạch lại, đuổi theo “Sóng thần” đằng trước tiếp tục trò chuyện.

Chu Tiểu Bạch cúi đầu, ánh mắt nhìn xuống thẳng tắp một đường thấy luôn đầu gối lẫn chân, uể oải vô cùng...

Bàn ăn ba người, Chu Tiểu Bạch ủ rũ, thần thờ ngồi ăn, thoáng liếc vòng một của “Sóng thần” gác lên bàn như đang dọn cỗ, lại nhìn Mặc Duy Chính say sưa tiếp chuyện, thầm nghĩ quả nhiên giai tử trong thiên hạ đều háo sắc.

Nói nửa chừng, cô nàng hàng khủng đột nhiên đứng dậy nói muốn đi toilet, nhân lúc ấy Mặc Duy Chính nhấp một ngụm rượu, hỏi Chu Tiểu Bạch: “Cô đang thất vọng vì chuyện gì à?”

Chu Tiểu Bạch giương mắt nhìn hấn, không buồn đáp.

Mặc Duy Chính nghĩ một chút, không thèm khách sáo nói luôn: “Lẽ nào vì cô là màn hình phẳng?”

“...” Chu Tiểu Bạch cắn môi, chật vật đáp: “Tôi chỉ không ưa loại con gái từ chi phát triển không có chí hướng...”

“Vậy là tốt rồi...” Mặc Duy Chính gật đầu cười, trong ấn tượng của Chu Tiểu Bạch người này đã cười nhất định không có chuyện gì hay. “Vì cô ấy so với cô không chỉ có vòng một lớn hơn thôi đâu.” Mặc Duy Chính vừa nói vừa trở vào đầu. “Còn có đầu óc...”

Bữa trưa kết thúc trong tâm trạng không mấy vui vẻ của Chu Tiểu Bạch, nhưng nàng ngực lớn cùng Mặc Duy Chính nói vẫn chưa hết chuyện bèn chuyển địa điểm sang phòng của Mặc Duy Chính ở khách sạn để tiếp tục hàn huyên.

Chu Tiểu Bạch bung trà, rót nước rồi đứng sang một bên, chăm chú nhìn hai người, xen miệng không được lẽ nào “xen mắt” cũng cấm? Bị ánh mắt của Tiểu Bạch nhìn đến phát thẹn, “Sóng thần” thấy xấu hổ, thoáng nhìn Mặc Duy Chính mà không dám mở miệng. Mặc Duy Chính nhận ra ý của cô ta, bèn hạ “lệnh đuổi heo”: “Cô hết việc rồi thì về phòng đi thôi...”

Làm gì chứ, bạn là chủ, ả ngực lớn là khách, đâu ra cái lý tiếp khách đuổi chủ, Chu Tiểu Bạch kiên quyết bám trụ: “Tôi đợi ở đây được rồi...”

Mặc Duy Chính sừng sốt, có điều ngại mặt người ngoài. Mặc Duy Chính luôn nghĩ “việc xấu trong nhà đóng cửa bảo nhau”, tuy không biết Chu Tiểu Bạch từ lúc nào mà thành “việc xấu trong nhà”, đành nói bóng gió: “Chẳng phải cô mang theo “thứ kia” đi sao, cứ về phòng đi.”

GV? Chu Tiểu Bạch kinh ngạc, bản thân cũng quên hẳn việc xem GV, đúng là thất bại quá đi mất... Bạn cúi đầu rời phòng khách nơi Mặc Duy Chính đang tiếp nàng hàng khủng, trở về phòng nhỏ bên cạnh, đóng cửa, ngồi xuống bên máy tính, nhưng lòng lại không muốn xem GV chút nào... Bạn thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, lẽ nào bạn biến thái đến thế? Nhất định phải thưởng thức bộ dạng nhăn nhó của tổng giám đốc mới thấy hứng thú sục sôi? Nhất định phải đấu thắng Mặc Duy Chính mới có ham muốn mãnh liệt? Thả cho bạn tự do xem, bạn lại chẳng có tí tinh thần muốn xem...

Chu Tiểu Bạch mở MSN tỏ khổ với bạn bè...

Bạn Bạch: Haizz... Bị một ả “Sóng thần” hạ gục rồi.

Bạn Nhã: Hạ gục thế nào?

Bạn Bạch: Cô ả đó tuyệt đối là F... Mình chỉ là A...

Bạn Hề: Tiểu Bạch! Sao cậu có thể nói vậy!

Bạn Nhã: Phải! Không hề giống cậu chút nào rồi, cậu bị sốc đến thế sao?

Bạn Bạch: Xúc động quá!... Các cậu an ủi mình đây ư?

Bạn Nhã: Cậu làm gì mà được A, đừng hoang tưởng!

Bạn Hề: Phái, cậu là “bồn địa”, lỗm như lòng chảo, chỉ tính A- thôi...

Bạn Bạch: ... Chúng ta đổi chủ đề khác vậy, à “Sóng thần” kia rình rập bạn bị hao hạng của mình.

Bạn Nhã: Vậy cậu không mau tìm một thụ tới dạy dỗ hần đi, còn chờ gì nữa?

Bạn Bạch: Ừm... Các ái khanh nói phải, quả nhân đi đây...

Rất đáng ăn mừng là bữa tối không thấy “Sóng thần” xuất hiện, Chu Tiểu Bạch phấn khởi ăn ba chén cơm. Mặc Duy Chính liếc bạn một cái: “Cô xem ra tâm trạng tốt thì ăn được không ít nhỉ?...”

Chu Tiểu Bạch đang mãi ăn kích động nói: “Tôi ăn uống rất tốt, hôm nay còn đặc biệt tốt.”

“A...” Mặc Duy Chính gật đầu. “Trưa nay chẳng lẽ cô thực sự bị đá kích? Chỉ vì cái... đằng trước?”

Chu Tiểu Bạch nghe mà mắc nghẹn, muốn nuốt cũng không xong, giật luôn ly cocktail đổ trước mặt Mặc Duy Chính đổ vào tách uống luôn: “Haizz... Rốt cuộc thông rồi!” Bạn Bạch buông tách, nghiêm túc đáp lời Mặc Duy Chính. “Tổng giám đốc, anh hiểu lắm rồi, tôi tuyệt đối không để ý... đằng trước của quản lý Hoàng, nói thật chứ, sau này đừng nói sẽ chảy xệ, kể cả bây giờ bước đi cũng lệch nữa.”

“Ừm...” Mặc Duy Chính gật đầu về tán thành. “Cũng có lý, chả trách cô bước đi rất cân đối...”

“...” Chu Tiểu Bạch quyết định đổi chủ đề, chỉ vào thứ rượu trong suốt đồ tươi trong ly của Mặc Duy Chính nói: “Tổng giám đốc, xem ra anh rất thích uống loại này...”

“Ừm.” Mặc Duy Chính cầm ly rượu lắc nhẹ. “Hương vị của Bloody Mary tương đối đặc biệt...”

“Bloody Mary...” Chu Tiểu Bạch lặp lại. “Tên gì mà biến thái thế... Mary dẫm máu?”

Mặc Duy Chính nhìn Chu Tiểu Bạch chép miệng đột nhiên nở nụ cười, nói: “Cô muốn biết xuất xứ của Bloody Mary không?”

Nhìn dáng tươi cười đó, Chu Tiểu Bạch phát run, khoe miệng giật giật: “Hần là không kinh khủng lắm đâu nhỉ?”

Chương 8

Người xưa nói quả không sai, ngày không làm chuyện thẹn với lòng mình, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa. Đáng tiếc Chu Tiểu Bạch trần trọc trên giường nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra mình làm sai chuyện gì, nhưng quỷ tới thăm thì vẫn sợ.

Chu Tiểu Bạch vừa bắt tay vào công cuộc đếm những “chuyện thẹn với lòng mình” xưa nay có thể đã làm, trừ chuyện sau lưng thầy cô giáo đọc truyện tranh H(1) loại nặng, bạn luôn thiện lương vô hại, không biết thiên sứ có lúc nào thấy sợ không? Nghĩ tới đây, Chu Tiểu Bạch bỗng thấy buồn nôn, sao lại đem so mình với thiên sứ nhỉ? Lúc thiên sứ sợ hãi... Trong cái đầu toàn ý dâm của bạn Bạch, thiên sứ nhỏ xinh kinh hoàng chạy quanh tìm chỗ nấp, đột nhiên bị một đôi cánh tay rắn chắc mạnh mẽ ôm lấy ném lên giường: “A... Đừng mà...”

Trên mặt Bạch ta hiện lên dư vị vô tận, gương mặt của cường công ôm tiểu thụ đột nhiên lộ ra, Mặc Duy Chính cười gian lấy “Mary đầm máu” đỏ thắm, chậm rãi trút lên thân thể lửa lò của tiểu thụ...

Tổng công! Bạn Bạch đang kích động trong ảo tưởng đột ngột giật mình, Mary đầm máu? Bạn Bạch chợt thấy tỉnh táo vô cùng, tỉnh táo đến nỗi bên tai còn vang lên lời của Mặc Duy Chính...

“Bà ta tắm bằng máu tươi, hơn nữa chỉ dùng máu tươi của thiếu nữ. Bà ta tin rằng chỉ có ngâm mình trong dòng máu thuần khiết ấy mới có thể hấp thụ hết tinh hoa, giúp bà ta trẻ mãi không già. Trước khi tắm, bà ta còn phải uống máu, gọi là gột rửa từ bên trong...”

Không biết có phải vì dọa được Chu Tiểu Bạch hay không mà nhìn vẻ sợ hãi của bạn, Mặc Duy Chính thấy rất thỏa mãn, lên giường một lát đã ngủ rất say. Nhưng chưa được bao lâu, đang ngủ Mặc Duy Chính chợt nghe tiếng gõ cửa rất khẽ. Mặc Duy Chính hỏi hợp, bật đèn đi ra, vừa mở cửa đã lao đảo suýt chút nữa thì ngã, chỉ vào Chu Tiểu Bạch đang làm tổ trước cửa hỏi: “Cô làm gì ở đây?”

Chu Tiểu Bạch nhìn hấn: “Tổng giám đốc, tôi... tôi vào phòng anh được không?” Ánh mắt bạn ai oán không gì sánh được, thảm thiết vô cùng...

“Sao lại thế?” Mặc Duy Chính hỏi.

“Cũng tại chuyện anh kể chứ gì nữa!” Chu Tiểu Bạch căm giận nói. “Thật quá đáng! Sao lại là bá tước phu nhân giết thiếu nữ mà không phải bá tước giết thiếu nam chứ? Như vậy mới tình!”

Mặc Duy Chính nuốt nước bọt, kiên quyết đóng cửa, thì ra kể truyện kinh dị cho Chu Tiểu Bạch nghe sẽ có kết quả như vậy... Nhưng hấn còn chưa về đến giường thì Chu Tiểu Bạch lại gõ cửa, khiến ai đó không nén được lại phải đi ra, tâm trạng đặc ý trước khi ngủ cũng bay mất sạch: “Cô còn chuyện gì nữa đây?”

“Ha ha...” Chu Tiểu Bạch cười cầu tài. “Tôi hơi sợ một chút, tổng giám đốc, cho anh hai lựa chọn. Một là để tôi kể một truyện nam - nam, hai là cho tôi vào phòng...”

Cửa đóng cái “cách”! Chu Tiểu Bạch tiếp tục đập cửa: “Tổng giám đốc... Tổng giám đốc...”

Mặc Duy Chính suy xét, với con người thần kinh như bạn rất có thể sẽ kêu thán gọi quý cả đêm, đành ra mở cửa: “Cô vào cũng được, nhưng ngủ dưới đất nhé?”

“Chuyện này anh khỏi lo.” Vừa được cho phép, Chu Tiểu Bạch chớp mắt đã không thấy tăm hơi, Mặc Duy Chính ngồi trên giường, ngáp một cái, vừa mở mắt đã thấy Chu Tiểu Bạch khiêng cái

sofa thừa chỗ cho ba người ngồi ở gian ngoài trên vai, vác thêm cả chăn gối của bạn, khí thế mạnh mẽ xông vào phòng, đặt xuống cạnh cửa...

Dọn xong ổ heo bên cạnh giường của Mặc Duy Chính, Chu Tiểu Bạch thỏa mãn co người ngủ trên sofa, còn giấc ngủ của Mặc Duy Chính lại bị ai đó hoành tráng khai tử nửa chừng, khó mà bù lại.

Hắn trần trọc mãi, cuối cùng cũng lơ mơ ngủ, đang muốn “bồi dưỡng tình cảm” với thân ngủ thêm chút nữa, đột nhiên bị tiếng Bạch ta nói mơ làm giật mình tỉnh giấc: “A... Biết rồi, biết rồi!”

Giấc ngủ vừa chạm tới của Mặc Duy Chính lập tức bị dọa chạy mất tiêu theo gió, đang muốn nổi điên, bỗng nghe Chu Tiểu Bạch nói tiếp: “Ngã này... Cởi áo xem da nào!”

Ai đó lại giật mình một cái, ngồi bật dậy. “Roi trước nên sau nào...”

Nhận ra ai đó đang nói mơ, quả tim bị dọa của Mặc Duy Chính cũng bình tĩnh lại, nằm xuống định ngủ, Chu Tiểu Bạch vốn ngủ cạnh giường đột nhiên tung nắm đấm sượt qua tai Mặc Duy Chính: “Ha ha... Trai loại nào cũng thế, ta xử hết!”

Mặc Duy Chính bò dậy, nhìn bộ móng heo mạnh mẽ phi thường mà khẽ run, cô nàng này sẽ không...

Mặc Duy Chính đang say ngủ bỗng cảm thấy tay bị vặn ngược lên trên đầu, mơ hồ mở mắt, đã thấy đôi tay như kim sắt của Chu Tiểu Bạch kẹp chặt cổ tay hắn: “Cô buông...”

“Buông anh ấy à?” Chu Tiểu Bạch cười gian. “Hàng chất lượng cao như anh bảo tôi làm sao buông cho được...”

“Tôi kêu lên bây giờ...”

“Kêu đi, kêu đi, anh nghĩ anh thoát khỏi tay tôi sao?” Chu Tiểu Bạch cắn roi da cười nói.

Mặc Duy Chính tinh cơn ác mộng nhìn Chu Tiểu Bạch ngủ say trên sofa, sau lưng chột lạnh run...

Sáng sớm hôm sau.

Chu Tiểu Bạch cào cào tóc, vặn eo nửa mơ nửa tỉnh, xoay người lăn xuống, cảm đau nhói. “Đau quá...” Tiểu Bạch bò dậy nhìn, bạn đang nằm phủ phục dưới đất, cằm đập vào cạnh bàn trà trong phòng khách. “Không phải tôi qua mình ngủ trong phòng tổng giám đốc sao? Sao lại chạy ra ngoài thế này? Lẽ nào thực sự có... A!!!”

Mặc Duy Chính ngủ bên trong phòng khẽ trở mình, xoa bóp vai, quả nhiên tổng hủ nữ ra khỏi cửa là đúng...

Chu Tiểu Bạch bị dọa đến chết khiếp, phi một mạch về phòng mở máy tính, nhảy vào diễn đàn khóc thét...

Bạn Bạch: Chết rồi... chết rồi, mình ngủ trong phòng ngủ, thế mà lúc thức dậy, lại ở phòng khách!

Bạn Nhã: A... Có quý, ai di dời nổi cậu chứ!

Bạn Bạch: Cậu phải biết mình còn nằm nguyên trên sofa nữa.

Bạn Hề: Cậu mau đi trừ tà đi, đừng tới gần bọn mình!

Bạn Bạch: Này...

Không ai đáp lại...

“Tổng giám đốc!” Chu Tiểu Bạch khua chiêng giống trống xăm xăm bước tới, dọa Mặc Duy Chính thiếu chút nữa từ trên giường lăn xuống đất.

“Có chuyện gì vậy?”

“Tôi bị quỷ chuyển giường rồi!” Chu Tiểu Bạch hoảng sợ lay Mặc Duy Chính.

“Tôi...” Mặc Duy Chính vừa định mở miệng, đã bị Chu Tiểu Bạch lay cho đầu văng mắt hoa không thốt nên lời, Chu Tiểu Bạch vừa lay vừa kêu: “Tổng giám đốc! Anh nói xem... Tôi phải làm gì bây giờ! Tổng giám đốc! Tổng giám đốc!” Nói xong, bỏ lại Mặc Duy Chính bị lay tới muốn xỉu, bạn xông ngay ra cửa. “Tôi muốn đi thấp hương!”

Chờ toàn bộ sao trước mặt bay đi hết, Mặc Duy Chính bò dậy, xoa xoa cánh tay đau như dằm: “Người kia đúng là nặng, khiêng xong, vai cũng muốn gãy đến nơi.” Hắn cào cào tóc, cô nàng vừa nói gì ấy nhỉ?

Chương 9

Tận đến lúc ăn trưa Mặc Duy Chính mới nói việc mình đem Chu Tiểu Bạch “bỏ” ra ngoài, nguyên nhân chính là vì Chu Tiểu Bạch kiên trì dù bị chê cười cũng muốn dán bùa mới xin ở đạo quán lên trần vào nhà hàng dùng cơm. Mặc Duy Chính vì bảo vệ hình tượng của bản thân cùng công ty, đành nói ra hành vi “dời heo” lúc nửa đêm của mình, có điều cũng không nói ra lý do thực sự, chỉ tùy ý tìm có bao biện.

“Tổng giám đốc bị mộng du?” Chu Tiểu Bạch vừa lầm bầm vừa tháo lá bùa trên trần cho vào túi. “Tổng giám đốc... Anh khỏe thật đấy!” Chu Tiểu Bạch không khỏi khâm phục từ tận đáy lòng, thật không hổ là tổng công!

Tuy Mặc Duy Chính cũng thấy viện cớ bị mộng du nghe quá giả tạo, nhưng nhất thời không tìm được lý do nào, đành nói mình bị mộng du, không tự chủ khiêng Tiểu Bạch ra ngoài. Thành thật mà nói chính hắn cũng thấy kinh ngạc về bản thân, có lẽ đúng như người ta nói, người trong lúc nguy cấp luôn bộc phát tiềm lực không ngờ.

“A?” Chu Tiểu Bạch đã bình tĩnh ăn tiếp, đột nhiên lại phát ra thanh âm quái dị. Mặc Duy Chính dõi theo đường nhìn của bạn, liền thấy quản lý Hoàng bàn chuyện hợp tác hôm qua cũng vào nhà hàng này, bên cạnh còn có một chàng trai cao gầy.

“À ngực lớn cùng chó săn?” Chu Tiểu Bạch bĩu môi, thấy “Sóng thần” mang theo vòng một cup F của cô nàng hiền ngang đi về phía bọn họ, còn vẫy tay chào. Không phải định ngồi chung bàn đấy chứ! Trong lúc Tiểu Bạch mãi oán giận thì Mặc Duy Chính đã vẫy tay chào cô ta: “Quản lý Hoàng!”

Khi hai người kia lại gần, Chu Tiểu Bạch cảm thấy ánh dương vốn rơi vào bàn mình nãy giờ tự nhiên bị che khuất, cảm tức ngẩng đầu nhìn ả ngực lớn, bất đắc dĩ cất tiếng: “Quản lý Hoàng cũng tới, thật khéo quá đi mất...”

“Sóng thần” nhận được lời mời liền cùng anh chàng kia ngồi xuống mấy ghế còn trống đối diện với hai người: “Sáng hợp xong, chiều rảnh chân đi loanh quanh một chút thôi.” Nói xong, cô ta quay sang giới thiệu chàng trai cao gầy đáng vẻ phong độ đi cùng: “Đây là quản lý Lã của công ty chúng tôi, vì có chút việc nên giờ mới tới.”

Chàng trai kia nho nhã đứng dậy đưa danh thiếp: “Tôi là Lã Vọng Thú.”

Chu Tiểu Bạch đang mãi ăn lập tức ngã lăn từ trên ghế xuống đất.

“Sao? Nữ vương thụ [\(1\)](#)?” Chu Tiểu Bạch từ gầm bàn chui lên kêu lớn.

Lã Vọng Thú lấy làm lạ liếc nhìn Tiểu Bạch. Mặc Duy Chính cảm thấy mắt mặt vô cùng, bèn lên tiếng xin lỗi: “Trợ lý của tôi sức khỏe hôm nay không được tốt...” Ngoài lý do này Mặc Duy Chính không biết giải thích hành vi của Chu Tiểu Bạch như thế nào, nói đúng là hắn cũng không hiểu chút nào.

“Không có gì...” Chu Tiểu Bạch cố kiềm chế sóng lòng cuộn cuộn, cầm tay Lã Vọng Thú. “Quản lý Lã, gặp anh tôi thật quá hạnh phúc. Không Tử nói, có thụ từ xa tới, công lễ nào chẳng vui?” Ngay lúc đề vương công Mặc Duy Chính đang cô đơn, lại có ả ngực lớn kè kè bên cạnh, lại có ngay một Nữ Vương Thụ chất lượng tốt thế này tới gõ cửa, còn chuyện gì đáng mừng hơn nữa chứ!

Sắc mặt Lã Vọng Thú từ xấu hổ chuyển sang hoảng hốt, từ hoảng hốt chuyển sang màu gan heo: “Ồi!...”

“Ừm?” Chu Tiểu Bạch tinh lại, buông lỏng tay.

Lã Vọng Thú rút lại bàn tay bị nắm đến biến dạng, gượng cười: “Tôi... cũng rất vui được gặp cô, xin hỏi...”

“Tôi là Chu Tiểu Bạch, Chu của Chu Nguyên Chương, Tiểu... của cái gì tiểu, Bạch... Bạch... Bạch của bạch thái⁽²⁾.” Chu Tiểu Bạch vốn muốn giới thiệu bản thân cho hoành tráng, ngờ đâu lại thành lấy tên danh nhân mở đầu, lấy tên rau chột hạ.

“Trợ lý Chu đang khó chịu trong người?” Quản lý Hoàng lên tiếng gỡ thế khó xử.

“Ừm... Hình như hơi cảm.” Chu Tiểu Bạch đáp, trừng mắt nhìn Mặc Duy Chính, đêm qua thu ý đương nồng, tổng giám đốc ngang nhiên đem bạn vút ra ngoài, thật tàn nhẫn biết bao!

Mặc Duy Chính biết sai, đành xấu hổ cúi đầu ăn canh không nói lời nào.

“Tôi nghe nói ở đây có suối nước nóng rất tuyệt, chỉ bằng ăn xong chúng ta đi ngâm mình một chuyến.” Hoàng “Sóng thần” nói. “Đằng nào chiều nay cũng rảnh rồi, trợ lý Chu lại đang không được khỏe.”

Mặc Duy Chính chưa kịp có ý kiến, Chu Tiểu Bạch liền tranh trước một bước: “Tốt tốt!...” Để vương công cùng Nữ Vương Thụ tắm nước nóng, cảnh đẹp biết bao nhiêu... Bạch ta mắt sáng như sao nhìn Lã Vọng Thú: “Quản lý Lã cũng đi nhé?”

“Ừm... Nếu vậy thì cùng đi thôi.” Lã Vọng Thú khẽ cười gật đầu.

“VẬY CÁC VỊ MAU ĂN ĐI!” Chu Tiểu Bạch vừa ngoạm một miếng thịt to vừa giục “Sóng thần” cùng tiểu thụ, thời khắc ấy cô nàng chờ không biết đã bao lâu rồi.

Mặc Duy Chính ở bên cạnh kinh ngạc nhìn bọn họ, lẽ nào hẳn là không khí, có ý kiến hay không cũng như nhau?

Phòng tắm nữ.

Chu Tiểu Bạch ngâm mình trong nước nóng, ánh mắt rạng ngời, không biết có phải vì hôm nay thứ Hai không mà bên phòng nữ chẳng thấy bóng ai, chỉ có bạn và nàng hàng khủng, chiếm luôn chỗ của hai người rưỡi. Vòng một đề chết người của nàng kia chiếm một chỗ, “bồn địa Tứ Xuyên” của Chu Tiểu Bạch lại giảm nửa chỗ, cộng lại vừa khéo hai chỗ rưỡi.

“Lớn quá...” Chu Tiểu Bạch nhìn hai quả cầu phật phồng bên cạnh không nhịn được than thở.

Quản lý Hoàng nhìn thấy ánh mắt của Chu Tiểu Bạch, mỉm cười liếc Tiểu Bạch, định nói vài câu khách sáo, ai dè lại thành ghen lời, nửa ngày mới nói một câu: “Trợ lý Chu cũng rất ‘chất’ mà...”

Rất “chất”? Chu Tiểu Bạch sùng sốt, nhớ lại mình từng sờ cánh cửa nhà Cổ Nhã mà nói: “Rất ‘chất’...” Bọn cúi đầu nhìn xuống... rất “chất” ư?

Hoàng “Sóng thần” hình như cũng tự biết mình sai, đứng dậy nói: “Tôi thấy hơi khát, đi mua đồ uống đã vậy.”

Cô ta vừa đi, Chu Tiểu Bạch liền thực hiện ngay mơ ước bấy giờ, quần khăn tắm dán sát tai vào màn trúc nghe động tĩnh bên phòng tắm nam.

“A... hơi nóng.” Quyển rũ như vậy quả nhiên là nữ vương thụ... Không biết là cái gì nóng đây?

“Không sao, cũng được mà.” Hùng hồn như thế thật không hổ danh đế vương công... Tổng giám đốc, anh thấy cái gì được vậy?

“Chật một chút...” Tiểu thụ đột nhiên nói một câu, Chu Tiểu Bạch tâm thần chấn động, “chật”(3)? Bên này còn chưa hết kích động, bên kia giọng của Mặc Duy Chính lại truyền tới: “Vào anh vào từ đây đi...”

“Vào”(4)? Móng heo của Chu Tiểu Bạch run lên, vào? Vào! Vào... Cờ nào động lòng người chứ!

“Vào thôi lên nhé, chờ một lát...” Giọng của tiểu thụ tiếp tục truyền lại.

Lên(5)? Quả không hổ là nữ vương thụ. Chu Tiểu Bạch đứng lên trong nháy mắt, nhìn tường trúc cao cao, nhất định phải trèo qua! Làm một hủ nữ, đối mặt với tình này cảnh này mà không có chí trèo tường là không thể!

Hít sâu liền mấy hơi, Chu Tiểu Bạch làm tư thế lấy đà chạy, hai tay tóm chặt bờ tường, gắng gượng, gắng gượng...

“Mắt mình hoa sao?” Lã Vọng Thú bên kia dụi dụi mắt, sao lại thấy hình như tường trúc lung lay...

Liên tiếp ba lần đều thất bại, Chu Tiểu Bạch ngồi bệt xuống phiến đá thờ, nhưng đối mặt với cảnh nam - nam tình cảm mặn nồng, hủ nữ sao có thể buông tha! Chu Tiểu Bạch xoay xoay tay, đánh cược cả chí khí của hủ nữ cùng sức mạnh của mình, Chu Tiểu Bạch thực hiện “công thành lần cuối”. Người xưa nói quá tam ba bận, không biết là ai nhỉ? Chu Tiểu Bạch quá kính trọng vị vĩ nhân này, vì lần thứ ba của bạn quả thật thành công, treo được mình lên, đôi tay gọng kìm tuyệt thế của Chu Tiểu Bạch lần thứ hai vận sức, bám chặt không buông, nỗ lực vươn đầu thò cổ, ai ngờ móng heo đột nhiên bị trượt, mình heo chói với, chân heo đạp một cái, tường trúc lung lay, cứ thế ngã hướng phòng tắm nam bên kia mà đổ...

Chờ Chu Tiểu Bạch ngẩng đầu, liền thấy bên nam tình cảnh thê lương, suối nước nóng đầy những người bị tường trúc nện thẳng xuống đầu, “xác” nằm la liệt, sau đó lại thấy Mặc Duy Chính đang vuốt mặt, cùng Lã Vọng Thú đứng bên bể tắm trong cảnh “chân trong chân ngoài”.

“Ha ha...” Chu Tiểu Bạch xấu hổ bèn buông tiếng cười. “Tổng giám đốc... Tôi qua gọi anh, đang định gõ cửa, ai ngờ cửa tự mở...”

Lã Vọng Thú rút nốt chân ra: “Người quả nhiên rất đông... Đều từ bên nữ chạy sang cả...”

Chương 10

Chu Tiểu Bạch chẳng ngờ duyên phận trên đời lại kỳ diệu cỡ ấy, ngồi trên máy bay mà bạn hết cảnh giác liếc nhìn nét mặt mười phần bình tĩnh của Mặc Duy Chính lại đảo sang nàng tiếp viên hàng không cũng đang căng thẳng nhìn bạn: “Khéo quá nhỉ?...” Gặp ân nhân giữa đường cứu giúp bạn thoát khỏi bàn tay ma quỷ của Mặc Duy Chính, Chu Tiểu Bạch thân thiện hỏi han, lòng thầm kêu đúng là trái đất tròn. Chu Tiểu Bạch vốn có lòng như thế, tiếc là người ta nhìn Chu Tiểu Bạch mặt mũi bầm dập với Mặc Duy Chính bộ dạng tằm tối lại cười xấu hổ, chậm rãi lùi một bước, rồi lại một bước... Chu Tiểu Bạch thấy kỳ quái lắm sao: “Vì sao mà bỏ chạy chứ, tôi nào phải hành khách phiền phức gì đâu?...”

“Hiếm thấy cô tự đánh giá mình cao như thế!” Mặc Duy Chính lạnh lùng liếc bạn một cái.

Chu Tiểu Bạch ngượng ngùng cười: “Chỉ là ngoài ý muốn thôi mà, tôi nghĩ đó là cửa...”

Mặc Duy Chính buông tờ tạp chí trong tay: “Phải, là cách gõ cửa của trợ lý Chu mới độc đáo làm sao, không chờ mở liền tông cửa xông vào?”

“Chẳng phải trên cửa thường viết “Đẩy vào” ư?...” Chu Tiểu Bạch nghiêm túc đáp.

Mặc Duy Chính nghĩ ngợi rồi gật đầu: “Về công ty nhớ quăng hết mấy cái biển “Đẩy vào” trên cửa đi nhé...”

Khóe miệng Chu Tiểu Bạch giật giật: “Haizz... Thế là tốt, kéo lại làm người khác hiểu lầm.”

Chu Tiểu Bạch trở lại công ty, quá trình đi công tác của bạn với tổng giám đốc tự nhiên thành đề tài buôn dưa nóng hổi của đám nhân viên nữ. Tỳ như, Chu Tiểu Bạch vừa ăn trưa xong ở căng tin, đang vội vàng về phòng xem GV, khiêu chiến sự nhẫn nại của Mặc Duy Chính, ấy thế mà bị một đám nhân viên nữ cản đường, trong có cả mấy người quen biết từ thời làm ở phòng quảng cáo.

“Vờ vịt gì nữa...” Một người thúc nhẹ Tiểu Bạch một cái, đẩy về chế nhạo khiến Chu Tiểu Bạch giật thót mình.

“Vờ gì chứ?” Chu Tiểu Bạch nhăn trán cau mày, lẽ nào bản chất của bạn bị phát hiện rồi? Bạn xem GV vốn rất bí mật mà...

“Này...” Nàng kia lườm bạn một cái. “Ôi, cả nhà đều là thân thuộc cả, cần gì phải giấu nào...”

Chu Tiểu Bạch ngẫm nghĩ, tám phần mười là tên dê tiện vô si Mặc Duy Chính đem chuyện bạn xem GV đi tung tin khắp công ty rồi, lẽ nào hấn cho rằng dưới áp lực dư luận, bạn phải bỏ GV? Hấn quá coi thường bạn!

“Ừm, tôi là thế thì có sao nào, vẫn rất đáng tự hào!”

Thốt ra lời này, người vây quanh Chu Tiểu Bạch đều có vẻ kinh ngạc: “A... Mình còn tưởng cô nàng xấu hổ cơ...”, “Đúng vậy, tháng trước XX chẳng phải rất thâm sao, còn không muốn nhắc tới...”

“Này, có gì phải xấu hổ...” Chu Tiểu Bạch nghe đến vánh cả đầu, tự nhủ bạn chưa bao giờ thấy thẹn, cùng lắm là sợ mọi người không chấp nhận được, mình lại thành đối tượng bị nhòm ngó mà bạn vốn có hơi sợ bị “cường bức thị giác”...

“Vây cô...” Một người chỉ vào vết bầm trên mặt Chu Tiểu Bạch hỏi. “... thành công không?”

“Thành công?!” Chu Tiểu Bạch gật đầu, bạn tự cho mình làm hủ nữ coi như tương đối thành công đi, tuy tương lai kế hoạch bẽ cong tổng giám đốc còn rất mờ mịt.

“A...” Mọi người đều thôn thức. “Thành công rồi?”, “Ồ chung một phòng rồi?”

Chu Tiểu Bạch lại gật đầu, nếu phủ nhận thì vấn đề sẽ ngày càng nhiều, mà bạn phải nhanh chóng kết thúc buổi “tọa đàm” này, trở về chỗ ngồi ấm áp của bạn. Huống hồ, bạn với tổng giám đốc quả thực ở chung một phòng, đi cũng đi cùng nhau, chỉ là bị vớt ra ngoài. Tuy bạn không biết làm hủ nữ rất thành công với việc cùng một giai thẳng ở chung thì liên quan gì, chẳng lẽ là ở cùng một giai thẳng chất lượng cao một đêm mà không xảy ra chuyện có thể khẳng định bạn là hủ nữ thuần khiết?

Nhưng Chu Tiểu Bạch sai rồi, bạn thừa nhận rốt cuộc lại gặp vấn đề còn lớn hơn...

“A... Cô làm sao mà thành công vậy?”

“Lẽ nào trên mặt là tổng giám đốc...”

“Còn cò nữa!”

“Đại khái là xem thấy kích động, rồi cứ thế duy trì...” Chu Tiểu Bạch thành thật trả lời, từ đọc truyện tranh chuyển qua xem anime, cuối cùng là GV. Sau đó, bạn cúi đầu nhìn xuống cổ, bị thương ở chỗ suối nước nóng, cũng may khi đó có quần khăn, bằng không chẳng phải cả người bị thương rồi! “Cổ không phải tại tổng giám đốc...” Nhưng Chu Tiểu Bạch nói nửa câu liền hối hận, nếu không phải tổng giám đốc với Nữ Vương Thụ nói mấy câu dễ hiểu lắm, sao bạn lại đi trèo tường? Chẳng qua là bẽ chật người đông, thế mà cứ hét “vào” lại “lên”! Vì vậy Chu Tiểu Bạch dứt khoát đáp: “Là tổng giám đốc làm! Còn có một anh chàng khác!”

“Cái gì! Còn có một chàng khác?”

“Phải...” Dù là thụ thì cũng là đàn ông, Chu Tiểu Bạch đáp, muốn mau chóng hạ màn. “Vậy tôi đi trước nhé...”

“Haizz...” Cả đám muốn giữ Tiểu Bạch, nhưng Tiểu Bạch bước nhanh như điện, Từ [U](#) bên bờ sông nói: GV như nước chảy, không khi nào chảy ngược...

Mặc Duy Chính ngồi ở phòng làm việc giương mắt thấy Tiểu Bạch đẩy cửa vào, biết “hoạt động buổi trưa” của bạn lại đến rồi, tức giận đồng tập văn kiện trong tay lại: “Hôm nay về muộn nhi?...”

“Có mấy đồng nghiệp kéo lại bắt chuyện...” Chu Tiểu Bạch vừa nói vừa đi về phía máy tính của mình.

“Ái chà!” Mặc Duy Chính gật đầu. “Hiếm thấy cô có bạn bè bình thường...”

“...” Chu Tiểu Bạch liếc hẩn một cái. “Tổng giám đốc, anh cũng quá nhỏ mọn, tôi chẳng qua vô tình thấy anh để trần nửa người thôi mà, trên đường đi công tác về đến giờ còn không chịu thôi trả đũa tôi.”

Mặc Duy Chính chẳng hiểu đầu đuôi thế nào, Tiểu Bạch nói cứ như thật vậy, lại còn ra bộ bị bắt nạt nữa.

Thấy Mặc Duy Chính không nói lời nào, Chu Tiểu Bạch hít một hơi, mở ví, lấy ra một thứ trông như tấm card: “Bỏ đi... Tôi cũng không có ý xem chù, cho anh xem bồi thường đây.” Nói xong, bạn liền ném thứ đó về phía Mặc Duy Chính.

Mặc Duy Chính đón lấy, vừa nhìn liền thấy hai chàng trai khóa thân đang quấn lấy nhau, máy tính của Chu Tiểu Bạch đã truyền ra tiếng rên rỉ, giọng của Chu Tiểu Bạch cũng theo nền “nhạc” mà véo von: “Nhìn nửa thân của anh, tôi bồi hai khóa thân, SHO và NAGI⁽²⁾ tôi yêu vô cùng...”

Mặc Duy Chính mặt biến sắc, muốn nói cũng không nên lời, đập cửa xông ra nhưng ra ngoài lại không được yên tĩnh như hấn tưởng tượng, đột nhiên cảm thấy hết thảy nhân viên đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình, ánh mắt khiến hấn nghĩ tới Chu Tiểu Bạch. Nếu ánh mắt nhân viên cả công ty đều thành như Chu Tiểu Bạch thì thực là chuyện kinh khủng biết chừng nào, Mặc Duy Chính bị ý nghĩ này dọa đến chết khiếp.

Hấn thấy kỳ quái song cũng không nghĩ nhiều, đi về phía một phòng hội nghị nhỏ, chưa kịp đẩy cửa thì nghe thấy bên trong như có mấy người đang nói chuyện, là tổng giám đốc mà nghe trộm là sai, nên Mặc Duy Chính xoay người định đi, rồi lại bất đắc dĩ dừng chân, vì hấn nghe thấy tên mình cùng Chu Tiểu Bạch...

“Thật sao, tổng giám đốc dũng mãnh thế ư?”

“Chu Tiểu Bạch nói rồi, cô nàng ở chung một phòng với tổng giám đốc.”

“Thấy trên cổ không, là tác phẩm của tổng giám đốc!”

“Thì ra tổng giám đốc thích SM⁽³⁾...”

“Thật nhìn không ra, cả XX cũng thất bại, không ngờ Chu Tiểu Bạch lại thừa dịp đi công tác mà nắm được tổng giám đốc...”

“Đây gọi là không thể trông mặt mà bắt hình dong...”

Chu Tiểu Bạch vốn đang đắc ý vì chọc tức được “ai đó”, nhàn nhã gác chân lên bàn, cửa đột nhiên bật mở, theo sau là gương mặt đỏ ửng của Mặc Duy Chính.

“Tổng giám đốc, chính anh nói, cửa phải đẩy chứ không phải tông vào...” Chu Tiểu Bạch ngẩng đầu nói rất nghiêm túc...

Chương II

Dù Chu Tiểu Bạch chỉ muốn bình yên sống trong “xa xỉ, thối nát” cho qua ngày nhưng hiện thực vốn tàn nhẫn. Chu Tiểu Bạch mang theo chí thị tối cao của Mặc Duy Chính, kiên trì giải thích tất cả với hội buôn tin via hệ chuyên nghiệp trong công ty, liền trở thành nhân vật tiêu điểm trong tuần. Tình huống thực tế so với Chu Tiểu Bạch tưởng tượng còn phức tạp hơn nhiều. May thay, đúng lúc bạn bắt tay vào tính toán xem cuộc sống lao tù bao giờ mới kết thúc mà mục tiêu vĩ đại của bản thân trước sau không có tiền triển gì, thì đột nhiên thấy được ánh rạng đông phía chân trời: Nữ vương thụ!

Chén xong McDonald, vác bụng về phòng làm việc, Chu Tiểu Bạch không ngờ ngay ở cửa thang máy tầng bốn mươi lại gặp được Lã Vọng Thú đang do dự đứng đó. Chu Tiểu Bạch chần chờ một chút, đợi óc heo của bạn chuyển một vòng mới từ trong mớ hỗn độn tràn ngập Sho với Taiki⁽¹⁾ lôi ra tên của Nữ Vương Thụ: “Quản lý Lã?”

Lã Vọng Thú cùng trợ lý bên cạnh quay lại nhìn bạn: “Trợ lý Chu?”

“Anh còn nhớ tôi sao?...” Chu Tiểu Bạch được sủng mà kinh, không dè “mặt phổ thông quần chúng” như mình cũng được người ta ghi nhớ.

“Đó là vì trợ lý Chu có điểm đặc biệt.” Lã Vọng Thú cười ngượng ngùng, chỉ là không nói người động kinh như thế muốn quên cũng khó.

“Anh đến tìm tổng giám đốc à?” Chu Tiểu Bạch nhiệt tình hỏi, dạo này quả là khác thường, tiểu thụ lại chủ động tìm tổng công.

Lã Vọng Thú cũng có chút ấn tượng về hành vi của Chu Tiểu Bạch, nhưng nghĩ bạn dù sao cũng là trợ lý của người ngụp lặn nhiều năm trong thương trường như Mặc Duy Chính, cũng tin vào mắt nhìn người của hắn, nên đối với Chu Tiểu Bạch vẫn có ý tôn trọng: “Đúng vậy, tôi đang định vào trong.” Anh ta mỉm cười, trợ lý bên cạnh đưa tay kéo cửa kính.

Chu Tiểu Bạch liền tốt bụng nhắc nhở: “Cửa này phải đẩy đẩy.”

Trợ lý có chút xấu hổ: “Sao trên cửa không có dán gì cả?...”

“Dán rồi...” Chu Tiểu Bạch vội giải thích. “Sau lại bị xé mất đấy chứ...”

Bạn phải công nhận tổng giám đốc quả thật nói là làm, không đến nỗi bắt cả tòa nhà phải xé, nhưng tầng này thì dứt khoát xé cho bằng hết. Thấy Lã Vọng Thú có vẻ thắc mắc, Chu Tiểu Bạch bèn đổi đề tài: “Quản lý Lã tới bàn chuyện hợp tác sao?”

“Đúng vậy”, Lã Vọng Thú đáp. “Sau này còn bàn bạc nhiều, phải thường xuyên tới đây.”

Thường xuyên á? Chu Tiểu Bạch mừng rỡ, đúng là chuyện tốt bạn đang chờ, một gian phòng, để vương công VS Nữ Vương Thụ, còn gì hưng phấn hơn?

“Quá tuyệt vời...” Tiểu Bạch không chút do dự thốt lên.

“Hợp tác đúng là một chuyện rất tuyệt.” Lã Vọng Thú hiểu lời Chu Tiểu Bạch theo ý mình, anh ta trước giờ chưa từng thấy trợ lý nào lại tích cực với chuyện hợp tác như vậy, lẽ nào đây là lý do Mặc Duy Chính chọn bạn làm trợ lý? Do bạn có lòng yêu nghề kính nghiệp mãnh liệt? Đó quả thực là ưu điểm, phát hiện này khiến anh cảm thấy rất đặc ý, trong làm ăn hiểu được suy nghĩ của đối tác là cực kỳ quan trọng!

Lã Vọng Thú cùng Mặc Duy Chính ân cần chào hỏi, nhân tiện nhắc đến “Sóng thần”: “Quản lý Hoàng cũng muốn tới, tiếc là hôm nay có chút việc, nên chỉ mình tôi qua đây.”

“Quản lý Lã khách sáo rồi!” Mặc Duy Chính nghiêm túc đáp. “Còn phiền anh tự mang tới nữa.”

Hai bên cứ thế nói chuyện khách sáo, Chu Tiểu Bạch bung trà vào, thấy hai người còn mãi “dò mìn”, thực sự thất vọng chết đi được. Bọn đặt trà lên bàn, ân cần nói với người đang đứng: “Mời quản lý Lã ngồi”, rồi quay sang cười với Mặc Duy Chính, không chút ngại ngần cũng chen vào chiếc sofa vốn chỉ có chỗ cho ba người. Mặc Duy Chính bị ép ở giữa, thành ra tự nhiên dựa sát vào Lã Vọng Thú, đó cũng là điều Chu Tiểu Bạch khao khát thấy nhất. Ai ngờ Mặc Duy Chính cũng không ngại ngần nói với Chu Tiểu Bạch: “Cô ngồi làm gì, mau xuống phòng quảng cáo đem dự án tuyên truyền hợp tác lần này lên đây!”

Chu Tiểu Bạch không còn cách nào khác đành rời khỏi sofa, lưu luyến nhìn Mặc Duy Chính kéo dần khoảng cách với Lã Vọng Thú, trong đầu trăm phương ngàn kế nghĩ bước tiếp theo.

Nội dung nói chuyện của bọn họ, Chu Tiểu Bạch hoàn toàn không hiểu, nghe một hồi như đàn gảy tai trâu cuối cùng quyết định rút lui về “tổ”, tìm người hỗ trợ.

Bạn Bạch: Nữ vương thụ ngay trước mắt, nhưng không thấy không khí màu hồng xuất hiện.

Bạn Nhã: Không khí phải do hoàn cảnh làm nên, không có nên hồng rượu đỏ thì màu hồng cái đầu cậu ấy...

Bạn Hề: ... Ít nhất cũng phải có bối cảnh tương đối đã.

Bạn Bạch: Mình hiểu rồi, bồi dưỡng tình cảm chút là được.

Thấy sắp tới giờ tan sở, trao đổi dường như rất thành công mà vẫn chưa đi đến đâu, Chu Tiểu Bạch liền tận dụng đề nghị: “Chỉ bằng tổng giám đốc cùng quản lý Lã ăn một bữa cơm rồi nói chuyện cụ thể hơn là được...”

Trợ lý này thật có đầu óc... Lã Vọng Thú lại càng tán thưởng Chu Tiểu Bạch, liếc nhìn Mặc Duy Chính chờ người kia mở miệng. Nhưng Mặc Duy Chính hoàn toàn không chịu phối hợp với Chu Tiểu Bạch: “Thật ngại quá, tối nay tôi lại có chút việc riêng cần giải quyết rồi.”

“Không vấn đề gì.” Lã Vọng Thú cũng không để ý. “Hôm khác tôi nhất định phải mời tổng giám đốc Mặc một bữa mới được.”

“Quản lý Lã khách sáo rồi...”

Kế hoạch tạo không khí Chu Tiểu Bạch tỉ mỉ bố trí cứ thế bị hai người khách sáo bỏ qua, tổng giám đốc có việc riêng? Hẳn thì có việc riêng quái gì! Tiểu Bạch khinh thường bĩu môi, rõ ràng là muốn chống đối! Chờ Lã Vọng Thú đi, Chu Tiểu Bạch lập tức hỏi: “Tổng giám đốc có việc riêng ư, sao lại không nói với tôi một tiếng, ít nhiều gì tôi cũng xếp thời gian biểu cho anh?” Kinh qua bao lần giao chiến, Chu Tiểu Bạch cũng học được một ít tiêu chuẩn giao tiếp khách sáo cơ bản.

“Với trợ lý tan tầm bỏ chạy ngay như cô, dù có đi làm việc công, nói cũng vô ích.” Mặc Duy Chính không buồn nhìn Chu Tiểu Bạch lấy một cái, ung dung “hạ gục” bạn.

“Hừ!” Chu Tiểu Bạch hừ lạnh, chuyện riêng không nói được với bạn không biết là chuyện quái quỷ gì đây, lẽ nào tổng giám đốc muốn cùng ai đó đi làm chuyện thân mật? Đúng là tiếng chuông báo nguy, nhất định là tổng giám đốc đi hẹn hò. Nếu là nam thì coi như xong đời, sự nghiệp vĩ đại bẽ gãy thành thành công của Chu Tiểu Bạch đã bị người khác nhanh chân cướp mất. Nếu là nữ lại càng không ổn, bí của mình sao chấp tay dâng cho người khác được... Người chưa từng có cái gọi

đời sống cá nhân gì đáng nói như Mặc Duy Chính lại muốn đi làm chuyện tư, Chu Tiểu Bạch quyết định phải theo dõi!

Chu Tiểu Bạch theo Mặc Duy Chính ra thang máy, ra cửa, tới ga ra, lại thở hồng hộc chạy sau con BMW bạc của hắn đến mấy trăm mét mới lên được một chiếc taxi, đuổi theo xe hắn tới một khách sạn xa hoa, bèn dừng lại cách cửa hơn trăm mét. Thấy Mặc Duy Chính đi vào, Chu Tiểu Bạch mới chui khỏi xe, ai dè bị tài xế gọi lại: “Chưa trả tiền cô ơi!”

Chu Tiểu Bạch thanh toán xong, vừa mon men đến cửa đã bị lễ tân cản lại: “Thưa cô, khách sạn chúng tôi chỉ đón chào người có hành vi đúng mực.”

Chu Tiểu Bạch xấu hổ đứng thẳng người, làm bộ điệu tươi cười nhã nhặn, vào khách sạn rồi thì bóng dáng Mặc Duy Chính đã mất tăm mất tích.

“Anh có thấy người mới vào kia đi hướng nào không?” Chu Tiểu Bạch tận lực lịch sự hỏi lễ tân.

“Vị ấy lên nhà hàng xoay⁽²⁾ rồi thưa cô.”

Chu Tiểu Bạch liền theo chỉ dẫn hướng phía nhà hàng xoay mà chạy, xa xa đã thấy Mặc Duy Chính ngồi ngay cạnh cửa sổ, bên cạnh còn có một người, nhìn bóng lưng là một phụ nữ khoảng năm mươi tuổi. Chu Tiểu Bạch không rõ hắn định làm gì, đành núp vào một xô len lén rình, nhưng bạn rình cũng không trót lọt vì nhân viên phục vụ rất ân cần, kiên nhẫn hỏi bạn gọi món gì, Chu Tiểu Bạch xua cũng không được, càng không thấy chỗ đối diện Mặc Duy Chính có người tới, bèn thừa dịp quay sang đáp: “Cho tôi suất một người là được.”

Nhưng phục vụ cũng không chịu buông tha, cầm thực đơn hỏi Chu Tiểu Bạch chọn loại nào. Chu Tiểu Bạch đang định liếc sang, bỗng thoáng thấy bóng người rất quen bước vào nhà hàng. Hoàng “Sóng thần” nghênh ngang với bộ ngực cỡ F đi vào, đằng sau là một phụ nữ cũng “sóng thần” tương tự, làm Chu Tiểu Bạch sợ đến tùy tiện chỉ trỏ, cúi đầu, đã nghe phục vụ hỏi: “Là loại C ạ?” Chu Tiểu Bạch còn mải mê rình rập ậm ừ đáp, đã thấy hai “Sóng thần” ngồi xuống đối diện Mặc Duy Chính.

Bi của bạn thế là phải dâng cho người ta rồi, lúc ấy trong đầu Chu Tiểu Bạch hiện lên suy nghĩ này...

Chương 12

Chu Tiểu Bạch xác nhận xong hai vị “Sóng thần” đích thực là ngồi cùng bàn với Mặc Duy Chính thì suất C của bạn cũng được mang đến rồi. Bạn cầm đĩa xiên bữa một miếng rồi bỏ vào miệng: “Ngon thật...” Bạch ta lập tức nhìn qua đồ ăn trước mặt, xem ra giờ cũng đành bám vào thứ này để vỗ về “tâm hồn bị thương tổn” của bạn mà thôi.

Vì rình mò từ xa, Chu Tiểu Bạch chỉ thấy mà nghe không được, suy tính nửa ngày cũng không hiểu sao Mặc Duy Chính lại có quan hệ với “Sóng thần”, cuối cùng đưa ra kết luận, hai người kia ở hội nghị có qua lại với nhau, hơn nữa là qua lại không cạn, còn tiếp tục thông đồng đến tận đây!

Bên kia, vị phu nhân ngồi cạnh Mặc Duy Chính đương cùng “Sóng thần” già hơn đôi diện khách sáo mấy câu còn “Sóng thần” trẻ lại hướng về phía giai tửng họ Mặc ra vẻ ngạc nhiên mừng rỡ nói: “Thật không ngờ lại khéo như thế, mẹ tôi nói chuyện đi xem mặt cũng không biết là anh...”

Đáng tiếc hoa rơi có ý, nước chảy vô tình, Mặc Duy Chính bình tĩnh đáp: “Trước khi xem mặt chỉ ít cũng biết đối tượng là ai chứ?”

Hoàng “Sóng thần” tái mặt, may mà cô nàng có trang điểm, dù có nhất thời mặt xám đen cũng khó nhìn ra: “Ủm... Tôi còn tưởng tổng giám đốc Mặc sẽ không đi xem mặt nữa.” Nói gần nói xa, ý là Mặc Duy Chính anh như vậy đã sớm biết là cùng “Sóng thần” tôi xem mặt nên mới đến, chính là cô nàng đang tự cấp cho mình một viên an thần.

Có điều thuốc an thần mà Hoàng “Sóng thần” uống còn chưa kịp trôi, thứ mắc trong cổ họng chung quy vẫn không chắc ăn bằng đã tiêu hóa tại dạ dày, Mặc Duy Chính đã bình tĩnh đáp: “Mẹ đặt đâu con ngồi đấy, có không muốn cũng phải vâng theo ý của bề trên.” Mặc Duy Chính phát hiện đối tượng xem mặt lại chính là quản lý Hoàng, dù không thích nhưng nghĩ đến chuyện hai công ty hợp tác, đương nhiên chuyện này không thể vì bọn họ căng thẳng mà thủ tiêu, song bầu không khí tốt đẹp thì thuận lợi hơn nhiều, Mặc Duy Chính đời nào thích tự tìm phiền phức, lãng phí thời gian nên mới đồng ý gặp mặt.

Hoàng “Sóng thần” thoáng cái thành thứ chẳng ai thèm, mặt có trang điểm thì vẻ giận dữ cũng rõ như ban ngày. Mặc Duy Chính có chút hối hận, lẽ nào gần đây ở chung với Chu Tiểu Bạch nên thành quen, nhất thời không sửa được nên cũng ăn nói kiêu đồ với người khác, vội chỉnh lại: “Ý của tôi là quản lý Hoàng nhất định có rất nhiều người theo đuổi, chuyện xem mặt thực sự là thừa mà thôi.”

Khi nãy Hoàng “Sóng thần” sắp phun thuốc an thần ra rồi, vì lời này của Mặc Duy Chính mà không đầy ba giây đã lại nuốt thuốc vào: “Tổng giám đốc Mặc lại nói đùa rồi.”

Vị phu nhân bên cạnh Mặc Duy Chính xem ra chính là “bề trên” trong miệng hắn, nghe Mặc Duy Chính cùng Hoàng “Sóng thần” trao đổi qua lại thì có vẻ ngạc nhiên: “Hai đứa quen nhau à?”

“Là quản lý của công ty sắp hợp tác, con đã gặp qua.” Mặc Duy Chính lời ít ý nhiều giải thích qua loa.

Vừa nghe đã gặp mặt, “Sóng thần” già có vẻ đặc biệt kích động, bà ta vốn cho rằng xem mặt cũng giống xếp hàng mua đồ trong siêu thị, chiếm chỗ tốt là coi như con gái có lợi thế: “Vậy là được rồi, hai đứa cứ thoải mái giao lưu đi nhé!” Bà vừa nói vừa liếc nhìn Mặc Duy Chính đầy ẩn ý rồi quay sang bắt chuyện với mẹ hắn.

Ai ngờ bên kia lửa nóng bên này băng lạnh, Mặc Duy Chính ngoài công việc cũng không nói chuyện cùng phái nữ bao giờ, trừ mấy câu châm chọc ngoài miệng “đàn áp” Chu Tiểu Bạch. Không

hiều sao đi xem mặt lại nhớ tới bạn Bạch cơ chứ! Xem ra hẳn thấy phái yếu chính tông là lại nghĩ đến kẻ “đột biến” rồi. Thấy bầu không khí nhạt phèo như vậy, Hoàng “Sóng thần” bèn mở màn: “Chúng ta bắt đầu chọn món thôi, tôi hơi đói rồi...”

Một câu phá vỡ cục diện tẻ ngắt, Mặc Duy Chính vội gọi nhân viên phục vụ, vừa nghiêng người liền thấy trong góc phòng một thân hình quen thuộc đang cắm đầu cắm cổ ăn, chỉ thiếu nước vục mặt xuống bàn. Mặc Duy Chính sững sốt, nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh để chọn món.

Thấy bầu không khí như đông đá cũng không giảm bớt, mẹ Mặc Duy Chính bèn lên tiếng hỏi: “Không biết sở thích của cô Hoàng đây thế nào?”

Hoàng “Sóng thần” nghe câu hỏi của trường bối, đương nhiên phải trả lời cho tốt: “Bình thường ngoài thời gian làm việc, thỉnh thoảng cháu cũng chơi violin.”

“Con gái học nhạc khí là tốt...” Bà Mặc dường như rất vui lòng.

Mặc Duy Chính bỗng nhớ đến sở thích của Chu Tiểu Bạch cùng tiếng rên ngáp phòng, so sánh Hoàng “Sóng thần” ưu nhã kéo violin với Chu Tiểu Bạch cười thô tục xem GV, hẳn bật cười, vừa khéo hóa giải tình thế đang bế tắc của buổi xem mặt.

“Con cười gì thế?” Bà Mặc lấy làm lạ hỏi, bình thường hẳn nhất định không ở trong hoàn cảnh này mà lại cười thiếu ý tứ như vậy.

Mặc Duy Chính lập tức điều chỉnh nét mặt, thăm nghĩ đi xem mặt quả nhiên là chuyện ngang với nằm gai nếm mật, như đứng đồng lửa như ngồi đồng than vậy, thật muốn mau kết thúc quách cho rồi: “Con hơi khó chịu... ho khan thôi.” Mặc Duy Chính không muốn lấp liếm tiếng cười vừa rồi bằng tiếng ho khiến cưỡng như vậy, nhưng mà...

“Vậy ăn xong cháu mau về nhà nghỉ ngơi cho khỏe...” “Sóng thần” già điệu bộ hiền hòa nói.

“Nhất định là tổng giám đốc Mặc làm việc quá vất vả rồi!” Hoàng “Sóng thần” cũng rất đổi dịu dàng.

Mặc Duy Chính nói trong người khó chịu, tự nhiên lại có thể đường đường chính chính giả vờ trầm mặc không cần đáp lại, không nói lời nào.

Có điều trầm mặc cũng không duy trì được lâu, người phá vỡ sự trầm mặc cũng chẳng phải Mặc Duy Chính mà là Chu Tiểu Bạch rủa rĩa bên ngoài.

“Á... Sao lại đất như vậy?” Tiểu Bạch nhìn hóa đơn, mặt biến sắc, hạ gục nhanh tiêu diệt gọn suất C như gió cuốn mây tan xong, bạn thấy chả còn gì đáng xem bèn chuẩn bị tính tiền rút lui không kèn không trống. Nhưng trước mắt Tiểu Bạch là con số hàng trăm, cái gì chứ... suất ăn như vậy thường là khoảng năm mươi tệ thôi... Chu Tiểu Bạch ngây người, lẽ nào bạn dự đoán sai rồi?

Chu Tiểu Bạch có vẻ cực kỳ không lý trí, song nhân viên phục vụ vẫn rất lý trí đứng một bên, không nói một lời. Tiểu Bạch không thể làm gì hơn, đành soát trên lục dưới, tài chính thiếu thốn nên bạn mới miễn cưỡng trả nào cũng xuống căng tin tới húp canh súp, duy trì cái mạng quèn, chỉ còn vài ngày nữa là cuối tháng, gồng gượng lê lét như vậy cộng với thập thò ăn chực nhà Cổ Nhã, Chu Tiểu Bạch mới chống chọi được đến cuối tháng. Tiểu Bạch mò mẫm trong ví, cổ mò chút tiền còm từ một đồng card GV cùng thẻ giảm giá McDonald.

“Năm mươi... mười...” Chu Tiểu Bạch lục lọi tìm tiền, cứ đà này không sớm thì muộn đến cả tiền xu cũng phải lòi ra nốt. Tiểu Bạch vốn cho rằng lấy năm mươi tệ ăn một bữa kết quả là mười ngày còn lại có thể đi nhà khác ăn chực duy trì, giờ xem ra bạn sai rồi, vấn đề tuyệt đối không thể dùng ăn chực mà giải quyết được nữa. Rất có khả năng bạn sẽ trở thành nhân viên nghèo rệp đầu tiên của công ty KM ra ngoài ăn cơm quýt!

“Hình như thiếu mất rồi...” Chu Tiểu Bạch cầm tiền trong tay, cười ngượng ngập nhìn nhân viên phục vụ, công bằng mà nói, bạn chưa từng nghĩ có ngày mình cười hèn mọn đến như thế.

Ngay lúc Chu Tiểu Bạch chỉ còn nước đào hố chui xuống đất, thì bỗng có tiền mặt từ đâu bay qua: “Cô ta thiếu bao nhiêu? Không cần trả lại.”

Tiền trên trời rơi xuống ư? Tiểu Bạch sững sờ nhìn theo hướng tiền “bay”, liền thấy vè mặt viết: “Cô thật mất mặt” của Mặc Duy Chính...

“Chào tổng giám đốc... anh thật tốt quá đi...” Ngụ ý của Tiểu Bạch là tiền của tổng giám đốc thật tốt quá đi.

Phục vụ chỉ nhận tiền không nhận người, Tiểu Bạch chẳng qua thiếu một ít mà cuối cùng lại để cô ta kiếm được một đồng tiền bo, nhanh tay cầm tiền rồi biến mất.

Mặc Duy Chính lờ Chu Tiểu Bạch còn ngây ngô ra ngoài, quăng lại phía bên kia một câu: “Con đi trước đây.”

Hoàng “Sóng thần” sững sờ nhìn Chu Tiểu Bạch. Vừa rồi Mặc Duy Chính đứng dậy nói có việc, thì ra là gặp trợ lý. Đã từng gặp Chu Tiểu Bạch nhưng Hoàng “Sóng thần” có chút hoang mang, giúp cô ta trả tiền cũng đâu cần bỏ đi như vậy?

Tận đến khi bị đẩy vào trong xe Mặc Duy Chính, Chu Tiểu Bạch mới tỉnh lại: “Tổng giám đốc... tiền kia...”

Mặc Duy Chính khởi động xe, rồi mở miệng: “Trừ vào tiền lương của cô.”

“Cái gì!” Chu Tiểu Bạch hét thảm một tiếng. “Trừ vào lương của tôi còn bảo cô ta không cần trả lại!” Tưởng tổng giám đốc phung phí, ai ngờ nói nửa ngày mới lờ ra tổng giám đốc phung phí tiền của bạn!

Chương 13

Xe của Mặc Duy Chính rời ga ra khách sạn, Chu Tiểu Bạch lòng đầy cảm uất mà không sao mở miệng được, đành cúi đầu về cực kỳ suy sụp.

Mặc Duy Chính đột nhiên nói một câu: “Tôi đi xem mặt với cô ấy.”

“Hà?” Chu Tiểu Bạch ngẩng đầu mơ hồ nhìn Mặc Duy Chính. “Cái gì cô ấy?” Tiểu Bạch giờ còn đang thương tiếc một trăm tệ vô duyên vô cớ tan mất tiêu vào không khí, hoàn toàn không lắng tai nghe.

Mặc Duy Chính thấy bạn hồn vía đâu đâu, có chút tức giận nói: “Chẳng phải cô theo dõi tôi sao?”

“Haizz...” Tiểu Bạch lấy lại tinh thần, tiền bỗng cháy túi khiến bạn quên luôn việc bị bắt quả tang theo dõi. “Không... Là tình cờ thôi, chẳng qua tôi muốn ra ngoài ăn...”

Mặc Duy Chính nhìn bạn hai chân không ngừng ngo nguẩy cọ cọ thảm xe là biết ngay người này miệng một đằng trong lòng nghĩ một nẻo: “Cải thiện bữa ăn ấy à?...”

“Phải, đúng thế...” Tiểu Bạch vội vàng hòa theo. “Tổng giám đốc, anh thật là hiểu tôi.”

“Mang tám mươi bảy tệ đi cải thiện bữa ăn... Đây đúng là chuyện chỉ cô mới làm được.” Mặc Duy Chính nghiêng đầu mỉm cười nhìn Tiểu Bạch.

Nụ cười của hắn khiến Tiểu Bạch cảm thấy vô cùng căng thẳng: “Ha ha...” Trong thiên hạ, đối chọi với nụ cười gian hiểm của Mặc Duy Chính chỉ có điệu cười ngớ ngẩn này của Tiểu Bạch.

Mặc Duy Chính nhìn bạn toe toét cười, rẽ ngoặt vào trước cửa một nhà hàng com Tây, nói với Tiểu Bạch: “Xuống xe đi.”

“Hừ...” Tiểu Bạch bĩu môi. “Tôi còn tưởng tổng giám đốc đưa tôi về nhà nữa...” Bạn đã cạn cả tiền đi xe, bỏ bạn lại chỗ kỳ quái thế này, cả đường về hướng nào bạn còn chẳng biết nữa là...

Mặc Duy Chính tức giận nói: “Tôi còn chưa ăn gì đâu cô nương ạ...”

“Nhưng tôi ăn xong rồi...” Chu Tiểu Bạch đáp, thầm nghĩ tổng giám đốc sao lại ngốc thế nhỉ?

Mặc Duy Chính mỉm cười: “Vậy cô xem tôi ăn là được.”

Chu Tiểu Bạch bất giác đưa tay lên đếm đếm, tính ra những thứ bạn đã xem đúng là không ít, thứ người khác xem bạn đã xem, thứ người khác không xem bạn cũng xem, chỉ riêng xem người khác ăn là chưa từng.

“Cô cứ tự nhiên nhé!...” Mặc Duy Chính nhìn Chu Tiểu Bạch trong bộ dạng xấu hổ ngồi ngay ngắn phía đối diện, nói đùa.

Tiểu Bạch nheo mắt nhìn Mặc Duy Chính ưu nhã ngồi ăn. Thực lòng, tuy bạn đã ăn hết một suất, nhưng đồ ăn chón xa hoa vốn ít thấy thương, lại trải qua một màn kinh hoàng lẫn khốn quẫn, nên tiêu hóa nhanh hơn, lại còn bị mùi thơm trước mặt kích thích, Tiểu Bạch thầm nghĩ, nước miếng tiết ra có hơi nhiều: “Tổng giám đốc, anh ăn nhanh lên một chút có được không...” Nhanh nhanh một chút để kết thúc căn nguyên gây ra nỗi thống khổ cho bạn...

“Ăn nhanh là thói quen của cô.” Mặc Duy Chính tiếp tục điều bộ ưu nhã khiến Tiểu Bạch chỉ hận không thể quăng thẳng miếng thịt bò trên bàn vào mặt hắn, sau đó cầm lấy bánh mì trên bàn... cắt vào túi làm món điểm tâm sáng mai.

“Cái đó... cái đó...” Trong cảnh đứng dưới tổng công, bạn đành vờ làm thụ.

“Có điều...” Mặc Duy Chính như chợt nhớ ra chuyện gì. “Hình như cô hết tiền rồi?”

Nếu người khác hỏi như vậy, Tiểu Bạch nhất định sẽ nước mắt nước mũi rùng rùng, ôm chân xin tiền xin cơm rồi. Nhưng người hỏi lại là Mặc Duy Chính, với bản chất biến thái của hắn, ra tay giúp bạn mấy đồng lại lãng phí một trăm tệ, đổ tất lên đầu bạn còn vờ vịt hỏi han, đừng nói bạn sẽ nhìn bạn với ánh mắt khinh khinh, rất có thể còn trắng trợn cười nhạo bạn. Giờ nếu tới xin hắn giúp đỡ, tên thâm hiểm giao hoạt kia nhất định sẽ đặt điều kiện chèn ép bạn, khả năng xấu nhất là cướp đoạt quyền xem GV của bạn.

“Tôi á... Là hôm nay không mang tiền thôi, để ở nhà gần đây bên ngoài không an toàn, ra cửa không nên mang theo nhiều tiền làm gì.”

“Chà...” Mặc Duy Chính dài giọng, tiếp tục ưu nhã dùng cơm.

Tiểu Bạch thực sự quá khó chịu đựng rồi, dạ dày co bóp mạnh hơn, phản ứng trực tiếp là đột nhiên “hắt” lên: “Ục ục...”

Mặc Duy Chính đang cúi đầu ăn nghe thấy rất rõ: “Là tiếng gì vậy...”

Xong! Chu Tiểu Bạch chờ người, đối mặt với ánh mắt của Mặc Duy Chính, phải nói thế nào đây? Tuyệt đối không thể nói mình đói bụng được, tổng giám đốc nhất định sẽ khoe khoang ra về trả tiền hộ rồi lại trừ lương, đồng lương còm của Chu Tiểu Bạch gánh làm sao nổi chi phí ở nhà hàng xa hoa thế này. Vậy nói là xì hơi được rồi, nhưng từ này... Tiểu Bạch liếc nhanh như chớp, người bên bên cũng không chú ý, chỗ sang trọng phải ăn nói cho tương xứng. Tiểu Bạch ghé sát vào Mặc Duy Chính nghiêm túc nói: “Mong tôi lên tiếng đây...”

“Đang yên đang lành sao lại ghen thế này...”

Chu Tiểu Bạch vỗ vỗ lưng Mặc Duy Chính.

“Khụ khụ...” Bạn giai thẳng Mặc nhà ta mặt đỏ bừng, thấy người xung quanh đều che miệng cười, đúng là xấu hổ, vội gọi phục vụ tính tiền.

“Tổng giám đốc, anh còn chưa ăn xong mà...” Tiểu Bạch nhìn món sa lát, nước xốt cùng bánh mì còn nguyên trên bàn, thâm nghĩ sao quá lãng phí?

“Còn ai ăn được nữa!” Mặc Duy Chính đỏ mặt khê quát.

Câu Mặc Duy Chính nói là câu khẳng định, Chu Tiểu Bạch nghe thấy từ nghi vấn liền hiểu thành câu nghi vấn: “Tôi ăn được này...” Nói xong, bạn hí hửng ra hiệu cho phục vụ bàn: “Đóng gói!”

Ngồi trong xe, Chu Tiểu Bạch ôm bánh mì còn nóng rất đắc ý, nhưng thể diện không thể vứt bừa được: “Tổng giám đốc, anh đừng hiểu lầm, chẳng qua là tôi cho con mèo đi bụi dưới nhà chút đồ ăn thôi.”

“Tôi biết.” Mặc Duy Chính nhìn Tiểu Bạch, giật luôn túi trong tay bạn: “Dưới nhà tôi cũng có chó đi hoang này.”

“Tổng giám đốc, anh...” Tiểu Bạch cắn giận nhìn hắn, ngang nhiên tranh ăn với bạn. A...

không phải... Chó của tổng giám đốc ngang nhiên tranh ăn với bạn!

Mặc Duy Chính nhìn bạn cười cười: “Thì ra trợ lý của tôi nhân hậu như vậy, tôi cũng phải học tập mới được...”

Không biết vì sao, Tiểu Bạch nghĩ tổng giám đốc có ý chống đối bạn... Quả nhiên hủ nữ và giai thẳng khó mà cùng tồn tại.

“Nhà cô ở đâu?” Mặc Duy Chính hỏi.

“Đi *Bloody Mary* được rồi...” Tiểu Bạch cài dây an toàn đáp, có thể ăn nhờ bữa cơm ở đây...

Bloody Mary.

Mặc Duy Chính ngồi bên quầy bar uống rượu nói chuyện với Tiểu Hòa.

“Khuya thế cậu còn tới à?” Tiểu Hòa đứng trong quầy bar tươi cười chào.

“Tiện đường thì qua thôi...” Mặc Duy Chính hát đầu chỉ về phía Tiểu Bạch.

“Là cậu đưa cô ấy tới?” Tiểu Hòa có chút giật mình, vừa rồi Mặc Duy Chính đi tìm chỗ đỗ xe, hai người vào, kẻ trước người sau nên anh ta cũng không để ý lắm.

“Ngốc nghếch...” Mặc Duy Chính nhìn Tiểu Bạch bên kia đang cọ cọ vào Cỗ Nhã thấp giọng nói.

Tiểu Hòa thêm rượu vào ly cho hắn: “Tổng giám đốc Mặc dạo này hứng thú không kém nhỉ?...”

Mặc Duy Chính quay đầu: “Cậu nói gì thế?”

“Không có gì.” Tiểu Hòa đặt chai rượu xuống nói. “Có thấy quen không?”

Mặc Duy Chính “hừ” một tiếng: “Quen cái gì, quái nhân một người, sở thích thấp kém, hành vi quỷ dị, nói năng càng chẳng ra thế thống gì!” Vừa nói hắn vừa khinh khỉnh liếc Tiểu Bạch đang mãi nhìn gay.

“Ý mình hỏi rượu của cậu cơ.” Tiểu Hòa cười nói, chỉ vào ly rượu trước mặt Mặc Duy Chính. “Rượu hôm nay là tự tay mình pha, có người uống không quen.”

Mặc Duy Chính, mặt biến sắc, ho khan một tiếng: “Ừm... Cũng được.”

Chương 14

Chu Tiểu Bạch ở nhà Cố Nhã một đêm, bớt xén được bữa sáng ngày thứ hai cùng một trăm tệ chống đỡ mười ngày. Cố Nhã còn định cho thêm một ít, nhưng Tiểu Bạch kiên quyết từ chối, vay nhiều tiêu nhiều, chẳng nào cũng phải trả, chỉ bằng tinh tảo một chút, hơn nữa một trăm tệ cho mười ngày cũng là tạm ổn.

Tiểu Bạch đang bận tính toán việc chi tiêu, không biết nữ vương thụ cùng Hoàng “Sóng thần” đã xuất hiện trong phòng làm việc từ lúc nào.

Lần gặp thoáng qua hôm trước khiến thái độ của Hoàng “Sóng thần” đối với Chu Tiểu Bạch hôm nay có chút khác lạ, ánh mắt cứ đi tới đi lui trên người bạn. Tiểu Bạch bị nhìn đến toàn thân bứt rứt, lẽ nào cô ta đang khoe khoang, khiêu khích là mình cỡ F? Tiểu Bạch có ưỡn ngực mấy lần cũng không ra nổi cỡ B, không cam lòng, hận một nỗi chẳng thể đem chiếc tách trên bàn mà nhét vào. Đúng lúc đó Lã Vọng Thú mở miệng: “Xin hỏi tổng giám đốc Mặc đi đâu rồi?”

“Anh ấy đi họp rồi...” Tiểu Bạch đáp, không kìm được lại liếc cái tách: “Hai vị cứ ngồi chờ một lát.”

Nói xong, bạn liền quay đi châm trà.

Lúc bạn mang trà lại, Lã Vọng Thú chưa uống đến hai hớp đã nói phải xuống phòng quảng cáo có việc rồi một mình đi ra, trong phòng chỉ còn lại Hoàng “Sóng thần” hàng khủng và Chu Tiểu Bạch đồng băng. Ngực lớn lên tiếng trước: “Hôm qua tôi có nhìn thấy trợ lý Chu, không biết trợ lý Chu có thấy tôi không...”

“À... Đương nhiên là thấy rồi.” Tiểu Bạch cười đáp, lòng thì thâm nghĩ, ngực cô lớn như vậy, không thấy họa chẳng có là người mù.

“Khéo thật đấy, không biết sao lại thế nhỉ?” Hoàng “Sóng thần” hỏi băng quơ.

“A... Là tình cờ, tình cờ thôi mà.” Tiểu Bạch căn bản không muốn nói chuyện với một cô cỡ F, nhất là Hoàng “Sóng thần” vóc dáng cao ráo, so với Chu Tiểu Bạch thì hơn nửa cái đầu, một cặp núi nhỏ ngang ngay tầm cằm Tiểu Bạch.

“Sau đó thì...” Tiểu Bạch vừa lùi về sau, giọng ngập ngừng. “... tổng giám đốc trả tiền giúp tôi rồi đưa tôi về...”

“Thế anh ấy có ăn gì không?” Hoàng “Sóng thần” hỏi, tiến lên một bước.

“Ăn á?” Tiểu Bạch sững sốt. “À... Có ăn, có ăn...” Địch lớn ta nhỏ, địch tiến ta lùi...

“Haizz...” Hoàng “Sóng thần” tỏ vẻ như trút được gánh nặng trong lòng, rất mực an tâm. Tiểu Bạch đột nhiên có cảm giác y như nàng ta để tổng giám đốc ở đây cho Tiểu Bạch quản lý, sinh hoạt hằng ngày đều phải quan tâm, không được chậm trễ. Tiểu Bạch không nhin được bữu môi, thì thầm: “Chuyện đó mà cũng phải quản nữa à?...”

Có điều Hoàng “Sóng thần” vốn không hề để ý đến Tiểu Bạch, đúng hơn là từ trước tới giờ chưa từng để ý, chỉ mãi mê đánh giá phòng làm việc ngăn nắp, sạch sẽ của Mặc Duy Chính cùng với thứ duy nhất không ngăn nắp, sạch sẽ là cái bàn của Tiểu Bạch. Không biết hôm qua, sau khi xem mặt đã xảy ra chuyện gì, nhưng Tiểu Bạch cảm thấy Hoàng “Sóng thần” có vẻ đang rất hài lòng, tự mãn. Một đôi “sóng thần” cứ lác lác trước mắt Tiểu Bạch, thật quá ư là khó chịu. Tiểu Bạch quyết định mượn cớ ra ngoài, để nàng ta lại một mình trong phòng.

“Người ở đâu ra không biết... Mới xem mặt thôi mà cũng ra vẻ đắc ý thế rồi...” Tiểu Bạch đứng trong thang máy lăm bằm. “Tổng giám đốc đồng ý rồi à? Có gì đáng mừng đâu cơ chứ, hơn nữa... trai gái đi với nhau kinh chết được...” Tiểu Bạch nhớ lại trải nghiệm kinh khủng của bản thân một lần tải nhầm GV thành AV⁽¹⁾, buồn nôn đến muốn chết... Nương theo cơn nôn khan của Tiểu Bạch, cửa thang máy kêu “ting” một tiếng rồi mở ra. Tiểu Bạch ngẩng đầu thấy bên ngoài đầy những người, hơn nữa đều là chớp bu trong công ty. Tiểu Bạch nghiêng đầu nhìn. Chết rồi, sao lại xuống đến đúng tầng đang họp cơ chứ! Bạn vội nấn thẳng lại thất lạng, cúi xuống để nôn, vô cùng khốn khổ nhìn Mặc Duy Chính đứng trước mặt, lau lau nước miếng: “Tổng giám đốc... ha ha.”

Mặc Duy Chính khẽ cau mày, sai bước tiến đến, đưa tay đóng cửa thang máy không nhanh không chậm nói: “Có việc gấp, các vị chờ thang máy bên cạnh vậy.” Đến cả cơ hội để thuộc cấp đáp lại cũng không cho, cửa thang máy đã đóng.

“Cô lại sao thế?” Mặc Duy Chính quay đầu nhìn bạn hỏi.

“Không có gì... Chỉ hơi khó chịu thôi.” Tiểu Bạch có gốc cớ nào cũng đâu thể nói được là vì nghĩ tới trai gái YY nhau thấy ghê quá mà phát nôn, bèn chuyển luôn đề tài: “Tổng giám đốc, anh và quản lý Hoàng đi xem mặt, rốt cuộc...” Nói nửa chừng, Tiểu Bạch tự cảm thấy mình có hơi nhiều chuyện, đành cố nhịn, nuốt phần còn lại xuống bụng.

Mặc Duy Chính chờ bạn nói tiếp, nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy bạn hé răng, bèn quay lại nhìn, thì ra Tiểu Bạch đang nhắn tin đằng sau: “Cô...”

“Hừm? Tổng giám đốc có việc gì ạ?” Tiểu Bạch ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hẩn.

“Còn không nói nốt đi!” Mặc Duy Chính không ngờ lại giận đến mức quát lên, hoàn toàn không thèm để ý đến địa vị của mình, có lẽ là vì trong thang máy chỉ có hẩn và Tiểu Bạch.

“A... Là cái lúc nãy à?” Giờ Tiểu Bạch mới hiểu ra vấn đề, chẳng qua vừa rồi đúng lúc Cố Nhã nhắn tin cho bạn. “Tôi nghĩ hơi vậy bất lịch sự quá nên thôi...”

“Dù có bất lịch sự cũng không thể nói nửa chừng được...” Mặc Duy Chính trừng mắt hung dữ.

“Thế nào rồi?” Chu Tiểu Bạch đột nhiên hét lên ba từ làm Mặc Duy Chính giật bắn mình.

“Cái gì?”

“Chẳng phải tổng giám đốc muốn tôi nói nốt còn gì!” Chu Tiểu Bạch ương ngạnh đáp.

Mặc Duy Chính nhìn bạn vẻ bất đắc dĩ: “Ngu ngốc...”

“Vậy...” Tiểu Bạch lại tiếp tục hỏi. “Tôi hỏi anh thế nào rồi, anh lại nói “Ngu ngốc” là ý làm sao, quản lý Hoàng rất ngu ngốc?” Cách hiểu tự biên tự diễn này không biết vì sao khiến Tiểu Bạch cảm thấy rất thoải mái.

“Chắc chắn là cô hiểu lầm rồi.” Mặc Duy Chính bước ra khỏi thang máy, đáp rất dứt khoát.

“Hả?” Tiểu Bạch cúi đầu, vậy rốt cuộc là làm sao chứ?

Vào phòng làm việc đã thấy Hoàng “Sóng thần” cùng Nữ Vương Thụ ngồi đợi sẵn, Mặc Duy Chính rất ngạc nhiên, Tiểu Bạch vội giải thích: “À... Lúc mấy vị quản lý đây tới, anh còn đang họp nên chờ ở đây.”

“Cô lại để khách ngồi chờ mà chạy lung tung?” Mặc Duy Chính trừng mắt nói.

“Ồ...” Chu Tiểu Bạch đang định thanh minh, thì Lã Vọng Thú đã giành trước: “Không có gì, trợ lý Chu cũng có việc cần làm mà.”

“Phải rồi...” Tiểu Bạch cảm kích nhìn Nữ Vương Thụ, quả nhiên là thụ nên hiểu nhau, ít nhất dưới sự đàn áp của Mặc Duy Chính, Tiểu Bạch nghĩ bản thân càng ngày càng bị áp bức thành thụ.

Mặc Duy Chính vốn định răn dạy Tiểu Bạch một bài tại trận, bao gồm cả đoạn nói chuyện trong thang máy khi nãy, nhưng nể mặt người ngoài hấn đành nhin, quay lại sai Tiểu Bạch: “Đi châm trà.”

“Nhưng...” Tiểu Bạch chỉ hai tách trà trên bàn. “Tôi châm rồi mà.”

“Hình như cô cho rằng tôi không tồn tại có phải không?” Mặc Duy Chính cau mày nhìn bạn.

Tiểu Bạch không kịp suy nghĩ, lập tức thanh minh: “Tổng giám đốc tuyệt đối là một tổng công có cảm giác tồn tại cực kỳ mãnh liệt!”

Phì một tiếng, Hoàng “Sóng thần” còn đang sững sờ, Lã Vọng Thú đã bật cười, còn Mặc Duy Chính mặt biến sắc, lấp bắp: “Cô... cô... cô...”

Nhưng Lã Vọng Thú đã lên tiếng rất nhanh giải vây cho bạn: “Tổng giám đốc Mặc đừng nóng giận, cứ theo lời trợ lý Chu nói thì cô ấy rất tôn sùng anh đấy.” Vừa nói anh ta vừa nhìn về phía Tiểu Bạch cười cười.

Tuy Tiểu Bạch rất tò mò về Lã Vọng Thú nhưng nhìn sắc mặt tối tăm của Mặc Duy Chính, bạn nghĩ nhanh chân đi châm trà là hay nhất. Có điều, Tiểu Bạch nhìn nước từ bình từ từ chảy ra mà trở nên ngây ngốc, vì sao Lã Vọng Thú lại có vẻ rất am hiểu, lẽ nào cũng là “đồng chí”? Quả nhiên là nữ vương thụ... Nhất định bạn phải giao lưu với anh ta nhiều hơn mới được!

Chương 15

Chu Tiểu Bạch bung trà vào đặt trước mặt Mặc Duy Chính rồi “lên đường về nước”, ngồi một bên gõ vắn kiện, gõ máy tính gõ luôn cả đầu... Sao còn chưa nói xong nhỉ? Cô tình liếc Lã Vọng Thú đang mãi nói, quả thực bạn rất nghi người này là thụ!

Cuối cùng cũng tới giờ ăn, Tiểu Bạch tràn trề xúc động nghĩ mình tốt đến mức cả ông Trời cũng muốn giúp mình rồi, đúng lúc bạn không có tiền lại để hai người kia tới bàn việc, mà truyền thống tốt đẹp lâu đời của Trung Quốc chính là nói chuyện trên bàn rượu! Trăng say sưa chim cũng say sưa, mọi người say sưa bàn chuyện hợp đồng. Chờ bọn họ thù tạc trên mâm rượu, chẳng phải bạn cũng có thể ăn nhờ được mấy chén cơm sao!

Nhưng... Chu Tiểu Bạch đã quên, cái lệ đó chỉ dành cho cơ quan với doanh nghiệp nhà nước, không phải hai doanh nghiệp tư nhân thế này.

Ví dụ như lúc này Lã Vọng Thú lên tiếng: “Chúng ta cùng đi ăn một bữa nhé!”

“Ừm...” Mặc Duy Chính đưa tay nhìn đồng hồ. “Cũng đến giờ ăn rồi, chúng ta sang nhà hàng Ý bên cạnh vậy.”

Gi? Lại ăn cơm Tây! Mặt Tiểu Bạch biến sắc, muốn làm cái gì chứ! Ăn cơm Tây nói chuyện thế nào, quan trọng nhất là...

“Vậy chúng ta đi thôi.” Mặc Duy Chính mở cửa ưu nhã nói.

Tuyệt đối không phải đang gọi bạn!

Nếu ăn cơm Tàu thì dễ khuấy động không khí, đừng nói là trợ lý sát sườn như Chu Tiểu Bạch, cả mấy quản lý chẳng liên quan gì cũng phải gọi tới, thừa dịp bọn họ nói chuyện bàn việc bạn có thể nhiệt tình ăn uống rồi. Đáng tiếc là Mặc Duy Chính kia quả thực là kẻ sành ngoại tệ nhất, ăn cơm Tây sinh nghiện rồi! Tiểu Bạch thở dài, nghiêng người rút tiền trong ví, một ngày mười tệ, trưa xuống căng tin, tối canh sống.

“Trợ lý Chu thì sao?” Đột nhiên giọng của Lã Vọng Thú như tiếng rên của nam diễn viên GV làm chấn động cả cõi lòng Chu Tiểu Bạch.

“Cô ta ấy à?” Mặc Duy Chính nhíu mày lấy làm lạ hỏi. Hoàng “Sóng thần” cũng nhìn bạn với cái kiểu đáng chết y hệt, kể cả có này nọ gì với nhau rồi cũng đâu đến nông nổi bày ra bộ dạng ăn ý như vợ chồng ngay chứ!

“Trợ lý Chu cũng đi cùng nhé?”

Nữ vương thụ đã có lời mời, ai lại cự tuyệt! Nhất là một hủ nữ khốn cùng như Tiểu Bạch, dù có nhớ câu: “Kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục” nhưng vật chất quyết định ý thức, sinh lý chiến thắng tâm lý! Tiểu Bạch trong lòng lẩm bẩm, tiền ơi, “ăn không” ơi, cùng tới mắng chửi ta đi, bên ngoài vẫn làm bộ vừa nịnh nọt vừa ngượng ngùng nói: “Tôi đi được thật sao, sẽ không ảnh hưởng các vị chứ?”

“Sao lại thế được?” Lã Vọng Thú cười nói. “Trợ lý Chu rất thú vị mà.”

Thú vị? Tiểu Bạch, mặt thì tươi cười, trong lòng tính loạn, bạn trông thế này thôi nhưng cũng tính là hủ nữ tiêu chuẩn rồi, nghĩ hủ nữ thú vị không phải là cùng cánh hủ nữ thì là gay! Gặp cánh chị em ta rồi! Lê nào... Tiểu Bạch liếc nhìn Lã Vọng “Thụ”, là thụ thực sao? Nghĩ đến lúc anh ta nói

chuyện cùng Mặc Duy Chính, Tiểu Bạch càng tin vào suy đoán của mình. Nữ vương thụ! Tôi tới đây!

Ngay cả khi ăn, ánh mắt Tiểu Bạch vẫn như compa vòng vòng quanh “tâm điểm” Lã Vọng Thú, tiểu thụ ăn mì, tiểu thụ uống rượu, tiểu thụ mỉm cười, tiểu thụ đứng dậy, tiểu thụ đi WC...

“Này!” Mặc Duy Chính xam mặt gọi Tiểu Bạch đang dán mắt về phía WC nam giống hệt bị thôi miên, ánh nhìn dính chắc như nam châm hút. “Cô!...”

“Hừm?” Tiểu Bạch quay đầu, nhìn “trái tim” chậm rãi đi xa, thần thờ liếc Mặc Duy Chính, lấy đồ ăn trên bàn cho vào miệng. Nữ vương thụ xinh đẹp, dù là đi WC cũng sẽ rất xinh đẹp, cầm roi cười với chiếc gương xa hoa: “Gương kia ngự ở trên tường, thế gian đẹp nhất hời người là ai... Đương nhiên là bản nữ vương rồi! A ha ha...”

Trong lúc Tiểu Bạch vừa “tự kỷ” vừa ăn, Lã Vọng Thú đã quay lại, xoa xoa trán: “Đúng là xui quá, tranh thủ soi gương một chút không ngờ đụng trúng người ta.”

“Hà?...” Tiểu Bạch nheo mắt nghĩ, nhất định là tại mãi mê thương thức đáng về nữ vương của bản thân nên mới thành ra thế!

Dùng bữa xong, không hiểu vì sao, bốn người quay về công ty chia thành hai hàng. Mặc Duy Chính cùng Hoàng “Sóng thần” trao đổi, chính xác hơn là Hoàng “Sóng thần” nói, Mặc Duy Chính nghe.

Tiểu Bạch cùng Lã Vọng Thú đi sau, Tiểu Bạch nghĩ lòng vòng hồi lâu mới mở miệng: “Quản lý Lã này, khi này anh nói như thế là có ý gì...”

Lã Vọng Thú ngạc nhiên: “Nói gì kia?”

“À... Là lúc tôi nói tổng công, anh nói gì đó...” Tiểu Bạch cúi đầu do dự đáp. “Lẽ nào anh biết tổng công là gì?” Tuy Tiểu Bạch đã mười phần chắc đến tám, chín, nhưng lúc hỏi vẫn hơi chần chừ. Dù sao... Cảnh tiểu thụ với hủ nữ “nhận người nhà” luôn khiến người ta kích động thế này...

“A...” Lã Vọng Thú lấy lại tinh thần nở nụ cười, gương mặt tuấn tú trắng nõn khi cười cũng một kiểu nhược thụ, mắt Tiểu Bạch như mờ đi trong thoáng chốc. Lã Vọng Thú khẽ cúi đầu ghé vào tai Tiểu Bạch nói: “Em gái tôi cũng giống cô, chung một sở thích, tôi nghe mãi cũng thành quen.”

“Hà?” Tiểu Bạch thất kinh, xa quê gặp bạn cố tri rồi?

Lã Vọng Thú bất đắc dĩ mỉm cười: “Nó ấy, suốt ngày cười tên của tôi, nên gặp cô hai lần là tôi biết rồi.”

“Tên của anh...” Tiểu Bạch cười về xấu hổ. “Quả thực có chút...” Thì ra Lã Vọng Thú không phải thụ, mà là có em gái hủ nữ kìa! Thảo nào vừa gặp đã thấy thân thiết...

“Cô đã hiểu chưa?...” Lã Vọng Thú cười nói.

“Ừm...” Tiểu Bạch cúi đầu. “Đáng tiếc ghê...” Bọn cắn môi vịn tay, Nữ Vương Thụ hào hạng của bọn cứ thế biến thành không khí?

Lã Vọng Thú nghiêng đầu nhìn Tiểu Bạch đang cúi đầu, đôi mắt ánh lên vẻ thê lương không gì sánh được khiến anh ta đột nhiên cảm thấy trong lòng rung động: “Cô...”

“Tôi rất thích tên của anh mà.” Chu Tiểu Bạch mím môi nói, tên hay như vậy cả đời chỉ gặp có một lần. “Nữ Vương Thụ đấy... Tiểu Thụ đấy.”

“Khụ...” Lã Vọng Thú bỗng đỏ mặt, nhìn sang chỗ khác nói: “Cái kia... Nếu cô thích thì cứ gọi tôi là Tiểu Thú là được rồi.” Không rõ người này không nghe hay chỉ nghe phân nửa, bỏ qua luôn hai từ đầu trong ba từ “tên của anh” của Tiểu Bạch.

“Hà?” Tiểu Bạch ngẩng đầu. “Như vậy cũng được sao?”

“Ừm, lúc không có người ngoài...” Lã Vọng Thú cười, đáp.

“Thật tốt quá!” Tiểu Bạch chớp chớp đôi mắt tạm coi như trong sáng, chờ Lã Vọng Thú lần thứ hai xấu hổ, tay len lén làm một dấu V! Quả nhiên giai thẳng đều thích phụ nữ đáng thương, mà vờ đáng thương ai chẳng biết, nhất là một hủ nữ sẵn sàng hiến thân vì sự nghiệp BL như bạn! Dụ dỗ tiểu thụ trước rồi móc xích cho anh ta với tổng công, cò qua cò lại nhiều ai dám cam đoan anh ta không thành công?

Những lúc đặc ý Tiểu Bạch luôn bỏ qua một số thứ, ví dụ như lúc này là Mặc Duy Chính đang trước, mặt lạnh như băng quay lại nhìn bạn cười cười nói nói với Lã Vọng Thú.

Tiểu Bạch ăn uống no say, giờ nghỉ trưa lập tức lên MSN báo tin cho bạn bè.

Bạn Bạch: Mình làm Nữ Vương Thụ động lòng thành công rồi!

Bạn Nhã: Làm sao? CP[\(1\)](#) rồi?

Bạn Bạch: Nhiệm vụ này rất gian nan, còn phải nỗ lực nhiều, mình sẽ tiếp tục cố gắng! Hắn đã có kiến thức cơ bản rồi, mình chỉ cần dẫn đường chút nữa...

Bạn Hè: Cậu chỉ giới đứng trong ống khói gọi người ta vào con đường đen tối thì có...

Bạn Bạch: Ha ha ha...

Chương 16

Rốt cuộc cũng đợi được giờ tan sở, Chu Tiểu Bạch xách túi chuẩn bị tư thế chạy nước rút, không ngờ lại bị Lã Vọng Thú gọi lại: “Trợ lý Chu, chúng ta đi ăn nhé!”

“Hà?” Tiểu Bạch rất có hứng thú với việc ăn miễn phí, nhưng chỉ là trong giờ làm việc chứ không phải lúc hết giờ. “Tôi à?... Tôi không làm phiền các vị đâu!”

Nói xong, bạn định phải mông chạy biến, thì Mặc Duy Chính bỗng đột nhiên lên tiếng: “Cô đi cùng đi.”

“Tổng giám đốc...” Tiểu Bạch hai mắt đắm lệ nhìn Mặc Duy Chính, mà hần thì không thèm ngẩng đầu lên lấy một lần, không phải chứ... Hôm nay, hai vị đại thần tới cửa hại bạn cả trưa không được thương thức một pha nòng cháy mãnh liệt nào, giờ cả tối cũng không muốn cho bạn tự do sao?

“Cô đi gọi cả quản lý Chu và quản lý Lý nữa.” Mặc Duy Chính vốn không thèm để ý màn tự kỷ của Tiểu Bạch.

Xong rồi, nhiều người như vậy, nhất định là muốn trắng say sưa chim cũng say sưa rồi! Vốn đang ôm hy vọng xa vời với truyền thống khoái com Tây của Mặc Duy Chính, nghe xong Tiểu Bạch chỉ biết cúi đầu, tốt xấu gì cũng say sưa vào buổi trưa có được không?

Trên bàn tiệc, Tiểu Bạch cầm cúi ăn không biết trắng sao gì, người ta cạ chén, bạn chỉ gờ lên chiếu lệ rồi buông chén ăn tiếp, đến lúc no căng bụng thì lập tức lui quân. Nhưng mong muốn của Tiểu Bạch cũng đâu dễ thành sự thực đến thế, chỉ ít Lã Vọng Thú bên cạnh còn không dưới ba lần hết cụng ly rồi tán gẫu với bạn.

“Ừm... ô...” Tiểu Bạch chỉ phùng mang trợn má ậm ừ đáp lời Lã Vọng Thú.

Tiệc rượu cực kỳ náo nhiệt, cũng không biết đang nói đến đâu, chợt nghe quản lý Chu hướng về phía Hoàng “Sóng thần” chúc rượu, hết khen khí chất lại khen “mặt tiền”. Tiểu Bạch nghĩ bụng, khen tới khen lui chẳng qua khen ngực. Quản lý Lý vốn vờ tiếp chuyện Mặc Duy Chính, nhất nhất ra vẻ anh hùng không có đất dụng võ, cứ như thiên lý mã đang mỏi mắt trông chờ “Bá Nhạc”⁽¹⁾ Mặc Duy Chính ấy. Tuy nói là bạn với Lã Vọng Thú trò chuyện, nhưng nói không được mấy câu, hai mỹ nữ là thư ký của quản lý Chu với quản lý Lý đã quấn lấy Lã Vọng Thú đòi cạ chén. Tiểu Thụ vốn trắng nõn thanh tú, chờ nửa chai rượu ngấm, gương mặt liền chuyển sắc hoa đào, sóng mắt đưa tình, Tiểu Bạch thấy mà nhiệt huyết sôi trào, đúng là yêu nghiệt thụ ngoại hạng mà...

Lại nhìn sang phía Mặc Duy Chính, quản lý Lý mỗi lần thở than lại một lần kính hẩn một chén, coi rượu Mao Đài hết như trà thông hống, nói ba câu lại uống một ngụm, nói đủ năm câu là tròn một chén. Quản lý Lý đã mặt đỏ tía tai, còn Mặc Duy Chính từ lượng không tẻ, mặt chỉ hơi ửng hồng. Hoàng “Sóng thần” bị quản lý Chu khen đến mức trên trời mới có, dưới đất không ai, rượu cũng từng chén từng chén vào bụng, mặt đỏ không nói, người cũng choáng váng, lắc lư khiến cỡ F làm loạn theo, cuối cùng đã đạt đến cảnh giới trắng say sưa chim cũng say sưa rồi.

Không ngoài dự đoán, quản lý Chu lúc trước cũng tham gia kế hoạch hợp tác với Mặc Duy Chính bắt đầu bàn công chuyện. Tiểu Bạch nhìn quản lý Chu mặt đỏ còn có thể hào hùng diễn thuyết không khỏi kính ngưỡng, uống say còn bàn việc được, quản lý Chu thật đúng là đàn ông trong đám đàn ông mà!

Tiểu Bạch thấy đã no nê, năng lượng nạp đủ, bữa sáng mai cũng không cần ăn rồi, chuẩn bị rút lui, lần la tới gần Mặc Duy Chính, ghé tai nói: “Tổng giám đốc... tổng giám đốc...” Không biết có

phải Mặc Duy Chính uống nhiều nên ù tai hay đang bận bàn công việc mà không nghe thấy, tiếng oanh thoả thê của bạn, Mặc Duy Chính không hề để ý chút xíu nào.

Tiểu Bạch đang định kéo áo hần nhằm “tô đậm” sự tồn tại của bản thân, thì đột nhiên quản lý Chu bên cạnh nói: “Lẽ nào trợ lý Chu sợ tổng giám đốc đã quá chén, muốn uống thay sao?”

“Hà?” Tiểu Bạch từ sau lưng Mặc Duy Chính thò đầu ra. “Không... không... không...”

Quản lý Lý cười nói: “Ha... Thì ra tổng giám đốc Mặc đã tính cả rồi, trợ lý Chu này giờ không uống, chờ tiếp sức cho anh đây... Không cho chúng tôi đo ván thì không được sao?”

“Không... không... không...” Chu Tiểu Bạch thấy sự việc đã đến nông nỗi không thể giải thích, chỉ biết luôn miệng nói “không”.

“Trợ lý Chu không nên từ chối mới phải chứ...” Quản lý Chu rất ra vẻ nói. “Tôi còn không biết chắc!”, rồi nhét luôn một chén đầy tràn vào tay Tiểu Bạch: “Trợ lý Chu kính quản lý Lã một chén trước đi nào.”

“A...” Tiểu Bạch cực kỳ lúng túng, nhận rượu mà vẫn liếc về phía Mặc Duy Chính xin giúp đỡ: “Tổng giám đốc, tôi...”

“Cô không uống được rượu à?” Mặc Duy Chính hỏi thẳng.

“Cũng không phải thế...” Chu Tiểu Bạch do dự đáp, trên lý thuyết thì từ lượng của bạn cũng không tệ, vấn đề là uống xong rồi...

“Trợ lý Chu uống được mà không chịu uống thì sao coi được chứ!” Quản lý Chu giục giã.

Chu Tiểu Bạch nhìn bộ dạng “Cô dám phá không khí, tôi sẽ cắt thưởng” của quản lý Chu, quyết hy sinh, dốc cạn, một chén đầy chỉ còn tro đáy. Hai thư ký bên kia kêu lên một tiếng. Tiểu Bạch đứng cảm lau miệng: “Rồi! Thêm một chén!”

Không hiểu sao Mặc Duy Chính bỗng thấy lạnh người, để người kia uống rượu... không xảy ra chuyện chứ?

“Ha ha... Uống mừng tiểu thụ ngàn chén thiếu!” Chu Tiểu Bạch quá chén thành khùng, chân đạp ghế, tay cầm bình rượu, tay chống hông. “Nào nào, để tôi hát một bài nào!”

Mặc Duy Chính, sắc mặt hết xanh rồi tím, cuối cùng thành trắng bệch, đưa tay tóm lấy Chu Tiểu Bạch. Ai ngờ Tiểu Bạch rượu vào liền không ngại thi triển thần lực trời cho, thoáng cái đã gạt luôn tay Mặc Duy Chính: “Khụ... A! Giấc xuân nào biết sáng, làm H e gì sớm... Quan trường vô tình, hậu cung hữu tình, đêm đêm ta thành dâm phi... Cởi chiến bào đổi y áo, xuống chiến trường lên long sàng, quân lệnh như sơn, hoàng mệnh như thiên, ép ta tới eo lưng đều đau...”⁽²⁾

Lên con hát xong bài ca tiểu thụ tuyệt thế, bạn Bạch mới chịu nhảy xuống ghế, cầm nửa bình rượu lướt tới bên Lã Vọng Thú, nắm luôn lấy vai anh ta: “Nào nào... Nữ vương thụ, tôi kính anh, chúc hoa chúc⁽³⁾ phía sau anh bao dung vạn vật! A ha ha ha ha...”

Nói xong, vèo một cái bạn lại tới bên Mặc Duy Chính mặt đen sạm: “Tổng công! Tôi chúc anh kim thương⁽⁴⁾ không gãy! Hi hi hi...”

Mặc Duy Chính chưa kịp tự tay bóp chết Tiểu Bạch thì Tiểu Bạch đã đẩy một cái cho hần bay ra xa, tiếp tục chạy về phía Hoàng “Sóng thần”: “Hoàng... F! Chúc sự nghiệp bỏ sữa của cô phát triển không ngừng!”

Hoàng “Sóng thần” vẫn còn sừng sốt, thì Tiểu Bạch đã nhảy sang quản lý Chu bên cạnh, không biết kẻ lôi kéo Tiểu Bạch uống rượu như ông ta giờ có vạn phần hối hận hay không nữa. Tiểu Bạch chỉ cười nhìn quản lý Chu sắc mặt đang căng như dây đàn: “Hả? Quản lý Chu bị táo bón hay sao mà mặt lại đỏ thế?” Nói xong, bạn còn vỗ mông của quản lý Chu một cái. Quản lý Chu giật thót mình, mặt biến sắc: “Ày?”

Tiểu Bạch cười gian chỉ chỉ quản lý Chu chế nhạo: “Anh còn bị trĩ nữa à?... Nào nào, cung ly vì sự khỏe mạnh của hoa cúc của anh...” Nói xong, bạn buông cái bình không xuống: “Nào nào, thêm một lọ!”

Cả bàn rượu chỉ có Tiểu Bạch là tươi cười, hưng phấn, những người khác, mặt không tái xanh thì cũng tái tía. Quản lý Lý thừa dịp Tiểu Bạch còn chưa kịp tìm mình chúc rượu bèn đánh trống thu quân: “Tổng giám đốc, tôi còn chút việc phải về trước...” Nói xong, ông ta liền ra hiệu cho thư ký: “Tiểu Hàn, chúng ta về trước thôi...”

Quản lý Chu khi nãy vừa bị nói là bị táo bón, lại còn cả trĩ, thậm chí ở lại không chừng còn ra vấn đề nặng hơn, cũng theo chân quản lý Lý mà rút êm.

Mặc Duy Chính đẩy Tiểu Bạch đang vừa uống vừa hò hát, xấu hổ nói với Lã Vọng Thú cùng Hoàng “Sóng thần”: “Cái này... Các vị cũng về trước đi, chuyện hợp đồng ngày mai bàn tiếp vậy.” Hoàng “Sóng thần” bị Tiểu Bạch nói nhảm một phen, sắc mặt đã cực xấu xí, đương nhiên muốn đi cho mau. Chỉ có Lã Vọng Thú hỏi một câu: “Còn trợ lý Chu thì sao? Cô ấy...”

Mặc Duy Chính nghiêng đầu nhìn Tiểu Bạch đã choáng váng đến chẳng biết trắng sao gì: “Để tôi đưa về.”

“Vậy...” Lã Vọng Thú định nói gì đó, nhưng cuối cùng không thốt ra lời, chỉ buông một tiếng hạ màn: “Được rồi, để mai chúng ta bàn vậy.”

Chương 17

Mặc Duy Chính tổng được Chu Tiểu Bạch hát chán rồi ngủ vào trong xe, đang tỉnh mở máy thì bỗng ngáy ra, người kia phải đem đi đâu đây? Phái rồi... Gọi điện thoại hỏi! Mặc Duy Chính giật lấy cái túi Chu Tiểu Bạch vẫn ôm khư khư, lục lọi khắp “sào huyệt”, đổ ra một đồng đồ tạp nhạp, hai cái đĩa dán nhãn “Sho” với “Taiki”, một xấp dày thẻ giảm giá McDonald, một cái ví, không biết bên trong có manh mối gì không, như hóa đơn điện nước chẳng hạn... Mặc Duy Chính mở ví chỉ thấy rỗng không, chỉ có một tờ hồng [\(1\)](#) và hai đồng xu.

Bỏ qua vậy, gọi điện thoại. Mặc Duy Chính lấy di động của Tiểu Bạch ra mò danh bạ, trên đầu là một vài tên, có lẽ là bạn bè gì đó, nhưng Mặc Duy Chính cũng đâu thể nhấc bừa gọi bừa, tiếp tục dò, ánh mắt đột nhiên dán vào hai chữ “Tổng công”. Ma xui quỷ khiến thế nào Mặc Duy Chính lại bấm nút gọi, kết quả nghe tiếng chuông của máy mình vang lên, móc ra liền thấy màn hình hiện hai chữ: “Ngu ngốc”.

Cô ta lại dám... Mặc Duy Chính tắt máy, cầm điện thoại của Tiểu Bạch, hí hoáy sửa tên.

Mặc Duy Chính thỏa mãn nhìn cái tên sửa xong, bỗng nghe thấy Tiểu Bạch bên cạnh ngáy lên một tiếng. Nhớ ra mục đích chính hấn bèn tiếp tục tìm kiếm, nửa chừng ánh mắt Mặc Duy Chính dừng lại trên hai cái tên: “Mẹ” và “Cố Nhã”, hỏi mẹ bạn vốn là lựa chọn tốt nhất, nhưng... nghĩ đi nghĩ lại, hấn bèn gọi cho Cố Nhã.

“A lô...” Đầu dây bên kia truyền đến giọng của Cố Nhã.

“...” Mặc Duy Chính rất thân với Tiểu Hòa nhưng nói chuyện với Cố Nhã cũng chỉ vài lần, đều là lúc tới quán bar thì thăm hỏi xã giao, đột ngột gọi thế này cũng không biết nên nói gì.

Nhưng Cố Nhã bên kia lại không lè mề như hấn: “Heo Bạch chết tiệt, nói gì đi chứ!”

Nghe thấy một tiếng rống, Mặc Duy Chính càng không biết nói gì thì Cố Nhã đã lại lảm bảm nói tiếp: “Chắc chắn là chuẩn bị xem GV, mong ngồi trúng vào phím gọi rồi...” Sau đó, bên tai Mặc Duy Chính chỉ còn tiếng cô nàng tắt máy...

Mặc Duy Chính khốn khổ ngó màn hình máy giấy, hạ quyết tâm gọi cho mẹ Tiểu Bạch.

“A lô...” Trong điện thoại lập tức truyền tới tiếng của một phụ nữ.

“Tôi...” Mặc Duy Chính lấy hết dũng khí nói một tiếng, giọng nhỏ nhẹ, yếu ớt không gì sánh được.

“Đương nhiên mẹ biết là mày rồi!” Người bên kia không nhin được nói. “Không phải con heo mày thì còn ai vào đây?!”

“...” Mặc Duy Chính sùng sốt đến ngáy người, lẽ nào thường ngày Chu Tiểu Bạch với mọi người vẫn nói chuyện như vậy sao?

“Có phải lại hết tiền rồi không?” Đối phương cũng không buồn để ý việc hấn một mực im lặng. “Mẹ còn không biết tông mày ấy, cái kiểu gọi điện không nói câu nào ra về tội nghiệp là muốn xin tiền chứ gì...”

Mặc Duy Chính hít một hơi thật sâu, quyết định khôi phục hình tượng uy nghiêm sắc bén thường ngày, dùng giọng nam trầm đầy uy lực nói: “Con gái bác đang ở trên xe của tôi.”

“...” Bên kia lặng đi hồi lâu, lát sau truyền đến giọng run rẩy: “Anh... anh muốn gì?”

“Tôi muốn xin địa chỉ nhà cô ấy.” Mặc Duy Chính

nói gọn.

“Anh...” Giọng nói bên kia càng thêm yếu ớt. “VẬY... anh... rốt cuộc muốn gì?”

“Đưa cô ấy về nhà”, Mặc Duy Chính tâm sáng lòng trong đáp.

“Đưa nó về nhà làm gì chứ...” Giọng nói bên kia giờ không chỉ yếu ớt mà còn đầy sợ hãi.

“...” Mặc Duy Chính kinh ngạc, hẳn chỉ muốn đưa Chu Tiểu Bạch về nhà, còn chuyện đưa cô ta về nhà làm gì cũng chưa từng nghĩ đến, nghẹn lời một lúc lâu mới đáp: “Bác là mẹ cô ấy, lẽ nào lại không rõ?” Nói xong, chỉ nghe bên kia đã lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng báo treo máy. Mặc Duy Chính càng nghĩ càng chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Trong xe, Tiểu Bạch vừa ngáy khò khò vừa nhỏ dãi ra nệm xe trắng như tuyết. Mặc Duy Chính ghé đến muốn chết, đã thầm tính tổng Tiểu Bạch ra ngoài thì bỗng di động của Tiểu Bạch kêu vang. Không ngờ là Cổ Nhã tắt máy lúc trước, Mặc Duy Chính không nghĩ ngợi, tiếp luôn.

“A lô...”

Người ta bảo có cố gắng ắt được đền đáp, Mặc Duy Chính sau một hồi cố gắng ân cần thăm hỏi, cuối cùng nhận lại cả một tràng mắng chửi dài dằng dặc.

“Thằng lưu manh trời đánh thánh đâm kia! Mày có mắt hay không vậy! Bắt cóc ai không bắt cóc, lại bắt con quý nghèo kiệt xác như Chu Tiểu Bạch! Cướp tiền không tiền, cướp sắc không sắc!”

Giữa tràng chửi như sấm liên thanh, mãi Mặc Duy Chính mới nói được một câu: “Tôi... là Mặc Duy Chính.”

Đến lúc Mặc Duy Chính đưa Tiểu Bạch về đến cửa nhà mình, từ đồng hồ hỗn loạn mà rút tia dần dần, suy đi tính lại mới hay mẹ Chu Tiểu Bạch cho hẳn là cướp, nhờ Cổ Nhã kêu gọi “kẻ bắt cóc” tìm lại lý trí mà thả Tiểu Bạch. Không ngờ Mặc Duy Chính mãi mới có thể hỏi được địa chỉ nhà Tiểu Bạch thì lại nhận được đáp án cực kỳ ngoài dự đoán, chỉ nghe giọng của Cổ Nhã cực kỳ ngây thơ: “Giờ cơ? Địa chỉ... Nó bình thường vô công rồi nghề thì tới ngũ nhờ, nhưng cụ thể ở đâu thì tôi cũng không biết.”

“Vậy nhà bố mẹ cô ấy?” Mặc Duy Chính hỏi.

“A...” Cổ Nhã đáp. “Ở thành phố T.”

Thành phố T... Khóe miệng Mặc Duy Chính giật giật. Tuy từ đây tới đó không có gì trở ngại, nhưng giờ đã gần nửa đêm, lái xe đến đó cũng phải mất hơn hai tiếng. Mặc Duy Chính dứt khoát nói: “Tôi đưa cô ta tới chỗ cô vậy.”

“Không được!” Cổ Nhã kiên quyết đáp. “Hôm nay là ngày đặc biệt của tôi và Tiểu Hòa, tên kia không thể tới quấy rối.”

Nghe xong, Mặc Duy Chính, mặt đỏ ửng, ho khan một tiếng: “Ừm...”

“Không thì anh cứ đưa nó đến khách sạn cũng được.”

Mặc Duy Chính đang nghĩ cách này không tệ, chưa kịp nói gì, Cổ Nhã đã tiếp tục: “Chỉ là tổng

giám đốc Mặc, nửa đêm anh đưa một cô gái đang say vào khách sạn, e gây ảnh hưởng không tốt thôi... Chuyện khác thì không thành vấn đề...”

Mặt Mặc Duy Chính biến sắc: “Ồ nhà tôi được rồi.”

Cố Nhã vừa treo máy, Tiểu Hòa nằm bên cạnh hỏi: “Em nói ngày đặc biệt gì vậy?” Miệng nói, tay đã trườn đến quần quanh eo Cố Nhã, ai dè bị bạn Nhã gạt phăng ra không thương tiếc: “Cút sang bên! Đừng có tưởng tôi không biết anh với Tiểu Lý thu tiền hôm nay mất dựa mầy liếc!”

“Hiểu lắm mà... Đâu liên quan đến anh...” Tiểu Hòa làm vẻ mặt đau khổ, cố thanh minh.

Mặc Duy Chính mở cửa xe, kéo Tiểu Bạch đang ngáy khò khò xuống rồi tra chìa mở cửa, vút bạn lên sofa trong phòng khách, cởi áo ngoài móc lên giá, rót một ly nước uống một hơi cạn sạch, thở hắt hên ngồi đối diện với Tiểu Bạch còn mãi chảy nước miếng: “Ngu ngốc...” Nói xong, hắn quăng một tấm thảm lên người Tiểu Bạch, xoay người vào phòng tắm, vừa ra lập tức trở về phòng.

Đóng cửa phòng, Mặc Duy Chính bấm khóa, lên giường ngủ một hồi không hiểu sao lại trở dậy mở khóa rồi mới về giường ngủ tiếp.

Chương 18

Uống quá chén, kết quả chỉ có ba khả năng, một mê man, hai đau đầu, ba... mất tiêu.

Vốn nói người sống không thể nghẹn nước tiểu mà chết, nhưng nghẹn đến tình thì có. Chu Tiểu Bạch đang ngủ trên sofa, lăn một vòng xuống đất... Muốn đi vệ sinh quá đi! Với kẻ đại lười như Tiểu Bạch, ngủ cũng là mục tiêu của cuộc đời, dù là đi WC cũng không thể mở mắt phá hư giấc ngủ. Bận lơ mơ bò dậy, dựa vào phản xạ lâu ngày luyện được, đứng dậy, đi thẳng, quẹo phải, mở cửa, tìm bồn cầu...

“A...” Đầu gối va phải gì đó, bạn ngã khuyu, trong một thoáng Tiểu Bạch như bị nước lạnh gội trúng đầu mà tỉnh. Xong! Sắp ngã vào bồn cầu rồi! Ai ngờ lúc Tiểu Bạch tiếp đất lại chẳng thấy chút cảm giác ẩm ướt, lạnh lẽo nào, mà lại rất mềm mại, lẽ nào... Bạn trang bị đệm ngồi ở bồn cầu khi nào nhỉ?

Mặc Duy Chính đang say giấc nồng, đột nhiên gần nửa đêm như bị cả ngọn Thái Sơn ập xuống người, thoáng cái đã tỉnh, trợn mắt trong bóng tối chỉ thấy một bóng đen đang cựa quậy trên người, còn khắp nơi sờ loạn: “Người... người... người... muốn gì chứ!”

“Bồn cầu... còn biết nói?” Tiểu Bạch còn khiếp sợ hơn, đúng là chuyện kinh khủng nhất thiên hạ rồi, nửa đêm dậy đi vệ sinh, bồn cầu lại hỏi: “Người muốn làm gì?”. Tiểu Bạch cười ngơ ngẩn: “Một cái bồn cầu như người còn dùng vào việc gì, chẳng phải để giải quyết...”

“Giải quyết cái đầu cô!” Mặc Duy Chính nhìn ra là Chu Tiểu Bạch, lật người tông Tiểu Bạch bầm dập lấy mình qua một bên, với tay bật đèn.

Tiểu Bạch bị đèn chiếu phải, có vẻ đã tỉnh, he hé mắt nhìn Mặc Duy Chính trước mặt: “Tổng giám đốc?”

“Phải!” Mặc Duy Chính cau có đáp, tỉnh rồi đấy!

“Anh... Sao lại ở trong toilet nhà tôi?” Tiểu Bạch mở to hai mắt, nghiêm túc hỏi.

Hỏi xong, bạn mới nhận ra... đừng nói là toilet, ngay cả nhà mình cũng chẳng phải rồi! Hồng hét!

“Tôi cũng đâu phải cái gì mà thánh nhân, sao tránh được sai lầm?” Tiểu Bạch cúi đầu, khua môi múa mép, tự bồi thêm một câu danh ngôn để tăng cường dũng khí.

“Là “nhân phi thánh hiền, thực năng vô quá”⁽¹⁾.” Mặc Duy Chính nhìn bạn đầy vẻ khinh thường.

“Tôi sợ tổng giám đốc nghe không hiểu, giúp anh phiên dịch một chút.” Tiểu Bạch tiếp tục mặt dày.

“Vậy thì thật cảm ơn cô quá!...” Mặc Duy Chính nghiêng răng nghiêng lợi nói, lúc đó sợ Tiểu Bạch nửa đêm tỉnh giấc xảy ra chuyện mới không khóa cửa, không ngờ nhẹ dạ một lần lại thành... Hắn đột nhiên nghĩ tới câu chuyện Đông Quách tiên sinh với sói⁽²⁾.

Tiểu Bạch đảo mắt một vòng ngó nghiêng nhà cửa của Mặc Duy Chính: “Tổng giám đốc... Anh ở đây sao, tôi còn tưởng anh ở lâu đài hoành tráng lắm cơ đấy.” Với một người bình thường, ở nhà to cỡ này cũng quá xa xỉ rồi, nhưng so với Tiểu Bạch tượng tượng thì còn cách xa lắm lắm.

“Ở đây tiện hơn”, Mặc Duy Chính thờ ơ đáp. “Trương đối gần công ty.”

Tiểu Bạch đứng dậy đi lòng vòng “tham quan” mỗi phòng một chút: “Tổng giám đốc anh cần nhiều phòng vậy làm gì?” Đúng là “Chu môn cầu nhục xú, lộ hữu đồng tử cốt”⁽³⁾ mà! Chu Tiểu Bạch bạn quần bách đến nỗi có tiền nhà thì hết tiền cơm, tổng giám đốc lại một mình một cõi xa hoa!

“Phòng ở quá nhỏ cảm giác đè nén lắm.” Mặc Duy Chính bị Chu Tiểu Bạch giày vò đã hết cả muốn ngủ, tự rót cho mình một ly nước, thêm một ly cho Tiểu Bạch: “Uống nước giải rượu đi này.”

Cảm giác đè nén... Tiểu Bạch quay đầu nheo mắt nhìn Mặc Duy Chính. Tổng giám đốc sống xa xỉ mà cũng viện lý do, Tiểu Bạch thật phần nộ quá đi! Giật lấy ly nước, uống một hơi cạn sạch, bạn nhìn Mặc Duy Chính không khác gì Dương Bạch Lao nhìn Hoàng Thế Nhân⁽⁴⁾: “Ngủ thôi!”

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Bạch tá túc trong nhà Mặc Duy Chính, từ sofa bò lên: “Đúng là thời điểm làm người ta nhiệt huyết sôi trào mà.”

Nói chưa dứt lời, một cái đệm đã bay tới, hạ cánh trúng đầu Tiểu Bạch: “Sôi trào thì ra khỏi sofa cho tôi, gối heo đây còn dễ hơn gối cô đấy.”

Tiểu Bạch cào cào tóc, chùi chùi nước miếng xuống sofa, lần theo nơi phát ra giọng của Mặc Duy Chính tới phòng vệ sinh, nhìn tổng giám đốc đang đánh răng một cách rất quý phái. Chu Tiểu Bạch ngậy ngậy cả người: “Tôi... không có bàn chải rồi.”

Mặc Duy Chính liếc bạn một cái: “Lát xuống hàng tạp hóa mua nước súc miệng.”

“Tôi không có khăn mặt”, Tiểu Bạch lại nói.

Mặc Duy Chính nhìn một lượt phòng vệ sinh ngăn nắp, sạch sẽ nhà mình, tổng tiền hết bọt kem trong miệng rồi đáp: “Lấy tay rửa.”

Tiểu Bạch giật giật tóc: “Tôi không có lược.”

Mặc Duy Chính súc miệng xong lại liếc bạn: “Cô chải đầu hay không cũng như nhau.” Nói xong, định bước ra, Tiểu Bạch nhanh miệng gọi lại: “Nhưng... tổng giám đốc, tôi không có quần áo để thay.”

“...” Mặc Duy Chính trầm mặc hồi lâu. “Tôi đưa cô về nhà là được, hôm nay... cho cô nghỉ.”

Được nghỉ! O, được nghỉ!... Vừa nghe được hai từ như thuốc tăng lực, Tiểu Bạch lập tức tỉnh thần tinh táo, cả cái đầu say rượu cũng không còn thấy đau nữa! Giường của bạn, các tiêu thụ của bạn, cõi sạch quang ngoan ngoan nằm xuống chờ bạn về nào!

Lúc chờ đèn đỏ, Mặc Duy Chính liếc sang Tiểu Bạch ngồi bên tóc rối tung, quần áo nhăn nhúm, còn khoa chân múa tay hưng phấn tốt độ, lập tức hối hận vì đã quyết định cho bạn nghỉ.

Tiểu Bạch tâm trạng đặc biệt tốt, hạ cửa kính xe ngó ra ngoài, ngay bên cạnh cũng có một chiếc xe dừng đợi đèn đỏ. Đúng là tâm tình tốt, nhìn cái gì cũng tốt, ánh dương lấp lánh, xe cũng đẹp, cả gương mặt tài xế cũng quen mắt như vậy. Quen mắt? Rất quen mắt! Tiểu Bạch lập tức ngậy người.

Lã Vọng Thú bên kia cũng rất kinh ngạc hạ cửa kính xe: “Trợ lý Chu?”

Ba tiếng dịa dàng cất lên làm hai người trong xe hết hồn: “Cái gì?” Mặc Duy Chính, mặt biến sắc, nhìn qua, ánh mắt hai người chạm nhau đúng chỗ Tiểu Bạch còn nguyên bộ dạng mặt nhập

nhèm, đầu tóc rối tung...

Kết quả cuối cùng là... Mặc Duy Chính đi làm, dù sao sáng nay hắn còn một cuộc họp, Lã Vọng Thú thì đưa Tiểu Bạch về nhà, gặp phải tình huống như vậy, muốn chứng minh tổng giám đốc với Tiểu Bạch thực sự không có cách nào tốt hơn là quăng Tiểu Bạch “bỏ chợ”. Tổng giám đốc ngạo mạn nói: “Mang theo cô ta thực sự rất phiền, qua giao lộ này tôi sẽ để cô ta tự đi.”

Lã Vọng Thú lập tức nói: “Như vậy sao được, trợ lý Chu bây giờ... Thôi, để tôi đưa cô ấy về vậy.”

Ngồi cạnh tiểu thụ, Tiểu Bạch liền như cá gặp nước: “Cảm ơn anh, Tiểu Thú!”

Lã Vọng Thú nhẹ nhàng mỉm cười: “Trợ lý Chu đừng khách sáo mà.”

“Trợ lý Chu gì chứ.” Tiểu Bạch dừng cảm vỗ vai tiểu thụ, nhân tiện “chăm mút”, vai Tiểu Thụ quả nhiên rất gọi cảm. “Gọi tôi là Tiểu Bạch được rồi.”

“Tôi còn tưởng anh Mặc đưa cô về nhà cơ...” Giọng điệu của anh ta có chút trách cứ, bắt gặp ánh mắt ngơ ngơ của Tiểu Bạch bèn nói thêm: “Ý tôi là đêm qua ấy.”

“A...” Tiểu Bạch hồi tỉnh. “Chuyện kia đâu có gì đâu.” Nói xong, bạn bỗng hỏi dồn: “Hôm qua say, tôi không nói lung tung gì chứ...” Bạn tự biết bệnh mình rượu vào lời ra, hết hát hò lại chúc rượu.

Lã Vọng Thú mỉm cười, nhớ lại bộ dáng của Tiểu Bạch khi đó: “Không nói gì hết...”

“Vậy là tốt rồi!” Lúc này Tiểu Bạch mới an tâm, cứ nhắc đến chuyện uống rượu hôm qua, mặt tổng giám đốc lại đen như nhọ nồi ấy, làm Tiểu Bạch không dám ho he. Ai ngờ cũng chẳng có gì, tổng giám đốc đúng là thích dọa bạn.

Chương 19

Xe của Lã Vọng Thú dừng ngay dưới “ổ heo”, nơi cất giữ toàn bộ đạo cụ “hành nghề” hủ nữ của Chu Tiểu Bạch. Tiểu Bạch xuống xe, tuy đáng vẻ lúc này thăm cực kỳ, nhưng có thăm đến mức nào cũng phải nói vài lời thoại kinh điển: “Anh... có muốn lên nhà một chút không?”

Đây chẳng qua là câu hỏi lịch sự, căn cứ theo kết quả thống kê không chính thức, xác suất đàn ông chịu nhận lời mời của kiều phụ nữ “lôi thôi lếch thếch” như Tiểu Bạch lúc này bằng 0.

Ấy thế mà Lã Vọng Thú lại tươi cười đóng cửa xe:

“Có chứ...”

Vốn chỉ định nói một câu khách sáo như vậy, không ngờ anh ta lại muốn lên, Tiểu Bạch thực quá bối rối, thiếu chút đã nói: “Không được!” Suy suy tính tính, nếu bạn nói vậy thì e bị Tiểu Thu cho là người bị bệnh tâm thần, nên đành nói: “VẬY... anh theo tôi nhé!”

Tới cửa, Chu Tiểu Bạch móc chìa khóa, run rẩy xoay chìa, hết qua trái rồi qua phải: “Hả! Sao không tra vào được... Khóa có vấn đề rồi, phải đi tìm thợ sửa mới được.” Tiểu Bạch giờ chìa khóa nói rất nghiêm túc.

Lã Vọng Thú không đáp, chỉ cười nghiêng đầu nhìn, đưa ngón tay trắng trẻo thon dài chỉ vào chìa khóa: “Cô tra ngược rồi kìa!”

“Ái...” Tiểu Bạch khòe miệng giật giật, tra lại chìa, khóa kêu “tách” một tiếng rồi mở ra, Tiểu Bạch cũng thở dài một hơi, bước vào.

Tiểu Bạch gạt đồng tiểu thuyết Đam mỹ sang một bên, nói với Lã Vọng Thú: “Anh ngồi đi...”

Lã Vọng Thú ngồi xuống, nhìn phòng trọ nhỏ hẹp, nét mặt trước sau vẫn giữ nguyên vẻ tươi cười. Tiểu Bạch ôm tiểu thuyết tổng hết vào trong phòng ngủ vô cùng bừa bộn của bạn rồi đóng sập cửa: “Quản lý Lã... Đợi tôi rửa mặt, chải đầu một lát rồi châm trà cho anh nhé?”

Lã Vọng Thú nhìn Tiểu Bạch một tay cào tóc, một tay vuốt vuốt quần áo, lòng nghĩ dù có để bạn đi pha trà bây giờ, anh ta cũng không uống nổi, bèn mỉm cười: “VẬY cô đi đi... Cứ để tôi tự nhiên.”

“VẬY...” Tiểu Bạch lấy hủ họa một quyển tạp chí dưới bàn. “Anh đọc tạm đi...”

Kết thúc màn đánh răng, Tiểu Bạch liền chuyển qua chải đầu: “Oái...” Tiểu Bạch thốt lên đau đớn, tóc bạn đã cứng lại còn khó gỡ, mỗi đêm đều phải chải cẩn thận rồi mới dám đi ngủ, nhưng hôm qua... một đêm lẫn lộn trên sofa ở nhà tổng giám đốc, kết quả... “RẮC!” Tiểu Bạch mặt như đưa đám nhìn mẫu lược gãy, mở cửa phòng vệ sinh.

“Tiểu Thú!...” Tiểu Bạch chỉ vào sau gáy nhìn Lã Vọng Thú. “Lược mắc vào tóc rồi, giúp tôi gỡ ra với.”

Lã Vọng Thú đương nhiên chưa từng gặp cảnh này, ra sức mấy lần cũng chẳng ăn thua, chỉ có Tiểu Bạch liên tục kêu rên thảm thiết. Lã Vọng Thú ái ngại hỏi: “Phải làm sao bây giờ?”

Chu Tiểu Bạch hít một hơi thật sâu, đưa cho Lã Vọng Thú một cây kéo kiên quyết hạ lệnh: “CẮT!”

“Hà?” Lã Vọng Thú giật mình nhận kéo, Tiểu Bạch nói gọn: “Có sao đâu, tóc tôi bình thường đều thế...”

Lã Vọng Thú cẩn thận cắt một ít tóc rồi gỡ lược xuống. Tiểu Bạch đưa tay cào cào: “Xong rồi... Thoải mái thật.” Quảng xong móng tóc đã “anh dũng hy sinh”, bạn lại chui vào toilet.

Lã Vọng Thú tay còn cầm kéo, khoe miệng khê giết rất thiếu tự nhiên, lòng thầm khen bạn thật dứt khoát làm sao!

“Anh không tới công ty à?” Lã Vọng Thú dường như rất có hứng thú với nhà của Tiểu Bạch, lưu luyến không muốn rời, Tiểu Bạch không nhịn được “thân thiết” hỏi một câu.

“Ừm...” Lã Vọng Thú uống một ngụm trà. “Tôi thì không vấn đề gì. Trợ lý Chu thì sao?”

“Tôi hôm nay được nghỉ.” Tiểu Bạch vội nói, thì ra Tiểu Thụ cho rằng bạn muốn tới công ty nên cố nấn ná ngồi đợi...

“Thế sao...” Lã Vọng Thú gật đầu, giở cuốn tạp chí khi nãy Tiểu Bạch tặng cho. “Cái này em tôi cũng đọc.”

“Hà?” Tiểu Bạch giật lại tờ Adonis⁽¹⁾ từ tay anh ta. “Có số tháng Ba năm ngoái không?” Năm ngoái bạn còn kẹt ở chỗ khác nên bất hạnh bỏ lỡ.

“Chắc là có.” Lã Vọng Thú suy nghĩ rất nhanh rồi đáp, còn thêm một câu: “Nó còn mua rất nhiều tạp chí tương tự từ Nhật nữa...”

“Ôi!...” Tiểu Bạch nghe mà cả cõi lòng tràn ngập ước ao. “Muốn xem quá đi... Tôi còn không mua đủ... Thiếu một quyển, truyện dài kỳ coi như không đọc trọn được.”

“Nếu đã vậy...” Lã Vọng Thú mỉm cười nói với dáng vẻ cực giống buồng câu được cá. “Cô có muốn tới nhà tôi không? Hôm nay em gái tôi ở nhà, cô xem được đây...”

“Thật sao?” Tiểu Bạch lập tức tỉnh như sáo, em gái của Tiểu Thụ? Hừ nữ giống mình trong truyền thuyết? Tuyệt như vậy lại còn có phần cuối của tạp chí H bạn đang đọc dở. Tiểu Bạch kiên quyết nói: “Tiểu Thụ! Anh nhất định phải cho tôi gặp em gái anh...”

Mặc Duy Chính tới công ty không lâu thì gặp Hoàng “Sóng thần”: “Quản lý Lã có việc, một mình tôi sang thôi.” Cô nàng nói xong, gương mặt tươi cười, dường như đối với cơ hội thế này rất đổi hài lòng.

“Anh ta bận việc à?” Mặc Duy Chính lấy làm lạ hỏi, không phải người kia đưa Tiểu Bạch về nhà sao, còn có việc gì nữa chứ, không buồn nghĩ ngợi, hần lập tức gọi ngay cho Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch ngồi trên xe của Lã Vọng Thú, nghe tiếng chuông rút điện thoại thì thấy trên màn hình ngự ngay năm chữ: “Ta là Mặc Duy Chính”. Sao bạn chẳng nhớ tí ti gì mình đã đặt tên cho tổng giám đốc như thế nhỉ? Vừa đọc dòng tên vừa tưởng tượng ra cả bộ dạng hắc ám của hần lúc nói câu này, vội bắt máy: “A lô...”

“Cô đang ở đâu?” Đầu bên kia truyền tới giọng của Mặc Duy Chính.

“Trên xe”, Tiểu Bạch đáp gọn lỏn.

“Cô... ở trên xe làm gì?”

“Nghe điện thoại của anh.”

“... Vậy xe của cô muốn đi đâu?” Mặc Duy Chính phát hiện muốn trao đổi cùng Tiểu Bạch cần khả năng “thấu hiểu” cực cao.

“Đến nhà của Tiểu Thụ... À không, quản lý Lã.” Tiểu Bạch vừa nói vừa quay sang cười với Lã Vọng Thú đang lái xe.

“Cô tới đó làm gì?” Giọng của Mặc Duy Chính đột nhiên trầm hẳn xuống.

Tiểu Bạch ngó người, tổng giám đốc quá gà mẹ chăm con rồi đấy, quản cả chuyện bé thể làm gì.

“Tổng giám đốc... hôm nay tôi được nghỉ mà...”

“Thế thì sao?” Mặc Duy Chính ngạc nhiên hỏi.

“Vậy nên anh không quản được tôi đi đâu, làm gì chứ sao nữa”, Tiểu Bạch dứt khoát đáp.

“Cô...” Mặc Duy Chính nghiêng răng nghiêng lợi, nổi hói hận vì đã quyết định cho cô nàng nghỉ cảnh dâng trào cuộn cuộn. “... về ngay cho tôi!”

Tiểu Bạch vừa nghe thấy tổng giám đốc quát, mặt liền biến sắc, tổng giám đốc không chỉ thích làm “gà mẹ” mà còn rất quá đáng. Tổng công nào nói rồi lại không giữ lời! “Không được, nghỉ là nghỉ. Hơn nữa...” Tiểu Bạch chợt nhớ ra. “Tổng giám đốc, tên anh trong di động của tôi là anh tự sửa đúng không?”

“À...” Mặc Duy Chính dường như có chút xấu hổ, bèn đổi giọng: “Là tôi... Thì đã sao nào?”

“Ha ha...” Tiểu Bạch bĩu môi nói. “Ta là Mặc Duy Chính, ấu trĩ thế mà cũng nghĩ ra được, tổng giám đốc quả không phải là rồi việc kiêu binh thường rồi!”

“Tóm lại, cô về ngay cho tôi!” Mặc Duy Chính nghĩ đây mới là vấn đề then chốt.

“Hừ...” Tiểu Bạch bật ra một tiếng. “Chẳng phải anh định vứt tôi giữa đường sao, mà kẻ cả anh có đưa tôi về nhà thì tôi cũng được nghỉ, lẽ nào công ty có quy định tổng giám đốc có quyền cấm nhân viên ra khỏi nhà?” Bạn đang tha thiết mong chờ hội ngộ với chị em hủ nữ cùng Adonis trăm yêu ngàn quý, đừng hòng ngăn cản được.

Tiểu Bạch tắt luôn điện thoại, dám mang bạn “bỏ chợ”, nếu Tiểu Thụ không xuất hiện thì chẳng phải bạn đành tự lết về nhà sao? Chẳng qua nhâm hấn với bôn cầu, thế mà hấn vẫn còn ôm hận! Bạn quay sang cười với Tiểu Thú: “Ha ha... Tôi sốt ruột lắm rồi!”

Chương 20

Chu Tiểu Bạch buồn máy không được mười giây, năm chữ “Ta là Mặc Duy Chính” đã xuất hiện trên màn hình di động. Tiểu Bạch vốn không muốn giữa lúc khoái trá thế này lại nhận điện thoại của tổng giám đốc, nhưng có thực mới vực được đạo, kể sinh nhai của bạn trong tay người ta cả, làm anh hùng không phải dễ, đành mở máy nhận cuộc gọi. Đúng lúc đó đột nhiên Lã Vọng Thú ngoặt tay lái. Xe vừa rẽ, Tiểu Bạch ngây ngốc nhìn ngón tay vừa nhấn phím đỏ⁽¹⁾ cùng dòng chữ “1 cuộc gọi nhờ”, ngẩn người...

Lã Vọng Thú không hiểu chuyện quay sang hỏi: “Sao không nhận điện?”

“Ngắt máy rồi...” Tiểu Bạch ngơ ngác đáp.

“À... Chắc là có chuyện gì”, Lã Vọng Thú nói.

“Là tôi ngắt máy.” Tiểu Bạch thành thật trả lời, xong đời rồi... Quả nhiên bạn còn chưa kịp lấy lại tinh thần, di động đã lại vang lên, Tiểu Bạch căng thẳng thần kinh giờ tay nhấn trúng vị trí lúc này, vậy là...

2 cuộc gọi nhờ.

Tiểu Bạch cứng cả người.

Lần thứ ba... Chu Tiểu Bạch nhìn chữ trên màn hình, lần này bạn hoàn toàn không dám nghe máy rồi. Tổng giám đốc nhất định sẽ mắng bạn tể tát, khi này gọi điện chỉ ít tổng giám đốc còn sót lại chút lý trí, giờ thì... hai lần liền ngắt máy. Tiểu Bạch nghĩ khả năng tổng giám đốc còn lý trí mong manh như khả năng bạn bỏ xem GV vậy, nhưng lại không thể không nghe...

“Tiểu Thú...” Tốt xấu gì lúc nhỏ Tiểu Bạch cũng đã được cho đi nhà trẻ, được dạy việc gì không làm được phải quay sang nhờ người khác giúp đỡ. “Anh nhận điện thoại giúp tôi được không?”

“Hà?” Lã Vọng Thú sừng sốt. “Sao vậy?”

“Tôi... nghĩ tổng giám đốc có lẽ có chuyện muốn nói với anh.” Tiểu Bạch kiên trì đáp, tổng giám đốc có chuyện nói với Tiểu Thú hay không thì không rõ, nhưng thứ đang chờ bạn chắc chắn không phải là “nói chuyện”!

Lã Vọng Thú tìm chỗ đỗ xe bên lề đường, nhận điện thoại, một câu xin chào dịu dàng còn chưa bật ra khỏi miệng đã bị một cơn lốc thổi bạt vào trong, trông đáng vẻ hết như bị tầng tầng lớp lớp ngôn ngữ đè lên đầu.

“Đồ ngốc này! Cô dám không nhận điện thoại của tôi?”

“Tôi...” Lã Vọng Thú không hồ là Nữ Vương Thụ, dù tai bay vạ gió gặp phải tổng công phát diên cũng vẫn giữ được hình tượng tao nhã. “... là Lã Vọng Thú.”

“Hừm?” Mặc Duy Chính bên kia, mặt biến sắc. Đồ ngốc đó... ngang nhiên để tên này nhận điện, có ý gì chứ? “Sao lại là anh nghe máy?” Giọng điệu Mặc Duy Chính trở lại hòa hoãn, nhưng lại tràn đầy nghi vấn.

“Chuyện này...” Lã Vọng Thú nhìn Tiểu Bạch bên cạnh làm vẻ mặt van cầu bèn đáp: “Trợ lý Chu đang dở chút việc, tôi thấy điện thoại kêu nên nghe giúp cô ấy.”

“Là vậy sao...” Mặc Duy Chính vẫn cảnh giác, âm sắc trả lời cũng dày đặc hoài nghi.

“Là vậy đấy!” Lã Vọng Thú cười nói. “Anh có việc gì không?”

Mặc Duy Chính ngẫm nghĩ một thoáng, nghĩ vấn đề của hắn và Tiểu Bạch không thể để kẻ thứ ba chen chân, đây chính là phương thức tư duy bấy lâu của hắn, dù là đối tượng hợp tác cũng không thể xen vào: “Không có việc gì, lát nữa tôi gọi lại vậy.”

Lã Vọng Thú chuyển máy cho Tiểu Bạch, tiếp tục lái xe, không hỏi bạn có chuyện gì, nhưng Tiểu Bạch lại không kìm được: “Khi này...” Có muốn nói thì vấn đề là phải nói cho Tiểu Thú thế nào. Tiểu Bạch phải chịu khó cân nhắc từ ngữ: “Tổng giám đốc, anh ta... hôm nay... hơi bị tiêu cực.”

Lã Vọng Thú nghi hoặc nhìn Tiểu Bạch, dường như có chút suy nghĩ rồi gật đầu, đối tượng hợp tác dễ tiêu cực, đây là chuyện rất đáng chú ý.

Lã Vọng Thú quả nhiên là thụ tiêu chuẩn, cùng cha mẹ và em gái sống chung trong một căn nhà riêng hai tầng. Vùng này là khu nhà hiện đại, nhà này nói nhà kia đều là hai tầng thiết kế kiểu Tây, coi như khu nhà giàu. Chỗ Tiểu Bạch ở cũng coi như là “giàu”, toàn một đám nợ nần chồng chất, sống bữa nay lo bữa mai! Lương của Tiểu Bạch không thấp, gia cảnh trung lưu, vấn đề là phần lớn tiền của bạn đều dùng để lên mạng, các loại tạp chí muốn mua không tính, còn ít đồ gửi từ Nhật Bản về, không ít trang web gay còn thu phí. Tiểu Bạch ra khỏi nhà thì đầy bụng ý chí, vào công ty KM dào dạt ước mơ, cho tới giờ cuối tháng chưa đến nỗi rỗng không chấy túi, chỉ phải gian nan duy trì sinh tồn. Thấy Tiểu Thụ sinh hoạt thế này không khỏi đổ kị, song vẫn phải miễn cưỡng vui cười: “Nhà anh đẹp ghê...” Trong lòng bạn đang thâm nguyên rủa, nhà anh có bao nhiêu phòng tôi cầu cho anh bị chùng ấy giai nó đề!

Tâm trạng ghen tỵ dữ dội như vậy, cái lần bạn thấy nhà của Mặc Duy Chính cũng từng trải qua, có điều cầu rủa của bạn khi đó là có bao nhiêu phòng thì cầu cho anh bấy nhiêu lần đề giai bất thành!

“Tôi vẫn đang sống chung với cha mẹ.” Tiểu Thụ mở cửa cho Tiểu Bạch vào. Chỉ khi thấy núi tạp chí trong căn phòng xa xỉ của em gái Lã Vọng Thú, nỗi lòng căm giận của Chu Tiểu Bạch mới giảm bớt.

“A... Đều là mua từ Nhật?” Tiểu Bạch kích động lật giờ cuốn tạp chí bạn từng tha thiết ước mong mà chỉ có thể ngắm nhìn qua mạng vì giá quá cao.

Em gái Lã Vọng Thú tên là Lã Vọng Nguyệt, bằng tuổi Tiểu Bạch, làm thiết kế quảng cáo ở công ty anh trai, bên ngoài là OL chuẩn mực, không ngờ bên trong cũng “hủ hóa” từ lâu. Một nhà hai vị nữ vương, đây chính là đánh giá của Tiểu Bạch.

“Đúng rồi!” Lã Vọng Nguyệt đối với đồng minh hủ nữ như Tiểu Bạch vừa gặp đã thân, kích động đem hết bảo bối trong nhà mang ra, thụ đẹp công đẹp phải có hủ nữ ngắm nhìn mới có giá trị! “Những thứ này đều là của Nhật, còn đây là của Mỹ.”

Lã Vọng Thú dựa bên cửa cười nói: “Vậy Tiểu Nguyệt tiếp Tiểu Bạch nhé, anh gọi điện cho quản lý Hoàng xem sao đã.” Nói xong, anh ta bèn ra ngoài, đóng cửa lại.

Thấy anh trai đi rồi, Lã Vọng Nguyệt mới kéo Tiểu Bạch về cực kỳ kích động: “Cậu không cảm thấy anh trai mình rất có tư chất làm thụ sao?”

Vừa nghe lời này, Tiểu Bạch tỉnh cả người. Tuy bạn vẫn nỗ lực giúp Lã Vọng Thú cùng Mặc Duy Chính phát sinh gian tình, nhưng dù sao cũng là anh trai người khác, Chu Tiểu Bạch mới không nói gì. Ai ngờ thì ra bạn vờ làm người tốt không công, em gái người ta đã sớm có ý định ấy rồi, Lã Vọng Nguyệt thẳng thắn chân thành như thế, che che giấu giấu cũng không phải thói quen

của Chu Tiểu Bạch: “Kỳ thực... mình đã tìm cho Tiểu Thụ một tổng công tuyệt nhất rồi!”

“Hà?” Lã Vọng Nguyệt nheo mắt. “Anh trai mình là Nữ Vương Thụ, trừ đế vương công còn ai xứng?”

“Không phải nói dối cậu đâu, là đế vương công hảo hạng đấy!” Tiểu Bạch gặp được tri âm, lập tức lấy di động ra, ảnh chụp tổng giám đốc lần trước còn chưa xóa, trân trọng như hiến vật quý đưa cho bạn kia xem.

“Ừm...” Lã Vọng Nguyệt gật đầu tán thưởng. “Được đấy...”

Tiểu Bạch dốc bầu tâm sự, trình bày mục tiêu của cuộc đời bạn: “Mình muốn biến tổng giám đốc thành bi, một bi chất lượng cao, như vậy, mình kết hôn có thể hưởng thụ màn diễn nam - nam rồi...”

Lã Vọng Nguyệt tỏ ra rất tán thưởng, nhưng lại có chút thẫn thờ: “Cậu tìm được một bi rồi, mình còn chưa biết phải làm sao bây giờ!”

Trí tuệ của Tiểu Bạch vẫn ẩn nấp trong người, gặp chuyện liên quan đến gay và hủ nữ mới bộc lộ. Tiểu Bạch lập tức nói: “Mình nghĩ ra một biện pháp rất tốt. Một người là công hảo hạng, một người là thụ hảo hạng, đối với chúng ta mà nói chỉ muốn xem bọn họ H, không quan tâm công hay thụ, tổng giám đốc của mình tặng cho cậu, mình tìm Tiểu Thụ, vậy là có hai bi hảo hạng rồi!” Huống hồ Tiểu Thụ đối xử với bạn cũng không tệ, Tiểu Bạch quyết định đổi tổng giám đốc cho Tiểu Nguyệt, nhớ mang máng trong AV hoặc GV còn có màn đôi bạn tình rất đơn giản, nhanh chóng nữa cơ.

“Oa...” Lã Vọng Nguyệt, hai mắt sáng rực. “Quả là ý hay.” Để ông anh chất lượng cao như vậy bị phụ nữ chà đạp, chỉ bằng để Tiểu Bạch chà đạp, sau đó lại có thể thấy được ánh sáng sân khấu H mong muốn đã lâu, có sao không làm chứ?

Chương 21

Vì người nhận điện là Lã Vọng Thú, Mặc Duy Chính mới chịu thôi, chỉ không hiểu sao trong lòng vô cùng khó chịu, cảm giác này tuyệt đối không giống cảm giác khi bị Tiểu Bạch nện cả chồng sách lên đầu, cũng không giống mỗi buổi trưa thấy bạn xem GV, lại càng không giống khi bạn đem ảnh hân phát tán lung tung, mà là giống... cảm giác khi vì “người ta” mở cửa, lại bị “người ta” xem như bốn câu!

Cùng Hoàng “Sóng thần” bàn chuyện hợp đồng, Mặc Duy Chính tuy không đến nỗi thất thần, mắt hồn mất vía nhưng cũng không sao tập trung nổi. Nhân lúc Hoàng “Sóng thần” bạn nói chuyện với quản lý Chu, người nào đó nhìn không nổi đã lấy di động ra, tay cứ luẩn quẩn quanh nút gọi mãi, lòng cũng rối như tơ. Tới nhà quản lý Lã làm cái gì chứ? Lời Tiểu Hòa đột nhiên lóe lên như ánh chớp trong đầu hắn: “Đàn ông đưa đàn bà về nhà có thể làm rất, rất nhiều chuyện...”

Ngón tay Mặc Duy Chính ngừng lại, khoe miệng khe giật, đồ ngốc kia... Thấy bạn thì ngại phiền, không thấy thì hốt hoảng! Có điều... còn vài ngày nữa là hết tháng, chờ trợ lý kia quay về thì cho bạn cuốn xéo, không gặp nữa là yên chuyện.

Nhưng Mặc Duy Chính nghĩ dễ nói dễ, bắt tay vào làm mới thấy không dễ, tới buổi chiều thực sự không tìm được nữa, lại phải gọi cho Lã Vọng Thú đang bạn tiếp chuyện Tiểu Bạch.

“Quản lý Lã phải không?” Mặc Duy Chính nói rất bình tĩnh, không chút dao động.

“Đúng vậy. Là tổng giám đốc Mặc sao?” Lã Vọng Thú vừa trò chuyện với Tiểu Bạch, giọng không giấu được sự vui vẻ.

Mặc Duy Chính đương nhiên nghe ra ngữ điệu “tung tăng” của đối phương, mặt lập tức biến sắc: “Trợ lý Chu... vẫn ở đó à?”

“Phải rồi!” Lã Vọng Thú làm khẩu hình phát âm ba chữ “tổng giám đốc”, nói tiếp: “Cô ấy với em tôi rất hợp nhau, đang định buổi tối cùng đi ăn đấy.”

Tiểu Bạch vừa nghe là tổng giám đốc thì toàn thân chấn động, cả buổi hân không gọi lại cứ ngỡ đã hết giận, ai ngờ lại chuyển hướng nhắm vào Tiểu Thụ, bạn đành dõng tai heo lên nghe lỏm.

“Hai người? Cùng ăn?” Giọng của Mặc Duy Chính nâng lên quăng tám, mày nhíu lại thành một đường thẳng. “Tôi còn đang định mời anh tối nay đi ăn bàn chuyện hợp đồng.” Mặc Duy Chính cố gắng tự kiềm chế, nói mà tỏ ra như không.

“Ồi!...” Lã Vọng Thú hơi dài giọng. “Vậy thật đáng tiếc, hẹn anh ngày mai vậy.”

“Ừm...” Mặc Duy Chính cứ thế bị người ta kiên quyết cự tuyệt còn biết nói gì, ậm ừ hồi lâu đành ngắt máy, sắc mặt vô cùng xấu xí.

Đợi Tiểu Thụ nghe điện thoại xong, Lã Vọng Nguyệt lập tức hỏi: “Là để... À quên, tổng giám đốc kia hả anh?”

Tiểu Bạch căng thẳng hỏi gấp: “Tổng giám đốc nói gì vậy?”

“Anh ta hẹn bàn việc nhưng tôi nói phải đưa trợ lý Chu đi ăn rồi.” Lã Vọng Thú cười đáp, nâng tách trà lên rất tao nhã nhấp một ngụm.

“Á!...” Tiếng kêu ai oán này không phải của Tiểu Bạch, mà xuất phát từ miệng Lã Vọng

Nguyệt. “Anh thật quá đáng!”

“Hà?” Lã Vọng Thú ngạc nhiên hỏi.

“Anh phải để tổng giám đốc ăn chung với chúng ta mới đúng!” Lã Vọng Nguyệt nói. “Em nói chuyện với Tiểu Bạch, hai người cứ bàn việc có hơn không!”

“Nhưng thế thì hơi bất tiện”, Tiểu Thụ cười đáp.

“Có chỗ nào bất tiện chứ!” Tiểu Bạch cùng Lã Vọng Nguyệt đồng thời “phát loa”, bốn mắt nhìn nhau, tác hợp công thụ có phân biệt thời gian, địa điểm bao giờ!

Lã Vọng Thú khẽ mím môi: “VẬY... để anh hẹn lại.”

“Tổng giám đốc...” Tiểu Bạch thấy Mặc Duy Chính bước vào phòng bèn kêu khẽ.

Ánh mắt Mặc Duy Chính như dao cắt ngọt qua mặt Tiểu Bạch, hần ngời xuống chào hỏi Lã Vọng Thú rồi bắt chuyện với Lã Vọng Nguyệt. Lã Vọng Nguyệt kể tai Tiểu Bạch thì thầm: “Vị công này khí thế mạnh mẽ quá, mình sợ không chơi được.”

“Không mạnh sao thành đế vương công!” Gan của Tiểu Bạch quả nhiên càng ngày càng lớn, mới chọc giận tổng giám đốc còn dám hiên ngang nói vậy.

“Ừm...” Lã Vọng Nguyệt gật đầu tán thành. “Quả là một lời đủ vén mây mờ!”

Rượu vốn không quán người, người tự say, sắc chẳng mê người, người tự đắm.

Tiểu Bạch cùng Lã Vọng Nguyệt nhìn hai người đối diện đến không biết trắng sao gì, nói trắng ra là các bạn ý dâm không biết ngừng, công thụ bao nhiêu cũng không chê ít. Với đồng chí chung vai gánh vác nhiệm vụ bề cong tổng giám đốc như Lã Vọng Nguyệt, Tiểu Bạch không tiếc dâng tin mật: “Cậu biết không, trong công ty của Tiểu Thụ có một Hoàng “Sóng thần” đấy...”

“Hừm?” Lã Vọng Nguyệt hỏi. “Quản lý Hoàng?”

“Đúng rồi...” Tiểu Bạch gật đầu. “Cô ta... cùng tổng giám đốc đi xem mặt rồi.”

“Có thành không?” Lã Vọng Nguyệt hỏi.

“Mình nghĩ là không thành, sau đó tổng giám đốc cũng không thấy hẹn hò đi ăn riêng gì với cô ta cả.” Tiểu Bạch ngẫm nghĩ một lát. “Có điều cô ta vẫn cực kỳ ân cần quan tâm tới tổng giám đốc.”

“Ừm...” Lã Vọng Nguyệt vuốt cằm. “Cô ta không đáng ngại, sau này cứ để mình đối phó, vẫn còn vấn đề khác quan trọng hơn!”

“Là vấn đề gì?...” Tiểu Bạch khiêm tốn học hỏi.

“Ý cậu muốn biến bọn họ thành bi không tẻ, vấn đề là bọn họ thành gay rồi lại không thích chúng ta thì chẳng phải hồngбет sao?” BẠN NGUYỆT nhắc nhở. “VÌ vậy phải vừa bồi dưỡng gian tình hai bên, vừa bồi dưỡng thân tình giữa chúng ta với bọn họ, để họ ghi nhớ sau này còn báo đáp hai ta nữa.”

Tiểu Bạch nghiêm túc tiếp thu giáo huấn: “Thật là nghe bạn nói một câu, bằng xem mười GV!”

“Sau này, mình sẽ thường xuyên nói tốt cho cậu mấy câu trước mặt anh mình, cậu cũng đừng

quên nhắc đến mình trước mặt tổng giám đốc đấy.” Lã Vọng Nguyệt dốc lòng dốc thức, Tiểu Bạch gật đầu. “Đôi bên cùng có lợi, đây là nguyên tắc ngoại giao căn bản mà!”

Mặc Duy Chính dù đang nói với Lã Vọng Thú, nhưng ánh mắt lại như tiếng rên của tiểu thụ trong GV, yếu ớt lại không nhìn được... chậm chậm hướng về phía Tiểu Bạch, xoay vài giây lại nhẹ nhàng quay về, không may bị Lã Vọng Nguyệt mắt sắc kinh người phát hiện, khẽ giật Tiểu Bạch bên cạnh đang ăn như rồng như hổ.

“Hà?” Tiểu Bạch đang chìm trong hạnh phúc ăn uống, không biết có phải vì gần đây nhân phẩm tốt, mỗi ngày đều có ăn không cần đi xin, cả Tiểu Thụ cũng đối đãi với bạn cực kỳ tốt.

“Cậu nói xem tổng giám đốc đang nhìn ai?” Lã Vọng Nguyệt hỏi, chăm chú đánh giá, cân nhắc ánh nhìn kỳ lạ của tổng giám đốc dành cho Tiểu Bạch.

“Chắc chắn là nhìn anh trai cậu rồi.” Tiểu Bạch không ngần ngại, chỉ thuận tay nắm một cái đùi gà chuẩn bị tấn công.

“Thật sao?... Mình lại thấy anh ta đang nhìn cậu”, Lã Vọng Nguyệt nói thẳng.

Đùi gà gặm phân nửa trong tay Tiểu Bạch lập tức rớt xuống: “Không... Đúng thật.” Lẽ nào tổng giám đốc vẫn còn ghi hận? Sao lại nhìn bạn chứ? Haizz... Tiểu Bạch ngó một đồng xương chồng chất trước mặt, tổng giám đốc nhất định là trách bạn ăn nhiều như heo, làm hấn mắt mặt. Tiểu Bạch tê cả người, lưu luyến buông đùi gà, chùi chùi miệng: “Mình no rồi...”

“Chẳng phải đang ăn rất hăng sao?” Lã Vọng Nguyệt lấy làm lạ hỏi.

“Mình... tự nhiên thấy no rồi.” Tiểu Bạch cắn cắn môi, chăm chú nhìn Mặc Duy Chính phía bên kia, tổng giám đốc, tôi ăn no rồi, tuyệt đối sẽ không làm anh mất mặt.

Mặc Duy Chính lạ lùng nhìn ánh mắt thành khẩn không gì sánh được của Tiểu Bạch. Cô ta có ý gì đây, mắt trừng trừng như vậy, lẽ nào ăn không vào? Mặc Duy Chính khẽ quét mắt qua bàn, các món ăn gần Tiểu Bạch cơ bản đều bị tiêu diệt sạch, cứ lẽ thường mà xét không phải đối bụng, vậy chẳng phải...

Mặc Duy Chính hiểu ra, hít một hơi, nghiêm túc nói với Tiểu Bạch: “Nhà vệ sinh, ra cửa rẽ trái.”

Chương 22

Tổng công đã có lời, ai dám nói một từ “không”? Tiểu Bạch thủy chung không rõ vì sao ánh mắt biểu thị trung thành tốt độ của bạn lại bị Mặc Duy Chính hiểu thành muốn đi vệ sinh, có điều... nói cũng nói rồi, để tránh cho tổng giám đốc khó xử, Tiểu Bạch đành dứt khoát gạt đầu: “Tổng giám đốc đúng là hiểu tôi!” Nói xong, bạn liền ưỡn ngực thẳng lưng nhằm hướng WC mà tiến.

Nếu đã quyết đem tổng giám đốc trao đổi với Lã Vọng Nguyệt, thì đây chính là chút săn sóc ầm áp cuối cùng Tiểu Bạch dành cho tổng giám đốc, thể hiện trực tiếp bằng cách hần nói gì bạn làm này.

Thấy Tiểu Bạch đi WC thật, Mặc Duy Chính đang có chút dương dương tự đắc vì khả năng “thấu hiểu” của mình, thì bỗng di động vang lên, bước ra ngoài nghe mới hay chính là cô trợ lý nằm viện kia.

“Có chuyện gì sao?” Mặc Duy Chính hỏi luôn.

“Tổng giám đốc... Hôm nay tôi xuất viện rồi, ở nhà nghỉ ngơi hai, ba ngày là đi làm được.”

Một lời vừa nói, Mặc Duy Chính thất kinh, khi trước cũng chỉ mong trợ lý mau mau chóng chóng trở về, nhưng giờ chính tai nghe thấy lại có chút sùng sốt: “Vậy à?... Cô xuất viện là tốt rồi...”

Vốn không có nhu cầu “giải quyết”, Tiểu Bạch dạo lướt qua nhà vệ sinh một vòng rồi quay lại, đang định về phòng thì nghe thấy giọng của Mặc Duy Chính. Xuất viện? Tiểu Bạch rón rén núp vào góc tường đồng tai nghe trộm, tin tức gì cũng phải biết để còn cập nhật cho Nữ Vương Nguyệt.

“Vậy tổng giám đốc xem tôi lúc nào có thể đi làm được?”

“Chuyện này, trợ lý Vương...” Mặc Duy Chính quả thực không biết nói sao cho phải.

Trợ lý Vương? Tiểu Bạch sùng sốt, chẳng phải là trợ lý “gốc” của Mặc Duy Chính sao? Người nằm viện kia không lẽ sắp trở về rồi?

Xong! Tiểu Bạch lập tức nghe một hồi chuông báo nguy, bạn sắp bị quét khỏi cửa rồi!

Mặc Duy Chính ngẫm nghĩ một lát đáp: “Vay cô... thứ Hai tuần sau đi làm nhé!”

Tiểu Bạch bèn tự chinh lại, không phải là “sắp”, mà là “đã”...

Đợi Mặc Duy Chính vào phòng, một lúc sau Tiểu Bạch mới nói gót, len lén liếc nhìn hần, thăm nghĩ tháng sau phải đi đâu sống đây?

Bữa cơm này với Tiểu Bạch mà nói là bữa cơm miễn phí khó ăn nhất từ trước đến nay. Sớm biết tổng giám đốc tuyệt tình với bạn thì đã không thêm giữ thể diện cho hần, ăn càng nhiều càng tốt, đáng tiếc giờ tâm trạng ăn uống cũng chẳng còn, tinh thần sa sút cực độ.

Sáng hôm sau, Tiểu Bạch đi làm thấp thỏm chờ nghe Mặc Duy Chính bảo bạn cuốn gói, nhưng hết cả một buổi sáng, hần vẫn không đã động gì.

Tiểu Bạch ngồi trong căng tin ăn mì, lòng đầy căm giận, bất bình. Tổng giám đốc quả nhiên dễ tiện, vô si, không có cả ý tứ xoa dịu bạn, chắc chắn định một câu là tổng bạn đi, nếu không phải nghe lỏm được thì e là chỉ ngây ngốc chờ bị đá cái vèo, đến cơ hội chuẩn bị tinh thần cũng không

có.

Tiểu Bạch quyết định có trách trở thì tìm đồng minh, lập tức gọi ngay Lã Vọng Nguyệt.

“Hà?... Sao vậy được!” Lã Vọng Nguyệt lớn tiếng mắng: “Gã này thật quá đáng, có điều quá là rất hợp với phong cách tổng công nhi?”

“Mình phải làm sao đây?” Tiểu Bạch vừa nhai mì vừa nói. “Đừng nói làm tay trong, cả công việc còn không có luôn.”

“Không sao!” Lã Vọng Nguyệt đáp. “Cậu tới công ty mình làm, mình nói với anh mình một tiếng, cho cậu làm trợ lý là được.”

“Hà?” Tiểu Bạch lập tức đầy lòng hồ thẹn. “Cậu sắp xếp cho mình với Tiểu Thụ, còn cậu phải làm sao bây giờ?”

Lã Vọng Nguyệt bên kia dường như chẳng chút hề hấn: “Gần đây hai công ty hợp tác, cậu theo anh trai mình đi bàn chuyện công việc, chẳng phải vẫn gặp được hần sao, cái này gọi là tình nghĩa không còn buôn bán còn!”

“A...” Tiểu Bạch nghe chăm chú đến nỗi đũa cũng tuột khỏi tay. “Vậy thì thật quá tốt, không biết Tiểu Thụ...”

“Cậu cứ yên tâm!” Lã Vọng Nguyệt nói như đinh đóng cột. “Mình còn không trị được anh ấy chắc!”

Lã Vọng Nguyệt đã đảm bảo, Tiểu Bạch lập tức lòng xuân phơi phới, sức lực tràn trề, không thèm để ý đến chuyện Mặc Duy Chính không chịu mở miệng với bạn, chỉ coi hần như không khí, một lòng mong chờ được cùng Tiểu Thụ vun vén gian tình.

Mặc Duy Chính nhìn Tiểu Bạch cả buổi chiều đặc ý dào dạt, vừa đánh máy vừa hưng phấn, ngâm nga hát hò, rõ ràng sáng nay còn ủ rũ. Lúc đưa văn kiện cho Tiểu Bạch, không nhận được hần hỏi một câu chua chát: “Chuyện gì mà cô vui vẻ thế?”

“Đương nhiên là liên quan đến quản lý Lã đẹp trai, đáng mến rồi!” Tiểu Bạch không chút giấu giếm đáp, hướng về phía Mặc Duy Chính tuyên chiến, anh khinh tôi, tôi vẫn còn người khác quan tâm, để mắt!

Mặc Duy Chính nghe xong, chua chát cũng lập tức chuyển thành cay nóng hùng hực: “Hần? Liên quan gì đến hần chứ?”

“Tổng giám đốc...” Tiểu Bạch nhận văn kiện, đứng dậy đáp. “Đó là việc riêng của tôi.” Nói xong, bạn liền đi chuyển công văn.

Tiểu Bạch đột nhiên cảm thấy thật quá hãnh diện vì bản thân, oán khí tích tụ bấy lâu nay phóng ra bằng sạch, cả bước đi cũng thấy nhẹ nhàng, chỉ thiếu nước mọc cánh bay lên trời thành tiên heo mà thôi.

Ngược lại, tâm tình của Mặc Duy Chính không chút lạc quan. Tiểu Bạch cùng quản lý Lã? Mặc dù bao nhiêu tò mò hết như một đám bọt khí nổi đuôi nhau nổi lên trong lòng hần, nhưng cũng ghen ở trong ấy, sốt ruột cỡ nào cũng đâu thể gọi hỏi quản lý Lã được.

Dù sao đường nào cũng dẫn đến La Mã, Mặc Duy Chính quyết định tới chỗ Cố Nhã nói bóng gió xa gần, vừa tan sở lập tức một mình đến *Bloody Mary*.

Uống hết một ly, đắn đo hồi lâu hần mới mở miệng hỏi Tiểu Hòa: “Người làm trong quán

không nhiều lắm nhỉ?...”

“Vẫn ổn mà.” Tiểu Hòa quét mắt nhìn quanh.

“Ừm...” Mặc Duy Chính lại uống cạn một ly. “Mình lại thấy hơi thiếu. Sao Cố Nhã không tới giúp?” Nói gần nói xa, chẳng qua muốn hỏi Cố Nhã ở nơi nào.

“Cô ấy ấy à?...” Tiểu Hòa cười nói. “Chi nằm dài ở nhà là giới thôi.”

“Ở nhà sao?...” Mặc Duy Chính đưng phải tường, đành cúi đầu uống rượu.

Tiểu Hòa nói: “Trợ lý kia của cậu chắc cũng xuất viện rồi nhỉ?”

“Ừ”, Mặc Duy Chính đáp. “Hôm qua gọi điện cho mình, mình đã nói thứ Hai tuần sau đi làm rồi.”

“Vậy Tiểu Bạch, cậu định thế nào?” Tiểu Hòa hỏi thẳng. Hôm nay nghe Cố Nhã nói Tiểu Bạch đêm qua gọi điện “tả oán”, không biết phải đi đâu làm, quyết định làm người tốt hỏi giúp bạn một câu.

Mặc Duy Chính trầm mặc hồi lâu: “Mình cũng không biết...”

“Cho cô ấy về nhà?” Tiểu Hòa hỏi.

Mặc Duy Chính cũng bối rối, đứng ra thì Tiểu Bạch làm trợ lý không đủ tiêu chuẩn, hẳn cũng cần trợ lý kia hỗ trợ, nhưng lại không biết sắp xếp cho bạn thế nào, kết quả cả một ngày loay hoay không biết mở miệng nói gì với Tiểu Bạch. Vất vả mãi mới hỏi được một câu, ai ngờ bạn lại nói toạc ra bạn có dính dáng với quản lý Lã?

Thấy hắn không nói một lời, Tiểu Hòa lên tiếng: “Hay để cô ấy về chỗ cũ làm?”

“Không được!” Mặc Duy Chính kiên quyết đáp, ra khỏi tầm mắt của hắn, ai biết bạn lại làm ra chuyện long trời lở đất gì chứ!

“Vậy cùng làm trợ lý cũng được”, Tiểu Hòa thoải mái nói.

“Nhưng...” Mặc Duy Chính chần chừ. “Trợ lý của mình vốn là người phụ trách nội vụ công ty, chuyên xử lý chuyện hợp tác với công ty khác, sau khi trợ lý phụ trách đối ngoại ra đi, mình đã tìm được người thay thế, giờ trợ lý nội vụ đương nhiên quay về lo nội vụ, nhưng Chu Tiểu Bạch quả thực không thể đảm nhận việc đối ngoại được...”

“Cứ theo lời cậu thì Tiểu Bạch phải đi là cái chắc rồi?” Tiểu Hòa rót cho hắn đầy một ly, hỏi.

“Có lẽ vậy.” Mặc Duy Chính nâng ly uống cạn.

“Nghĩ một đàng nói một nẻo đây...” Nhìn theo bóng hắn bước ra ngoài, Tiểu Hòa mỉm cười lầm bầm.

Chương 23

Người gặp việc vui lòng sáng khoái, huống chi là sáng sớm ra cửa nhặt được tiền, nghe một cú điện thoại là có ngay máng khác cho bạn đi ăn nữa chứ!

Mới sáng, Tiểu Bạch miệng ngậm quây phi trên đường liền thấy một đồng xu, nhặt tiền lên vừa lúc điện thoại kêu. Lã Vọng Nguyệt nói với bạn, Tiểu Thụ đồng ý rồi, kế hoạch ăn máng khác của Tiểu Bạch thành công rồi!

Vào phòng làm việc, tổng giám đốc còn chưa tới, Tiểu Bạch càng nóng lòng chờ hấn, hát vang một khúc tự nâng cao tinh thần: “Người nói chút đau nhức lúc H đáng kể gì, lau khô lệ hết sợ làm lại một lần... Người nói làm tiểu thụ hoa cúc đau thật là đau, đôi tư thế ép ta thành “công”...”

Tiểu Bạch hát đến kích động cao trào, đúng lúc Mặc Duy Chính mặt mày xám xịt đi vào làm hồng cả tâm trạng. Tiểu Bạch vô thức cúi đầu, song ngẫm lại đằng nào mình cũng sắp đi, phải tỏ ra vênh vang chút, lập tức ngẩng cao đầu, mặt đối mặt với tổng giám đốc: “Tổng giám đốc, tôi nghĩ chúng ta có một số việc cần bàn.”

Mặc Duy Chính thất kinh, lẽ nào Tiểu Bạch nghe phong thanh ở đâu rồi, bề ngoài vẫn rất điềm tĩnh hỏi: “Cô định nói chuyện gì?” Chẳng lẽ Tiểu Bạch muốn lấy tiền bồi thường? Phí tổn thương tinh thần?

“Tôi sắp nhảy sang máng khác rồi”, Tiểu Bạch dứt khoát nói.

“Hà?” Mặc Duy Chính sững sốt, bật cười. “Cô? Cô nhảy được chỗ nào?” Vốn còn tưởng Tiểu Bạch nổi khùng, không ngờ lại là mơ giữa ban ngày!

Người nhảm chỗ cao, heo nhảy vào máng, chân lý ngàn đời không đổi mà giai thẳng Mặc lại dám hoài nghi?

Tiểu Bạch hung hăng xù bồm: “Hừ... Cho tôi một tấm ván, tôi nhảy chỗ nào chẳng được!”

Mặc Duy Chính ngẫm nghĩ rồi gật đầu một cái: “Ừm... Cô nắm chắc ván sẽ không gãy chứ?”

“...” Tiểu Bạch xưa nay mồm mép không bằng người, chẳng còn cách nào khác phải viện ra chứng cứ. “Không phải tổng giám đốc cũng sắp đuổi tôi đi sao? Chẳng qua tôi tự lo cho thân mình thôi mà. Vừa hay quản lý Lã muốn nhận tôi làm thư ký...”

“Dừng!” Mặc Duy Chính cương quyết ngắt lời bạn. “Cô nói gì?”

“Tôi nói... quản lý Lã muốn nhận tôi làm thư ký...”

“Đằng trước một chút...” Mặc Duy Chính coi Tiểu Bạch hết như điều khiển từ xa, tùy ý tua nhanh tua chậm lúc nào cũng được vậy!

“Đằng trước?...” Tiểu Bạch sững sốt. “... Một chút?” Bạn nghi hoặc cúi đầu, soi sục cằm hờn nhìn Mặc Duy Chính. “Tổng giám đốc... anh quả nhiên là giai thẳng, ngay cả loại màn hình phẳng như tôi cũng muốn đùa!” Nói xong, bạn không ngần ngại dựng thẳng ngón giữa chĩa về phía hấn: “Đồ háo sắc!”

Mặc Duy Chính đờ cả người: “Cô... làm cái động tác gì vậy?”

Tiểu Bạch nhìn nhìn tay mình một hồi rồi quay sang nói với Mặc Duy Chính: “Đây chẳng phải

động tác giai thăng các anh vẫn thích làm sao?”

“Có cô thích thì có!” Mặc Duy Chính giận dữ gầm lên. “Chưa kể, tôi trêu chọc gì cô chứ!”

“VẬY...” Tiểu Bạch chỉ vào trước ngực hỏi: “Anh nói cái gì một chút?...”

“Tôi thấy cô đầu óc chỉ có “một chút” thì có...” Mặc Duy Chính nghiêng răng nghiêng lợi. “Tôi hỏi là câu cô nói đằng trước một chút kìa!”

“À...” Tiểu Bạch gật đầu. “Cái đó... tôi không nhớ rõ...”

“Không phải cô nói tôi định đuổi cô đi sao!” Mặc Duy Chính phẫn nộ quát.

Tiểu Bạch liếc hẩn một cái về khinh thường: “Anh nhớ mà còn hỏi tôi...”

“Ai nói muốn đuổi cô?” Mặc Duy Chính không muốn dây dưa với bạn thêm một phút nào nữa, vào thẳng đề, không thêm đếm xỉa đến Tiểu Bạch.

“Anh không đuổi tôi...” Tiểu Bạch tức giận đáp. “Mà là muốn sa thải tôi...” Có gì khác nhau chứ!

“Cô nghe ai nói vậy?” Mặc Duy Chính sắc mặt âm u, hẩn không nhớ mình từng đã động gì đến chuyện này, chẳng lẽ là Tiểu Hòa?

Tiểu Bạch chỉ thẳng vào mặt hẩn: “Anh chứ ai... Chính anh nói đấy! Chẳng phải anh bảo trợ lý Vương thứ Hai tuần sau đi làm sao?”

“Cô nghe trộm?” Mặc Duy Chính cả giận nói.

“Hừ...” Tiểu Bạch ra vẻ khinh bỉ. “Tôi vô tình nghe thấy, lẽ nào anh không nói chắc?”

“Tôi có nói...” Mặc Duy Chính có chút chột dạ, bỗng nhớ ra chuyện gì lập tức đổi giọng: “Phải rồi! Tôi nói đuổi cô đi sao? Cô...” Hẩn chỉ vào Tiểu Bạch nói: “Công ty chưa sa thải, cô cũng chưa nộp đơn xin nghỉ việc, lại ngang nhiên dám đi ăn máng khác! Công ty có quyền kiện cô đấy!”

“Hà?...” Tiểu Bạch ngây người. “Này... này...” Chẳng lẽ là...

Ở tòa án, thẩm phán đập búa cái rầm: “Chu Tiểu Bạch có ý đi ăn máng khác, bản tòa căn cứ điều tra xét hỏi, tịch thu toàn bộ truyện tranh, anime BL cùng GV hiện có, tước quyền xem GV chung thân!”

“A...” Tiểu Bạch ôm đầu kêu khóc. “Đừng mà!...”

Mặc Duy Chính cốc cho bạn một cái: “Heo này! Có thẩm phán như vậy à? Lại còn kiểu hình phạt chẳng ra thể thống gì thế sao!”

“Không phải thế à?” Tiểu Bạch lập tức hỏi phục tinh thần. “VẬY là tốt rồi...” Như vậy là không còn gì phải sợ nữa rồi.

“Nhưng công ty có thể cắt lương của cô”, Mặc Duy Chính ra vẻ bình thản nói.

Tiểu Bạch cúi đầu ngồi trong phòng gặm bánh mì: “Tiền với Tiểu Thụ... không thể được cả hai.” Giờ phải chọn sao đây? Tổng giám đốc với khí thế đe chết người để lại một câu: “Cô có thể rời đi mà không có gì hết, hoặc là lĩnh lương trợ lý tháng sau, bắt đầu làm nhân viên trà nước.”

Nhân viên trà nước... Đây là tổng giám đốc tự sáng chế ra sao? Tiểu Bạch nghĩ ngợi một hồi... Chờ đã, lúc bạn làm trợ lý cũng phải pha trà cho tổng giám đốc, vậy chẳng phải xưa kia bạn lấy một phần lương kiêm hai chức?! Tổng giám đốc từ trước tới giờ bóc lột bạn? Tiểu Bạch càng lúc càng phần nộ!

Đúng lúc này Lã Vọng Nguyệt lại gọi tới hỏi tình hình: “Thế nào rồi?”

Tiểu Bạch đem toàn bộ màn đối thoại của bạn với tổng giám đốc rót vào tai Nữ Vương Nguyệt. Người kia lập tức kêu lên: “Sao? Cậu còn chưa nhận được thông báo sa thải?”

“Ừm...” Tiểu Bạch cúi đầu. “Nếu đi là không có lương rồi...”

“Vậy cậu nghĩ sao?” Lã Vọng Nguyệt hỏi.

“Không biết nữa...” Tiểu Bạch đáp. “Đợi mình gọi cho tổng giám đốc dàn xếp xem sao đã.”

Nói xong, Tiểu Bạch liền ngắt máy. Lúc này hẳn là tổng giám đốc đang ăn cơm một mình rồi, gọi điện xem ra hay nhất. Tiểu Bạch cảm thấy mặt đối mặt với hắn quá có tính khiêu chiến, rất đáng sợ! Bạn bèn gọi cho Mặc Duy Chính, ai ngờ lại nghe tiếng chuông vang lên từ phía bàn làm việc bên cạnh. “Tổng giám đốc không mang đi động rồi...” Tiểu Bạch lẩn qua xem, lập tức phần nộ!

“Sao lại là “Ngu ngốc”?!” Tiểu Bạch nhìn tên trên màn hình, cắn phần kêu lên. Tổng giám đốc dám đổi tên bạn thành “Ngu ngốc”!

Phải mau đổi tên mới được!

Tiểu Bạch đặc ý nhìn thành quả, đột nhiên di động của Mặc Duy Chính lại kêu vang, tay Tiểu Bạch bấm trúng ngay phím nghe: “A...” Tiểu Bạch lại càng hoảng sợ, cũng không biết phải nói gì, phía bên kia đang: “A lô... a lô” liên tục đột nhiên bật thốt: “Là tiếng gì vậy?”

Tiểu Bạch thăm rồi, GV trên máy còn chưa tắt...

Tiếng rên rĩ vẫn đang truyền ra... có ư... ư, a... a, có cao vút lẫn thấp trầm, mãi miết lẫn dạt dào, triền miên mê người...

Chương 24

Tiểu Bạch luôn luôn là một em bé thông minh, biết mình làm sai chuyện gì thì nhất định sẽ sửa đổi, hơn nữa không hề liên lụy tới tổng giám đốc, bèn cầm điện thoại điên cuồng gào lên một tiếng: “Khôn kiếp! Gọi nhầm số rồi!”, sau đó lập tức ngắt máy cái rẹt!

Không đầy một phút sau, điện thoại lại kêu lên. Tiểu Bạch rất nhã nhặn nghe máy: “A lô, tổng giám đốc Mặc hiện đi vắng, xin hãy gọi lại sau.” Nhân viên nhận điện thoại Tiểu Bạch hoàn mỹ đem sai lầm quá khứ gột rửa đến sạch trơn.

Bên kia vang lên một thanh âm thấp trầm đỉnh đạc: “Cô là trợ lý Vương?”

“Tôi là trợ lý Chu.” Tiểu Bạch nghĩ cách xưng hô này rất không thuận miệng, có điều giọng nói của người nọ không tệ chút nào, mười phần ăn chắc là giọng của niên thượng thụ, đại thúc thụ⁽¹⁾ đây! Tiểu Bạch là loại gặp gì cũng thấy “com⁽²⁾”, bé ngoan “com”, đại thúc “com”, công công thụ thụ đều “com” hết.

“Ừm...” Bên kia đáp một tiếng rồi ngắt máy.

Tiểu Bạch hoàn hồn buông điện thoại, trở về bàn mới điều chỉnh âm lượng của GV, ai ngờ chưa được bao lâu đã thấy Mặc Duy Chính đi đến, Tiểu Bạch liếc hần nói: “Vừa rồi anh có điện thoại, tôi thay anh nghe một chút.”

Mặc Duy Chính không nói gì, chỉ lấy di động xem qua: “À... Là ba tôi.”

Tiểu Bạch máy móc quay đầu, mắt tỏa hào quang, này, này... Phụ tử CP⁽³⁾? Niên hạ công VS niên thượng thụ⁽⁴⁾... Thế giới này thật hài hòa biết bao...

Mặc Duy Chính cảnh giác nhìn ánh mắt sáng ngời của Tiểu Bạch: “Cô muốn gì?”

“Anh...” Tiểu Bạch thoáng cái nắm lấy tay Mặc Duy Chính, chớp chớp mắt, ngây thơ lại đáng yêu...

Mặc Duy Chính đỏ ửng cả mặt, nói cũng hơi lắp bắp: “Này... Cô... sao thế?”

Tiểu Bạch bỗng xấu hổ mân mê chéo áo: “Cha anh bao nhiêu tuổi vậy?”

Mặc Duy Chính sững sờ: “Cô hỏi làm gì?”

“Tổng giám đốc năm nay hai mươi chín, nếu như cha anh kết hôn sớm...” Tiểu Bạch lăm bằm tự nhủ, vấn đề này đương nhiên rất quan trọng, vì có đôi khi... niên thượng thụ thể lực không tốt khó mà chống đỡ được!

Mặc Duy Chính nhìn Tiểu Bạch cắn cắn tay, đột nhiên mở miệng nói một câu: “Chu Tiểu Bạch, ví như tôi nói tôi thích cô...” Hắn nói nửa chừng liền tắt tiếng, cũng không hiểu vì sao tự nhiên mình lại thốt ra lời ấy.

Tiểu Bạch chờ người, nhìn chằm chằm Mặc Duy Chính, nuốt nước miếng: “Tổng giám đốc... Tôi... tôi...”

“Tiểu Bạch...” Mặc Duy Chính nhìn đôi mắt lấp lánh của bạn, thì thầm gọi tên.

“Haizz...” Tiểu Bạch cúi đầu thờ dài, rồi lại ngẩng đầu xù bồm. “Tổng giám đốc... Trước khi anh thích con trai, tôi sẽ không thích anh đâu.”

Tiểu Bạch nhìn bạn giai thắng Mặc cứng đờ đứng đó, lại tiếp: “Hơn nữa... “ví như” cái gì chứ!” Bạn vừa nói vừa ngồi xuống ghế: “Tôi không thích cái thứ “ví như” này, có là có, không là không, “ví như” có gì hay? Một tí cảm xúc cũng không thấy...” Tiểu Bạch đổi một bộ GV, nói tiếp: “Mục tiêu của chúng ta là biến không thể thành có thể...” Giai thắng nhất định phải cong, còn cái gì gọi là “ví như” nữa!

Mặc Duy Chính sắc mặt tối sầm: “... Không phải là “ví như”, là tuyệt đối không có khả năng!”

Tiểu Bạch suy đi tính lại, chuyện sau này ai biết thế nào, đi ăn máng khác cũng không phải ngày một ngày hai, lương năm trong tay mới là chắc ăn nhất! Thứ hai, trợ lý Vương đi làm, Chu Tiểu Bạch thành “nhân viên trà nước chuyên nghiệp”, phát minh độc quyền của tổng giám đốc. Tiểu Bạch vốn tưởng bản thân bị tổng ra phòng trà nước, cơ hội xem GV đến đây là hết nhưng thời gian rảnh rồi lại quá thảnh thơi, bèn hỏi mượn Lã Vọng Nguyệt một đồng tạp chí, chuẩn bị tại phòng trà nước hưởng thụ, ai dè tới công ty mới phát hiện chuyên ra ngoài đều không phải bạn mà là trợ lý Vương! Nghe nói tổng giám đốc ưu ái cấp dưới, cho trợ lý Vương hẳn một phòng làm việc riêng, lập tức cả công ty bắt đầu đoán già đoán non trợ lý Vương rốt cuộc làm sao mà lấy lòng tổng giám đốc hay vậy chứ?

Vấn đề này Tiểu Bạch cũng đã nghĩ tới, lý do chỉ có một, tổng giám đốc muốn khiêu khích bạn, khiêu khích công khai, khiêu khích trần trụi!

Chứng cứ phạm tội như sau:

1. Giai thắng Mặc: Hừ... Cô làm nhân viên trà nước cho tôi.

Tiểu Bạch: Trước giờ tôi pha trà nhiều như vậy thì gọi là gì?

Giai thắng Mặc: Hừ... Gọi là cô ngu ngốc, cho cô một phần lương kiêm hai chức!

2. Giai thắng Mặc: Tôi cho trợ lý Vương phòng làm việc riêng.

Tiểu Bạch: Sao lúc tôi làm trợ lý lại không có?

Giai thắng Mặc: Hừ... Tôi khinh cô, không cho đấy, cô làm gì được tôi nào?

Tiểu Bạch yên lặng vào phòng làm việc, giáng cấp thành nhân viên trà nước, tự nhiên không có quyền dùng máy tính riêng nữa, bàn vẫn còn, chỉ có máy tính là thành bình đun nước siêu tốc... Tiểu Bạch sờ sờ bình siêu tốc, bỗng nghĩ ngồi bên cái bàn đặt bình siêu tốc mà tưởng nhớ máy tính là chuyện ngu ngốc cỡ nào chứ!

Có điều dường như Mặc Duy Chính hoàn toàn không nghĩ vậy, hắn nhìn bình siêu tốc và Tiểu Bạch, nụ cười đặc biệt tươi tắn: “Ừm... Rất không tệ.”

“Hồng trà...” Mặc Duy Chính thuận miệng nói, Tiểu Bạch đành ngoan ngoãn xách cái bình đầy nước đi cắm. Tiểu Bạch vốn không muốn làm việc nên cũng chẳng tập trung cho lắm, sơ sẩy một chút phích cắm không vào mà còn bị chập điện lóe cả chớp xanh...

Tiểu Bạch nổi giận, đã xui xẻo đến nước này, đến cả ổ điện cũng khinh thường bạn, cắm cũng không cho cắm nữa thì còn ra thể thống gì!

Không cho cắm...

Tiểu Bạch nhác lại một lần, đột nhiên lửa giận tiêu tan, sắc mặt đầy hưng phấn, ổ điện với

phích cắm... Tổng thụ với tổng công đây mà...

Ổ điện từ lúc sinh ra đã định sẵn là cả đời bị cắm, bất kể lúc nào, bất kể tình huống, bất kể cái phích cắm nào cũng cắm được, cắm hết lần này đến lần khác, không có lúc nào ngơi nghỉ...

Tiểu Bạch nhìn không được, chỉ muốn rơi lệ, bạn tiểu thụ này số phận sao lại thê thảm đến thế cơ chứ...

So sánh ra, bạn cúi nhìn xuống phích cắm trong tay, tên tổng công siêu ác độc này chẳng chung thủy gì hết, hết cắm vào ổ điện này lại ra ngoài cắm vào ổ cắm khác, thậm chí đôi khi còn có thể dùng thêm đạo cụ hỗ trợ, dùng đầu cắm đa năng, các kiểu ổ điện đều có thể cắm tất, không chừa loại nào. Tiểu Bạch nhìn không được, khinh bỉ liếc nó một cái, đúng là đồ tổng công dâm đảng!

Giống y như... Bạn liếc về phía Mặc Duy Chính, nghĩ, giống y như anh ta.

“Cô nhanh tay lên một chút...” Mặc Duy Chính thúc giục, cau mày nhìn bạn, cắm một ấm nước cũng lâu là làm sao thế không biết.

Tiểu Bạch tuân lệnh cắm lại lần nữa, ngồi chờ nước sôi.

Bình siêu tốc rất mau sôi, chỉ chốc lát nước đã sôi ùng ục, hơi nước bốc lên cuộn cuộn, không những trào lên còn bắn cả ra ngoài, tong tong nhỏ xuống mặt bàn. Cũng không biết ấm này là ai mua nữa, nước sôi rồi còn biết kêu ré lên như còi...

Tiểu Bạch hai mắt sáng ngời, đây... đây chẳng phải là tiểu công cuồng nhiệt sao...

Nhìn hơi nước mờ mờ, rồi bọt nước trong suốt, rồi cả tiếng kêu cao vút kia nữa...

“A... a!!!!” Tiểu Bạch, hai tay ôm má đang đỏ bừng vì hưng phấn, không nhìn được hết lên một tiếng chói tai.

Mặc Duy Chính chịu hết nổi, quăng cả bút trong tay, chỉ thẳng mặt Tiểu Bạch quát: “Chẳng qua là nước sôi trào ra ngoài thôi, cô kêu cái gì!”

“Không phải mà... không phải mà...” Tiểu Bạch chỉ vào bình nước vẫn đang phun hơi mờ mờ không kìm được, nói đầy kích động: “Lẽ nào anh không thấy sao?”

Mặc Duy Chính chẳng muốn đoán, cũng đoán không ra trong đầu Tiểu Bạch đang nghĩ gì, chỉ bước qua gạt phích cắm, tiểu công của Tiểu Bạch lập tức im hơi lặng tiếng.

“Ôi... Đã xong rồi ư?” Tiểu Bạch chớp chớp mắt, quả nhiên tiểu công không thể so với tổng công được, dù cho tiểu công có cuồng nhiệt cỡ nào gặp phải tổng công cũng phải im re thôi...

Tiểu Bạch mắt long lanh nhìn Mặc Duy Chính: “Tổng giám đốc, anh thật ghê gớm quá đi...”

“...” Mặc Duy Chính không thèm đáp lời bạn, chỉ hạ lệnh: “Châm trà!”

Ban đầu hẳn thực sự rất khát, rất muốn uống trà, nhưng đến lúc Tiểu Bạch đem trà tới cho hẳn thì đột nhiên hẳn không muốn uống, nguyên nhân rất đơn giản, chính là vì biểu hiện của bạn vừa cực kỳ dung tục vừa dâm đảng, khiến hẳn uống một ngụm rồi lập tức phun ra, không biết có phải do rào cản tâm lý hay không mà cả buổi sáng hẳn cũng không uống nước, buổi chiều đích thân đi đòi cái tách khác mới dám uống.

Mặc Duy Chính khó chịu hơn nữa là Tiểu Bạch cả ngày nhìn ấm nước mỉm cười. Hẳn càng

xem càng chẳng hiểu ra sao, thật muốn cầm búa bỏ đôi đầu Tiểu Bạch ra xem bên trong cái óc heo đó rốt cuộc chứa cái gì. Mà Tiểu Bạch đương nhiên sẽ không xử tệ với bình nước nhà mình, không kể ngày ngày ân cần chà lau, còn mỗi lần rót nước cho người là lòng lại đầy YY vui sướng, điểm này nhân viên cả tầng đều rất hài lòng, trừ bà cô lau dọn WC căm giận, bất mãn. Tổng số lần nhân viên trong tầng đi vệ sinh so với tháng trước đã tăng hẳn năm mươi phần trăm, tần suất lau dọn WC cũng tăng theo, tự nhiên bà ta ghi hận Tiểu Bạch trong lòng, lúc Tiểu Bạch đi vệ sinh, bà cô ấy nhất định bắt tay vào quét dọn, lau từ dưới cửa luôn vào, trên danh nghĩa là “vệ sinh” kỳ thực là trả thù, hại Tiểu Bạch đi WC một lần nhảy trái, nhảy phải bảy, tám lần mới xong.

Đúng lúc hắn đang căm giận, đột nhiên điện thoại kêu vang.

“Ba?” Mặc Duy Chính kêu một tiếng. “Buổi sáng ba tìm con có việc gì?”

“May mà là con...” Bên kia nói. “Ba còn sợ lại gọi nhầm số lần nữa.”

“Gọi nhầm số?” Mặc Duy Chính ngập ngừng hỏi.

“Ừm...” Bên kia đáp. “Lần đầu ba gọi, không ngờ lại có cái loại tiếng động kia...”

Mặc Duy Chính, mặt biến sắc, lòng chắc như đinh là không nhầm số nhưng cũng đành thuận đà vuốt đuôi: “A... Chắc là nhầm số. Có việc gì vậy ạ?”

“Cuối tuần này con dành ra chút thời gian...” Bên kia nói tiếp. “... hẹn cô Hoàng đi ăn nhé!”

Chương 25

Tiểu Bạch làm nhân viên trà nước đến ngày thứ ba, Lã Vọng Thú cùng Lã Vọng Nguyệt, hai vị nữ vương đồng loạt khởi giá đến công ty KM. Mặc Duy Chính bỗng đặc biệt có ý muốn khoe bèn gọi Tiểu Bạch pha trà, trong giọng nói lộ vẻ tự hào không biết từ đâu tới: “Đây là... nhân viên trà nước Chu.”

Tiểu Bạch vốn chẳng ghi hận, mang thù gì đặc biệt đối với danh hiệu nhân viên trà nước, nhưng một thoáng ngáp ngừng của tổng giám đốc khiến cừu hận lập tức trào ra cuộn cuộn, ba ngày trước còn là trợ lý tổng giám đốc, ba ngày sau thành nhân viên trà nước, lại còn bị tổng giám đốc “ân cần” giới thiệu với người quen, Tiểu Bạch mất hết sĩ diện, lòng nghĩ lần này mất mặt với Tiểu Thụ rồi. Tất nhiên Tiểu Bạch chẳng vui về gì, tiếc là quyền lợi có hạn, không đối phó được với Mặc Duy Chính, chỉ có thể đi đối phó với tiểu công bình nước.

Ví dụ như, lúc nước sắp sôi, mới bắt đầu tỏa hơi, Tiểu Bạch liền rút phích, cầm giũa mắng cái bình: “Cho mi nhịn chết đi!!!”

Vì thế, cứ hễ Mặc Duy Chính uống trà lại thấy lá trà hình như chưa nở hết, có vị chát, hần truy hỏi Tiểu Bạch thì Bạch ta lại nhún vai như không: “Là bình nước có vấn đề...”

Đợi rút phích còn không thấy đã tay, Tiểu Bạch lại cầm một cái túi bóng bọc kín lấy miệng bình, hung hăng nói: “Ta cho mi khỏi chơi cả màn đạo đầu luôn!” Sau đó, bạn lại hoành tráng đập cửa đi WC.

Mặc Duy Chính cùng hai vị nữ vương từ phòng họp đi đến, Lã Vọng Thú nhìn cảnh lạ trên bàn Tiểu Bạch không kìm được hỏi: “Sao trên bình nước lại buộc túi bóng thế kia?”

Mặc Duy Chính, mặt biến sắc, xấu hổ vô cùng: “Khụ... Cái này... là cô Chu phụ trách... chắc có mục đích riêng.”

Lã Vọng Nguyệt theo chân ông anh tới đây chẳng qua vì muốn rình mò Mặc Duy Chính một chút, tiện đà giúp Tiểu Bạch bồi dưỡng gian tình giữa hần với Nữ Vương Thụ, đương nhiên không thể ngồi đây làm người thừa: “Tôi đi thăm quan công ty một chút nhé?” Dứt lời, chân cô nàng đã như bôi dầu chạy như bay đi tìm Tiểu Bạch.

Một căn phòng, hai chàng trai, một cái bình nước, một cái túi bóng...

Tiểu Bạch khiêu chiến với bà cô lao công xong thì ra khỏi nhà vệ sinh liền gặp Lã Vọng Nguyệt đang đi dạo. Hai bên lập tức báo cáo thành tích. Lã Vọng Nguyệt mở màn trước: “Thấy không... “Sóng thần” không tới nhé!”

“Nhưng mình nghe nói cuối tuần tổng giám đốc hẹn cô ta đi ăn”, Tiểu Bạch cảnh giác nói.

“Hà?” Lã Vọng Nguyệt nhướn mày. “Chuyện này không nhỏ, cẩn thận điều tra, kiên quyết chống phá!”

“Tuân lệnh!...” Tiểu Bạch phủ phục dưới chân nữ vương. Nữ vương quả nhiên rất khí thế!

Tiểu Bạch cùng Lã Vọng Nguyệt rón rén áp tai lên tường nghe trộm, ầy vậy mà hai người bên trong một chút động tĩnh cũng không có, Tiểu Bạch thất vọng lắc đầu: “Khó đây...”

“Gì mà khó với chả không khó?” Lã Vọng Nguyệt đột nhiên thì thầm vào tai Tiểu Bạch. Tiểu Bạch lập tức toàn thân chấn động: “Nữ vương... Quả nhiên là nữ vương!”

“Hừ... Muốn cùng “Sóng thần” đi ăn? Bà cô đây cho mi ăn tuyệt đối không phải là cơm!” Lã Vọng Nguyệt quay sang Tiểu Bạch nói tiếp: “Trước cuối tuần nhớ thăm dò tin tức, báo cho mình biết!”

Tiểu Bạch thân gánh trọng trách, tự nhiên phải biểu hiện tốt vượt bậc. Lã Vọng Thú vừa đi, Tiểu Bạch đã bắt đầu làm bộ xun xoe: “Tổng giám đốc... cuối tuần không nghỉ mà không thấy mệt sao?”

Mặc Duy Chính xem tài liệu nói: “Sao lại không nghỉ, chiều thứ Bảy này tôi có việc không tới, là nghỉ đó thôi.”

Ra là tối thứ Bảy... Tiểu Bạch lại hỏi: “Nghỉ buổi chiều... ở nhà ngủ ư?”

Mặc Duy Chính giương mắt nhìn bạn một cái: “Hôm nay hình như cô thích bắt chuyện với tôi ấy nhỉ?...”

“Haizz...” Tiểu Bạch cào cào tóc. “Không... không... Chẳng qua tôi đã quyết định là làm một nhân viên trà nước cũng phải hiểu thói quen của chủ một chút, như thế pha trà rót nước mới chu đáo được.”

Mặc Duy Chính nghe thấy câu trả lời này thì cảm thấy cực kỳ thỏa mãn. Lẽ nào hần là maid-com(4) ? Nghỉ ngơi quá đi... “Có chút việc...”

Tiểu Bạch thấy sắc mặt hần tốt lên bèn hỏi thẳng: “Là việc riêng ư?”

Mặc Duy Chính gật đầu, đối với màn ân cần thăm hỏi của Tiểu Bạch không thấy khó chịu chút nào thậm chí còn có ý hài lòng, bỏ luôn vấn đề trên tay xuống: “Tính vậy cũng được...”

Tiểu Bạch phát hiện tình hình không tệ, liền không ngừng cố gắng: “Lẽ nào là quản lý Hoàng?”

Mặc Duy Chính sừng sốt, lát sau cười nhỏ một tiếng: “Cô để ý tới quản lý Hoàng quá đấy... chẳng lẽ ghen rồi?”

Tiểu Bạch nghiêm túc gật đầu, Mặc Duy Chính lòng xuân nhảy nhót, ai ngờ lại nghe Tiểu Bạch tiếp lời: “Không thể được! Tổng giám đốc như vậy phải cùng với đàn ông mới đúng, ở chung với cô ta là tự chà đạp bản thân rồi.”

Mặc Duy Chính thấy như ngoài cửa sổ thổi tới một trận gió, vừa thổi trúng liền làm cho hần thành bụi cát bay đầy trời...

Tiểu Bạch tiếp tục tìm hiểu: “Tổng giám đốc... Hai người định đi ăn ở đâu?”

Mặc Duy Chính ngẩng đầu hỏi: “Lẽ nào cô lại định theo dõi?” Kỳ thực không phải hần phản đối Tiểu Bạch làm vậy, mà là lần này cha mẹ hần đều tới, Tiểu Bạch cứ liều lĩnh như thế...

“Không... không...” Tiểu Bạch xua xua tay. “Tôi chỉ tò mò thôi...”

“Thì ra cô... rất quan tâm đến tôi”, Mặc Duy Chính, mặt ửng hồng, nói.

“Tôi chỉ định xem chỗ đó có hợp với tôi và quản lý Lã cùng đi không...” Tiểu Bạch bẽn lèn.

Mặc Duy Chính lại bị gió thổi qua...

Hần thẳng thắn hỏi Tiểu Bạch: “Cái bình nước kia... cô... lúc thì lau chùi, lúc thì lấy cái túi

bóng bọc lại làm gì!” Ngừng một lát rồi hấn nói tiếp: “Mà cái bình này rõ ràng là mua mới, sao tới tay cô mấy ngày đã hỏng, đun nước cũng không thấy sôi?”

Tiểu Bạch thấy có người bỗng nhiên quan tâm màn YY của bạn, trong lòng đặc ý giới thiệu: “Tổng giám đốc, anh xem... lúc cái bình này sôi ấy, cái vòi dài dài nhỏ nhỏ kia sẽ phun nước này, còn kêu được nữa... Kêu nghe... dâm đẳng lẩm lẩm ấy!” Tiểu Bạch bỗng e thẹn sờ sờ cái vòi. “Còn rất cứng nữa...”

Mặc Duy Chính bị Tiểu Bạch làm cho sợ đến phát nôn, khóe miệng giật giật nói không thành lời...

Ngày hôm sau, Tiểu Bạch một lòng phơi phới đi làm mới phát hiện... bình nước của bạn đổi thành phích nước nóng rồi!

Mặc Duy Chính còn cười nói: “Sau này cô tới phòng trà nước lấy nước sôi nhé!”

Tiểu Bạch bưng bưng phần nộ, là tổng giám đốc ghen tỵ đây mà! Hấn ghen tỵ với tiểu công bình nước! Cứng hơn hấn là không được! Hơn một chút cũng không được! Tổng giám đốc thật quá đáng quá đi!

Chương 26

Đến khoảng ba giờ chiều thứ Bảy, Mặc Duy Chính với tay lấy áo khoác treo trên móc xuống, xem ra chuẩn bị xuất kích rồi, Tiểu Bạch vẫn giả bộ đắm đuối nhìn phích nước đầy về YY, quán triệt tinh thần: địch dù động, ta vẫn bất động.

“Đi thôi!” Mặc Duy Chính nói gọn lỏn, tinh lược luôn chủ ngữ. Tiểu Bạch lập tức trở tài nịnh nọt: “Tổng giám đốc, anh muốn dẫn tôi đi cùng?”

“Ai nói thế?” Mặc Duy Chính vặn ngược.

“Hả?...” Tiểu Bạch chăm chăm nhăm vào “lỗ hồng” mới thấy: “Chẳng phải anh nói: “Đi thôi” đó sao?”

Mặc Duy Chính nheo mắt nhìn bạn đầy khinh bỉ: “Không nghi ngờ gì nữa... là tôi nói tôi nên đi thôi chứ không phải cô.”

Tiểu Bạch không chớp được thời cơ, đành cầm cúi lau công cụ YY của bạn, chưa được vài giây, đi động đã réo lên.

“A lô... Thế nào rồi?”

Bên kia đương nhiên là Lã Vọng Nguyệt khí thế bức người: “Mục tiêu tổng công xuất hiện... Xe chạy hướng đông nam, đang chờ một đèn đỏ chín mươi giây, cậu mau xuống đi!”

“Rõ!” Tiểu Bạch quăng ám vớ túi bỏ chạy, từ lâu đối với chuyện Tiểu Bạch về sớm nhân viên trong công ty đã chẳng dư hơi thừa lời ý kiến ý cò, dù sao tổng giám đốc cũng mất dạng, nhân viên trà nước chuyên trách của hắn còn làm tiếp gì nữa!

Tiểu Bạch nhanh như chớp lao ra thang máy, lao ra cửa, nhảy vào trong xe Lã Vọng Nguyệt, rớt xuống trúng ngay ghế phụ, chưa ngồi vững Lã Vọng Nguyệt đã nhấn ga vọt đi: “Hắn rề rồi.” Lã Vọng Nguyệt vừa nói vừa đánh tay lái, Tiểu Bạch xô dạt sang một bên, vốn tưởng sẽ “êm ái” tiếp xúc với cửa xe, ai ngờ vù cái bạn bắn luôn khỏi xe, đập thẳng xuống mặt đường.

“Chết! Cậu đóng cửa xe không chặt rồi!” Lã Vọng Nguyệt nhìn qua gương chiếu hậu, thấy một màn kinh người cỡ ấy, phanh gấp, dừng xe chạy lại đỡ bạn Bạch đang ngã chổng mông lên trời: “Tiểu Bạch!”

Tay Chu Tiểu Bạch cứng cỏi chống tay lên mặt đường, chậm chậm ngẩng đầu, nhìn Lã Vọng Nguyệt sợ đến sắp khóc, cầm lấy tay đồng đội, nói: “Mình... không sao.” Tiểu Bạch bỗng nghĩ ánh mắt mình lúc này ắt phải bi tráng hết như Lang Gia sơn ngũ tráng sĩ([u](#)), có điều... nhắc đến ngũ tráng sĩ, phát hiện 5P này khiến bạn vô cùng hứng thú, chẳng biết khi xưa có gian tình hay không nhỉ...

“VẬY CẬU...” Lã Vọng Nguyệt nắm chặt tay Tiểu Bạch, thực là đồng chí thân như tay với chân mà!

Tiểu Bạch kiên cường bò dậy: “Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, chỉ lừa YY là không thể tát! Lên xe!”

“Nhưng... Tiểu Bạch, đầu cậu hình như sưng u rồi...” Lã Vọng Nguyệt chỉ vào đầu Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch lau lau quét quét bụi trên mặt: “Không việc gì, mau đuổi theo thôi.” Bạn dứt khoát

nắm mở tóc mái cứng còng che trán, dù quả thực có cảm thấy hơi choáng váng...

Lúc này muốn đuổi theo Mặc Duy Chính coi như hết phương, chỉ có thể đến nhà hàng ghi trong nhật ký công tác của Mặc Duy Chính mà Tiểu Bạch xem lên được để chờ. Tiểu Bạch cùng Lã Vọng Nguyệt dừng xe ngay đối diện nhà hàng. Tiểu Bạch ôm đầu nghỉ ngơi, Lã Vọng Nguyệt đi thăm dò một vòng: “Nhân viên phục vụ nói bọn họ còn chưa tới.”

“Chẳng lẽ tổng giám đốc thân chinh đi đón “Sóng thần”?” Tiểu Bạch nói mà trong lòng chua cay. Khi xưa tổng giám đốc đến đưa bạn về nhà mà cũng không thèm, vậy nên bạn mới ghét giai thẳng, trông mặt mà bắt hình dong hết lượt! Sai... là trông ngực mà bắt hình dong mới đúng! Tiểu Bạch nhìn xuống ngực mình, hình như... bị đụng một cú nên càng phẳng hơn thì phải!

Hai bạn vừa nói, liền thấy xe của quản lý Hoàng đã tới cửa đang tiến vào ga ra.

“Cô ta tự tới mà...” Lã Vọng Nguyệt thấy trong xe chỉ có một mình nàng ta.

““Sóng thần” mẹ không tới nhỉ?” Tiểu Bạch than một câu, dường như đầu quả thật bị thương rồi!

“Vậy tổng công đi đâu chứ?” Lã Vọng Nguyệt hỏi.

Tiểu Bạch cũng nghĩ qua, song chỉ hỏi Lã Vọng Nguyệt: “Tiểu Thụ đâu?”

“Mình đương nhiên không thể lộ ra kế hoạch rồi, chỉ kêu anh ấy mời chúng ta ăn, giờ mới bốn giờ, phải năm giờ anh ấy mới tới.” Bạn lại hỏi Tiểu Bạch: “Thứ kia đâu?”

“Yên tâm, chuẩn bị xong hết rồi”, Tiểu Bạch xoa xoa đầu đáp.

Thấy xe Mặc Duy Chính chuẩn bị vào ga ra, Tiểu Bạch cùng Lã Vọng Nguyệt bám sát theo, chỉ thấy Mặc Duy Chính dừng lại, ra khỏi xe, phía ghế phụ cũng thấy một người bước xuống.

Niên thượng thụ!

Đôi mắt của Tiểu Bạch và Lã Vọng Nguyệt không hẹn mà cùng sáng rực. Tiểu Bạch lập tức thuyết minh: “Nhất định là cha hấn, vị niên thượng thụ kia rồi!”

“Phụ tử!” Lã Vọng Nguyệt nhìn theo bóng lưng hai người bật thốt đầy cảm thán. “Dù sao... 3P cũng không tệ.”

“Mau xuống xe!” Tiểu Bạch thấy bọn họ vào thang máy vội giục Lã Vọng Nguyệt.

“Hết gặp mẹ rồi cha, Hoàng “Sóng thần” xem ra thuận lợi ghê...” Tiểu Bạch núp sau menu nói với Lã Vọng Nguyệt.

“Ừm...” Lã Vọng Nguyệt đáp. “Mình nghe nói gia thế của quản lý Hoàng hình như không kém, trình độ bản thân cũng không tệ...”

“Bộ ngực trình độ không tệ...” Tiểu Bạch chua chát thì thầm.

“Chuẩn bị hành động...” Lã Vọng Nguyệt khẽ đẩy Tiểu Bạch một cái, đứng dậy đi về phía bên kia, ánh mắt đảo nhanh như chớp điện, đột ngột làm bộ giật mình thò đầu sang bên trái: “Quản lý Hoàng!”

Hoàng “Sóng thần” đương nhiên là rất giật mình, lần trước xem mặt gặp phải trợ lý Chu, hôm nay lại gặp phải em gái quản lý Lã. Nhắc đến quản lý Lã, cũng là nhân tài ưu tú, vấn đề là em gái

anh ta... Về một mặt nào đó, cảm giác về cô nàng so với trợ lý Chu không khác nhau là mấy. Lẽ nào năm nay vận khí của cô xấu như vậy, vừa xem mặt đã gặp chuyện...

“Cô Lã ...” Hoàng “Sóng thần” chào rất ảm đạm.

Lã Vọng Nguyệt thấy nàng ta chịu đáp lời, bèn theo đà ngồi xuống chỗ trống bên cạnh: “Trùng hợp ghê...”

Mặc Duy Chính nhận ra cô nàng là em gái quản lý Lã, vô thức nhớ tới Tiểu Bạch mấy ngày nay có vẻ khác lạ, một, hai bóng gió hơi han xem mình định đi đâu ăn, hướng hồ bạn với Lã Vọng Nguyệt quan hệ tốt, đường nhìn lập tức chuyển sang bên, thấy ngay đằng sau menu thò ra mấy cọng tóc như dây thép của Tiểu Bạch, thật đúng là dở khóc dở cười.

Hoàng “Sóng thần” ngược ngừng nói: “Đúng vậy... Thật là trùng hợp...”

Người trung niên ngồi cạnh Mặc Duy Chính bỗng lên tiếng: “Đây là...”

Mặc Duy Chính không còn cách nào khác đành giới thiệu: “Đây là em gái quản lý Lã của công ty KL.”

“À...” Cha Mặc Duy Chính chỉ thốt một tiếng, thăm nghĩ thái độ đơn thuần thờ ơ như vậy lập tức có thể đuổi được người thừa đi.

“Ba vị định ăn gì vậy?” Lã Vọng Nguyệt rất tự nhiên hỏi. “Nhà hàng này không tệ, anh trai tôi cũng đưa bọn tôi tới ăn...” Vẫy tay một cái, Tiểu Bạch liền thò đầu ra.

“Trái đất... đúng là tròn thật... Tổng giám đốc.”

Ông Mặc vừa nghe thấy tiếng, lập tức thốt lên: “A... Đây chắc là trợ lý Chu rồi.”

“Không... không...” Tiểu Bạch vội xua tay. “Là nhân viên trà nước thôi ạ.” Nói xong, bạn liền liếc Mặc Duy Chính, chỉ thấy nét mặt hần lộ vẻ hài lòng, bèn tiếp tục mỉm cười.

Lã Vọng Nguyệt kéo luôn Tiểu Bạch tới lấp chỗ: “Hôm nay muốn ăn gì đây?”

Mặt Mặc Duy Chính biến sắc thấy rõ. Hai bạn quả không biết ngại là gì, cố tình ra vẻ ngồi chung một bàn. Tiểu Bạch nhìn Mặc Duy Chính cười cười: “Tổng giám đốc... Thật là trùng hợp!”

Mặc Duy Chính nhìn cái trán sưng vù của bạn: “Đầu cô...”

“Đại khái là đụng chút xiu...” Tiểu Bạch nói.

Ông Mặc đương nhiên chẳng hiểu ra sao, nhưng càng không hiểu lại càng không biết phải nói gì, không còn cách nào khác đành ngậm miệng vờ thâm trầm.

Chương 27

“Đây là...” Lã Vọng Thú, năm giờ tan sở lại gặp tắc đường, kết quả đến muộn chỉ giương mắt nhìn “cánh lạ” trước mặt, buột miệng kêu. “Gần đây ăn cơm Tây cũng thịnh hành uống rượu đoán quyền sao?”

Tiểu Bạch cùng Lã Vọng Nguyệt lúc này đang vây bên người ông Mặc ra sức hát xướng: “Tiểu công với tiểu thụ... H ở trên giường... Công! Ha ha! A... Bác thua!” Tiểu Bạch ra bao đấu lại ông Mặc ra búa, Lã Vọng Nguyệt lập tức rút rượu.

Lã Vọng Thú mới đi tới đã bị Lã Vọng Nguyệt giữ lấy: “Bác Mặc, đây là anh cháu, thế này đây!”

Ông Mặc đã quá chén, nheo mắt mỉm cười: “Ừm...không tệ, không tệ, nào nào, uống một chén.”

Tiểu Bạch liền ân cần rót cho Lã Vọng Thú một chén: “Tiểu Thụ...”

Mặc Duy Chính vốn ngồi một bên mặt lạnh như tiền, thấy vậy liền ra tay giật ngay lấy chén, uống cạn một hơi. Tiểu Bạch kêu lên: “Tổng giám đốc... chẳng phải anh vừa nói không uống đồ sao?”

“Tôi khát rồi”, Mặc Duy Chính bình tĩnh đáp.

“Để tôi tự rót cũng được...” Lã Vọng Thú cười rồi ngồi xuống, kéo em gái, thấp giọng hỏi: “Không phải anh mời đi ăn với cô Chu sao, thế nào lại thành...”

“Trùng hợp, trùng hợp thôi!” Lã Vọng Nguyệt cười giả lả rót rượu cho ông anh, vừa quay đầu nhìn Hoàng “Sóng thần” sắc mặt xám xịt nói: “Chị dịch sang kia chút, thiếu chỗ rồi!”

Hoàng “Sóng thần” đã hoàn toàn thành người ngoài, thu lu một chỗ ăn một mình.

“Tiểu Thụ... Nào, uống một chén!” Tiểu Bạch xun xoe dâng một chén thì bị Mặc Duy Chính giắt lấy khiến bạn giật mình. Vừa rồi không cạy miệng ép hẳn uống được một giọt, không ngờ giờ lại chủ động đòi uống. “Thế thì... anh uống... uống đi thôi.”

Lã Vọng Nguyệt thấy thế đắc ý cười, tiếp tục thù tạc với ông Mặc: “Nào nào... Chúng ta lại một vòng. Tiểu công với tiểu thụ... H ở trên giường, công rồi...”

Tiểu Bạch xích qua, nói với Lã Vọng Nguyệt: “Sao mình không uống mà cũng thấy vầng đầu thế này...”

“Nhất định là tại lúc này bị đụng rồi.” Vận may của Lã Vọng Nguyệt không được tốt như Tiểu Bạch, chơi đến mức chính mình cũng nuốt vào không ít rượu, mặt đỏ bừng bừng, có vẻ đã say.

“Đầu cậu càng lúc càng sưng kìa...” Cô nàng kéo Tiểu Bạch nói. “Tình huống không tệ, tiếp tục chuốc say tổng công.” Nói xong, cô nàng lại chạy qua lôi kéo anh trai: “Anh... anh cũng chơi đi.”

Tiểu Bạch ôm đầu, ai dè đụng trúng cục u trên trán: “Ui da... đau, giờ sao đây?”

Lã Vọng Nguyệt lão đạo đứng dậy nhìn một bàn người nằm la liệt: “Thành công rồi!”

Tiểu Bạch kéo kéo: “Còn quản lý Hoàng nữa?” Bạn chi vào Hoàng “Sóng thần” mặt đen như hắc ín bị dôn ép vào góc nói.

Lã Vọng Nguyệt khê liếc mắt: “Cô ta... chắc, quên bém mắt!” Bạn bèn qua nói với Hoàng “Sóng thần”: “Chị về đi thôi.”

Hoàng “Sóng thần” ngây người, chẳng phải là tổng giám đốc Mặc với nàng hẹn nhau sao? Nàng ta mở miệng thốt không thành lời, ánh mắt Lã Vọng Nguyệt đã đảo qua, chỉ vào ông Mặc đang mê man nói: “Chị đưa bác ấy về nhà nhé!”

“Vì... vì sao?” Hoàng “Sóng thần” giật mình hỏi lại.

“Hôm nay chẳng phải chị tới gặp bác ấy à?” Lã Vọng Nguyệt vặn ngược.

“Này...” Tiểu Bạch kéo tay Lã Vọng Nguyệt. “Chẳng phải 3P sao?”

“Thứ đó đâu có chuẩn bị được ba phần...” Lã Vọng Nguyệt nhỏ giọng đáp lời Tiểu Bạch, quay về phía Hoàng “Sóng thần” lớn tiếng nói: “Chị đưa bác Mặc về nhà đấy nhé!”

Hoàng “Sóng thần” chỉ vào Lã Vọng Thú cùng Mặc Duy Chính hỏi: “Bọn họ thì sao?”

“Bọn họ say rồi lái xe thế nào? Ngủ khách sạn một đêm là được. Tôi với bạn Lã đi thuê phòng”, Tiểu Bạch đáp.

“Còn hai người?” Hoàng “Sóng thần” hỏi, cơn giận dồn hết lên mặt.

“Bọn tôi... bọn tôi đi xe buýt về”, Tiểu Bạch lại đáp.

“Tôi có xe, đưa họ về không được ư?” Người mình để ý bị kẻ khác chiếm, Hoàng “Sóng thần” đương nhiên không muốn buông tay.

“Này...” Lã Vọng Nguyệt nói. “Chị phải sắp xếp cho bác Mặc nằm ở ghế sau thoải mái chút đấy nhé! Có định xem mặt thành công hay không đây?”

Hoàng “Sóng thần” thờ dài đứng dậy dìu ông Mặc: “Haizz... Nặng quá đi... Dìu không được.”

Tiểu Bạch quay sang nói với Lã Vọng Nguyệt: “Cậu đi thuê phòng trước, mình giúp cô ấy khiêng người.” Tiểu Bạch xắn tay áo chạy qua nhắc bổng ông Mặc, nói với Hoàng “Sóng thần” đang trợn mắt há miệng: “Đi thôi nào...”

Tiểu Bạch tiễn xong ông Mặc rồi trở lại nhà hàng, thấy Mặc Duy Chính cùng Tiểu Thụ vẫn còn mê man, bèn nhanh tay gọi cho Lã Vọng Nguyệt: “Này, xảy ra chuyện gì vậy?”

Giọng Lã Vọng Nguyệt bên kia có chút mơ hồ: “A... Mình đã cho bọn họ uống qua &*^%^& rồi... Cửa cũng mở rồi nhưng rình không nổi... Thật mệt đến muốn hôn mê luôn, mình đang ở phòng 2301, đưa bọn họ vào phòng 2302 được rồi. Mình... Haizz... Váng cả đầu rồi. Mình không đóng cửa đâu... Cậu tới mau nhé!”

“Ừm...” Tiểu Bạch ngắt điện thoại, sờ sờ trán nói: “Đầu mình cũng muốn xoay mòng mòng kia.” Nói xong, bạn liền xốc Lã Vọng Thú đang mê man nói với nhân viên phục vụ: “Anh trông hộ tôi một lát, tôi quay lại ngay.”

Tiểu Bạch khiêng Tiểu Thụ lên tầng hai mươi ba, thật không hổ là tiểu thụ, nhẹ đến như vậy, có điều... &*^%^& không biết hiệu quả thế nào. Nữ Vương Nguyệt thật lợi hại quá đi, bồi dưỡng cảm tình cái gì chứ, trực tiếp làm H là câu nói cảm tình tuyệt đỉnh rồi. Tiểu Bạch ra khỏi thang liền thấy hai phòng còn hé cửa: “2301... 2302, ở đây...” Tiểu Bạch lần lần đi vào, quăng Tiểu Thụ lên giường một cái, xoay người bỏ ra ngoài, đầu càng lúc càng văng vát.

Tiểu Bạch vác Mặc Duy Chính không nhin được cốc cho hấn vài cái: “Hơi bị nặng đấy... Có điều... Thề lực tốt là hay rồi... Ha ha...”

Bạn không buồn nhìn số phòng, vào đại một phòng, giơ tay mò trúng mớ tóc quăn của Lã Vọng Nguyệt: “Haizz... Là cô ấy à? Vào nhầm phòng rồi.” Tiểu Bạch lại vác Mặc Duy Chính ngược ra, vút sang phòng kia, nhìn bóng người đen đen cười hiêm: “Từ từ hưởng thụ &*%^& đi nhé!”

Tiểu Bạch xoay người ra ngoài, di động đột nhiên kêu vang: “A lô...” Tiểu Bạch cảm thấy đầu óc mơ hồ loạn xạ, chỉ nghe loáng thoáng Cố Nhã bên kia nói: “Này... Heo, cuối tuần chẳng phải sinh nhật cậu đó sao? Cùng đi ăn nhé!...”

“Ừm... Được... Để mai nói tiếp nhé!” Tiểu Bạch đứng trên hành lang ậm ừ đáp.

“Cậu ngủ sớm quá đấy...” Cố Nhã càu nhàu một câu rồi ngắt luôn điện thoại.

Tiểu Bạch lúc lắc đầu, tính về lại căn phòng ban đầu, không muốn làm phiền Lã Vọng Nguyệt nên đèn cũng không bật: “Hả? Sao trên giường lại có hai người? A... Vào nhầm phòng rồi!” Tiểu Bạch cốc cho mình một cái. “Ngốc thật... Ui... Đau!”

Tiểu Bạch đầu óc mòng mòng đi ra, đóng cửa xong liền hướng về phía phòng đối diện, vào phòng nhắm thẳng chỗ trống còn lại trên cái giường đôi nằm xuống... Mai phải đi mua cao dán... Nhất định phải mua, đầu đau chết đi được rồi...

Chương 28

Tiểu Bạch ngủ say sưa, hưởng thụ mộng đẹp, trong mộng tổng giám đốc uống qua &*& một tay cời sạch quần áo, đẩy mắt toát lên dục vọng vô cùng cấp thiết, quả nhiên... cho tổng giám đốc uống hẳn hai phần là đúng, dù Tiểu Thụ không uống, cũng coi như thành công. Cường công với tiểu thụ phải một tấn công, một phần kháng xem mới kích động chứ! Tiếp theo đương nhiên là tổng giám đốc lao lên đè ép Tiểu Thụ. “A!...” Tiểu Bạch hưng phấn kêu lên, đập ngay một cước.

Ánh trắng xuyên qua cửa kính, một bóng đen vẽ ra một đường parabol đầy ưu nhã với tiêu điểm nằm trên trục Y trong phòng, Tiểu Bạch mơ hồ ngồi dậy nhìn nạn nhân xấu số vừa bị bay khỏi giường: “A... Tiểu Nguyệt!”

Bạn đập Tiểu Nguyệt?!

Tiểu Bạch lắc lắc đầu, thấy người kia vẫn không nhúc nhích, vội xuống giường chạy qua: “Tiểu Nguyệt... Tiểu Nguyệt...” Tiểu Bạch thừa nhận bạn đập đầu cú đó đúng là quá mạnh, kiểu gì lại thấy mặt Tiểu Nguyệt trưng ra y hệt mặt tổng giám đốc!!

Tiểu Bạch còn đang giật mình thì Nữ Vương Nguyệt gấn mặt Mặc Duy Chính nhào qua đè lên người Tiểu Bạch. Tiểu Bạch lấp bắp: “Tiểu Nguyệt... cậu phẫu thuật thẩm mỹ khi nào thế? Sửa thành như vậy nữa?” Nói được phân nửa Tiểu Bạch liền tắt tiếng... Mùi vị giống tào bạn ăn hôm trước ghê, Tiểu Bạch liền cắn ngay một miếng.

Chi nghe Tiểu Nguyệt mặt quái kêu lên thất thanh: “A...”

“Cậu còn dối giọng nữa!” Tiểu Bạch ngơ ngác, nhất định là bạn đập hông đầu rồi, xuất hiện ảo giác nghiêm trọng rồi! Bạn nhất định phải kiểm tra một chút. Tiểu Bạch đặt mông chặn trên người bóng đen kia, xắn tay áo sờ soạn. “Hà? Tiểu Nguyệt còn mang theo gậy?” Tiểu Bạch xuất ra năm phân công lực nắm xuống, dưới thân lập tức truyền đến một tiếng hét thảm: “A!...”

Tiểu Bạch lập tức giật mình, tỉnh giấc nhìn lại, rõ ràng là tổng giám đốc, bạn nắm áo tổng giám đốc hỏi giạt: “Sao lại là anh? Sao lại là anh? Anh... anh... chẳng phải ở cùng Tiểu Thụ? Phòng! A... Là phòng nào nhỉ? Mình cũng choáng váng rồi...” Bạn định đẩy Mặc Duy Chính ra ngoài, bỗng nhiên bị hấn vươn tay kẹp cổ đưa lại về giường.

Mặc Duy Chính nồng cháy nhìn Tiểu Bạch, ánh mắt thăm thẳm.

Tiểu Bạch nhớ đến một câu nói, đêm tối cho ta đôi mắt đen tuyền, ta lại dùng nó để xem H.

Tiểu Bạch bị dọa cho tỉnh đến vài phần, nhất định là nhầm phòng, mà Mặc Duy Chính bây giờ lại đang ham muốn cực độ... Vì sao lại ham muốn cực độ, thì phải hỏi đến công hiệu của &*&. Còn cái gì là &*& thì chính là bình thuốc Tiểu Bạch mua ở một hiệu dược phẩm, nói chung là bên ngoài đều vẽ hình con báo, con cọp gì đó rất khêu gợi.

Một lần uống hai bình... Đây là một chuyện rất đáng mừng, chỉ có điều tiền đề là đối tượng của hấn phải là Nữ Vương Thụ chứ không phải Tiểu Bạch. Tiểu Bạch nuốt nước miếng, định vươn tay thì phát hiện tay đã bị Mặc Duy Chính đè lên. Tiểu Bạch trừng mắt, quát to: “Đi mà tìm hoa cúc của anh ấy!”, vừa nói vừa giương trán xô mạnh vào đầu Mặc Duy Chính.

“Cốp!”

Đồng chí Tiểu Bạch thủ thân như ngọc, bảo hộ trình tiết cho giai thẳng, dưa chuột và hoa cúc mới là chính đạo!

Mặc Duy Chính sao có thể sống sót qua đòn như trời giáng ấy, lão đảo rồi ngã sang một bên. Tiểu Bạch lập tức bò dậy, cố kìm cơn choáng váng tính đi ra mở cửa, nhưng giật kiếng gì cũng không ra, chìa khóa vốn nằm cả trong tay Lã Vọng Nguyệt. Tiểu Bạch giật vài cái, đành quay về lục di động gọi cho Lã Vọng Nguyệt. Vừa quay lại đã thấy Mặc Duy Chính bò dậy, Tiểu Bạch liền nhảy qua đè lên người hắn, nắm luôn cả vật kéo mạnh. Mặc Duy Chính khốn khổ kêu: “A... Khụ... Đầu tôi...”

Tiểu Bạch vội buông cả vật. Mặc Duy Chính khàn giọng hô: “Tiểu Bạch...” Bọn Bạch bay tới một quyền, thế giới lại yên tĩnh. Tiểu Bạch bèn tháo cả vật ra, trói tay tổng giám đốc, thỏa mãn nhìn Mặc Duy Chính ngất xỉu, bỗng nhiên cảm thấy dưới chân có cảm giác cứng cứng, Tiểu Bạch hoảng hốt đứng dậy nhìn: “Oái... Oa...”

Tiểu Bạch tuy xem qua GV nhưng gặp vật thật vẫn có chút xấu hổ, ở trên GV cũng phải qua cả quá trình, sao chưa gì đã thành như vậy rồi... Tiểu Bạch qua lại trong phòng mấy lượt, trở lại trên người tổng giám đốc trêu ghẹo vài cái, thỏa mãn cảm di động muốn gọi, ai ngờ đứng dậy thấy hoa mắt liền ngã ngược về sau nằm thẳng lên giường, nặng nề ngã lên người Mặc Duy Chính. Mặc Duy Chính vừa tỉnh lại, mới mở mắt đã thấy bóng đen trùm đầu, chân chặt vật giật giật vài cái, rồi... bắt động...

Tiểu Bạch có H hay không, thái dương vẫn cứ theo lệ thường mà mọc.

Lã Vọng Nguyệt từ trong mê mệt tỉnh lại, cào cào tóc, lay lay người bên cạnh: “Tiểu Bạch... Mình ngủ quên, cậu không có quên chụp hình lại đấy chứ?”

Lay vài cái không thấy phản ứng, Lã Vọng Nguyệt xóc chấn lên liền thấy một cái đầu tóc ngắn: “A!...”

Bạn kêu xong cũng đập người kia xuống giường, nhìn lại quần áo trên người, nhăn nhúm nhưng vẫn nguyên si. Lã Vọng Thú từ dưới đất bò dậy dụi dụi mắt ngồi trên thảm lẩm bẩm: “Quả nhiên là say rồi... Sao lại ngủ dưới đất cơ chứ?”

“Anh với em... Vậy Tiểu Bạch thì sao?” Lã Vọng Nguyệt kêu lên. Bạn quá may, hôm qua ông anh không có uống &*%^&, chỉ có điều... Tổng công uống hai phần đấy! Bạn vội lao ra cửa, lấy chìa khóa mở cửa phòng kia, vừa vào liền giật mình: “A!”

“Hả?” Tiểu Bạch mơ mơ hồ hồ tỉnh lại. “Hửm?”

“Sao lại thế được?” Lã Vọng Nguyệt chỉ vào Mặc Duy Chính bị trói tay, phần nào đó dưới eo lại bị chặn gát tàn, Tiểu Bạch nằm ngủ vắt ngang người hắn.

Tiểu Bạch xoay người bò dậy vỗ vỗ cái đệm dưới thân: “A... Mình ngủ quên?”

“Thế... sao phòng lại thành ra như vậy!” Lã Vọng Nguyệt kêu lên. “Không phải bảo bọn mình ở phòng 2301, bọn họ ở 2302 sao?”

“Đúng mà.” Tiểu Bạch đáp. “Mình thấy phòng 2302 nên mới bỏ vào, không hiểu sao qua lại vài lần, thành ra cậu lại ở bên đó, không biết sao lại có hai người, mình hôn mê...”

“Ngu ngốc!” Lã Vọng Nguyệt nhin không được mắt. “Thế mà cũng nhầm được...”

Nói xong, Tiểu Nguyệt kéo Tiểu Bạch ra ngoài chỉ biển số phòng: “Đây không thấy sao? Mình vào phòng 2301, sờ tóc mình là biết...”

Tiểu Bạch chỉ vào biển số phòng Lã Vọng Nguyệt: “Hả? Cậu vào phòng 2302 kìa!”

“Á?” Lã Vọng Nguyệt hoảng hốt la một tiếng, lại nhìn Lã Vọng Thú vừa cào tóc vừa đi ra. “Chờ

chút... Sao lại vậy nhi?” Lã Vọng Nguyệt buông tay Tiểu Bạch, ra hành lang diễn lại tình huống hôm qua. “Mình đứng ở đây, nhìn biển số là 2301, sau đó... sau đó...”

“Sau đó sao?” Tiểu Bạch xoa trán hỏi, quả nhiên lấy đầu xô tổng giám đốc hại thân mà.

“Sau đó...” Lã Vọng Nguyệt, mặt biến sắc, lùi lại vài bước, xấu hổ cười nói: “Mình cứ thế... đi tới, vào 2302...”

Chương 29

“Tổng giám đốc!” Trợ lý Vương đẩy cửa vào phòng, ánh mắt đột nhiên lộ vẻ kinh ngạc, nhìn Mặc Duy Chính ngồi sau bàn xem văn kiện, Chu Tiểu Bạch đang rót nước cho hắn, do dự một lát mới thốt lên: “Này, đúng là trùng hợp, cùng bị cụng đầu sao?”

Mặc Duy Chính và Chu Tiểu Bạch cùng ngẩng đầu, lộ ra hai cái trán dán nguyên cao. Tiểu Bạch cười cười, bạn quả thực bị đụng đầu, chỉ là đầu của tổng giám đốc ra nông nỗi này cũng là kiệt tác của bạn.

Mặc Duy Chính xấu hổ ho một tiếng: “Có chuyện gì thế?”

Trợ lý Vương đặt lên bàn một xấp văn kiện. Tiểu Bạch đặt tách xuống rồi quay về bàn ngồi tâm tình với cái phích nước, liên tục liếc về phía Mặc Duy Chính đầy thâm ý sâu xa, cực kỳ thâm thiết và kéo rất dài.

Mặc Duy Chính đương nhiên cảm nhận được, cũng nhìn lại Tiểu Bạch, hai mắt lóe như sao. Tiểu Bạch không những không né đường nhìn của hắn mà càng ngó lại mãnh liệt hơn. Mặc Duy Chính có chút kích động trong lòng, đợi trợ lý Vương vừa đi, lập tức hỏi Tiểu Bạch: “Cô nhìn tôi làm gì?”

Tiểu Bạch quét hắn một lượt từ đầu đến chân, bật ra một câu: “Tổng giám đốc, anh thật mạnh... Uống hai bình “Uy mãnh nam nhân” mà còn giữ vững được ý chí, thân nhiên không động được nữa chứ!”

Mặt Mặc Duy Chính bỗng đỏ ửng, cổ nổi gân xanh, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô còn không biết xấu hổ mà nói thế à?”

“Haizz...” Tiểu Bạch nuốt nước miếng, may là bạn thông minh có thừa, trước khi hắn tỉnh lại đã giải quyết xong cả vật với gạt tàn, bằng không tổng giám đốc tỉnh lại nhất định sẽ phát điên, sau đó bạn còn dịu dàng đắp chăn cho hắn rồi mới cùng Lã Vọng Nguyệt đi ra, xóa sạch dấu vết của một đêm “khó quên”. Có điều, tuy Mặc Duy Chính không nhớ rõ nhưng ký ức về một loạt hành vi xung động bất thường của bản thân hãy còn vô cùng tươi mới, đặc biệt nhớ kỹ đang hôn Tiểu Bạch lại bị cắn một cái, hôm sau tỉnh lại thì xương sống, xương sườn, thất lưng lẫn đầu đều đau đến rút gân. Tiểu Bạch không còn biết làm thế nào đành bịa chuyện chủ tiệm thuốc lừa bạn nói “Uy mãnh nam nhân” là thuốc giải rượu: “Uy mãnh một chút mới tỉnh lại được...” Cái thứ này ngay cả Tiểu Bạch cũng thấy không tin, huống chi Mặc Duy Chính, tại chỗ ra sức bóp chết Tiểu Bạch... nhưng bất thành, lý do chính là nhờ sự xuất hiện của Nữ Vương Thụ khiến Mặc Duy Chính phải văn hô hình tượng tổng giám đốc, đình chỉ hành vi giết heo.

Cứ theo thống kê, vì Mặc giai thắng không xuống tay được, khiến thịt heo càng thêm đắt hàng, tăng giá 0,01 phần trăm, bà con kháng nghị biểu tình. Để bổ khuyết, thương lái chợ đen nhập thịt heo phi pháp từ nơi khác về bán, làm hơn mười người ngộ độc, may mà tạm thời chưa nguy hiểm đến tính mạng. Do y tá, bác sĩ phụ trách rửa ruột hôm đó gặp tình huống đặc biệt mà tăng ca, người mệt mỏi yêu cầu cấp tốc ăn thịt, lại làm gia tăng nhu cầu thịt heo trên thị trường. Phản ứng dây chuyền này lập tức gây xôn xao dư luận, ngay trên hội nghị XX cử hành gần nhất, đại biểu nhân dân đứng dậy hô vang khẩu hiệu: “Giết heo! Ăn thịt!”

Mặc Duy Chính đã hết muốn tra cứu mục đích hành vi của Tiểu Bạch, lòng thầm chắc không biết là tốt nhất, chỉ là lời muốn nói lại nghẹn trong cổ thì thực khó chịu: “Cô thích nam cặp với nam đến thế kia à?”

Tiểu Bạch nhìn Mặc Duy Chính về mặt kinh ngạc: “Hả? Nam không cặp với nam thì cùng cái

gì? A... Chẳng lẽ là nhân thú⁽¹⁾? OMG! Sét đánh nha... Tuy tôi thừa nhận “chỗ kia” của động vật khá lớn, nhưng ngàn vạn lần không thể đâu...”

Mặc Duy Chính quá sức hồi hận vì đã mở miệng, chán nản liếc nhìn Tiểu Bạch đã YY đến vô cực, xoay người đi làm việc.

Đợi đến buổi chiều, hai nữ vương lại lên sân khấu. Lã Vọng Nguyệt vừa thấy Mặc Duy Chính đã nhớ tới bộ dạng hần lúc sáng ngày, “xì” một tiếng bật cười. Mặc Duy Chính nhướn mày, Tiểu Bạch vội giải thích: “Cô Lã... Là... là thấy tổng giám đốc nên vui quá thôi mà.”

Mặc Duy Chính bực tức trừng trừng nhìn Tiểu Bạch. Kỳ thực việc khiến hần phần nộ hơn là chuyện hôm qua lại có mặt người ngoài! Có điều suy nghĩ này của Mặc Duy Chính rất đáng cân nhắc. Từ bao giờ Tiểu Bạch lại thành người nhà rồi?

Tiểu Bạch bị Mặc Duy Chính nhìn trừng trừng, liền xoay người đi pha trà rót nước. Nữ vương thụ cùng Mặc Duy Chính nói chuyện. Lã Vọng Nguyệt kéo Tiểu Bạch ra ngoài cửa tán gẫu: “Nghe nói cuối tuần này cha của Mặc tổng công mừng sinh nhật năm mươi lăm tuổi”.

“Sao cậu biết vậy?” Tiểu Bạch lầy lăm lạ hỏi.

“Hừ...” Lã Vọng Nguyệt cảm giận nói. “Toàn là Hoàng “Sóng thần” nói năng vung vít cả, bảo đêm qua bác Mặc chủ động gọi điện mời cô ta tham dự yến tiệc.”

“Hả?” Tiểu Bạch giật mình nói. “Hoàng “Sóng thần” ra tay nhanh quá đi, thoáng cái đã được mời rồi.”

Lã Vọng Nguyệt cốc cho Tiểu Bạch một cái: “Cậu còn không thấy, coi chừng giai thẳng vẫn cứ thẳng thì kế hoạch của bọn mình coi như bẽ mặt, nhờ nhàng hết cả.”

“Lẽ nào lại phá cả yến tiệc?” Tiểu Bạch kinh ngạc hỏi.

“Cái này... chưa phá vội, chỉ cần cản trở cô ta tiến thêm bước nữa là được”, Lã Vọng Nguyệt đáp. “Lẽ nào tổng giám đốc không mời cậu?”

Tiểu Bạch đầu môi: “Mời mình á? Sao thể được... Tổng giám đốc còn chưa nói gì nữa là!”

“Nói chung anh trai mình có thiệp mời rồi, mình bám càng được, cậu phải nghĩ cách để làm tổng giám đốc mời bằng được thì thôi.” Lã Vọng Nguyệt căn dặn. “Dù bảo người có máu mặt như Mặc Duy Chính dẫu thành gay cũng phải tìm vợ làm bình phong, nhưng vị trí này tuyệt đối không thể nhường “Sóng thần”! Bằng không bì của mình phải làm sao bây giờ!”

Tiểu Bạch nhận lệnh từ nữ vương, đương nhiên tìm đủ cơ hội để Mặc Duy Chính mời mình, mà cơ hội xưa nay đều do người tự sáng tạo ra. Tỷ như Tiểu Bạch rót nước xong không vội đặt tách xuống, mà kiên trì đứng bên Tổng giám đốc cos⁽²⁾ cái giá đặt tách, đến khi Mặc Duy Chính lên tiếng: “Cô xích ra chút, tôi cần mở tủ.”

Lượn lờ bơi qua bơi lại trước mặt Mặc Duy Chính nhiều đến nước cũng đục ngầu lên thế mà hần vẫn trơ như đá vững như đồng, không có động tĩnh, Tiểu Bạch đành bắt đầu dùng “tử khóa” nhắc nhở hần.

Ví dụ như, Mặc Duy Chính đang uống nước, Tiểu Bạch hét lớn một tiếng: “Yến tiệc!” làm Mặc Duy Chính sợ đến nỗi bị sặc, ho sặc sụa, cuối cùng tức giận quát Tiểu Bạch: “Cô hét cái gì thế?”

Tiểu Bạch không còn cách nào khác đành xấu hổ chỉ vào bàn mình: “Tôi nói... trên bàn tôi sao lại có tàn thuốc⁽³⁾?...”

Dùng từ khóa không xong, Tiểu Bạch xoay sang kích thích hứng thú của Mặc Duy Chính khiến hắn chú ý đến mình, ví dụ như lúc nghỉ trưa, Tiểu Bạch ân cần kể chuyện cười cho Mặc Duy Chính nghe: “Một thái giám mừng sinh nhật thứ năm mươi lăm, nhìn tay mình nói, tay ời tay, người năm mươi lăm tuổi rồi. Lại nhìn chân nói, chân ời chân, người năm mươi lăm tuổi rồi, sau đó cúi đầu nhìn xuống giữa hai chân nói, huynh đệ ời... nếu người vẫn còn, chắc người cũng năm mươi lăm tuổi rồi...” Nói xong, Tiểu Bạch tự cười, liền bị Mặc Duy Chính, sắc mặt đen thui, đá cho một cú văng xa tuốt.

“Sao lại là sinh nhật năm mươi lăm tuổi!”

“Đó là kích thích anh liên tưởng mà...” Tiểu Bạch ôm đầu ai oán.

“Liên tưởng cái đầu cô!” Mặc Duy Chính không chút lưu tình quát thẳng vào mặt bạn.

Tình hình giằng co đến tận trước đêm tiệc một ngày. Tan tầm, Mặc Duy Chính lái xe tới *Bloody Mary*, đưa thiệp mời cho Tiểu Hòa nói: “Cho Tiểu Bạch nhé!”

Tiểu Hòa sững sốt: “Hà? Đây chẳng phải thiệp mời mà Tiểu Bạch đòi loạn lên à?”

Mặc Duy Chính có chút ngượng ngập đáp: “Ừm... Cô ta ảm ỉ suốt mấy ngày hôm nay không phải là muốn nó sao?”

Tiểu Hòa mỉm cười châm chọc: “Vậy sao cậu không tự đưa?”

Mặc Duy Chính lắp bắp: “A... Cái đó... Lúc mình định đưa thì cô ta lại không có mặt...”

Tiểu Hòa buông thiệp hỏi thẳng Mặc Duy Chính: “Mình tò mò thật đấy! Sao cậu lại thích Tiểu Bạch nhỉ?”

Một lời thốt ra, mặt Mặc Duy Chính lập tức biến sắc: “Cậu... Đầu cậu cũng giống đầu Tiểu Bạch rồi sao?”

Tiểu Hòa nhún vai: “Được được... Vậy cậu còn giữ Tiểu Bạch làm gì chứ? Chẳng phải cậu rất phản cảm với sở thích của cô ấy còn gì?”

Mặc Duy Chính ngẫm nghĩ một lát, vấn đề này cũng khiến hắn trăn trở bao lâu. Vì sao Tiểu Bạch lại đặc biệt nhỉ? Hắn nghĩ hồi lâu mới mở miệng: “Đại khái là... cô ta là người đầu tiên muốn tổng mình cho đàn ông, phải nói là suy nghĩ này rất mới lạ. Mình là tổng giám đốc, doanh nghiệp muốn tồn tại, cần nhất là những thứ mới lạ như thế!”

Chương 30

Lúc Chu Tiểu Bạch nhận được thiệp mời từ tay Cố Nhã, Tiểu Bạch chẳng thấy vui vẻ chút nào, chỉ ngây ra nhìn, nghe Cố Nhã cười vô cùng ác ý: “Ha ha... Đúng là duyên phận!”

Sáng hôm sau, Tiểu Bạch do dự hồi lâu, cuối cùng tiến đến trước mặt Mặc Duy Chính: “Tổng giám đốc...”

Mặc Duy Chính không buồn ngắt đầu nói: “Cà phê.”

Tiểu Bạch, miệng vừa mở ra lại khép vào, quay đi pha cà phê, lúc đưa cà phê lại gọi: “Tổng giám đốc...”

“Đưa cái này xuống tầng dưới.” Mặc Duy Chính đưa văn kiện phê duyệt xong cho Tiểu Bạch. Tiểu Bạch lại đành thu lại lời muốn nói: “Haizz...”

Chờ Tiểu Bạch thở hắt ra quay lại, tổng giám đốc đã mất tăm mất dạng từ lúc nào rồi: “Ôi...”

Tiểu Bạch than thở, rút thiệp mời trong túi, không biết có phải tại tôi có tiệc nên sáng nay tổng giám đốc mới xử lý công việc gấp gáp như thế không nữa? Mà hình như hôm nay tổng giám đốc còn thay hẳn một bộ âu phục mới tinh. Tiểu Bạch dẫu môi, thì thầm: “Mặc đẹp cỡ nào, coi hết cũng chỉ thế mà thôi...”

“Ai coi hết?”

Tiểu Bạch sợ đến nỗi tim nhảy cóc một nhịp, nhìn Mặc Duy Chính đẩy cửa vào, vội đưa thiệp mời ra: “Tổng giám đốc... Cái này...”

Mặc Duy Chính khẽ liếc mắt: “Hừm... Chẳng phải cô muốn có còn gì?” Hắn vừa nói vừa quét mắt nhìn một cái, ai dè Tiểu Bạch không chỉ không mặc đồ công sở bình thường còn chơi nguyên một bộ đồ thể thao. “Quần áo của cô thế kia là sao?”

“Ha ha...” Tiểu Bạch cười ngẩn ngai, chỉ chỉ thiệp mời. “Tối nay tôi không đi được rồi...”

“Vì sao?” Mặc Duy Chính thật lấy làm kỳ, mấy hôm trước rõ ràng bạn sống chết đòi đi cơ mà?

Tiểu Bạch mở thiệp mời chỉ vào ngày nói: “Hôm nay cũng là sinh nhật tôi...” Một đám bạn bè đã hẹn tới công viên đồng tính gần đó ngắm YY, vậy nên Tiểu Bạch mới đổi sang vận đồ thể thao.

“Hả?” Mặc Duy Chính nhíu mày, sinh nhật Tiểu Bạch? Sao chưa nghe bạn nhắc đến bao giờ?

“Ha...” Tiểu Bạch đáp lại bằng đúng tông giọng của tổng giám đốc: “Đúng là duyên phận mà... Hôm nay tôi bước sang tuổi hai mươi lăm... Cha anh sang tuổi năm mươi lăm.”

Mặc Duy Chính thấy Tiểu Bạch có lý do chính đáng, đương nhiên cũng không miễn cưỡng, chỉ thuận miệng hỏi: “Dù là sinh nhật cô thì cũng không nên ăn mặc như vậy chứ...”

“Vậy mới tiện!” Tiểu Bạch kéo kéo quần. “Hết giờ làm tôi định đi chung với bạn đến công viên đồng tính chơi... Mặc thế này cho thoải mái.”

Vừa nghe lời này, Mặc Duy Chính lập tức thay đổi quan điểm! Tuy không biết Tiểu Bạch vì sao nhất định phải dự tiệc sinh nhật của ông cụ nhà mình, nhưng xét từ một góc độ nào đó, hẳn thực sự cảm thấy rất vui sướng với ý định này của Tiểu Bạch, nhất là lúc bạn cầu xin hắn, hắn còn nghĩ bạn

có chút bình thường rồi, thật không ngờ bạn lại thành linh vút ra lý do như vậy. Đi công viên đồng tính mừng sinh nhật! Vậy chẳng phải mai về lại càng thêm...

“Không được!” Mặc Duy Chính đập bàn quát. “Cô có thiệp mời thì phải đi!”

Tiểu Bạch ngây người: “Tổng giám đốc... anh thấy anh nói có lý không vậy?” Đâu ra chuyện nhận được thiệp mời dứt khoát phải đi chứ? Tiểu Bạch lòng vô cùng không phục.

Mặc Duy Chính tự biết vô lý, nhưng vô lý cũng không thể để bạn tiếp tục cái đà này “thoái hóa” được.

“Vậy cô tối nay tăng ca!”

“Ha?” Tiểu Bạch mím môi, trừng mắt nói. “Vậy... tôi xin nghỉ!”

“Không duyệt!” Mặc Duy Chính mặc kệ bạn.

“Tôi... tôi đi làm tháng thứ hai rồi! Theo luật tôi có quyền nghỉ!” Tiểu Bạch không chịu kém cạnh đáp.

“Ha?” Mặc Duy Chính quét mắt liếc bạn. “Cô đi xem... lịch nghỉ của nhân viên trà nước chuyên trách sắp xếp thế nào?”

Tiểu Bạch ngây người, vẫn còn cố chống cự: “Vậy... Tổng giám đốc, anh xem tôi ăn mặc thế này, tiệm nhà anh chắc là rất trang trọng, tôi mà đi không phải sẽ rất mất mặt sao...”

Mặc Duy Chính liếc mắt, dứt khoát nói với Tiểu Bạch: “Về nhà thay!”

“Ở nhà tôi cũng không có y phục trang trọng thế đâu...” Tiểu Bạch liến láu đáp. “Anh thấy tôi thế nào rồi đấy, đi dự nhất định sẽ làm tổng giám đốc anh mất mặt, không khéo... là hủy luôn hình tượng của anh! Mất sạch danh dự!”

Mặc Duy Chính nghe xong gật đầu: “Ừm... Cũng đúng, có điều cô dám chắc cô có sức ảnh hưởng ghê thế à?”

“Nói chung như tôi thì không thể đi được”, Tiểu Bạch vừa nói vừa làm bộ ghen ngào. “Bộ dạng tôi thực chẳng ra sao.”

Mặc Duy Chính mím môi, lấy một tấm card vàng óng đưa cho Tiểu Bạch: “Trưa nay đi mua một bộ”, miệng nói tay chỉ sang trung tâm thương mại đối diện.

“Nhưng...” Tiểu Bạch giãy giụa đến cùng.

“Hay là tăng ca đây?” Mặc Duy Chính thản nhiên nói. “Hai chọn một?”

Tiểu Bạch nghĩ hồi lâu, cuối cùng đành cầm lấy card vàng. Bạn còn chưa đủ thực lực chống lại tổng công! Kiểm chế, kiểm chế, hết sức kiểm chế...

Đến giờ làm việc buổi chiều, Mặc Duy Chính vẫn không thấy bóng dáng Tiểu Bạch đâu cả, liền hỏi trợ lý Vương xem Tiểu Bạch đi đâu.

“Nghe cô ấy nói là đi mua quần áo rồi”, trợ lý Vương trả lời.

Mặc Duy Chính rất hài lòng vì Tiểu Bạch nghe lời nhưng vẫn oán giận buông một câu: “Đi lâu vậy!”

Trợ lý Vương cười nói: “Con gái mà... Mua quần áo nhắc lên đặt xuống, thử tới thử lui, rất bình thường.”

Mặc Duy Chính rất thỏa mãn với câu trả lời này. Nếu bạn có thể đi mua sắm quần áo như con gái bình thường thì cũng không tệ, coi như quà sinh nhật cho bạn được rồi.

Trợ lý Vương mới đi được một lúc, Tiểu Bạch đã đẩy cửa bước vào, tay xách ba túi lớn, vẻ mặt hưng phấn, rạng rỡ vô cùng: “A... Thật thích ghê!”

Mặc Duy Chính không thèm để ý xem bạn mua nhiều hay ít, chỉ quan tâm tới việc bạn đi mua sắm mà sung sướng đến vậy: “Rất hài lòng đấy nhi?...” Không tệ, không tệ, còn bình thường một chút.

Tiểu Bạch đặt ba cái túi xuống đất, “xoẹt” cái lấy từ một túi ra thứ làm Mặc Duy Chính muốn phun máu.

“Trung tâm thương mại đối diện không ngờ lại có cửa hàng SM độc quyền! Tôi vốn không biết, tổng giám đốc xem, cái quần lót chữ T khêu gợi thế này... Rất thích hợp với Nữ Vương Thụ, mặc vào mà xem... Còn cái roi này nữa... Mấy cái gai bên trên gợi cảm quá đi!” Tiểu Bạch nói xong, còn như dâng vật quý lên trước mặt Mặc Duy Chính đã xanh như tàu lá. “Tổng giám đốc... Đây là nền không nóng này...”

Mặc Duy Chính một cước đá bay Tiểu Bạch, dùng hết khí thế để vương công quát: “Đây là cái gì chứ!!!”

Tiểu Bạch từ góc tường bò lên, điệu bộ e thẹn: “Tại người ta thấy SM trong BL là tuyệt nhất mà... Tiểu thụ đáng thương...”

“A... Đừng mà!”

Mặc Duy Chính không thèm để ý Tiểu Bạch khóc than, không chút do dự cầm ba cái túi “bảo bối” của bạn vứt vào thùng rác trong công ty, lôi xềnh xệch Tiểu Bạch ra ngoài.

“Anh làm gì vậy...” Tiểu Bạch hai mắt đầm lệ nhìn bảo bối của bạn. “Đắt tiền lắm đấy... Cái xích chân kia đắt tiền lắm đấy...”

“Đi mua quần áo!” Mặc Duy Chính rít gào, tổng Tiểu Bạch vào xe, hần bắt đầu hối hận vì những lời đã nói rồi, đôi khi đôi mắt mới cũng cần căn cứ vào tình hình thực tế thì mới xong!

Chương 31

Showroom của Gianni Versace.

Đắt lắm... Tiểu Bạch chép miệng một cái, quay lại nhìn Mặc Duy Chính: “Tổng giám đốc... Tiền trên người tôi chỉ đủ đến kia thôi...” Bạn vừa nói vừa chỉ vào một tiệm bán hàng đại hạ giá ngay đối diện trung tâm thương mại.

Mặc Duy Chính thoáng nhìn một cái, lập tức kéo luôn Tiểu Bạch lẻ mề như rùa sang bên này: “Đi vào!”

“Tôi không có tiền mà!” Tiểu Bạch than khóc, kêu gào, mua một bộ ở đây thì đừng nói cạn sạch cả lương, e là vẫn còn thiếu tiền!

Mặc Duy Chính nhìn cái bộ dạng vô dụng không có tương lai của bạn liền bực cả mình, nói ngắn gọn: “Không việc gì, cô cứ yên tâm, trong vòng ba tháng tuyệt đối sẽ không có chuyện bị đuổi việc!”

“Ba tháng?” Tiểu Bạch lạc giọng la hoảng, ba tháng lương của bạn ơi... Bóc lột! Áp bức! Ưc hiếp trắng trợn!

Không đợi Tiểu Bạch phản kháng Mặc Duy Chính đã kéo bạn vào cửa, nói với nhân viên đang tươi cười chào đón: “Lấy cho tôi một bộ lễ phục hợp với cô ấy.”

Tiểu Bạch còn chưa kịp thò đầu ngó xem bộ lễ phục cô nhân viên đưa đến giá bao nhiêu đã bị tống vào phòng thay đồ. Mặc Duy Chính đứng ngoài chờ Tiểu Bạch đi ra, nhưng đợi mãi cũng không thấy người, trên mặt lộ rõ vẻ sốt ruột.

Lâu lơ lâu lác, vẫn không động tĩnh, đến cả nhân viên cửa hàng cũng không kiên nhẫn được nữa.

Thêm một hồi dằng dặc, Mặc Duy Chính bực tức quát lên: “Cô thay quần áo hay thay da vậy?!”

Sau vài giây, cửa he hé, Tiểu Bạch hời hợt thò đầu, xấu hổ cắn cắn môi: “Tổng giám đốc... Bộ này hình như không hợp.”

“Đi ra!” Mặc Duy Chính nói.

Tiểu Bạch cười lác đầu.

“Đi ra!” Mặc Duy Chính nhắc lại lần nữa.

“Không...” Tiểu Bạch vẫn lác đầu. Nhân viên đứng bên cạnh khẽ mím cười. Mặc Duy Chính bực mình bèn sai bước tới kéo cửa, Tiểu Bạch vội vàng bám cửa dút khoát không buông.

“Cô buông tay ra!” Mặc Duy Chính ra lệnh.

“Tổng giám đốc, anh chú ý hình tượng chút...” Tiểu Bạch sổng chết ôm cửa nhắc nhở hần.

“Cô ra hay là không đây?” Mặc Duy Chính lại hỏi.

Tiểu Bạch bắt khuất giữ cửa. Cô nhân viên lần đầu gặp cảnh thế này cũng không biết phải làm

gì. Nói khách hàng là Thượng Đế quả không sai, nhưng nếu Thượng Đế với Peter giữ cửa⁽¹⁾ có mâu thuẫn thì phải xử lý thế nào lại là vấn đề rất lớn.

“Chu Tiểu Bạch, cô tiêu đời rồi!” Mặc Duy Chính nghiêng răng nói.

Tiểu Bạch kiên định đáp: “Tổng giám đốc... anh đừng ép tôi!”

“Rắc!” một tiếng, cô bán hàng ngậy người, cánh cổng thiên đường bị phá rồi!

Tiểu Bạch và Mặc Duy Chính, bên nào cũng nắm chặt một phía của cánh cửa vô dụng. Tiểu Bạch mặt như đưa đám đứng dậy, đẩy luôn cánh cửa vào lòng Mặc Duy Chính, chỉ vào bộ lễ phục cổ chữ V nói: “Đằng trước trông, mặc thế nào được.”

Cô bán hàng còn chưa kịp nhìn lại cánh cửa, chỉ thấy Tiểu Bạch mặc bộ lễ phục được cắt may khéo léo vốn có cổ chữ V ôm sát để tôn lên đường cong mê hoặc, nhưng ngực trên người Tiểu Bạch lại thành ra rủ rỉ xuống.

“Lấy cỡ nhỏ hơn!” Mặc Duy Chính, mặt đỏ lên, quay đầu nói.

Một lát sau, Tiểu Bạch lại thò đầu: “Cỡ nhỏ... eo không vừa.”

Mặc Duy Chính, mặt xám xịt, kéo Tiểu Bạch đã mặc lại bộ đồ cũ ra cửa, không quên để lại danh thiếp: “Tiền sửa cửa tôi sẽ thanh toán.”

Cô bán hàng tốt bụng nhắc: “Hay hai vị đi xem thử hàng của Vivienne Westwood, quần áo ở đó nhỏ hơn.”

Nhưng dù có tới Vivienne Westwood, tình hình vẫn như thế, bất luận lễ phục gì mặc trên người Tiểu Bạch ngực phẳng thì đằng trước cứ như thừa ra một đoạn vải, đôi cỡ nhỏ hơn lại không vừa.

Tiểu Bạch thật ra rất hả lòng hả dạ: “Tổng giám đốc... Số phận rồi, tôi không đi dự tiệc được đâu.”

Mặc Duy Chính trừng mắt nhìn bạn một cái, giận đến không buồn tranh cãi: “Lẽ nào cô thấy mình mặc cái gì cũng không được đắc ý lắm à?”

Tiểu Bạch gãi gãi đầu: “Đắc ý thì không dám nói... nhưng hưng phấn thì có chút chút.”

Tiểu Bạch cứ ngỡ vậy là tổng giám đốc bó tay rồi, bạn có thể tới công viên đồng tính mừng sinh nhật lần thứ hai mươi lăm. Ai ngờ Mặc Duy Chính liếc liếc Tiểu Bạch đang cố giấu tâm trạng hoan hỉ, dẫn đo một hồi nói: “Chẳng phải có cái loại này...”

“Cái loại này?” Tiểu Bạch chẳng hiểu gì, nhắc lại như cái máy.

Mặc Duy Chính vòng tay trước ngực ra dấu: “Là cái kia...”

Tiểu Bạch học điệu bộ của hắn, cũng khoa chân múa tay loạn lên: “Cái kia?”

Mặc Duy Chính dường như rất xấu hổ: “Là đặt trong ngực... Giả ấy...”

“Độn ngực bom hơi?” Tiểu Bạch kêu lên, không... không phải chứ!

“Rất lớn, rất thật...”

Tiểu Bạch, mặt đen thui, cùng Mặc Duy Chính lần thứ hai xuất hiện tại Gianni Versace. Cô bán hàng nhìn thấy bọn họ cũng giật cả mình: “Là chuyện cửa phải không ạ?”

Mặc Duy Chính nói gọn: “Cho cô ấy mặc lại bộ khi nãy.”

“Hà?” Cô nhân viên sững sốt, vội đi lấy đồ cho Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch quay lại mỉm cười với Mặc Duy Chính, gập phải bộ mặt cứng như đá, không còn cách nào hơn là cầm y phục cùng túi “hàng giả” vào phòng thay đồ giờ đã phải lấy rèm che lại.

Đợi Tiểu Bạch đi ra, Mặc Duy Chính thỏa mãn mỉm cười. Nhân viên cửa hàng đứng một chỗ ngây ra, dĩ nhiên còn chưa qua được cơn sốc về cuộc “đại cách mạng” trước ngực Tiểu Bạch. Mặc Duy Chính rút thẻ, ngoắc tay gọi Tiểu Bạch lúc này đang nhăn mày nhú mắt.

Khó chịu quá! Khó chịu quá!

Tiểu Bạch ngồi trong xe của Mặc Duy Chính, mặt cố cười mà lòng điên cuồng gào thét.

Lúc chờ đèn đỏ Mặc Duy Chính lại liếc nhìn Tiểu Bạch: “Tuy là già nhưng cũng coi như chồng đỡ được phần hình thức rồi.”

“Nhưng...” Tiểu Bạch mím môi. “Khó chịu quá!... Thì ra bơm hơi thể này khó chịu quá! Lúc tôi xem GV, tiểu công hành tiểu thụ cảm ông bơm hơi tôi còn thấy thích lắm, thì ra lại khó chịu đến thể. Tiểu thụ thật đáng thương!...”

Mặc Duy Chính bẻ tay lái mạnh đến mức đầu Tiểu Bạch đập vào cửa xe: “A... Đau quá!”

Mặc Duy Chính, mặt lạnh như tiền, nói: “Người ta bảo ngực to não bé, sao cô não đã bé mà ngực lại không lớn nổi nhỉ?!”

Tiểu Bạch nghe xong, vội đáp: “Tổng giám đốc, anh cũng nghĩ thế à?! Tôi thấy đây là một vấn đề cao siêu vô cùng! Rốt cuộc là tôi không có ngực mà không có não, hay là không có não rồi còn không có ngực nhỉ? Mỗi khi nhớ tới vấn đề này tôi đều trần trọc mãi, cả đêm vắt tay lên trán...”

Mặc Duy Chính thoáng rùng mình, căn dặn Tiểu Bạch: “Lát nữa tới đó... ít lời thôi!”

“Không nói lời nào, vậy làm cái gì?” Tiểu Bạch hỏi lại.

Mặc Duy Chính nhìn bạn một cái: “Ăn là được.”

“Một câu cũng không được nói?” Tiểu Bạch hỏi thử.

“Chỉ không được nói về sở thích của cô”, Mặc Duy Chính lặp lại.

“Vậy chẳng phải cái gì cũng không nói?” Tiểu Bạch nói nhỏ.

Mặc Duy Chính đánh tay lái, dừng xe ở ven đường, quay đầu nhìn Tiểu Bạch: “Lẽ nào cô không còn chủ đề nào khác?”

Tiểu Bạch chất phác lắc đầu, sắc mặt tổng giám đốc thật ghê quá đi!

Mặc Duy Chính ghé sát vào Tiểu Bạch, hơi thở ấm áp thoáng chốc đã kề bên: “Nhìn tôi, cô nghĩ thế nào...” Giọng nói trầm ấm của hắn nhẹ nhàng truyền vào tai Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch xấu hổ, nuốt nước miếng, môi khẽ run lên: “Rất thẳng, rất tổng công...”

Chương 32

Cho đến lúc xuống xe, sắc mặt Mặc Duy Chính không tốt lên tí nào, nhưng việc đó cũng không ảnh hưởng gì tới tâm trạng của Tiểu Bạch. Tiểu Bạch lòng đầy vui sướng, từ lúc hiện ngang giương bộ ngực cup B bạn chưa từng có xuống xe cho đến lúc tắm trong ánh nhìn thần phục của vô số người mà vào tiệc. Bạn rất lấy làm đắc chí, ngực lớn một chút mà đãi ngộ khác hẳn!

Tiểu Bạch rung rung nhớ tới cảm giác bị người xem nhẹ thuở còn là sân bay, mới có một ngày thôi mà tưởng như đã cách mấy đời...

“Này!” Tiểu Bạch còn chìm đắm trong ánh hào quang mà cỡ B giả tạo mang đến cho bạn, lần đầu tiên trong đời cảm thấy bị “cưỡng bức” bằng ánh mắt là chuyện tuyệt vời đến thế, thì lại bị tiếng gọi kia kéo tỉnh, quay lại liền thấy Lã Vọng Nguyệt vừa vỗ vai bạn.

“Hà?”

“Bao nhiêu người nhìn cậu đấy...” Lã Vọng Nguyệt hạ giọng, ghé sát tai Tiểu Bạch nói.

Tiểu Bạch đảo mắt liền bắt gặp vô số tia nhìn đang nhắm vào bạn, lén lút có, ngưỡng mộ có, chăm chăm có, dung tục có. Trời ạ!... Đê bạn tắm trong những ánh mắt này đi! Bạn cười thẹn: “Thật ngại quá đi... Sao cứ nhìn mình vậy nhỉ?...”

“Còn sao nữa!” Lã Vọng Nguyệt nói. “Ai bảo cậu lại tới cùng tổng giám đốc Mặc chứ!”

“Hà?” Tiểu Bạch ngây người, thì ra không phải người ta nhìn vòng một của bạn, mà là nhìn Mặc tổng công... Đầu Tiểu Bạch lập tức rũ xuống. Lã Vọng Nguyệt vẫn không chịu buông tha: “Này... Sao cậu lại đi cùng với tổng giám đốc Mặc?”

“Anh ta mua đồ cho mình...” Tiểu Bạch thuận miệng đáp, thất vọng đến cạn cả hơi sức, chỉ biết cầm đầu gối tổng giám đốc.

“Hà?” Lã Vọng Nguyệt cúi đầu xem thử. “Là Gianni Versace mà... GV đấy!”

“Hà?” Tiểu Bạch giờ mới có phản ứng. “Đúng thật! Mình không để ý!”

Tiểu Bạch lập tức lấy lại tinh thần, lẽ nào tổng giám đốc có tình? Biết bạn sẽ thích mới tới tiệm này? Tiểu Bạch nhìn bóng lưng tổng giám đốc phía trước đột nhiên cảm thấy lòng ấm áp dạt dào, bèn bước lên kéo kéo vạt áo Mặc Duy Chính: “Ừm... Tổng giám đốc... là GV này!”

“Cái gì?” Mặc Duy Chính vừa chào hỏi người trước mặt vừa nghiêng đầu hỏi.

Tiểu Bạch kéo áo mình nói: “Bộ lễ phục này là của Gianni Versace, chẳng phải là GV sao? Tổng giám đốc biết tôi thích mới chọn hiệu này nhỉ?...” Tiểu Bạch không quên đùa giỡn thúc khuỷu tay Mặc Duy Chính một cái.

Mặc Duy Chính cương quyết đáp: “Là ngoài ý muốn không nghĩ.”

“Ôi!... Thất vọng quá đi...” Tiểu Bạch buông lời oán giận.

Mặc Duy Chính thấy bạn như vậy bỗng có chút hối hận, lẽ ra không nên phủ nhận, nhưng hẳn còn chưa kịp nói, thì Hoàng “Sóng thần” đã đi tới: “Tổng giám đốc Mặc!”

Tiểu Bạch vừa cất đầu lên đã gặp ngay cỡ F hàng thật giá thật, đột nhiên nghĩ cỡ B của bạn

chẳng có chút cảm giác chân thực nào, bạn chỉ biết cúi đầu, hai tay ôm ngực tròn sau lưng Mặc Duy Chính.

“Cô Chu?” Hoàng “Sóng thần” chần chừ hướng về phía dáng người tầm thường đằng sau Mặc Duy Chính đánh tiếng.

“Ha ha...” Tiểu Bạch giả là cười cười. “Quản lý... Hoàng...”

“Cô Chu hôm nay trông khác quá!” Hoàng “Sóng thần” dùng ánh mắt quét một lượt Tiểu Bạch từ trên xuống dưới, hơi cao giọng nói.

“Phải phải...” Tiểu Bạch chột dạ đáp, thảo nào người ta bảo giả gặp thật thì chưa đánh đã tan, bạn bỗng nhiên có cảm giác bộ ngực bơm hơi sắp nổ cái búp.

Hoàng “Sóng thần” nghi ngờ không phải không có lý, dù sao cô ta cũng từng cùng Tiểu Bạch tắm suối nước nóng, vòng một “hướng nội” như vậy cũng đã nhìn qua, làm sao một tháng đã thành ra thế này được. “Thay đổi rất lớn đấy...” Tuyệt đối là giả rồi!

Mặc Duy Chính ho khan một tiếng, kéo Tiểu Bạch đang mất tự tin, thấp giọng: “Cô ngẩng cao đầu lên cho tôi, trông vậy mất mặt quá!”

“Thật ư?” Tiểu Bạch cúi gằm, hai tay ôm ngực căng thẳng hỏi.

Mặc Duy Chính thấy thật hết chịu nổi: “Cô cứ làm như sắp có người sàm sỡ đến nơi, ra về tự vệ cái nỗi gì!”

“A...” Tiểu Bạch vội buông tay, ngẩng đầu, liền thấy Lã Vọng Thú bên kia đang vẫy gọi bạn. “Tổng giám đốc, tôi qua đó đây... Xem ra anh còn rất bận mà...”

Mặc Duy Chính thoáng thấy Lã Vọng Thú còn chưa kịp cản, Tiểu Bạch đã chạy đi như bay.

“Tiểu Thụ!” Tiểu Bạch vui vẻ vẫy vẫy tay, chưa nói được câu thứ hai, Lã Vọng Nguyệt đã hỏi: “Sao cậu lại bỏ tổng giám đốc lại với “Sóng thần” thế?”

“Tự cậu lên tranh đi!” Tiểu Bạch đáp. Nào phải bạn không muốn giúp Lã Vọng Nguyệt, chỉ là hàng giả như bạn nào dám thò đầu thò cổ trước mặt cỡ F cơ chứ!

“Hừ!” Lã Vọng Nguyệt liếc xéo bên kia một cái rất ghê, ngẩng đầu uốn ngực tiến tới.

“Lâu lắm không gặp rồi!” Lã Vọng Thú đưa cho Tiểu Bạch một ly rượu, mỉm cười nói.

“Cảm ơn anh...” Tiểu Bạch nhận ly rượu. Tiểu Thụ mặc âu phục đẹp trai ghê!... Không phải, là siêu đẹp mới đúng! Tiểu Bạch nuốt nước miếng, nào phải bạn háo sắc, là bạn thay tổng giám đốc “háo” trước một ít, hơn nữa YY bạn bị tương lai của mình cũng đâu có gì quá đáng! Có điều Tiểu Bạch vẫn nghĩ Tiểu Thụ mặc đồ SM mới khiến bạn nhiệt huyết sôi trào, không ngờ Tiểu Thụ thân bọc âu phục trông cũng kích thích đến thế!

Đang nói dở bỗng thấy cha Mặc Duy Chính đứng lên trên bục trong đại sảnh, Tiểu Bạch cũng chạy lại xem, lại thấy Mặc Duy Chính cùng mẹ hắn đang đi lên.

Tiểu Bạch vừa tia Lã Vọng Thú vừa YY cặp “phụ tử CP” trên bục, bỗng thấy cuộc đời đẹp đẽ vô cùng, không khí trong lành, đây phòng cảnh xuân YY bất tận.

“Tiểu Bạch...” Lã Vọng Thú khẽ gọi Tiểu Bạch một tiếng. Chu Tiểu Bạch mới hoàn hồn: “Hả?”

“Khai tiệc rồi đó.” Lã Vọng Thú mỉm cười, chỉ vào đồ ăn hỏi Tiểu Bạch. “Cô muốn ăn gì?”

“Ăn được sao?” Tiểu Bạch quả thực cực kỳ sung sướng, tổng giám đốc đã dạy, ăn nhiều nói ít! Huống hồ... Bạn nhất định phải ăn đến khi cắt giảm được lương thực ba ngày mới thôi! Vậy mới không phụ lòng bộ lễ phục của bạn... Lễ phục... Tiểu Bạch lập tức ứa lệ, lương của bạn ới!...

“Bộ đồ này rất hợp với cô...” Lã Vọng Thú ghé vào tai bạn nói nhỏ.

“Thật sao?” Tiểu Bạch phát hiện rốt cuộc cũng có người để ý đến y phục của bạn, vội kéo áo cho Lã Vọng Thú xem nhãn hiệu trước ngực. “Là Gianni Versace, GV nhé!”

“Ha ha ha ha...” Lã Vọng Thú nhìn bộ dạng cực kỳ vui sướng của Tiểu Bạch bỗng bật cười.

Bên kia Mặc Duy Chính đang chạm ly với người khác, xa xa đã thấy vẻ mừng rỡ của Tiểu Bạch cùng hình ảnh Lã Vọng Thú cười vui đến không nín được, muốn thoát thân cũng thoát không nổi, đành cảm giận biểu tình bằng mắt. Ông Mặc lại gần, dõi mắt theo hắn. “Hả? Chẳng phải cô cùng uống rượu hôm đó sao?”

Bà Mặc cũng góp lời: “A... Chẳng phải cái cô không đủ tiền trả tiền ăn hôm nọ đó ư?”

Ông Mặc quay sang hỏi: “Bà gặp lúc nào thế? Tôi gặp lúc hẹn đi ăn cùng cô Hoàng đấy.”

“Tôi cũng vậy!” Bà Mặc giật mình nói. “Sao trùng hợp thế nhỉ?!”

Mặc Duy Chính chợt dạ, chỉ biết hòa theo một câu: “Đúng vậy... Sao mà trùng hợp quá!...”

Chương 33

Khoảnh khắc tuyệt vời khi Tiểu Bạch có thể vừa ăn vừa YY Tiểu Thụ chẳng kéo dài bao lâu thì đã bị ông Mặc cùng bà Mặc gọi tới hỏi chuyện. Kể cả nếu hai lần xuất hiện rất kỳ diệu của Tiểu Bạch chỉ là tình cờ, thì ánh mắt như vô ý lại như cố tình của Mặc Duy Chính hướng về phía Tiểu Bạch đã quá đủ để hai vị phụ huynh nhà họ Mặc phải hỏi han đến bạn.

Tiểu Bạch rời bàn quẹt miệng, chỉnh trang lại y phục đi qua, niên thượng thụ mà!

“Chu...” Ông Mặc cũng không rõ rốt cuộc Tiểu Bạch làm cái chức gì rồi, do dự không biết gọi thế nào.

“Nhân viên trà nước!” Tiểu Bạch nhắc nhở.

“Nhân viên trà nước?” Bà Mặc kinh ngạc lặp lại, công ty có cái chức này từ bao giờ thế nhỉ?

Tiểu Bạch giải thích ngay: “Vì trợ lý Vương quá bận, tổng giám đốc mới để cháu làm nhân viên trà nước.”

“À... Pha trà rót nước cho mọi người cũng vất vả lắm!” Bà Mặc tỏ ra rất quan tâm tới nhân viên.

“Không vất vả a!...” Tiểu Bạch xua xua tay. “Cháu là nhân viên trà nước chuyên phục vụ một mình tổng giám đốc thôi.”

Hai cụ họ Mặc mặt biến sắc. Bà Mặc lên tiếng trước: “VẬY... tổng giám đốc uống nhiều nước lắm sao?”

Tiểu Bạch nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy... Cháu cũng không hiểu sao không cho cháu làm nhân viên đánh máy, ngày nào cũng phải làm bạn với âm điện, cháu cũng không thể...” Tiểu Bạch nuốt mấy chữ còn lại xuống bụng: “Cháu không xem GV được rồi”... nhưng tổng giám đốc không cho phép bạn nói...

Bà Mặc khẽ liếc chồng, hai người đánh giá quan hệ giữa Mặc Duy Chính với Tiểu Bạch tuyệt không tầm thường, hướng hồ Tiểu Bạch thế nào, còn chờ xem xét. Ông Mặc mở miệng: “Cô Chu này, cho tôi vô phép hỏi một câu, cô cùng con trai tôi, không... cô đối với con trai tôi có ý thế nào?”

Có ý? Tiểu Bạch sững sốt: “Ý gì cơ a?” Không biết dự định bẽ cong tổng giám đốc có được nói không nhỉ? Tiểu Bạch lén liếc nhìn Mặc Duy Chính đang đứng phía xa xa.

“Là cô nghĩ tổng giám đốc là người thế nào?” Bà Mặc nhìn bộ dạng ngây ngây của Tiểu Bạch, lòng bỗng nảy ra một suy nghĩ rất không được lương thiện, con dâu như vậy thật dễ đối phó...

“Anh ta?” Tiểu Bạch kinh ngạc, lại liếc Mặc Duy Chính, thấy anh ta vẫn còn giận, còn ra dấu cảnh cáo bạn không được nói nhảm. Tiểu Bạch phát cáu, nhìn hai bậc bề trên nhà họ Mặc tựa như gặp được Chúa cứu thế vậy! Bạn lập tức bắt đầu báo cáo “tội trạng”.

“Tổng giám đốc này... nhân phẩm rất có vấn đề.” Tiểu Bạch ra vẻ dửng dưng kiêu: “Ta không dám nói thì còn ai dám.”

“Hà?” Ông Mặc sững sốt, nhận xét kiêu này, lần đầu ông được nghe. “Cô nói vậy là có ý gì?”

Tiểu Bạch cảm ly rượu gần đó, uống một hơi cạn sạch lấy gan nói: “Nhân phẩm của tổng giám

độc, gói gọn trong bốn chữ: tám có tám không!”

Mặc Duy Chính đứng ở xa xa, không hiểu sao bỗng thấy sau gáy ủa tới một trận gió lạnh, cảm giác toàn thân bất ổn.

“Thứ nhất, tổng giám đốc không có lòng thương người!” Tiểu Bạch nhắc lại chuyện lần đầu gặp hấn trong thang máy. “Anh ta coi hai trợ lý bên cạnh là bình hoa biết đi sao? Không những không cho cấp dưới giúp cháu, còn châm chọc cháu! Việc cháu đáp cả chồng sô lên đầu anh ta chẳng qua là vì bất cẩn, vậy mà anh ta lại sa thải cháu, đây là điểm thứ hai, không có lòng bao dung, độ lượng.” Tiểu Bạch thấy nói hai điểm cũng không ai phản đối, bèn tiếp tục kể tội.

“Thứ ba là, không biết thông cảm với nhân viên. Cháu ăn McDonald trong phòng làm việc thì đã sao? Còn không phải vì làm việc vất vả sao (*Tiểu Bạch không hề đổ mắt*), tại anh ta... buổi trưa cháu không thể ăn cơm (*vì đã tiêu hết tiền*). Thứ tư, tổng giám đốc không biết kiểm chế, chỉ vì cháu mắc sai lầm nhỏ nhoi (*nội dung không thể nói*), mà suýt chút nữa bóp chết cháu trên máy bay. Cháu chỉ là nhân viên quèn, anh ta đường đường là tổng giám đốc công ty KM, là hình tượng của công ty, thực sự khiến nhân viên phải thất vọng.” Tiểu Bạch nói đến đó, không nhịn được ra vẻ ai oán.

“Thứ năm, tổng giám đốc ngủ nghỉ không ra sao, lại còn bị mộng du, tổng cháu ra ngoài phòng lúc nửa đêm. Lại còn vô tình vô nghĩa, cháu đi ăn quên mang tiền, chỉ thiếu hơn mười tệ mà tổng giám đốc trừ vào lương, còn không cho cháu mang đồ thừa về mà lại để cho chó ăn. Thứ bảy là không có trách nhiệm, cháu theo anh ta ra ngoài tiếp khách uống rượu, hôm sau không chịu đưa cháu về nhà, quyết tâm bỏ mặc cháu chật vật giữa đường. Cuối cùng, tám là không công bằng, vì sao trợ lý Vương có phòng làm việc riêng, cháu lại khổ sở như vậy, áp bức trắng trợn mà!”

Tiểu Bạch nói đến đây thì dừng, tranh thủ lấy hơi, ông Mặc cùng bà Mặc bên này đã nghẹn họng nhìn vẻ trần trụi, ánh mắt ngậy ra, nói không thành lời. Tiểu Bạch uống một ly thông hống rồi tiếp tục bài diễn văn. “*Tám có* của tổng giám đốc là tám bệnh. Thứ nhất, tổng giám đốc thích vung tiền như rác, vứt ra một trăm tệ còn bảo không cần trả lại, vấn đề vung tiền thế nào không quan trọng, nhưng anh ta lại trừ vào tiền lương của cháu! Thứ hai là ganh tỵ, cái gì cũng ganh, cả bình đun nước cũng phải ganh. Thứ ba, tổng giám đốc thích lãng phí, đồ vừa mua về đã vứt sọt rác. Thứ tư, tổng giám đốc có khuynh hướng bạo lực, giật đồ cả cửa phòng thay đồ trong cửa hàng người ta... Còn có...”

“Được rồi...” Ông Mặc run run mở miệng, đưa ly rượu lên nhấp một ngụm, khoát khoát tay nói: “Cảm ơn cô Chu đã nói cho chúng tôi biết... Cô đi trước nhé!”

“Hừm?” Tiểu Bạch nói đến cao trào đột nhiên lại bị cắt đứt, khó chịu như bị táo bón, chép chép miệng bất mãn xoay người rời đi.

“Ông xã à...” Bà Mặc hỏi một câu: “Ông... thấy thế nào, con bé này...”

Ông Mặc đặt ly lên bàn, mắt hiện hào quang. “Công ty KM chúng ta từ lúc cha tôi xây dựng sự nghiệp tới nay đã năm mươi năm, lần đầu tiên tổng giám đốc bị người ta nói không ra gì như thế!”

“Chúng ta đây...” Bà Mặc do dự nói.

“Hừ!” Ông Mặc cười lạnh. “Đối đầu! Không thử thách làm sao tiến bộ! Mục tiêu của chúng ta là khiến khách hàng hài lòng, họ càng không hài lòng đối với chúng ta lại càng là động lực, là thử thách!”

“Đúng! Thằng nhóc Duy Chính này mắt mặt quá!” Bà Mặc cảm giận nói. “Nếu không có cô bé kia nói ra, chúng ta còn không phát hiện nó nhiều tật như vậy, những tật xấu này đều rất quan trọng! Đề ngàn dặm hồng vì tổ kiến! Con sâu làm rầu nồi canh!”

“Nó là hình tượng của công ty, vậy mà không để ý, nhân viên cấp dưới vẫn thối phòng nó”, ông Mặc nói. “Tuy công ty là do nó phụ trách, nhưng một chủ tịch như tôi cũng có phải ngồi không đâu, tôi phải để cô bé kia theo sát nó, không để chúng ta phải mất mặt!”

“Phải...” Bà Mặc nói. “Tên là Chu Tiểu Bạch nhỉ, để mai tôi báo cho cô ấy, hôm nay là sinh nhật ông, vợ vàng e sẽ làm mất không khí, cũng phải xem xem Duy Chính có thực như cô ấy nói không.”

Tiểu Bạch vừa đi vừa ăn, nửa chừng đụng phải Mặc Duy Chính chắn trước mặt.

“Tổng giám đốc?” Tiểu Bạch chợt dạ kêu một tiếng.

“Cô nói gì với cha mẹ tôi thế?” Mặc Duy Chính hỏi.

“Không có gì...” Tiểu Bạch cười giả lả. “Chẳng phải tổng giám đốc bảo tôi ăn nhiều nói ít sao, tôi cũng không nói gì về sở thích của tôi...”

“Vậy thì tốt!” Mặc Duy Chính gật đầu về hài lòng, xem ra cha mẹ có thể nói chuyện với Tiểu Bạch lâu như vậy chứng tỏ bọn họ cũng không phản cảm với Tiểu Bạch.

“Rượu này cũng không tồi nhỉ?...” Tiểu Bạch cầm lấy một ly trên bàn đưa lên định uống thì Mặc Duy Chính liền giật lấy: “Không được uống!” Hành vi lúc uống say cực kỳ mất mặt như bạn còn dám uống ở đây sao?

“Không sao mà!” Tiểu Bạch vươn tay lấy lại ly rượu.

“Tôi nói không được là không được!” Mặc Duy Chính lại giật lấy, uống một ngụm cạn sạch.

Bà Mặc đứng đằng xa, mặt biến sắc, thằng con này đúng là vô lý không chịu nổi, nhân viên muốn uống rượu cũng không cho người ta uống. Ông Mặc mặt lạnh như tiền. “Không cần xem nữa, từ mai để cô Chu kia báo cáo hết hành vi của Duy Chính cho chúng ta!”

Chương 34

Mặc Duy Chính tranh được rượu của Tiểu Bạch có chút đặc ý. Tiểu Bạch lườm hần một cái, lòng thâm nhủ: coi như tôi không uống rượu, chưa dạ dày chờ ăn ngon. Tác dụng của tự kỷ ám thị rất ghê gớm, Tiểu Bạch tựa cạnh liêu trong gió xuân duyên dáng vươn hai tay, tay nắm tay mười vớ sạch đồ ăn trên cả chiếc bàn dài, đầu mãi nghĩ xem lát nữa làm sao nói tốt cho Lã Vọng Nguyệt, vừa rồi thao thao bất tuyệt kể xấu tổng giám đốc quên luôn đề cập đến Lã Vọng Nguyệt trước mặt hai vị phụ huynh. Tiểu Bạch lòng ôm hồ thẹn, lùi xa khỏi Mặc Duy Chính một bước.

Mặc Duy Chính đang lấy làm lạ khi bất gặp ánh nhìn quái dị của Tiểu Bạch. Đúng lúc ấy dàn nhạc trên bục đột nhiên ngừng chơi, Tiểu Bạch lăm bầm: “Lẽ ra nên ngừng từ nãy rồi, ăn mà nghe nhạc là ảnh hưởng đến việc tiêu hóa...” Bạn nói chưa dứt lời, tiếng dương cầm bỗng vang lên, ánh đèn bên bàn ăn yếu đi, giữa đại sảnh lại sáng hần lên. Tiểu Bạch oán giận: “Hừ... Muốn tắt đèn để không cho mình ăn chắc.” Bỗng từ đâu có một bàn tay xuất hiện trong tầm mắt, Tiểu Bạch bê đĩa cầm nĩa nhìn chằm chằm, bàn tay này... rất lớn, theo tiêu chuẩn mà đoán, nếu đối phương là một tiểu thụ cao 1m70, tay này có thể ôm trọn một nửa cặp mông tròn trịa của tiểu thụ, ngón tay thon dài, rất phù hợp yêu cầu: “Tay của ta xuyên vào hoa cúc của ngươi.” Tiểu Bạch tiếp tục nhìn theo hướng cổ tay, liền thấy đôi môi khê mím của Mặc Duy Chính, cứ như sắp phải cầm lấy thứ gì rất mất mặt không bằng.

“Tổng giám đốc đánh rơi gì à?” Tiểu Bạch vừa nói vừa dòm dòm dưới đất. “Ôi!... Tắt đèn làm gì chứ, chẳng thấy rõ gì hết.”

“Ngu ngốc!...” Mặc Duy Chính thốt lên. “Khiêu vũ!”

“Hà?” Tiểu Bạch sừng sốt, thì ra thứ mất mặt tổng giám đốc muốn cầm chính là bạn!

Mặc Duy Chính thấy bộ dạng của Tiểu Bạch, định vươn tay nắm lấy tay bạn, bạn lập tức lùi lại ba bước: “Đừng!...”

Mặc Duy Chính không ngờ lại bị từ chối, nhướn mày, cho rằng Tiểu Bạch đang xấu hổ, bèn đưa tay gần thêm một chút. Tiểu Bạch lại vừa lùi vừa nói: “Tôi...” Nếu nói vì muốn ăn mà không khiêu vũ nhất định sẽ bị tổng giám đốc khinh, nên Tiểu Bạch dứt khoát nói: “Tôi không biết nhảy.” Không biết thì không có tội.

“Cái gì?” Mặc Duy Chính, mặt biến sắc, tay vẫn ngại ngần vươn ra, nhìn qua lại giống hệt như đang ban phát gì đó cho Tiểu Bạch. “Để tôi dạy cô.”

“Tôi không muốn học”, Tiểu Bạch kiên quyết đáp.

Mặc Duy Chính, vẻ mặt ngưng ngùng, tay cũng muốn tê, mơ hồ cảm thấy dân tình bắt đầu nhìn ngó, nhướn mày nhìn Tiểu Bạch hạ thấp giọng hung hăng nói: “Đưa tay ra!” Nói xong, tay đã tự vươn về phía bạn. Tiểu Bạch sợ quá bèn lấy ngay đĩa ăn trong tay ra chặn, quăng đĩa bỏ chạy, để lại Mặc Duy Chính đỏ mặt xấu hổ, tay giờ cứng ngắc tại hiện trường.

“Ánh mắt đáng sợ quá!...” Tiểu Bạch lăm bầm đi ra từ nhà vệ sinh, vừa bị Mặc Duy Chính trưng mắt một cái, không hiểu sao Tiểu Bạch bỗng thấy hai má nóng bừng, nhất định là bị dọa đến khí huyết dồn đầu đỏ mặt. “Tiểu Nguyệt ở sau lưng nhìn mình, mình nhảy được sao...” Tiểu Bạch kéo kéo váy, thành thật mà nói lúc vừa hiểu ý tứ của tổng giám đốc, bạn cũng muốn đưa tay ra, nhưng Lã Vọng Nguyệt vừa hay đứng ngay sau Mặc Duy Chính nhìn qua, bạn sao có thể tranh bì của “đồng đội” được đây? Tiểu Bạch lấy lý trí thắng sắc dục, YY bì của mình không vấn đề, YY bì của người khác là không tốt rồi!

Vừa về phòng khách đã thấy Mặc Duy Chính đang cùng Hoàng “Sóng thần” khiêu vũ, bóng người lướt qua lướt lại trên sàn. “Sao lại thế chứ?...” Tiểu Bạch oán giận, tặng cho Lã Vọng Nguyệt, kết quả lại bị Hoàng “Sóng thần” cướp mất.

“Tiểu Bạch!” Lã Vọng Thú đột nhiên ghé sát tai Tiểu Bạch gọi.

“Tiểu Thụ!” Gặp được Tiểu Thụ, Tiểu Bạch đặc biệt vui mừng, rốt cuộc bí của bạn cũng tới rồi!

Lã Vọng Thú khẽ nghiêng người vươn tay, nhẹ nhàng mím cười, ý muốn mời Tiểu Bạch khiêu vũ. Tiểu Bạch xấu hổ đưa tay ra, vận động hỗ trợ tiêu hóa, tiêu hóa xong tiếp tục ăn. Chưa kể... khiêu vũ xưa nay luôn là cách tốt để gia tăng cảm tình.

Mặc Duy Chính phải khiêu vũ với Hoàng “Sóng thần” đã rất khó chịu, hơn nữa vừa nãy lại bị Tiểu Bạch cự tuyệt, sắc mặt đã cực kỳ xấu xí, lại bất gặp ngay Lã Vọng Thú với Chu Tiểu Bạch cùng nhảy, ngang nhiên trước mặt hấn đẩy đưa dan díu! Càng sôi máu hơn là động tác của Tiểu Bạch có vẻ thuần thực, rõ ràng lúc trước còn bảo không biết!

Tiểu Bạch vừa quay đầu đã gặp Mặc Duy Chính bị bạn bỏ quên, cái dạ dày nhờ vận động mà tăng khả năng nhận đồ ăn giờ lại bị dọa đến co rút lại. Tiểu Bạch thầm nghĩ phải ăn ít đi rồi, lập tức bất mãn vô hạn với sắc mặt dọa người của Mặc Duy Chính, lờm lờm một cái, tiếp tục xoay vòng trợ giúp dạ dày.

Mặc Duy Chính bị bạn lờm, lừa giận bốc tận trời, từ lúc chuyển bài đã định ra hỏi Tiểu Bạch, nhưng phát hiện Tiểu Bạch lại cùng Lã Vọng Thú nhảy đến bài thứ hai, để vào được sàn nhảy, không còn cách nào khác đành mời Lã Vọng Nguyệt.

“Hà?” Tiểu Bạch đang nói cười với Nữ Vương Thụ, thoáng thấy tổng giám đốc cùng Lã Vọng Nguyệt, vội thúc Nữ Vương Thụ nói: “Tổng giám đốc với Tiểu Nguyệt kia...”

“Ha...” Lã Vọng Thú cũng kinh ngạc không kém, khẽ mím cười.

“Nên như vậy từ sớm mới phải...” Tiểu Bạch than một câu, niềm vui giúp chị em tìm được bí lập đi chút chua cay khó hiểu trong lòng bạn. Huống chi “trong lòng tiểu thụ, vô hạn YY”, Tiểu Bạch lập tức lại tràn ngập tinh thần.

Nhảy xong một bài, Mặc Duy Chính liền kéo ngay Tiểu Bạch ra ngoài hành lang: “Cô có ý gì đây?”

“Tôi phải hỏi anh mới đúng chứ?” Tiểu Bạch đáp, đột nhiên nghĩ hình như mình đang ăn bát lại đòi cả nồi, có tiểu thụ rồi còn qua lại với tổng công.

“Cô...” Mặc Duy Chính giận đến nói không thành câu. “Cô... Tôi... Chẳng phải cô bảo không biết khiêu vũ?”

“Tôi vừa mới học”, Tiểu Bạch nói dối không chớp mắt.

“Vậy sao lúc tôi bảo dạy cô không học, hấn dạy cô lại học!”

“Đột nhiên nổi hứng thôi!” Tiểu Bạch bỗng thấy bạn thật thông minh, sáng suốt, miệng lưỡi trơn tru.

Mặc Duy Chính không thèm cãi với bạn, nắm tay bạn kéo vào trong: “Vậy cô nhảy với tôi!”

“Không!” Tiểu Bạch giật tay ra. “Tôi giờ không có hứng, eo lưng đều đau, toàn thân mệt mỏi, bụng dạ xoắn lại, não thiếu dưỡng... A!” Mặc Duy Chính vẫn kéo tay Tiểu Bạch. Tiểu Bạch vội ôm chặt một cây cột ngoài hành lang, dù chết không buông.

“Buông tay ra!” Mặc Duy Chính quát.

“Hành vi của anh là phạm pháp!” Tiểu Bạch hét trả. “Tôi có quyền tự do thân thể!”

Mặc Duy Chính không buồn đáp lại, vận sức kéo một cái, cây cột trơn tuột không có lực ma sát, tay Tiểu Bạch sắp rời ra đến nơi, đột nhiên Mặc Duy Chính thoáng thấy cổ chữ V của Tiểu Bạch vì bị kéo mà lộ ra, dù biết là giả nhưng Mặc Duy Chính vẫn đỏ ửng cả mặt, lập tức buông tay.

Tiểu Bạch đập mạnh vào cột, chỉ nghe một tiếng: “Bụp!”

Xong, Mặc Duy Chính ngậy ra, Tiểu Bạch vỡ đầu rồi!

Chỉ thấy Tiểu Bạch khóc nức lên, chậm rãi xoay người: “Tổng giám đốc! Anh đèn B cho tôi!”
Phía dưới bên trái cổ chữ V xuất hiện sờ sờ một cái hồ...

Chương 35

Thứ đã mất luôn đặc biệt có giá trị, ngực đã mất một bên, bên còn lại trông càng thêm lớn.

Xét thấy bộ dạng Tiểu Bạch bây giờ vào trong không tiện, Mặc Duy Chính hào hiệp khoác áo của hắn lên người Tiểu Bạch, nhưng Tiểu Bạch vẫn đang đau lòng vì cờ B đoán mệnh của bạn, đau khổ ai oán, theo Mặc Duy Chính chuẩn bị lấy túi về nhà.

Tiểu Bạch cảm cúi đi, Mặc Duy Chính ở phía trước đột nhiên phanh lại, Tiểu Bạch liền tông thẳng vào đuôi xe!

“Đau mũi quá!...” Tiểu Bạch nhăn mặt nhíu mày, ngẩng đầu liền thấy Lã Vọng Thú đứng trước mặt Mặc Duy Chính, sắc mặt anh ta có vẻ không tốt lắm, môi mỏng khê mở. “Tiểu Bạch, sao vậy?”

Mặc Duy Chính nhìn đáng vẻ gấp gáp của anh ta, tức giận đáp: “Không sao hết!”

Một màn bên này cũng không thấy ai chú ý, cả nhà vẫn ai ăn cứ ăn, ai nhảy cứ nhảy.

Lã Vọng Thú dần bước tới trước mặt Tiểu Bạch đang khoác áo nam, mũi đỏ bừng, khoe mắt còn nguyên dấu lệ, hỏi: “Cô sao vậy?”

Tiểu Bạch nhất thời nghẹn lời, không biết nói sao, nghẹn ngào hồi lâu mới nói được mấy từ: “Tôi... Tổng giám đốc... Ngực tôi...”

Lã Vọng Thú vừa nghe, mặt đột nhiên biến sắc. Mặc Duy Chính bộ dáng châm chọc xoay người muốn kéo Tiểu Bạch đi, thì “tiểu thụ quyền” trắng nõn của Lã Vọng Thú đã bay về phía mặt Mặc Duy Chính.

Tiểu Bạch kinh ngạc đứng như trời trồng, giây tiếp theo, tổng công liền phản kích, hai người một chút cũng không nhường lao vào đánh đấm.

Tình hình không ổn... Mọi người bắt đầu tò mò nhìn ra, một bên là tổng giám đốc công ty KM, một bên là quản lý công ty KL, không biết phải can làm sao. Có lẽ chẳng cần nói gì, hai người đều thấy đối phương ngứa mắt, không thèm tranh cãi âm ỉ, chỉ anh một đấm tôi một đá mà thôi.

Lã Vọng Nguyệt chạy tới, mấy lần muốn xông vào đều bị trận long tranh hổ đấu của hai người dọa cho lui, quay sang Tiểu Bạch kêu lên: “Tiểu Bạch!...”

Mặc Duy Chính tung một đấm, Lã Vọng Thú ngã xuống đất, cúi người chuẩn bị táng thêm một cú nữa.

“Tiểu Nguyệt...” Chu Tiểu Bạch lập tức nhận “đồng đội”, hai cô nàng đứng chung một chỗ, mắt rạng hào quang. “Hay lắm... Tổng công! Đè đi!”

Lã Vọng Thú xoay người đánh thốc lên Mặc Duy Chính. Tiểu Bạch la lên: “Đúng... đúng! Nữ vương thụ, phản công đi!”

“Tổng công cố lên! Ép chết hắn!” Đối mặt cảnh này, Lã Vọng Nguyệt hiển nhiên đã không để ý ai là ông anh quý hóa nhà mình nữa.

“Nữ vương thụ đừng thua!” Tiểu Bạch càng hưng phấn khoa chân múa tay, đúng cảnh bạn tha thiết ước mơ mà, đây mới là quà sinh nhật hai mươi lăm tuổi tuyệt nhất!

Đến lúc hai vị phụ huynh nhà họ Mặc tới mới kéo được hai người ra, Lã Vọng Thú lau vết máu nơi khóe miệng, đưa tay kéo Tiểu Bạch định đi. Mặc Duy Chính mặt đen như than nắm lấy tay kia của Tiểu Bạch: “Anh muốn gì?”

Lã Vọng Thú tức giận đáp: “Là tôi hỏi anh làm gì Tiểu Bạch mới phải?”

“Tiểu Thụ...” Tiểu Bạch biết tình huống không ổn nên muốn giải thích. Ai ngờ Mặc Duy Chính mặt biến sắc: “Hai người xưng hô thân mật nhi?...”

Lã Vọng Thú không nói thêm một lời, chỉ quay sang nói với hai vị bề trên nhà họ Mặc đang xấu hổ: “Thật ngại quá, tôi xin phép về trước vậy.”

Ông Mặc biết ý gật đầu: “Anh có việc xin cứ tự nhiên.”

Nói xong, Lã Vọng Thú liền kéo Tiểu Bạch đi, Mặc Duy Chính vẫn không hề buông tay: “Anh kéo cô ấy làm gì?”

“Tiểu Bạch, cô đi chứ?” Lã Vọng Thú không thêm để ý đến Mặc Duy Chính mà hỏi thẳng Tiểu Bạch. “Đi... đi...” Tiểu Bạch vội gật đầu muốn giật khỏi tay Mặc Duy Chính, cỡ B một bên thể này bạn làm sao ở lại được?

Lã Vọng Thú hài lòng cười nắm tay áo khoác Tiểu Bạch đang mặc định đi, Mặc Duy Chính bên kia trừng mắt nhìn Tiểu Bạch một cái tàn bạo. Tiểu Bạch cầu xin Mặc Duy Chính: “Tổng giám đốc... Cái kia... B, B...” Mặc Duy Chính cũng nắm lấy tay áo còn lại, hai người bọn họ không ai chịu ai, Tiểu Bạch bị kéo như vậy, áo khoác trượt ra. Một công một thụ còn bạn giữ hai tay áo, Tiểu Bạch chưa kịp kêu, người xung quanh đã la trước: “Oa... Ngực sao lại...”, “Kỳ quái quá!”, “Sao lại thiếu một bên!”

Vì tình hình vòng một bên A-, bên B chính của Tiểu Bạch kinh người như thế, sức chú ý của thiên hạ lập tức từ Mặc Duy Chính với Lã Vọng Thú chuyển đến trước ngực Tiểu Bạch.

“A!... Đừng nhìn nữa!...”

Chu Tiểu Bạch rống một tiếng, tiếng chuông điểm mười hai giờ cùng lúc vang lên. Bạn Tiểu Bạch thân mến, chúc mừng sinh nhật!

Hôm sau, Tiểu Bạch lòng rối bời đối diện với chiếc ẩm điện sôi sùng sục, người ngây ra, điện thoại trong tay đột nhiên vang lên. Tiểu Bạch mới đưa tay ra nửa chừng, điện thoại trên bàn Mặc Duy Chính cũng reo vang.

Tiểu Bạch nhận điện thoại, đầu bên kia truyền tới thanh âm vừa lạ vừa quen: “Cô Chu?”

“Vâng... vâng... Bác là?” Tiểu Bạch kinh ngạc đáp.

“Tôi là mẹ của Mặc Duy Chính”, bên kia trả lời chứng thực cảm giác của Tiểu Bạch. Không biết bà Mặc tìm bạn có chuyện gì, lẽ nào vì chuyện hôm qua?

“A, chào bác!...” Tiểu Bạch hơi căng thẳng liếc liếc Mặc Duy Chính bên cạnh, sắc mặt hần đường như cũng có chút khó coi, không biết là đang nhận điện của ai.

Bà Mặc lại nói: “Chuyện hôm qua cô nói với hai người chúng tôi, tôi với cha nó đã nghĩ kỹ, thấy cô nói rất có lý, lại còn chuyện về sau... Thật xin lỗi cô Chu quá, làm khó cô như vậy...”

Tiểu Bạch xấu hổ đáp một tiếng, quả nhiên người người đều nhớ bộ dạng quần bách hôm qua của bạn, nếu không có Lã Vọng Thú kéo chạy ra cửa, bạn còn phải đứng đó chịu trận, có điều... Dọc đường Tiểu Thụ không nói lời nào, không biết có phải biết “bí mật sân bay” thành ra không thêm

để ý đến bạn nữa hay không. Nghĩ tới đây Tiểu Bạch nhin không được trừng mắt nhìn Mặc Duy Chính.

“Chúng tôi nghĩ cô với nó chung một phòng làm việc, không bằng để cô Chu giúp chúng tôi giám sát nó. Vợ chồng tôi nhiều năm không ở trong nước, lần này cũng vì chuyện cưới vợ cho nó và sinh nhật ông nhà tôi mới về một tháng, rồi lại đi ngay... Cô giám sát nó giúp chúng tôi, sửa hết tật xấu cho nó, có chuyện gì cứ gọi cho chúng tôi...”

Nhân viên trà nước Tiểu Bạch đột nhiên được thăng chức thành giám sát viên Tiểu Bạch. Bạn lập tức nghĩ tới chuyện đề cử con dâu Lã Vọng Nguyệt cho bà Mặc: “Chuyện... cưới vợ...”

“A...” Giọng của bà Mặc thấp thoáng nét cười. “Cô Hoàng là con gái bạn tôi giới thiệu cho, cưới vợ phải xem có ưu tú hay không, xem Duy Chính nó chọn ai.” Bà Mặc để lại cho Tiểu Bạch “quyết định thăng chức”, kết thúc bằng một câu đầy ý tứ sâu xa.

“Hả?” Tiểu Bạch vừa ngắt máy vừa quay lại bàn, lẽ nào muốn Tiểu Nguyệt cũng phải mọc ra bộ ngực siêu ưu tú như Hoàng “Sóng thần”? Bằng không thì “ưu” cái gì?

Mặc Duy Chính bên kia sắc mặt cũng xám xịt treo điện thoại, Tiểu Bạch đón ánh mắt của hắn, hai người đồng thanh mở miệng.

“Sao bọn họ lại để cô quản tôi?”

“Sao bọn họ lại muốn tôi quản anh?”

Chương 36

Từ lúc thăng chức làm giám sát viên do chủ tịch bổ nhiệm, Tiểu Bạch vênh vang ra mặt, không rõ có phải là tiểu nhân đắc chí hay không, nhưng trong mắt Mặc Duy Chính hành vi của bạn chính là tiểu nhân đắc chí.

Ví dụ như lúc ăn trưa, Tiểu Bạch ngẩng cao đầu mang McDonald vào phòng làm việc, Mặc Duy Chính nhướn mày: “Chẳng phải đã bảo không được ăn trong phòng làm việc?”

Tiểu Bạch “hừ” một tiếng, cầm di động bấm nhanh như chớp: “Chủ tịch, buổi trưa cháu muốn ở lại công ty tăng ca làm nốt việc hôm qua, tổng giám đốc lại không cho cháu ăn trong phòng, thật quá đáng!...”

Mặc Duy Chính, mặt biến sắc, vội hét to về phía điện thoại: “Cho cô ăn! Cho cô ăn! Cô cứ từ từ ăn!”

Tiểu Bạch thỏa mãn cười, ngắt máy, ngồi xuống ăn McDonald, đọc tạp chí BL, tuy bạn chẳng rõ lắm vì sao lại muốn bạn giám sát tổng giám đốc, cũng không hiểu cụ thể phải giám sát cái gì. “Tám có tám không” hôm đó chẳng qua là Tiểu Bạch nổi hứng soạn bữa. Tiểu Bạch chỉ biết một việc, giờ bạn đã thành tâm phúc của chủ tịch, dù bạn chẳng biết nghĩa vụ của bạn là gì, nhưng bạn lại quá rõ quyền lợi của bạn, chính là những niềm vui nho nhỏ của bạn giờ đây đều có thể lấy về!

GV! Không có máy tính Tiểu Bạch mang notebook tới công ty xem, trên danh nghĩa, điện tử hóa công tác trà nước.

Bình siêu tốc! Bị tổng giám đốc quăng thì mua lại một cái bát công ty trả, trên danh nghĩa, nước tinh khiết đun sôi tốt cho sức khỏe của tổng giám đốc.

Đạo cụ SM! Từ trạm rác cướp về, trên bàn làm việc thấp nén không nóng, trên danh nghĩa, tiết kiệm năng lượng.

Bê cong tổng giám đốc! Tận tình giúp tổng giám đốc hẹn Nữ Vương Thụ đi ăn, trên danh nghĩa, giải tỏa mâu thuẫn giữa hai công ty.

Cuộc sống hạnh phúc của Tiểu Bạch duy trì được hai tuần, Mặc Duy Chính bắt đầu có biểu hiện mặt mày tái nhợt, tinh thần hoảng hốt, đầu óc choáng váng, tim đập nhanh bất thường. Tiểu Bạch lập tức báo lại cho hai vị phụ huynh: “Tổng giám đốc gần đây tận tụy vì công việc, cả ngày chăm chỉ, làm việc đặc biệt có sức sống, tim đập thành thịch!”

Bà Mặc vui mừng vì con trai tập trung công tác, đối với nhân viên nghe lời lại làm việc có hiệu quả như Chu Tiểu Bạch càng thêm yêu quý, nói thẳng với bạn: “Tiểu Bạch, nếu cháu cứ thế chăm nom cho Duy Chính thì thật tốt.”

Tiểu Bạch không nắm được ý tứ sâu xa trong câu này, nhưng xem ra không phải mắng bạn, chỉ ít như ý câu chữ thì đoạn đời đẹp đẽ của bạn còn có thể duy trì, liền trả lời: “Cảm ơn phu nhân chủ tịch ạ!”

Trước khi ngắt điện thoại bà Mặc còn thêm một câu: “Tiểu Bạch... Biểu hiện cho tốt vào nhé!”

Tiểu Bạch lập tức tuân lệnh, ngày càng kiêu ngạo, thẳng tưng trang bị cho bình nước siêu tốc cả một bộ đạo cụ SM, các loại ly tách làm thụ mua chất đông, diện tích bàn của Tiểu Bạch phải gia tăng, kết quả “góc” trà nước trong phòng tổng giám đốc trở thành một quang cảnh đẹp đẽ vô cùng, kiểu Nhật có, kiểu Âu có, kiểu Trung có, không thiếu thứ gì.

Sau nửa tháng, Mặc Duy Chính sút mất ba cân, ngày ngày uống nước rửa ruột.

Không ngờ những ngày hạnh phúc của Tiểu Bạch đột nhiên bị vấy một điểm đen, chị của Mặc Duy Chính bất ngờ lên sân khấu!

“Tổng giám đốc còn có chị?” Tiểu Bạch kinh ngạc hỏi.

“Ừm...” Mặc Duy Chính đáp. “Lớn hơn tôi ba tuổi, năm năm trước được gả sang Mỹ.”

“Thế sao lại về? Nghi phép?” Tiểu Bạch tò mò.

Mặc Duy Chính trầm mặc một hồi mới nói: “Ly hôn nên về.”

“A...” Tiểu Bạch ngậm miệng lại. “Về giúp đỡ việc công ty nhỉ?”

Tiểu Bạch nghĩ tin này cần báo ngay cho Lã Vọng Nguyệt, gần đây bạn với Tiểu Thụ gặp nhau liên tục bồi dưỡng tình cảm đều nhờ Tiểu Nguyệt vật vả cả, bạn cũng muốn giúp Lã Vọng Nguyệt, bèn hỏi bóng gió: “Vay chị của tổng giám đốc tính tình thế nào?”

Mặc Duy Chính liếc nhìn Tiểu Bạch cùng bàn trà dâm loạn của bạn nói: “Tốt nhất cô nên dọn hết đồ đạc này trước ngày mai chị tới tới công ty.”

“Vì sao?” Tiểu Bạch lấy làm lạ hỏi, những thứ đó tính ra đều là thành quả lao động khổ cực của bạn đấy!

“Ngoài ra, đừng nói về mấy thứ... kia nhé!” Mặc Duy Chính nhắc nhở.

Tiểu Bạch thấy càng lúc càng kỳ quái: “Sao chứ?... Lẽ nào công ty còn quản cả chuyện đó?”

Mặc Duy Chính đương mãi tính toán, bản thân đã thích Tiểu Bạch muốn chung sống cùng bạn, cửa bà chị này nhất định phải qua, trước thì không vấn đề, dù sao cha mẹ cũng coi như thích Tiểu Bạch, vấn đề là bây giờ... Hắn ngẫm nghĩ rồi đáp: “Chị tôi ly hôn là do phát hiện ông chồng kết hôn năm năm bị đồng tính.”

Chồng đồng tính? Tiểu Bạch ngây ngẩn cả người, đó... đó... là chuyện tuyệt cỡ nào chứ! Cuộc đời còn chuyện nào đẹp hơn nữa sao? Mơ ước cả đời của Tiểu Bạch, mà chị của tổng giám đốc lại tùy tiện vứt bỏ. Tiểu Bạch thật phần nộ! Đối với bà chị chưa gặp mặt của Mặc Duy Chính, bạn đầy một lòng đổ kỵ cùng khinh khi.

Vào giây phút Tiểu Bạch nhìn thấy “người thật” loại tình cảm này lập tức phồng to gấp mấy lần. Gõ giày cao gót đến chói tai, tóc búi cao, mặc đồ công sở Vivienne Westwood bó sát đi vào, lúc ánh mắt sắc bén của Mặc Hoàn Uyên lướt qua Tiểu Bạch, Tiểu Bạch liền nghĩ từ trường của bạn với người này không hợp nhau, bạn là một hủ nữ, chị ta lại tên “Hận Loan”⁽¹⁾ (ghét cong), chẳng phải là muốn cùng bạn đối địch! Hai chị em một nhà, một người tên “Duy Chính”, một người tên “Hận Loan”, đâu có đáng yêu đáng mến như hai anh em Nữ Vương Thụ cơ chứ? Tiểu Bạch rủa thầm trong lòng.

Mặc Duy Chính đi tới giới thiệu sơ Tiểu Bạch với chị, sau đó sai Tiểu Bạch đi pha trà cho vị “Hận Loan” này.

“Trợ lý à?” Mặc Hoàn Uyên hỏi gọn.

Mặc Duy Chính có chút xấu hổ đáp: “Là... nhân viên trà nước.”

“Nhân viên trà nước với trợ lý từ lúc nào lại chia ra vậy?” Mặc Hoàn Uyên quả nhiên không

phải dễ đối phó, lời lẽ chua ngoa, xem ra cũng cảm thấy Tiểu Bạch với nàng ta không hợp mắt.

“Gần đây thôi.” Mặc Duy Chính úp mở. “Để em đưa chị đi xem phòng làm việc nhé?”

“Cứ từ từ.” Mặc Hoàn Uyên trả lời. “Chị nghe nói gần đây lại hợp tác với công ty KL phải không? Chị với quản lý Lã bên đó coi như quen biết, trưa nay chị muốn gặp cậu ta, chúng ta cùng đi.”

Tiểu Bạch vừa nghe sắp gặp Tiểu Thụ lập tức mừng rỡ khoa chân múa tay: “Tổng giám đốc, đi ngay sao? Để tôi thay đồ đi!”

Mặc Hoàn Uyên cầm tách lên nhấp một ngụm, lạnh lùng nói: “Bọn tôi đi bàn công việc, cô theo làm gì? Gần đây nhân viên chẳng có quy củ chút nào!”

Nói xong, cô buông tách trà quay sang Mặc Duy Chính: “Đi thôi, mà nước này không sạch, có vị lạ lắm, đổi công ty cấp nước đi.”

Tiểu Bạch đứng trơ ra đó, lòng thấy thê lương vô cùng, thầm nghĩ con đường Tiểu Nguyệt phải đi xem ra cực kỳ khó khăn, chỉ không hiểu vì sao bạn thấy rất bất an... Nhất là mắt phải không chịu nghe lời, cứ dỗi theo tổng giám đốc ra cửa, lòng bạn đột nhiên trống rỗng, cảm thấy phòng làm việc rộng lớn trở nên đặc biệt trống trải. Tiểu Bạch khẽ run, ôm lấy tiểu công bình siêu tốc, di tích duy nhất còn sót lại của một bàn xa hoa khi xưa, lòng âm ập không gì sánh được, tinh thần sáng láng.

Chương 37

“Năm năm mới phát hiện chồng là gay?” Tiểu Bạch nhắc lại. “Cho tôi năm giây tôi liền biết đàn ông là thẳng hay cong rồi.”

Mặc Duy Chính nói mà không buồn ngắt đầu: “Đó là cô, hướng chỉ anh rỏ với chị tôi tình cảm tốt, chỉ có vài người bạn thân, ai lại nghi ngờ!”

“Thì ra là một bi à?” Tiểu Bạch nói. “Đổi lại là tôi, tôi còn vui đến muốn chết ấy chứ!”

“Hừm?” Mặc Duy Chính ngắt đầu. “Cô muốn tìm một song tính?”

“Không thể nào!” Tiểu Bạch đáp. “Tổng giám đốc vừa hiểu được tiêu chuẩn chọn bạn đời của tôi rồi đấy!”

Mặc Duy Chính nghe thấy tiếng bàn tính trong đầu bắt đầu gáy. Bình thường Tiểu Bạch chỉ muốn đẩy hán vào tay đàn ông, thì ra cũng không phải muốn tìm một gay, mà là một bi! Mặc Duy Chính có chút đắc ý nói: “Thì ra là vậy, vậy cô cũng không nên tìm gay vội, mà phải tìm một người tốt với cô, về lâu về dài mới có thể đem người kia đi... cái tạo theo yêu cầu!”

Hán thấy Tiểu Bạch nghe rất chăm chú, liền nói tiếp: “Cô nghĩ xem, giờ cô cứ chăm chăm đi tìm gay, sao người ta thích cô cho được?”

“Tổng giám đốc thật lợi hại!” Tiểu Bạch nghe mà kích động, mắt hiện ánh sao nhìn Mặc Duy Chính. “Ngưỡng mộ quá đi...”

Mặc Duy Chính thấy công hiệu, bèn tiếp tục tẩy não Tiểu Bạch: “Trước hết cô nên tìm một anh chàng bình thường rồi bồi dưỡng tình cảm mới là có lý nhất!” Câu tiếp theo chỉ hận không thể kêu to: Tìm tôi này, tìm tôi này!

Tiểu Bạch đảo mắt qua tổng giám đốc, nghiêm túc gật đầu, chăm chú nhìn Mặc Duy Chính. Nhìn bạn Mặc đang cảm xúc dâng trào, Tiểu Bạch cảm đi động bấm liên: “Tiểu Thụ à... Tôi muốn hẹn anh tối nay đi ăn.”

Tiểu Bạch tươi cười ngắt điện thoại. Mặc Duy Chính sắc mặt xám xịt đứng dậy: “Cô... cô... tìm hán làm cái gì?!” Sau lần đánh nhau trước, Mặc Duy Chính đặc biệt cảnh giác với Nữ Vương Thụ. Nếu Mặc Duy Chính trước đây là Tạng ngao hiềm hoi, cao quý thì bây giờ hán chính là cún trông cửa khắp nơi đều thấy, thấy người ngoài vào lập tức sủa nhặng lên.

“Chẳng phải tổng giám đốc muốn tôi tìm đàn ông tốt bồi dưỡng tình cảm sao?” Tiểu Bạch trả lời.

“Tôi không nói tìm hán!” Mặc Duy Chính nói. “Tìm người khác cũng được mà...”

“Giờ mới bắt đầu tìm, sao bằng tận dụng người quen?” Tiểu Bạch phân bác. “Hơn nữa quản lý Lã cũng tốt...”

“Người quen đâu chỉ có mỗi mình hán!” Mặc Duy Chính vòng vo bóng gió nhắc nhở Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch lại không có khả năng lĩnh ngộ tốt như vậy: “Vậy còn có ai nữa?”

Mặc Duy Chính có tình ngòi dần lên trước mặt một chút, ra sức tô đậm cảm giác tồn tại của bản

thân, lòng hét thẳm: Là tôi này, là tôi này!

Tiểu Bạch liếc nhìn Mặc Duy Chính: “Tổng giám đốc.... anh?”

“Ừm... Cũng không phải không được.” Mặc Duy Chính dù trong lòng tiểu nhân, ngoài mặt phải ra vẻ quân tử, bày dạng cao quý mới được.

Tiểu Bạch im thin thít không nói một lời, xoay người lau lau bàn.

Mặc Duy Chính kiên nhẫn hồi lâu, rốt cuộc không nhịn nổi: “Sao cô không nói gì?”

Tiểu Bạch dọn dẹp ly tách đáp: “Tôi nói gì được bây giờ?”

“Nói gì cũng được!” Mặc Duy Chính dù sốt ruột cũng cố kiềm chế kích động.

“Tổng giám đốc... Tôi phát hiện anh cũng không phải là nhàn chán bình thường đâu.” Tiểu Bạch lấy di động ra, chỉ chỉ ra dấu. “Đầu tiên là đổi tên đã rất ấu trĩ, bây giờ còn nói vậy? Anh cho kết hôn là chuyện hai người, anh anh em em cả đời chắc. Còn phải xem gia đình nữa!”

Mặc Duy Chính còn đang ngây ngẩn cả người, Tiểu Bạch đã lại nói: “Trước hết, phải là mẹ chồng có thể bế cháu, còn mẹ anh... ghê gớm lắm, không hợp. Thứ hai, tôi cũng không thích đụng “bà cô bên chồng”, bà chị “ghét cong” của anh, gặp tôi đã muốn xiên cho ba nhát, làm sao so được với quan hệ tốt giữa tôi với Tiểu Nguyệt chứ! Tôi cũng không phải đồ ngu... Ngự tỷ⁽¹⁾ với hủ nữ, chọn ai là biết ngay! Quan trọng nhất là, tổng giám đốc, hủ nữ bọn tôi cũng là có đạo nghĩa!” Sao bạn có thể tranh với Tiểu Nguyệt được chứ!

Mặc giai thẳng lần thứ nhất bày tỏ trực tiếp vì “người ta” không thích đàn ông mà chết non.

Hôm nay lần thứ hai kín đáo tỏ tình thì lại vì “đạo nghĩa” giữa hủ nữ mà lại chết non.

Người ta nói sinh non nhiều... sau này... muốn sinh cũng khó.

Trên đời này đàn ông thường phải nổi điên vì một loại cảm giác, cảm giác bị kẹt giữa hai chiến tuyến.

Hai mươi chín năm sống trên đời Mặc Duy Chính lần đầu mới hiểu cảm giác ấy là thế nào, truy cứu nguyên nhân, chỉ có một, là hắn bị khinh thường.

Tiểu Bạch hẹn Tiểu Thụ buổi tối đi ăn, Mặc giai thẳng đòi đi theo với ý đồ chống phá, Tiểu Bạch gọi cả Tiểu Nguyệt mà quên luôn sự tồn tại của Mặc Hoàn Uyển, cuối cùng cuộc hẹn bốn người trở thành tổ hợp hai nam ba nữ đầy quái dị.

Hai hủ nữ với hai giai thẳng, cộng thêm một vị “ghét cong”.

Cơm ăn phân nửa, mâu thuẫn đã dậy sóng. Đầu tiên Tiểu Bạch cùng Tiểu Nguyệt tán gẫu, Mặc Hoàn Uyển nói: “Cô Chu với cô Lã quan hệ tốt nhĩ?...”

“Vì chúng tôi cùng thích nam - nam mà!” Lã Vọng Nguyệt chả hề hay biết gì thốt lên.

“Cái gì?” Mặc Hoàn Uyển bật hỏi.

Mặc Duy Chính muốn ngăn cũng không kịp. Lã Vọng Nguyệt đã tận tình giải thích: “Là gay đấy!” Bạn tin tưởng trên thế giới không có phụ nữ không thích BL, chỉ có phụ nữ không phát hiện mình thích BL.

Sắc mặt Mặc Hoành Uyển thoát cái trắng bệch. Lã Vọng Thú biết tình hình, vội nói lảng sang chuyện khác: “Chị Mặc, kể chuyện nước Mỹ cho em nghe với.” Lã Vọng Thú với Mặc Hoành Uyển là chị em tốt nghiệp cùng một trường, khóa trên khóa dưới, quan hệ không tệ.

Ánh mắt Mặc Hoành Uyển đảo qua hai cô nàng bất bình thường, quay sang tươi cười với Lã Vọng Thú: “Bên đó cũng chẳng có chuyện gì...”

Ngay lúc Mặc Hoành Uyển đang thể hiện phong thái cao quý tiếp chuyện Tiểu Thu, đột nhiên Tiểu Nguyệt bên kia lại kéo anh trai một cái: “Xem này... Mình đã nói bọn họ có tướng CP⁽²⁾ mà! Mũi anh mình với tổng công giống nhau không!”

“Ừm ừm...” Tiểu Bạch đáp, Lã Vọng Nguyệt không hiểu ra sao, bình thường khi bốn người bọn họ đùa giỡn, cùng lắm là Mặc Duy Chính mặt nhăn mày nhú, cũng chẳng thành vấn đề to tát gì, bèn nói: “Ngự tử, chị nghĩ sao?”

Mặc Hoành Uyển hung hăng trừng mắt nhìn Mặc Duy Chính, tỏ vẻ không hài lòng. Mặc Duy Chính vội giảng hòa: “Đừng nói chuyện này nữa...”

“Sao lại không nói?!” Lã Vọng Nguyệt không biết trời cao đất dày. “Nói một chút đi...”

Mặc Hoành Uyển hít sâu một hơi: “Gay là thứ buồn nôn nhất trần đời!”

Tiểu Bạch với Tiểu Nguyệt sừng sốt ba giây, lập tức bùng nổ: “Chị... chị... nói cái gì?!” Tiểu Nguyệt kêu lên trước tiên.

Tiểu Bạch dù có lúc không có cốt khí, nhưng cơm có thể không ăn, tinh thần không thể khinh nhờn! “Chị còn dám nói như vậy! Chị không biết thương thức! Đàn ông phải ở chung với chị mới buồn nôn nhất!”

Sắc mặt Mặc Duy Chính giờ không còn là vấn đề đen hay xám nữa, hấn vội quát Tiểu Bạch: “Đừng nói nữa!”

Tiểu Bạch liếc Mặc Duy Chính vẻ khinh thường, chán ghét ra mặt: “Hừ!”

Nữ Vương Thụ cũng vội xông lên can ngăn Tiểu Nguyệt: “Em...”

Mặc Hoành Uyển bị tức đến nói không thành lời, chỉ vào Tiểu Bạch bảo: “Người thế này để ở công ty làm sao được! Mai tổng cô ta đi!”

Mặc Duy Chính bị cả hai bên khinh, lập tức lên tiếng: “Sở thích cá nhân với công việc không liên quan đến nhau!”

Mặc Hoành Uyển bên trái không sao tin nổi, căm giận trừng trừng nhìn hấn, Chu Tiểu Bạch bên phải xem thường liếc hấn, Mặc Duy Chính đột ngột cảm thấy hơi lạnh tràn trề, xông tới tận trời.

Chương 38

Có lẽ tháng ngày tươi đẹp của Tiểu Bạch đã cạn, hoặc có thể cả Thượng Đế sáng tạo ra hủ nữ cũng thấy Tiểu Bạch YY quá lắm rồi, đêm qua lại còn dám nằm mơ Thượng Đế với Thánh Peter chơi SM, thế nên đoạn đời khổn khổ của bạn bắt đầu rồi.

Đầu tiên, Mặc Hoành Uyển cho rằng công việc của Tiểu Bạch quá nhẹ nhàng, để tiết kiệm nhân lực, từ giờ Tiểu Bạch phải pha trà rót nước cho nhân viên cả tầng, từ nhân viên trà nước chuyên trách của Mặc Duy Chính thành nhân viên trà nước đại chúng.

Tiểu Bạch cảm giận muốn xin nghỉ việc đến cuồng cả người. Chẳng lẽ Tiểu Thụ lại không nhận bạn chắc? Lần nữa đã hết nửa tháng, Tiểu Bạch đành vì lương mà nín nhịn, nhưng lòng thầm hạ quyết tâm, tháng sau bất kể bà “ghét cong” còn đây hay không, Tiểu Bạch kiên quyết ra đi!

Tiểu Bạch vốn chưa từng làm nhân viên trà nước đại chúng bao giờ, hướng chỉ chẳng qua là lấy tách mở vòi thì đáng kể gì, vấn đề là “Ghét cong” nói để bảo đảm vệ sinh, mỗi nhân viên phải tự mang tách riêng đi uống mới chính là phiền phức cực kỳ, một tầng gần năm mươi nhân viên, đồng nghĩa với không biết bao nhiêu loại tách bày ra trước mắt Tiểu Bạch. Bạn thật muốn ngất luôn cho rồi!

Vị trí của Tiểu Bạch cũng từ phòng của Mặc Duy Chính chạy ra phòng trà nước, ngày ngày đối diện thùng nước to vật vờ cùng một trời ly tách. Chỉ nghe bên ngoài gọi một tiếng: “Tiểu Bạch, nước!”, Tiểu Bạch liếc xem là ai, mở miệng hỏi: “Là cái nào? Màu đỏ? Không phải à, xanh ư? Cũng không phải... Đen vậy?”

Vì vậy Tiểu Bạch rót một ly nước mà cứ như hát sáo ca miền núi, Mặc Hoành Uyển nghe thấy lại làm khó dễ Tiểu Bạch, ép bạn một ngày thuộc cho bằng hết ai uống tách nào, còn bồi thêm một câu: “Nhân viên trà nước có thể cũng không làm được thì cuốn gói cho rồi.”

Tiểu Bạch từ bụng mẹ chui ra hơn hai mươi lăm năm, vẫn nỗ lực đứng đầu trong đám ngốc nghèo, VIP trong hội ngây ngô, chuyện hao tâm tổn trí như vậy thật khiến bạn hết sức phiền muộn.

Tiểu Bạch đành cầm sổ ghi nhớ: “Tiểu Trương màu đen, Tiểu Lý màu xanh có chó, Tiểu Vương đỏ không quai...”

Tiếp theo, ngự ty Mặc Hoành Uyển lại ban lệnh tối cao, xén bớt luôn thời gian nghỉ trưa của nhân viên, thế là Tiểu Bạch muốn ăn McDonald cũng chẳng xong, chỉ còn nước lê xác xuống căng tin.

Thừa dịp không ai muốn uống nước, Tiểu Bạch vội gọi ngay cho Tiểu Nguyệt: “Tiểu Nguyệt à... sống khổ quá đi!”

Lã Vọng Nguyệt nói: “Mình hỏi anh rồi, mụ “ghét cong” kia lúc còn đi học đã là một mụ không bình thường, mong cậu đừng bị mụ sờ gáy.”

“Mình thì không thành vấn đề, ít ngày nữa là rút quân rồi, nhưng còn Tiểu Nguyệt muốn chung sống với tổng công, chẳng phải còn thảm hơn sao?” Dù bản thân có khổ, Tiểu Bạch cũng muốn nói ít “đạo nghĩa giang hồ”.

“Haizz...” Lã Vọng Nguyệt than thở. “Hay cậu giúp mình lấy lòng mụ đi vậy? Đòi ta hai người như một, mụ tốt với cậu, lẽ nào lại quăng mình xuống bùn.”

“E là không được đâu...” Tiểu Bạch không có ý từ chối nhưng cũng biết chuyện này thách thức

lớn lao quá.

“Tiểu Bạch, “nhất cự ly” giờ chỉ có cậu, cậu giúp mình đi”, Tiểu Nguyệt cầu xin bạn.

“Ừm... để mình thử xem vậy”, Tiểu Bạch ậm ừ đáp. Đột nhiên thấy sau lưng lạnh buốt, quay đầu như cái máy liền thấy ngay Mặc Hoài Uyên đương liếc xéo Tiểu Bạch: “Tôi với tổng giám đốc bàn việc, mau bung nước vào.”

Tiểu Bạch sợ đến gật đầu cái rụp, mau mau chóng chóng đi rót nước, người ta gần quan được ban lộc, Tiểu Bạch gần quan chỉ ăn mắng.

Bụng nước đi vào, bạn nhớ tới Tiểu Nguyệt đã xin viện trợ, bèn hít sâu một hơi, được hay không không phải vấn đề, vấn đề là giúp hay không giúp mà thôi.

Vào đến cửa, Tiểu Bạch liền ân cần mỉm cười đưa nước: “Quản lý Mặc, mời uống nước, mời uống nước...”

Mặc Hoài Uyên liếc bạn một cái: “Để đó được rồi.”

“Cái này...” Tiểu Bạch dù đầu đụng vách cũng phải cố húc thêm. “Uống nhiều nước rất tốt cho sức khỏe đấy!”

“Tôi biết rồi!” Xem ra Tiểu Bạch có húc cỡ nào, tường đồng vách sắt của Mặc Hoài Uyên cũng không suy suyển.

Mặc Duy Chính thấy cảnh này thì kích động vô cùng. Chị hần đã làm khó Tiểu Bạch đến thế mà Tiểu Bạch vẫn bám trụ, hôm nay còn ra sức lấy lòng! Vẫn ngờ Tiểu Bạch với hần vô tình, không ngờ lại chịu nỗ lực cải thiện quan hệ với bà chị, phá tan rào cản gia đình cùng hần nắm tay hướng tới tương lai tươi sáng. Nhất thời hần cảm xúc ngập lòng, thâm tình nhìn Tiểu Bạch, tựa như có trăm ngàn lời muốn trao gửi mà lại bị “Ghét cong” chặn đường. Mặc Duy Chính đột nhiên nghĩ hần cùng Tiểu Bạch giống hệt như Ngưu Lang - Chức Nữ, ngăn cách “đôi trẻ” chính là “Ghét cong” nương nương. Nghĩ tới đó, lòng bỗng đầy căm hận, trừng mắt nhìn bà chị.

“Em nhìn chị làm gì?” Mặc Hoài Uyên lấy làm lạ hỏi.

“À... Không có gì.” Mặc Duy Chính bị bắt quả tang, vội chuyển ánh mắt sang chỗ khác.

Tiểu Bạch ân cần, tận tình đã vô hiệu, không làm sao được đành ra ngoài, thỉnh linh Lã Vọng Thú gọi tới hẹn đi ăn, lập tức bạn lòng vui phơi phới, reo hò nhảy nhót. Mặc Hoài Uyên nghe được tiếng cười của Tiểu Bạch, lạnh lùng thốt lên: “Điên điên khùng khùng...”

Vừa thấy Tiểu Thụ, sức lực Tiểu Bạch lập tức tăng vọt, ăn xong liền buông lời oán giận vị “ngư tỹ” kia: “Chắc chắn là tiền mãn kinh rồi!”

Tiểu Thụ chỉ cười cười: “Không muốn ở nữa thì cứ đi, tới công ty tôi là được.”

“Sao tôi lại không muốn chứ!” Tiểu Bạch nói. “Làm nốt mấy ngày nữa cho hết tháng, lấy lương xong, bà cô đây vỗ mông bỏ đi ngay, van lạy gì cũng không thềm quay lại!”

Lã Vọng Thú thấy Tiểu Bạch uống cạn một ly rượu vang, biết bạn dính hơi men, cũng không để tâm mấy lời thô tục bạn vừa phun ra: “Tôi chờ cô đấy!”

Tiểu Bạch có chút say, nhìn Tiểu Thụ ngồi dưới ánh đèn, càng thêm mê hoặc, bèn sáp lại gần: “Tiểu thụ ơi tiểu thụ, anh thích tôi không? Tôi rất thích bộ dạng tiểu thụ của anh... Tiểu thụ thật tốt, tổng công đã là cái gì! Một xu không đáng!”

Lã Vọng Thú hỏi ngược lại: “Vậy cô nghĩ tôi có thích cô không?”

“A...” Tiểu Bạch dài giọng, ngón tay khẽ chọc vào vai Tiểu Thụ. “Anh xấu quá, không chịu nói... Được! Để tôi đoán! Tôi đoán anh thích tôi!”

Lã Vọng Thú cười khẽ một tiếng: “Làm sao cô biết?”

Tiểu Bạch gãi gãi đầu: “Vì lần trước ngực tôi nổ anh cũng không nói gì...”

Lã Vọng Thú không ngờ bạn lại lấy dẫn chứng kiểu này, chỉ biết gật đầu: “Cũng có lý nhỉ?”

Tiểu Bạch tay phác ra cỡ F của “Sóng thần” nói: “Bọn họ nói giai thẳng đều thích cái này, nhưng tôi thấy không tốt tí nào, to quá thế nào cũng ung thư, lại còn xệ xuống...” Nói đến đây, Tiểu Bạch cầm hờn tiếp: “Tổng giám đốc thật quá đáng, chê tôi “sân bay” mất mặt mới muốn tôi dùng ngực độn, Tiểu Thụ đâu có thế.”

Lã Vọng Thú gật đầu: “Phải rồi, mấy thứ đó để ý làm gì.”

“Hay!” Tiểu Bạch lên giọng cao vút. “Biệt hiệu của tôi là “bồn địa Tứ Xuyên”, anh đã thấy bồn địa đồi núi nhấp nhô bao giờ chưa?”

“Ha ha...” Tiểu Thụ bị Tiểu Bạch chọc cho bật cười. “Cô không cần để ý làm gì, sau đó sẽ lớn mà...”

“Thật ư?” Tiểu Bạch cúi đầu liếc xuống, thân bí ghé sát vào Tiểu Thụ nói: “Tôi nghe nói làm H xong sẽ lớn đấy...”

Chương 39

Tầng mười khách sạn ST, trong phòng nọ, hiện đang trình diễn một show vô cùng nóng bỏng.

Nam nữ môi hôn nồng nhiệt, ôm ấp gắt gao, nam từ từ cởi bỏ áo ngoài, rồi đồ lót của nữ, nữ e thẹn rên lên một tiếng, động tác của nam càng nhanh hơn, đôi tay lần tới trước ngực đối phương...

“Dừng!” Chu Tiểu Bạch đột nhiên kêu một tiếng.

“Sao vậy?” Lã Vọng Thú lấy làm lạ hỏi, với tay sang một bên.

Chu Tiểu Bạch vòng tay ôm ngực: “Không thể thế này được...”

“Vậy thì thế nào?” Tiểu Thụ lại hỏi.

“Vậy thì... tiếp vậy... nghiên cứu tiếp một chút”, Tiểu Bạch buông tay, chỉ huy Tiểu Thụ.

“Ừm...” Tiểu Thụ lên tiếng, tay bấm nút phát hình trên điều khiển. AV trong ti vi lại tiếp tục trình diễn. Tiểu Bạch với Tiểu Thụ cùng ngồi trên một cái giường, tập trung tinh thần xem AV nghiên cứu xem vì sao H xong ngực lại thành lớn.

Vừa nãy ăn cơm xong, Tiểu Bạch vẫn lăm lăm bầm thắc mặc bộ ngực làm sao mà lớn được, kết luận cuối cùng là phải xem AV nghiên cứu, nhưng Tiểu Bạch, một hủ nữ, xem AV thực sự không hợp tí nào. “Xin lỗi tổng công! Xin lỗi thụ!” Rốt cuộc tiểu thụ tự nguyện “hy sinh” đi xem, còn Tiểu Bạch... coi như chỉ len lén liếc mắt!

Tiểu Bạch đương học hỏi H bằng cách nào mà làm phồng ngực, mà GV bạn vẫn xem hoàn toàn không có chút xíu manh mối nào, tiểu thụ dù có H ghê cỡ nào vòng một cũng không phồng, tuyệt nhiên không có giá trị tham khảo. Đột nhiên, di động của Tiểu Bạch kêu vẳng lên. Bạn vội nghe máy: “A lô?”

“Chu Tiểu Bạch!” Bên kia vang lên giọng của Mặc Duy Chính.

“Hà? Tổng giám đốc?” Tiểu Bạch lấy làm lạ hỏi. “Có chuyện gì vậy chứ?...”

Mặc Duy Chính bên kia bỗng im lặng, sáng ngày thấy Tiểu Bạch tận tình lấy lòng bà chị, hẳn kích động đến tận khuya cũng không sao bình tĩnh lại, tính toán sinh non hai lần hoài thai lần ba xem ra không khó, chuẩn bị tinh thần bày tỏ gì đó với Tiểu Bạch, nhưng lời lên tới môi lại thành đề tài khác: “Cô... cô đang làm gì?...”

“Tôi?” Tiểu Bạch kinh ngạc hỏi lại, đúng lúc ấy diễn viên trong ti vi lại hưng phấn kêu to một tiếng.

“Tiếng gì thế?” Xưa nay trong điện thoại của Tiểu Bạch Mặc Duy Chính chỉ nghe thấy đàn ông rên rĩ, tiếng rên của phụ nữ đây là lần đầu bắt gặp. “Hình như là nữ...”

Tiểu Bạch sững sốt, thành thật khai báo: “Ha ha... Tổng giám đốc đừng hiểu lầm nhé, không phải tôi đâu, là diễn viên AV đấy.”

“AV!” Mặc Duy Chính gầm lên. “Cô... cô... Một đứa con gái lại đi xem AV!”

Tiểu Bạch đã sớm dự đoán mình xem AV nếu không phải bị tổng giám đốc quát thì cũng là chị em hủ nữ khinh bỉ, lập tức lòi ra tấm bia đỡ đạn: “Không phải tôi... không phải tôi, tôi không có

xem, là quản lý Lã...”

Mặc Duy Chính ngăn ra: “Cô... cô nói sao? Cô với quản lý Lã ở chung... xem AV?”

“Không!” Tiểu Bạch vội thanh minh. “Tôi ở chung một chỗ với quản lý Lã thật nhưng chỉ có anh ấy xem, tôi không có...”

“Cô đang ở chỗ nào? Tôi tới ngay!” Mặc Duy Chính giận dữ quát.

“Tôi ở nhà.” Tiểu Bạch đáp. “Quản lý Lã đi ngay ấy mà... Anh đừng tới, tôi muốn ngủ, tôi ngủ rồi, tôi đang ngủ rồi...” Tiểu Bạch ngắt máy luôn.

“Sao vậy?” Tiểu Thụ rất bình tĩnh hỏi thăm

“Là tổng giám đốc...” Tiểu Bạch dẫu môi. “Tôi lừa anh ta là đang ngủ ở nhà.”

“Thực sự không sao chứ?” Lã Vọng Thú tạm dừng AV hỏi.

“Can hệ gì chứ?” Tiểu Bạch lại nói. “Chúng ta tiếp tục...”

Qua nửa tiếng đồng hồ, Tiểu Bạch ngáp một cái, thì ra AV không chỉ đáng ghét mà còn rất buồn chán. Tiểu Thụ hỏi: “Cô mệt rồi? Muốn ngủ không?”

“Ừm...” Tiểu Bạch vừa đáp vừa bò xuống giường. “Tôi về nhà đây.”

“Không ở đây sao?” Tiểu Thụ hỏi.

“Ồ đây à?...” Tiểu Bạch nhìn gian phòng quả thực rất xa hoa, nhưng... “Tôi về nhà được rồi!” Không hiểu vì sao, cứ nghĩ đã bảo tổng giám đốc bạn đang ở nhà thì lại thấy về nhà là hơn.

Tiểu Bạch đang ngẫm nghĩ, đột nhiên di động lại vang lên. Tiểu Bạch vừa thấy năm chữ “Ta là Mặc Duy Chính”, vội nghe máy, ai ngờ chưa nói được gì đã bị Mặc Duy Chính quát thét: “Cô ở đâu vậy? Tôi đang ở trước cửa nhà cô.”

“Anh... anh sao biết địa chỉ nhà tôi?” Tiểu Bạch lắp bắp.

“Lần trước chẳng phải tôi đã định đưa cô về rồi lại thôi sao?” Mặc Duy Chính nói. “Tôi theo sau xe quản lý Lã mới biết nhà.”

“Anh theo dõi tôi?...” Tiểu Bạch kết tội.

“Chuyện đó không quan trọng.” Mặc Duy Chính không nhịn được nói. “Giờ xin ai đó đang ở nhà xuống mở cửa cho tôi đi.”

“Tôi ra ngoài đi dạo rồi.” Tiểu Bạch chối bay. “Anh về đi thôi.”

“Tôi cũng đang muốn đi dạo.”

“Vây anh chờ nhé!” Tiểu Bạch lòng thào kêu khổ, bỗng có cảm giác hết như đang ngoại tình vùng trộm, vô cùng hoảng hốt. “Tôi về ngay đây!” Nói xong, Tiểu Bạch lập tức lao ra cửa, vội vã cáo từ Lã Vọng Thú.

“Chờ chút!” Tiểu Thụ gọi lại. “Tôi đưa cô về sẽ nhanh hơn!”

Tới đường lớn bên ngoài con ngõ nhỏ nhà Tiểu Bạch, Tiểu Bạch liền nhảy xuống xe, chạy như

bay vào trong, vào ngõ đã thấy Mặc Duy Chính đứng tựa cửa.

“Cô đi dạo xa ghê nhỉ?...” Mặc Duy Chính châm chọc.

“Ha ha...” Tiểu Bạch hồn hèn đáp: “Là... tôi đi tiễn quản lý Lã mà.”

Mặc Duy Chính không vội lên tiếng, ánh mắt hướng ra đầu ngõ, khóe miệng nhàn nhạt mỉm cười: “Vậy xem ra cô lại phải đi thêm lần nữa rồi.”

“Hả?” Tiểu Bạch còn chưa hoàn hồn, quay đầu nhìn liền thấy Lã Vọng Thú đi tới, không phải vừa rồi không để anh ta vào sao? Tiểu Bạch cứng cả người vội chạy ra: “Tiểu Thụ à, để quên gì sao, là chìa khóa xe hả? Hay muốn đi vệ sinh?...”

Lã Vọng Thú không nói một lời, thẳng đường bước tới, nhìn Mặc Duy Chính: “Tổng giám đốc Mặc buổi tối thật hăng hái quá!”

“Anh cũng có kém đâu...” Sau trận lần trước, hai người nói chuyện không thấy lọt tai, Mặc Duy Chính đương nhiên đáp trả không chút khách sáo.

“Có điều...” Lã Vọng Thú vươn tay ôm lấy Tiểu Bạch. “E là tổng giám đốc Mặc chưa biết, tôi với Chu Tiểu Bạch vừa rồi đã cùng bày tỏ, nếu không có vấn đề gì, chúng tôi hẳn là thành người yêu rồi.”

Đầu Tiểu Bạch kêu “boong” một tiếng, muốn phản bác cũng nói không nên lời, đúng là bạn nói bạn thích Tiểu Thụ, Tiểu Thụ cũng nói thích bạn, theo lý mà nói, không có vấn đề gì rồi!

“Chu Tiểu Bạch!” Mặc Duy Chính gầm lên, đột nhiên đổi giọng quay sang Lã Vọng Thú: “Quản lý Lã muốn phá hỏng chuyện hai công ty hợp tác sao?”

Lã Vọng Thú khẽ mỉm cười, bước lên một bước, nhìn thẳng Mặc Duy Chính, bình tĩnh nói: “Tổng giám đốc Mặc hình như nghĩ sai rồi. Thứ nhất, công ty hợp tác với việc riêng của chúng tôi không liên quan. Thứ hai, cô Chu chỉ là nhân viên, có quyền tự do. Thứ ba...” Anh ta cố tình ngưng một chút. “Cô Chu hiện là đối tượng hẹn hò của tôi, muốn thế này anh còn đứng chờ trước cửa nhà cô ấy xem ra không hợp lẽ...”

Chương 40

Từ hôm đó, ba ngày liền nhân viên trà nước Chu Tiểu Bạch cùng Mặc Duy Chính trò chuyện không quá ba câu.

Vốn đã bị tổng khoi phòng làm việc, cơ hội duy nhất để nói là lúc đưa nước, vậy mà thói quen một ngày uống nước hai mươi lần của Mặc Duy Chính đột nhiên mất tăm mất tích, Tiểu Bạch thiếu chút nữa cho rằng hẳn là lạc đà, tích trữ nước mấy ngày liền tiến vào trạng thái không cần nước trong sa mạc, ba ngày liền tiếp không đòi uống nước.

Tiểu Bạch nghĩ bất kể thế nào, cũng phải uống nước, bèn chu đáo rót một chén mang vào, ấy thế mà Mặc Duy Chính cầm đầu làm việc chỉ “hừ” một tiếng, Tiểu Bạch biết tự tìm mất mặt, đương nhiên không thèm đưa nước nữa. Thành ra Mặc lạc đà ba ngày liền không nước.

Tới ngày thứ tư, cuộc đời nhân viên trà nước của Tiểu Bạch chỉ còn lại ba ngày, đánh giá thời cơ đã tới, Tiểu Bạch chuẩn bị tinh thần nói rõ muốn xin nghỉ với Mặc Duy Chính, cầm đơn vào phòng. Mặc Duy Chính cho rằng Tiểu Bạch lại tới đưa nước, giận dữ ba ngày xem ra cũng đủ, chủ động lên tiếng: “Đề trên bàn được rồi.”

Chu Tiểu Bạch cực kỳ kinh ngạc. Thì ra tổng giám đốc lợi hại như vậy, không ngẩng đầu cũng biết bạn tới nộp đơn xin nghỉ việc. Chưa kể lúc Chu Tiểu Bạch đưa nước, tổng giám đốc đến nói một câu cũng không thèm, lần này lại còn bảo bạn đặt lên bàn, ý là... phê chuẩn? Tiểu Bạch vội bỏ tờ đơn xuống, xoay người định rời đi.

Mặc Duy Chính ngỡ Tiểu Bạch đưa nước muốn nói chuyện, ai ngờ bạn lại dứt áo bỏ đi, nghĩ rằng mình giận mấy ngày vừa rồi đã dọa Tiểu Bạch đến phát sợ, vội gọi một tiếng: “Chu Tiểu Bạch!”

Tiểu Bạch nghĩ không dè tổng giám đốc phê duyệt tại chỗ, chút nữa bắt chước quân nhân đáp: “Có!”, vội vàng quay người một trăm tám mươi độ, nghiêm chỉnh chờ Mặc Duy Chính. Đúng lúc này, vang lên tiếng gõ cửa, Mặc Duy Chính nói: “Vào đi!”

Tiểu Bạch quay đầu nhìn rồi lại vội quay trở về.

Mặc Hoàn Uyển thoáng liếc bạn: “Sao cô lại ở đây?...”

Tiểu Bạch còn chưa mở miệng, Mặc Duy Chính đã giành nói trước: “Cô ấy tới đưa nước.”

Mặc Hoàn Uyển không vội nói lời thoại: “Chị hỏi cô ta, em đáp làm gì” quen đến muốn chết, mà liếc nhìn bạn của ai đó: “Hừ, đưa nước mà không cần chén à?”

Mặc Duy Chính sững người. “Ghét cong” quyết tâm diễn vai phản diện làm người ta ghét đạt đến cực độ, vươn tay giơ lên đơn từ chức của Tiểu Bạch, mỉm cười nói: “Thì ra lấy đơn xin nghỉ việc vờ làm nước à?...”

Mặc Duy Chính giật lấy đơn hỏi Tiểu Bạch: “Đây là của cô?”

Tiểu Bạch run run chỉ thẳng vào Mặc Duy Chính: “Tổng giám đốc... Anh không biết chữ?”

“Tôi hỏi đây là cô đưa cho tôi?”

“Phải...” Tiểu Bạch thấy Mặc Duy Chính sắc mặt đen thui chỉ biết nuốt nuốt nước bọt. “Nói chung... chắc là... có thể... là tôi viết.”

“Cô muốn nghỉ việc?” Mặc Duy Chính cao giọng hỏi.

“Có lẽ... đại khái... có thể, theo ý trong đơn, cái này gọi là đơn xin nghỉ việc, có thể là ý xin nghỉ việc.” Tiểu Bạch nhìn bộ dạng tức giận của Mặc Duy Chính, bỗng thấy lơ mơ, lòng lại có chút xấu hổ.

“Hừ...” Mặc Hoành Uyển bên cạnh cười nhạt một tiếng, giật lấy đơn nói với Mặc Duy Chính: “Có gì phải hỏi, nghỉ thì nghỉ, công ty giữ lại người như vậy thì hay hơn gì? Sở thích ghê tởm như vậy, chỉ tổ làm công ty mất mặt.”

Nghe thấy lời này, Tiểu Bạch vốn có chút hổ thẹn lập tức nổi khùng, nói bạn thế nào cũng được, nhưng tuyệt đối không thể đã kích sở thích cùng hứng thú của Tiểu Bạch. Đây chính là mong muốn duy nhất của bạn, nói thế nào nhỉ, người không có sở thích, sống làm sao được?

Đầu óc Tiểu Bạch trống rỗng, phản ứng đầu tiên là khinh người quá đáng, phản ứng thứ hai là bỏ lương tháng này, phản ứng thứ ba là, không có tổng công tiêu thụ có thể dùng gậy xoa bóp!

Vì vậy Tiểu Bạch lập tức gầm lên: “Khốn kiếp, tổng công không vùng lên thì chị cho là nhược thụ à? Chị đừng có quá đáng, câu nào cũng dính đến sở thích của tôi, sở thích của tôi liên quan gì đến chị! Tôi thích gay thì đã làm sao! Tôi ôm một gay ngủ là cười đến tận lúc tỉnh mới thôi, chị tìm được gay còn muốn ly hôn! Ai cũng bảo đàn ông thích phụ nữ thường lẳng nhăng, thì ra cả đàn ông không thích phụ nữ cũng chê chị vướng víu, chị làm phụ nữ cũng quá thất bại rồi! Dễ nghe thì bảo mất ngủ, khó nghe một chút là mất mọc trên hoa cúc!”

Mặc Hoành Uyển bị mắng đến vuốt mặt không kịp, nói chẳng thành lời. Mặc Duy Chính vội quát: “Chu Tiểu Bạch!”

Tiểu Bạch ý đã quyết rồi, chẳng qua là bị ép lên Lương Sơn Bạc, trước khi lên núi Tống Giang giết vợ, Võ Tòng còn diệt một đôi. Bạn có đi cũng phải bày ra khí thế để vương công, không thể làm một nhược thụ gât lệ âm thầm cuốn gói được! Vì vậy quay sang quát Mặc Duy Chính: “Anh im đi cho rồi, tôi cũng không nhin nổi nữa đâu! Một người “quyết thắng”, một người “ghét cong”, còn không phải muốn tức chết người à? Lỗ Tấn đã dạy, nín lặng không bùng nổ sẽ thành biến thái trong phiên muộn⁽¹⁾, tôi đây bùng nổ một lần cho các người xem!” Tiểu Bạch quăng đơn xin nghỉ việc cái vèo lên bàn. “Anh duyệt hay không thầy kệ, lương tôi cũng cóc cần! Đòi thiếu một tổng công, hướng dương chẳng lẽ không còn hướng về mặt trăng⁽²⁾?” Nói xong, Tiểu Bạch ngẩng đầu ưỡn ngực, chân nhẹ lẳng lẳng, uyển chuyển rời khỏi phòng.

Từ biệt công ty KM, ba ngày nữa Tiểu Bạch mới tới công ty Tiểu Thụ làm. Cuối cùng Tiểu Bạch cũng được hưởng thụ ngày nghỉ lâu lắm rồi mới có, về đến nhà liền khóa di động, một ngày một đêm xem GV.

Nếu không phải có lúc Tiểu Bạch ra ngoài mua hàng tạp hóa, bà già ở đối diện nhất định vì thấy người vào không thấy người ra mà đi báo cảnh sát, cho rằng bạn đã nằm cứng đờ trong nhà rồi.

Tiểu Bạch xem GV đến no bèn lên MSN gầm tiếng gầm tự do.

Bạn Bạch: Mình mắng cả tổng công!

Bạn Hề: Giật mình... Dựa vào cái dạng cậu á?

Bạn Nhã: Không phải mình xem nhẹ cậu, mà là xem thường cậu.

Bạn Bạch: Hừ hừ... Thỏ điên lên cũng cắn người! Đừng có xem thường mình!

Bạn Hề: Đó là thỏ, cậu gặp qua con heo “tiểu bạch” (ngốc ngếch) cắn người sao?

Bạn Bạch: Heo còn có heo nhà với heo rừng!

Bạn Nhã: Cậu biến thành heo rừng lúc nào vậy?

Bạn Bạch: Không thèm nói với đám đàn bà con gái các cậu, cuộc sống hạnh phúc của mình và Tiểu Thụ sắp bắt đầu rồi!

Bạn Nhã: Mình nghĩ tổng công rất tốt, thanh niên tốt như vậy vào miệng cậu sao lại thành không ra gì thế? Sao thế nhỉ?

Bạn Bạch: Chính là xung khắc, hủ nữ trẻ trung như mình gặp một “Vi Chính”⁽³⁾ (quyết thẳng), một “Hận Loan” (ghét cong), đúng là xui xẻo.

Bạn Hề: Đằng trước chẳng phải còn một chữ “Mạc”⁽⁴⁾ (không) sao, người ta là “Mạc Vi Chính” (không chịu thẳng) và “Mạc Hận Loan” (chẳng ghét cong)...

Bạn Bạch: ... Mình không để ý họ rồi?

Bạn Nhã: Cậu luôn luôn như vậy.

Bạn Bạch: Cậu như thế là kỳ thị động vật. Bạn Hề: Heo rừng hồng não không được pháp luật bảo hộ.

Out khỏi MSN, Tiểu Bạch lòng có chút không thoải mái, cảm thấy hơi lạ. Dường như ban đầu vì tên của tổng giám đốc với bản chất gai thẳng của hắn mà sinh phản cảm, đến tận giờ cũng không biến mất, mà Tiểu Thụ thì sao? Từ tên mà có ấn tượng tốt, đến tận giờ càng không ngừng tăng.

Giờ nhìn lại, tên tổng giám đốc... Mạc Vi Chính, vậy chẳng phải “cong” rồi?

Một “cong” thì Tiểu Bạch lập trường kiên định, xông thẳng đến bên “cong”.

Gặp hai “cong” thì Tiểu Bạch lập trường dao động, biết chọn “cong” nào.

Chương 41

Nếu nói Tiểu Bạch là chú cá nhỏ, vậy công ty KL của Tiểu Thụ chính là biển rộng.

Nếu nói Tiểu Bạch là chú ong nhỏ, vậy công ty KL của Tiểu Thụ chính là vườn hoa.

Đáng tiếc Tiểu Bạch là một hủ nữ, công ty KL của Tiểu Thụ lại chẳng phải chốn để gian tình đâm chồi nảy lộc.

“Bỏ đi, gây xoa bóp thì gây xoa bóp, chạy bằng điện so với người ổn định hơn...” Tiểu Bạch vừa làm bầm vừa đọc truyện BL, không biết vì sao, thứ gì hề là ăn tranh ăn vụng đều đặc biệt thơm ngon, GV xem lên tiếng vọng đặc biệt lớn. Giờ không ai quản Tiểu Bạch, đến đọc truyện H cao độ cũng thấy trong veo như nước.

“Tiểu Bạch!...” Chu Tiểu Bạch đang ngáp một cái thì thấy Lã Vọng Nguyệt đi tới. “Cậu làm gì thế?”

Tiểu Bạch giờ giờ cuốn truyện trong tay: “Đọc truyện...”

“A...” Lã Vọng Nguyệt than thở. “Thì ra cậu còn đang chán hơn mình.” Bọn gật đầu. “Lúc ăn trưa mình gọi nhé, chúng ta cùng đi...”

Tiểu Bạch lật lật thêm vài trang rồi gấp lại cái phốc, cảm di động mà chẳng thấy ai tìm, dò dò danh bạ xem có chị em nào để tán gẫu giết thời gian, vừa hay dài sáng dừng ở năm chữ “Ta là Mặc Duy Chính”. Tiểu Bạch nhìn mấy chữ ấy, đột nhiên nhớ tới bộ lễ phục GV, bỗng có cảm giác một ngày không gặp, như cách ba thu, nhưng nghĩ đến lễ phục lại gọi nhớ cỡ B có rồi lại mất, nhất thời giận dữ ấn phím xóa luôn số. Khoảnh khắc xác nhận “có - không”, Tiểu Bạch lại nhớ tổng giám đốc từng giúp bạn trả tiền, lòng cảm kích, song tiền ấy cũng trừ vào lương của bạn, lại muốn xóa, nhớ tổng giám đốc từng cho bạn ngủ nhờ một đêm trong khi say xin, lòng lại không nỡ, rồi nhớ tổng giám đốc từng bỏ bạn giữa đường, kiên quyết xóa, nhưng...

Đúng lúc Tiểu Bạch đang do dự: “Xóa hay không xóa, đó là vấn đề”, tay bấm ngay vào phím gọi.

Tiểu Bạch xong rồi!

Vội ngắt máy, tắt nguồn gấp rồi tống vào ngăn kéo, tiếp tục lúi lũi truyện ra đọc.

Mặc Duy Chính từ phòng họp đi ra, ngang qua phòng trà nước, bỗng thấy điện thoại rung lên, hần lấy ra vừa nhìn, liền thấy “1 cuộc gọi nhớ”, xem tiếp gấp ngay năm chữ “Ta là Chu Tiểu Bạch”, Mặc Duy Chính khẽ bật cười. Bọn sửa lúc nào thế nhỉ? Tiếng cười bỗng chốc ngừng ngang, nhân viên xa lạ trong phòng trà nước thò đầu ra hỏi: “Tổng giám đốc, anh muốn uống trà?”

Mặc Duy Chính thoáng ngây ra, hồi lâu mới đáp: “Mai đưa bình nước vào phòng tôi, tôi tự lấy được rồi.”

Trở về phòng, Mặc Duy Chính nhìn di động, lẽ nào có việc? Nhưng sao chỉ kêu có một tiếng? Hần do dự gọi lại, chỉ nghe giọng nữ uyển chuyển vang lên: “Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy...”

Có lẽ là bấm nhầm rồi, Mặc Duy Chính cười khỏ, nhớ tới ngày Tiểu Bạch to tiếng với chị hần một trận xong liền xông ra ngoài, hần đuổi theo lại bị Tiểu Bạch chỉ thẳng vào mặt: “Tôi ghét loại giai tửng nhà anh! Cả nhà anh đều tửng!”

Thì ra cảm giác bị người ta ghét là thế này đây, hấn bỏ đi động lên bàn, uống cạn chén nước đã lạnh ngắt từ lâu, nghĩ phòng làm việc đặc biệt vắng vẻ.

Lúc ăn trưa, Tiểu Thụ hỏi Tiểu Bạch đã thích nghi này nọ chưa, Tiểu Bạch không đành lòng đã kích Tiểu Thụ là không có ai mắng bạn không xem nổi GV, miễn cưỡng cười nói bạn đang sung sướng chưa từng thấy, càng nói càng chua xót, nghĩ bản thân quả thực đáng bị xem thường.

Bị xem thường bao giờ cũng là bản thân tự hạ mình mới bị người khinh, Tiểu Bạch rút cuộc đã hiểu vì sao trước đây Mặc Duy Chính mắng bạn suốt ngày, truy đến cùng chính vì Tiểu Bạch bạn tự tìm khổ, bị mắng xem GV còn thấy đặc biệt hứng khởi, xem ra bản thân thực sự là một M (Masochist) thích bị ngược đãi.

“Nhưng...” Tiểu Thụ càng cho bạn tự tung tự tác, bạn càng thấy bất an, thiên hạ làm gì có com nào là miễn phí. Tiểu Bạch đột nhiên cảm thấy đi làm xem GV là chuyện bất ổn như thế nào, nhất là sếp của bạn còn mỉm cười để bạn xem, loại cảm giác này so với lúc Mặc Duy Chính mắng mỗ còn khiến Tiểu Bạch thấy ổn lạnh hơn. “Tôi muốn làm gì đó... chứ cứ cả ngày cắm đầu vào vì tính hại người lắm.”

“Ừm...” Tiểu Thụ tán thành. “Cũng đúng, có điều đừng quá sức, con gái thoải mái chút thì tốt hơn. Tiểu Nguyệt bình thường cũng đâu có làm gì mấy.”

Lã Vọng Nguyệt gật đầu: “Hay chiều nay đi dạo phố đi!”

Tiểu Bạch xấu hổ gật đầu, gương mặt nhìn Tiểu Thụ đối diện đang mỉm cười, phảng phất thấy Tiểu Thụ mọc ra chòm râu bạc trắng như cước, mỉm cười xoa xoa đầu bạn: “Lại đây nào, Tiểu Bạch, cho cháu ăn kẹo...”

Ông nội...

Tiểu Bạch rùng mình cắm đầu cắm cổ ăn, không dám liếc hán thêm lần nào nữa.

Ở công ty KL gặp Tiểu Bạch, Hoàng “Sóng thần” đương nhiên biết rõ ngọn nguồn lạch sông, con đường trước mặt không còn cản trở, lập tức kích động gọi cho hai vị phụ huynh nhà họ Mặc, một là ân cần thăm hỏi, hai là nhắc nhở về sự tồn tại của bản thân.

Ai ngờ đâu hai cụ vừa nghe Tiểu Bạch vỗ mông bỏ đi rồi, qua loa lấy lệ đáp lễ Hoàng “Sóng thần” mấy câu rồi ngắt máy luôn. Một cú điện thoại như đòi mạng liền phi thẳng tới chỗ ông con quý tử “tám có tám không”: “Con nói xem, Tiểu Bạch đi đâu rồi?”

Mặc Duy Chính có miệng mà khó đáp, đành nói: “Chính cô ấy muốn đi...”

“Tự đi?” Ông Mặc hỏi. “Nhất định là con không chịu cái tạo, chộc giận cô Chu.”

Mặc Duy Chính tự ngẫm hán chỉ còn nước nhào vào lòng gã đàn ông khác thì Tiểu Bạch mới thỏa mãn, nhớ tới những lời bạn nói, trừ phi hán thích đàn ông thì bạn mới thích hán, vậy thì xem ra bị ghét cũng không phải chuyện ngày một ngày hai hay bất ngờ gì cho cam.

“Con nói xem lý do thế nào!” Bà Mặc ngồi bên xen vào ngang xương, đầu thế để cô con dâu dễ dạy khó lắm mới có được lại thoát cái chạy mất được!

“Con không rõ lắm...” Mặc Duy Chính ngập ngừng đáp, im lặng hồi lâu mới tiếp: “Thực ra Tiểu Bạch với chị con có chút bất hòa...”

“Hoành Uyển?” Ông Mặc nói. “Nó làm sao?”

Nói đến đây, Mặc Duy Chính cũng đành nói trắng sở thích của Tiểu Bạch và quan niệm của chị

mình đối lập nhau như vực thẳm với trời cao, cứ ngỡ sau khi nói ra sở thích của Tiểu Bạch, cha mẹ không còn ưa Tiểu Bạch nữa, chuyện này cũng tốt, đằng nào bản thân cũng đã hết hy vọng, nào ngờ vừa nghe xong, phản ứng của Bà Mặc thật ngoài dự đoán: “Thật á? Con bé thích xem nam - nam?”

“Vâng...” Mặc Duy Chính ịu xù đáp.

“Trời ạ!” Bà Mặc thở một hơi. “Thật quá tốt! Con dâu như vậy nhất định sẽ không ngoại tình!”

Ông Mặc cũng thêm một câu: “Không sai... Công ty gần đây cũng muốn mở rộng sang thị trường đồng tính, đúng là cần tham khảo một chút.”

Mặc Duy Chính há hốc miệng kinh ngạc, chỉ nghe hai vị bề trên ra chỉ thị: “Mặc kệ là chị con cũng thế, Tiểu Bạch không thích con cũng thế, tóm lại con nhất định phải chiếm được Tiểu Bạch về tay. Thảo nào Tiểu Bạch nói con nhiều khuyết điểm, ba thấy con chả có chút nhiệt tình nào! Mất mặt quá!”

Chương 42

Mặc giai thăng lòng phiền muộn nghĩ rằng cuộc đời Tiểu Bạch hẳn đã đến thiên đường, đáng tiếc thiên đường chẳng nuôi heo, Tiểu Bạch đang cầm hộ khẩu thiên đường mà sống tháng ngày địa ngục.

Địa ngục của họa sĩ là không có mắt, địa ngục của nhà soạn nhạc là không có tai, địa ngục của hủ nữ là thấy nam - nam mà không còn thấy tình cảm mãnh liệt dâng trào.

Tiểu Bạch không chịu nổi tịch mịch ở công ty KL nỗ lực làm việc, chăm chỉ công tác, đảng nào có về nhà cũng chỉ chơi dài, liền một tuần làm thêm đủ sáu ngày, phấn đấu trở thành nhân viên gương mẫu, “chiến sĩ thi đua”.

“Tiểu Bạch... Cậu đâu cần lo anh mình sa thải cậu chứ!” Lã Vọng Nguyệt nói. “Không cần phải làm việc như phát cuồng thế đâu.”

Tiểu Bạch thò đầu khỏi chồng chăn kiện: “Nhưng không làm việc thì làm gì?”

“Nói cũng phải...” Lã Vọng Nguyệt lâm bầm. “Cậu chẳng qua mắc chứng mất hứng tạm thời, chờ vài ngày sẽ ổn thôi.”

“Haizz...” Tiểu Bạch dài giọng than, tiếp tục cằn mẫn “cày cuốc”. Cũng không biết có phải do bà “ghét cong” ngự tỷ kia nguyên rủa, Tiểu Bạch đột nhiên không còn hứng thú với nam - nam, dẫu không phải đảo một trăm tám mươi độ thành ghét, nhưng đã không còn cảm xúc mạnh mẽ như xưa.

Một tối, Tiểu Bạch vô tình nhớ lại chuyện tổng giám đốc ngày ấy bắt gặp bạn cùng Tiểu Thu, bóng lưng cô đơn của tổng giám đốc khiến Tiểu Bạch bồng run lên như tắm trong gió lạnh. Tiểu Bạch xoay người liền bị đụng cửa, trước mặt sao bay tới tấp, đầu ong ong. Bạn thăm rồi!

Tỉnh lại rồi, không sưng không tấy, di chứng duy nhất là xem GV mà ngủ gà ngủ gật.

Lã Vọng Nguyệt nói, đó là do dây thần kinh nào đó trong đầu Tiểu Bạch bị dời chỗ, đòi Tiểu Bạch đập thêm lần nữa. Tiểu Bạch đụng tiếp đầu đến xanh tím, từ heo lười bỗng thành ong mật cần lao.

Cố Nhã nghe tin này ở nhà cười đến nửa ngày, Tiểu Hòa càng hào hứng hỏi Tiểu Bạch va phải chỗ nào, muốn đem trạch nữ Cố Nhã đụng đầu một cái để trở thành bình thường.

Thông tin Tiểu Bạch “mất trí” cứ thế truyền tới tai Mặc Duy Chính.

Mặc Hoành Uyển mĩa mai cười nói: “Haizz... Xem ra cũng không phải thích gay thật nhỉ? Ất là ở công ty ta lấy lý do này ngụy trang cho cái sự lười, đi ăn máng khác là liệu sống liệu chết làm việc.”

Mặc Duy Chính nghe xong lòng bất mãn, nhưng nói cũng không nói nên lời.

Một tối, trước lễ Tình nhân trong truyền thuyết một tuần, *Bloody Mary* đã bắt đầu sắp xếp ghé tình nhân, Cố Nhã chỉ biết ở nhà lẩn qua lẩn lại, đành dựa vào quân cứu viện Tiểu Bạch cần cù.

“Ôi!...” Tiểu Hòa nhìn Tiểu Bạch không khỏi thốt lên đầy diễn cảm, há hốc miệng hỏi lâu không cách nào khép lại được. Tiểu Bạch thừa hiểu ý hấn, đại khái là: “Heo cách ba ngày, đào mắt ra nhìn”⁽¹⁾.

“Sẽ ổn, sau này sẽ ổn.” Tiểu Bạch nhìn bộ dạng giật mình của Tiểu Hòa, chỉ e hẳn thực sự muốn đào mắt ra nhìn mình, vội vàng giải thích: “Chỉ là tạm thời thôi.”

“Có muốn tìm một đạo sĩ không?” Tiểu Hòa đánh giá Chu Tiểu Bạch nói. “Tôi nghi là trúng tà rồi?”

Tiểu Bạch sững sốt, bỗng nhớ lại lần kia bị tổng giám đốc vác tổng ra ngoài, phòng bạn cũng đã nói thế, đột nhiên nghĩ hình bóng tổng giám đốc hết như nam diễn viên trong GV đang dần khuất xa phía chân trời: “Không sao đâu... Không chừng ngày mai ngày kia là ổn rồi.”

Kỳ thực Tiểu Hòa mong muốn Tiểu Bạch duy trì tình trạng bây giờ càng lâu càng tốt, phải biết quân cứu viện cần lao còn có sức khỏe như Tiểu Bạch đích thực hiếm thấy, huống hồ lại không đòi tiền.

Tiểu Bạch giúp bày biện, bố trí lại đầu đầy thì đã gần nửa đêm, quán bar cũng trở nên náo nhiệt, rất nhiều cặp tình nhân trẻ lục tục kéo tới. Tiểu Bạch nhìn một đôi nam -

nữ xứng hợp không hiểu sao càng xem càng thuận mắt, vừa vận lại đi vào một đôi nam - nam trông dung tục dữ tợn. Tiểu Hòa hất đầu nói với Tiểu Bạch: “Kìa, sở thích của cô!”

Tiểu Bạch vốn chỉ thấy hứng thú với trai đẹp, càng không nói giờ trước mắt xuất hiện là một đôi hại cả tầm nhìn, lòng đã thấy ghét, vừa xoay đầu liền gặp Mặc Duy Chính đang tiến vào.

Ánh mắt Mặc Duy Chính cũng lộ vẻ sững sốt, nhưng chỉ gật đầu chào.

Tiểu Bạch bỗng có chút xấu hổ, cảm giác hết như sau lưng chồng gặp người yêu cũ, gượng cười gật đầu đáp lại: “Chào tổng giám đốc...”

Mặc Duy Chính nhìn Tiểu Bạch trong tay còn cầm khăn lau, nhìn bạn trong mắt quả thực không còn sức sống vốn có, không biết là vui mừng hay cô đơn, nhặt nhèo buông một câu: “Ồ công ty khác làm cho tốt nhé!...”

Tiểu Bạch ngây ngốc gật đầu, đột nhiên nhớ tới lúc bạn còn bé khi cho chó nhà mình nuôi thường xoa đầu nó, nói: “Lông Xù à, tới nhà khác phải nghe lời đấy...”

Tiểu Hòa thấy không khí khó xử, vội hỏi Mặc Duy Chính: “Này, hôm nay cậu rảnh sao? Vẫn như cũ?”

“Ừm...” Mặc Duy Chính lên tiếng, quay đầu hỏi Tiểu Bạch: “Đã quen chưa?”

“Tốt tốt...” Tiểu Bạch bắt đầu liệt kê những điều vui sướng ở công ty KL. “Đường truyền tốc độ cao, cho phép tôi down GV xem, trưa có thể ăn McDonald...”

Mặc Duy Chính nhấp một ngụm rượu, ngữ điệu chua cay như ly Bloody Mary trong tay: “Kỳ thực yêu cầu của cô cũng không cao...”

Nghe hẳn nói vậy, Tiểu Bạch bĩu môi: “Không phải chứ, cả chút yêu cầu nhỏ nhoi ấy tổng giám đốc cũng đâu có cho!” Chỉ là giờ có người cho Tiểu Bạch lại không sao tiêu hóa nổi?

Mặc Duy Chính trầm mặc hồi lâu, đột nhiên mở miệng: “Nếu giờ tôi cho phép thì sao?”

Tiểu Bạch từng ở trên giường, lăn lộn mấy vòng, nhớ tới Ngô Tam Quế vì Trần Viên Viên bị đoạt mà nổi giận hàng Thanh, ngẫm nghĩ nếu trả Trần Viên Viên lại cho Ngô Tam Quế, có lẽ hẳn không làm phản nữa? Không có đâu!

Biết đâu Trần Viên Viên của Ngô Tam Quế hẳn đã thành Trần Viên Viên của người khác mất rồi?

Đây là về phương diện tinh thần, Tiểu Bạch cũng như vậy, lòng tự trọng đã bị tổn thương, ngựa hay không ăn cỏ nhai lại, có thấy heo ăn cám hằm lại bao giờ?

Vì vậy Tiểu Bạch ở quán bar cương quyết đáp lời tổng giám đốc: “Tổng giám đốc, giờ tôi không thích nam - nam nữa, cho tôi cũng chẳng cần”, sau đó vỗ mông lùi mất.

Ngày trước Mặc Duy Chính tưởng có thể dùng sức hấp dẫn của bản thân mê hoặc Tiểu Bạch, đáng tiếc Tiểu Bạch chỉ quan tâm tới BL.

Hôm nay Mặc Duy Chính trông cậy vào sức hấp dẫn của BL mê hoặc Tiểu Bạch trở lại, đáng tiếc Tiểu Bạch đã đụng hòng đầu.

Tiểu Hòa nhìn Mặc Duy Chính bị Tiểu Bạch để lại một câu rồi quăng ở quán bar, nói: “Sớm biết thế này xưa kia hà tất làm vậy.”

“Cậu khỏi cần nói mát”, Mặc Duy Chính xem thường nói.

“Mình nghe Cố Nhã nói Tiểu Bạch bị bà chị BH⁽²⁾ của cậu chọc mà chạy?” Tiểu Hòa cười nói.

“Chắc là vậy!” Mặc Duy Chính cũng không biết nói ra sao.

“Con gái sợ nhất bị ăn khổ của mẹ chồng với bà cô”, Tiểu Hòa có vẻ rất có kinh nghiệm nói. “Cậu xem, Cố Nhã đâu có nói chuyện với mẹ mình nhiều, mà đã ở xa nhau thì chẳng có vấn đề gì, cậu cũng đâu có sống chung với chị, cũng nên nói rõ với Tiểu Bạch chứ!”

“Nói cũng đúng, tính ra chị mình cũng chẳng ảnh hưởng gì...”

“Vấn đề là cậu rồi!” Tiểu Hòa nói. “Cẩn thận đẻ lâu, vốn là của mình cũng mọc cánh mà bay mất đấy!”

“Cô ấy làm gì có cánh!” Mặc Duy Chính bực bội nói.

Tiểu Hòa cười không đáp, trong quán bar đương phát bài hát của Trương Thiều Hàm, giọng nữ xa xôi: “Em biết, em vẫn có một đôi cánh vô hình, đưa em bay...”

“Khu!” Mặc Duy Chính sắc lên, buông ly xoay người định đi, Tiểu Hòa gọi với theo. “Valentine mình để lại cho cậu một bàn tình nhân nhé!”

Chương 43

Lúc mới quen Lã Vọng Thú, Tiểu Bạch chỉ cho đó là một người rất dịu dàng, nhưng người xưa nói quả không sai, thức lâu mới biết đêm dài, thì ra Tiểu Thụ vốn là một người cực kỳ công chính vô tư!

Tiểu Bạch nhìn hai suất McDonald giống nhau như song sinh cùng trửng trước mặt bạn với Lã Vọng Nguyệt liền không nén nổi mà than rằng, ngay cả một suất ăn cũng có thể đem ánh sáng “nhân cách” của anh ta phát huy tới cực độ rồi!

Buổi trưa cuối tuần, cả ba cùng đi ăn McDonald là đề nghị của Lã Vọng Nguyệt, mục đích cũng nhằm cứu chữa giúp Tiểu Bạch hiện tại tìm về thời oanh liệt xa xưa.

“Anh...” Lã Vọng Nguyệt lên tiếng gọi. “Em muốn thêm một túi ketchup nữa.”

“Được, để anh đi lấy.” Lã Vọng Thú mim cười đứng dậy.

“Ông anh tốt nhất trần đời...” Tiểu Bạch thờ dãi.

“Sau này cũng là ông xã tốt nhất trần đời!” Lã Vọng Nguyệt thì thầm. “Tiểu Bạch, cậu thấy kích động không?”

Tiểu Bạch nhìn chữ M đến mỏi mắt, tuyệt vọng lắc đầu: “Bình thường...”

“Haizz!” Lã Vọng Nguyệt cúi đầu. “Đời còn gì hay nữa đây, tổng công đã không có, đồng minh như cậu lại thành thế này, giết mình đi còn hơn...”

Đương lúc Tiểu Bạch chỉ biết im lặng cắn hamburger, Lã Vọng Thú đã về, mang cho Tiểu Nguyệt một túi ketchup, cũng phát cho Tiểu Bạch một túi làm bạn ngay ra: “Tiểu Thú, tôi không thích ketchup, ở đây vẫn còn một túi này.”

“Ồ... Quen tay rồi!” Lã Vọng Thú mim cười. “Vậy cho Tiểu Nguyệt đi, nó đặc biệt thích ăn thứ này.”

Ăn McDonald xong về công ty liền nghe lễ tân thông báo: “Quản lý Lã, tổng giám đốc Mặc của công ty KM cùng một chị nữa đang chờ trong phòng anh để bàn chuyện hợp đồng đấy.”

“Tôi biết rồi.” Lã Vọng Thú đáp rồi quay lại nói với hai cái đuôi: “Anh lên trước, hai cô tính sao?”

“Bà cô kia ai mà ưa nổi... em với Tiểu Bạch không đi đâu.” Lã Vọng Nguyệt lập tức cướp lời, kéo ngay Tiểu Bạch đi hướng khác.

Mặc Duy Chính trầm mặc ngồi đợi trong phòng, hồi sau chỉ thấy một mình Lã Vọng Thú đẩy cửa bước vào.

“Đề hai vị đợi lâu rồi”, Lã Vọng Thú khách sáo mở lời với hai chị em họ Mặc.

Mặc Hoành Uyển cũng niềm nở: “Chúng ta bàn nốt một vài điều khoản nhỏ rồi bắt tay triển khai luôn, chọn ngày chính thức ký hợp đồng.”

Mặc Duy Chính hờ hững chìa hợp đồng ra, Lã Vọng Thú nhìn dáng vẻ của hắn bèn mim cười, cũng không vội nhận lấy, chỉ đứng dậy nói: “Uống trà đã nhé!” Nói xong mở cửa gọi với ra ngoài:

“Châm trà!”

Mặc Duy Chính nhớ lại lời thoại quen tai, bản thân có thời lúc nào cũng thường trực trên miệng, bỗng chẳng còn lòng dạ nào muốn ở lại nơi này, bèn quay lại nói với chị: “Em hơi chóng mặt, chị cứ bàn đi nhé!”, bệ ngoài tỏ vẻ áy náy xã giao với Lã Vọng Thú mấy câu, chân trước chân sau đã bước ra cửa.

“Hừ... May mà tôi không phải nhân viên trà nước nữa!” Tiểu Bạch quay sang nói với đồng sự vừa bị gọi châm trà. “Nhớ lại bộ mặt như gái góa ấy đã thấy khó ơ!”

“Kinh khủng thế cơ à?” Cô kia hỏi dồn. “Tiểu Bạch à, để tôi giúp cô đưa văn kiện xuống tầng một, cô đưa nước đi.”

“Tôi chẳng cần!” Tiểu Bạch nói, tay đã cầm văn kiện nhắm thang máy chạy thẳng.

Tiểu Bạch vừa vào trong, còn chưa kịp bấm nút, thấy ngay Mặc Duy Chính đang đi tới.

Tiểu Bạch tuyệt vọng rồi... Thật hối hận vì không đi đưa nước!

“Không phải tổng giám đốc đang bàn chuyện hợp đồng sao?” Tiểu Bạch một mặt ổn định thân hình, một mặt thăm hỏi vòng vo. “Muốn đi vệ sinh sao? Đây là thang máy mà...” Vừa nói vừa bấm nút giữ cho cửa mở.

“Tôi muốn về!” Mặc Duy Chính xoay người bấm nút xuống tầng một, cửa thang máy từ từ đóng lại.

“À...” Tiểu Bạch cúi đầu im lặng, bỗng hồi tưởng thảng ngày còn thích BL đâu có nhiều phiền não đến thế này? Nhìn tổng giám đốc trong đầu cũng chỉ nghĩ đến hai chữ tổng công, tính toán duy nhất là YY, tuyệt đối không như bây giờ cả người chẳng thấy thoải mái.

“Cô thay đổi ghê gớm thật...” Mặc Duy Chính đột nhiên lên tiếng. “Không biết có phải hoàn cảnh cải biến con người không nữa?”

Tiểu Bạch không đáp, trầm nghĩ khi trước cả ngày ở gần giai thẳng như anh bản thân cũng không thể bình thường được, sao gặp Tiểu Thụ lại thành ra bình thường như bây giờ? Hẳn là người cải biến người đi, nhưng cũng chỉ nghĩ trong đầu mà chẳng nói ra miệng.

Số tầng càng lúc càng giảm, không khí cũng ngọt ngào theo. Mặc Duy Chính ho khan nói: “Chu Tiểu Bạch, thì ra chỉ có gặp tôi cô mới nghĩ tới thứ kia, gặp người đàn ông khác lại bình thường, đúng là biết điều chính!” Nói xong, thang máy kêu “tìng” một tiếng, Mặc Duy Chính cũng bước ra ngoài.

Tiểu Bạch đột nhiên đuổi theo: “Tổng giám đốc!”

Mặc Duy Chính quay đầu lại, Tiểu Bạch chỉ biết lắp bắp: “Kỳ thực nguyên nhân không phải như... anh nghĩ... đâu, còn chị anh... như kia...”

“Chu Tiểu Bạch!” Mặc Duy Chính cắt ngang lời bạn. “Tôi chưa từng bắt cô thích chị tôi.”

“Nhưng tổng giám đốc thích tôi ở điểm gì chứ?” Tiểu Bạch lên tiếng. “Anh ghét tôi thích BL, ghét tôi ăn McDonald, ghét tôi ngực phẳng. Còn Tiểu Thụ thích tôi xem BL, thích tôi ăn McDonald, thích tôi ngực phẳng. Tổng giám đốc, anh nói tôi nên thích ai? Tổng giám đốc... anh thích người ghét anh sao?”

Tiểu Bạch nhớ rõ từng nghe câu nói: Sở dĩ bạn sẽ thích ai đó vì bạn nghĩ người ta sẽ thích mình, đó là cảm giác khi mới gặp giữa người với người. Tiểu Bạch vừa thấy Mặc Duy Chính đã biết

hắn sẽ không thích bạn, làm sao mà thích hắn được đây?

“Ha ha ha...” Tiểu Hòa đứng sau quầy bar cười đến không thẳng nổi lưng lên được. “Mình không biết Tiểu Bạch lợi hại đến thế...”

Mặc Duy Chính không nói lời nào, dùng ánh mắt giết chết Tiểu Hòa, buồn bực uống rượu.

“Cậu thực sự bị câu đó chặn họng không đáp lại được?” Tiểu Hòa hỏi.

“Ừm...” Mặc Duy Chính đáp khô khốc.

“Chờ chút...” Tiểu Hòa nghiêng đầu suy nghĩ. “Mấy lời lần trước cậu nói với mình ở đây đâu cả? Đổi mới gì đó ấy? Sao cậu không nói với Tiểu Bạch?”

Mặc Duy Chính nheo mắt hung hăng trừng trừng nhìn anh ta: “Sao mình lại nói với cậu cơ chứ?” Nói xong, hắn rút tiền ra định đi, thì Tiểu Hòa bèn kéo lại: “Haizz... Đừng vậy mà, kỳ thực mình nghĩ Tiểu Bạch nói thế là có chút để ý cậu rồi, đổi lại là người khác, ai buồn dài dòng thế làm gì.”

Mặc Duy Chính dừng bước, quay trở lại: “Cậu nói thế có ý gì?”

Tiểu Hòa thấy hắn trở lại bèn nói tiếp: “Có điều nói thật đi, hành vi của cậu quả thực rất khó ưa.” Nói xong, thấy Mặc Duy Chính sắp biến sắc trở mặt, vội thao thao bất tuyệt: “Cậu yêu ai cũng nên yêu cả đường đi. Tiểu Bạch thích cái gì cậu cũng thích theo là tốt rồi...”

“Mình đây đi thích đàn ông thì có được hay không hả?!” Mặc Duy Chính tức giận nói. Tiểu Bạch còn sở thích khác chắc?

“Tiểu Bạch người ta gần đây không ham thứ ấy nữa rồi. Nếu cậu kiên trì muốn làm vậy mình cũng không ý kiến.” Tiểu Hòa nhún vai nói. “Cùng lắm để mình về hỏi Cố Nhã xem Tiểu Bạch có thích gì khác nữa không...”

“Có điều...” Tiểu Hòa dài giọng. “Thành thật mà nói rốt cuộc cậu thích Tiểu Bạch ở điểm gì chứ?”

Mặt Mặc Duy Chính lập tức đỏ ửng, tay gõ nhẹ nhẹ lên quầy bar, hồi lâu hắn mới đáp: “Lúc cười ngây ngô trông đặc biệt khả ái...”

Chương 44

Tuy với Mặc Duy Chính tình nhân trong mắt ra Tây Thi, ngay cả Tiểu Bạch cười ngớ ngẩn cũng thấy đáng yêu, nhưng thanh tình trên đời này vẫn có khối người, tiêu biểu như Mặc Hoành Uyển.

Sau khi tới công ty KL, gặp phải Tiểu Bạch, chị ta đã bắt đầu nghĩ: “Người thế này sao còn chưa chịu tổng đi cho khuất mắt nhỉ?”

Hiển nhiên là Mặc Hoành Uyển còn chưa cảm nhận được quan hệ lằng nhằng khó nói giữa Mặc Duy Chính với Tiểu Bạch. Có lẽ cũng tại cô nàng trời sinh không được nhạy cảm cho lắm, vậy mới có chuyện kết hôn năm năm mới phát hiện ra chồng chỉ coi mình như tấm bình phong. Vì thế, Mặc Hoành Uyển cứ vô tư phát ngôn không biết bao nhiêu câu thoại như gai chích thẳng mặt Mặc Duy Chính. Ví dụ như, một lần nghe đám nhân viên cấp dưới buôn dưa lê xong, chị ta liền về cầu nhậu với Mặc Duy Chính: “Thật không biết ba mẹ nghĩ gì trong đầu mà lại sai cô ta giám sát em nữa?”

Điều đáng nói là hễ đụng tới chủ đề này, Mặc Hoành Uyển lại thao thao bất tuyệt như nước chảy:

“Con bé đó bằng cấp chẳng ra sao, nhận vào làm gì chứ!”

“Không phải lúc đầu đã bị em tổng cổ khối công ty rồi sao? Sao lại quay về?”

“Trợ lý Vương quay lại rồi, cần cô ta làm gì nữa?”

...

Mặc Duy Chính đã nhần nhin lăm lăm rồi, có điều không may gặp đúng lúc hần mới bị Tiểu Bạch dứt khoát từ chối, đẩy một bụng uất ức không nhin nổi nữa phải gào lên: “Chị nói đủ chưa? Thích đồng tính luyến ái thì đã làm sao!”

Mặc Hoành Uyển chưa từng nghĩ sẽ có ngày hần chống lại mình, mà lại còn vì chủ đề rất nhạy cảm này nữa, mặt lập tức biến sắc: “Duy Chính, em nói thế là có ý gì?”

Mặc Duy Chính nhìn chị, nghiêng răng dần từng từ: “Không phải chẳng qua là đồng tính luyến ái thôi à? Cùng lắm em làm gay là được chứ gì!”

Kỳ thực những lời này hoàn toàn không phải dành cho “Ghét cong” mà dường như hần đang nói cho Tiểu Bạch nghe, chỉ khổ cho Mặc Hoành Uyển bị dọa tới xanh mặt: “Em... em... định...”

Tối hôm đó, sau một ngày vất vả Tiểu Bạch đang kéo lê tấm thân đã mệt rũ về nhà, không ngờ dưới nhà lại bắt gặp một người đang đứng dựa tường. BẠN DỊ DỊ MẮT, ĐÚNG LÀ MẶC DUY CHÍNH, SẾP CŨ CỦA BẠN ĐÂY MÀ!

“Tổng giám đốc?” Tiểu Bạch đánh tiếng gọi.

Mặc Duy Chính ngắt đầu: “Tiểu Bạch, lúc trước cô nói nếu tôi thích đàn ông, cô sẽ thích tôi đúng không?”

“Hả?” Tiểu Bạch sửng sốt, lục lại một lượt trong bộ nhớ dung lượng hạn hẹp của bạn thì quả có như thế thật. “Tôi... hình như có nói vậy thật.”

Mặc Duy Chính lại nói: “Cô nói vì cô nghĩ tôi không ưa cô, nên cô mới không ưa tôi?”

Tiểu Bạch gật đầu, cảm giác mặt nhọc biến đầu mất phân nửa, lòng đầy thắc mắc, tổng giám đốc rốt cuộc bị làm sao vậy?

Câu trả lời có ngay lập tức. Mặc Duy Chính đặt tay lên vai Tiểu Bạch đồng dục tuyên bố: “Được! Tôi đi tìm đàn ông đây! Cô hãy đợi xem!”

Tiểu Bạch đứng như trời trồng nhìn Mặc Duy Chính ngồi vào trong xe, khởi động xe, lái đi rất hoành tráng, rồi bạn cứ lần dần, hình như đã quên không nói một chuyện gì rất quan trọng thì phải.

Mãi đến giờ ăn tối, Lục Tiểu Kê, hàng xóm ở tầng trên, xuống hỏi mượn GV của bạn (Tiểu Kê là một nhà văn mạng, gần đây chuyển qua viết đam mỹ, bình thường vẫn mượn GV chỗ Tiểu Bạch), Tiểu Bạch lấy GV từ trong tủ ra mới đột nhiên nhớ ra đã quên nói chuyện gì. Bạn quên không nhắc Mặc Duy Chính là gần đây bạn hết thích GV rồi!

Có điều, thực lòng bạn cũng tò mò, không biết Mặc Duy Chính định đi tìm đàn ông ra sao nữa?

Hơn nữa... lại là vì bạn?

Nghĩ tới đó, trái tim Tiểu Bạch bỗng loạn nhịp, nhưng những nhịp đập bất thường này lập tức bị trấn áp. Bạn đang cùng Tiểu Thụ nuôi dưỡng gian tình cơ mà, đứng núi này trông núi nọ là không tốt đâu!

Mặc Duy Chính công khai tuyên bố trước mặt chị hần, hoành tráng lập lời thề với Tiểu Bạch, cả hai việc này đều không có vấn đề gì, vấn đề chính bây giờ là phải biến quyết tâm thành hành động thế nào đây.

Tìm trai thì rất dễ, có điều muốn tìm một người có thể biến hần thành gay hồng cướp Tiểu Bạch về thì không dễ chút nào. Nhưng đầu óc của Mặc Duy Chính dù sao cũng không phải chỉ dùng để trang trí như Tiểu Bạch, cuối cùng hần cũng nhanh chóng xác định được mục tiêu: Lã Vọng Thú!

Chọn cái gã cướp mất Tiểu Bạch đó đúng là một tên trúng hai đích, hần làm sao bỏ qua cho được!

Đêm đó Mặc Duy Chính mở màn bằng cú điện thoại quấy rối đầu tiên.

“Lã Vọng Thú!” Mặc Duy Chính mở miệng ra đã sặc mùi thuốc súng. Lã Vọng Thú nghe điện thoại cũng phải thất kinh, không rõ hần định làm cái gì nhưng vẫn lịch sự trả lời: “Tổng giám đốc Mặc à? Có việc gì thế?”

“Anh được lắm!” Mặc Duy Chính lập tức nã pháo, hồng trả mỗi thù cướp heo.

Lã Vọng Thú không hiểu ra sao cả: “Không biết tổng giám đốc Mặc nói thế là có ý gì?”

Mặc Duy Chính hít sâu một hơi, dồn hết ý chí cả hai mươi chín năm sống trên đời của hần ra nói: “Tôi muốn theo đuổi anh!”

Lời vừa dứt, Lã Vọng Thú bên kia lập tức kết luận: “Tổng giám đốc Mặc, anh gọi nhầm số rồi!” Sau đó ngay đến cơ hội cho Mặc Duy Chính giải thích cũng không có, đầu bên kia chỉ còn lại những tràng “tút... tut” dài.

Ngày trước tỏ tình với con gái thất bại, hôm nay tỏ tình với con trai cũng thất bại, Mặc Duy

Chính đột nhiên có cảm giác thà đi Thái Lan chuyển giới quách cho rồi!

Hôm sau đi làm, Lã Vọng Nguyệt không chậm trễ mang ngay chuyện Mặc Duy Chính gọi điện bày tỏ với Lã Vọng Thú kể cho Tiểu Bạch nghe. Tiểu Bạch nghe xong, miệng há hốc không sao ngâm lại được: “Thật á?”

“Chính tai mình nghe thấy mà!” Lã Vọng Nguyệt nói mà hai mắt sáng rực. “Chẳng lẽ là bị đá kích quá lớn nên quyết định cong luôn?”

Tiểu Bạch chỉ ậm ừ cho qua chuyện, cảm giác trong lòng cứ quái quái, mang một đời giai thẳng bẻ thành cong rồi mà bạn không có chút gì sung sướng như tưởng tượng, thậm chí còn thấy rất khó chịu.

Tiểu Bạch chỉ biết đem tình trạng này đổ cho chứng bệnh khuyết thiếu hứng thú của bạn.

Tiểu Nguyệt vẫn đang phấn khởi đến khoa chân múa tay: “Xem ra cong đúng là vương đạo mà, có điều tổng công đã chủ động rồi, giờ xem anh mình thế nào thôi!”

Lúc Tiểu Bạch rời khỏi công ty KM, thiên hạ có hai người hài lòng nhất, một là Mặc Hoàn Uyển, hai là Hoàng “Sóng thần”. Bây giờ, Mặc Duy Chính cong rồi thì bọn họ cũng là những người sướng nhất.

Mặc Hoàn Uyển phản ứng thế nào, Tiểu Bạch không có hân hạnh được chứng kiến, nhưng Hoàng “Sóng thần” biểu hiện ra sao thì lại rất rõ ràng. Xem ra mạng lưới buôn tin via hè trong công ty đúng là xuất sắc. Đúng là cô nàng ngoại trừ cup F vẫn vươn cao ngạo nghễ như trước, còn lại cả người đều toát lên vẻ vô cùng suy sụp.

Cô ta thấy Tiểu Bạch thì mắt trừng lên to ngang cỡ mắt trâu khiến Tiểu Bạch nhận ra thì ra Hoàng “Sóng thần” là do giữa bò sữa với trâu cộng lại mà thành.

“Chu Tiểu Bạch!” Hoàng “Sóng thần” tới gần Tiểu Bạch, người chưa tới mà ngực đã tới trước, Tiểu Bạch lui liền ba bước là đã bị dòn tới chân tường. “Chuyện tổng giám đốc Mặc, cô biết rồi chứ?”

“Chuyện gì kia?” Tiểu Bạch tròn mắt ngây thơ nhìn đối phương, giả vờ thông minh còn khó chứ giả ngu thì khó gì?

Hoàng “Sóng thần” quét mắt nhìn Tiểu Bạch mấy lần, có lẽ là vì bệnh ngốc của Tiểu Bạch có tiền sử rồi nên Hoàng “Sóng thần” cũng không nghi ngờ gì, chỉ cảm giận nói: “Hạnh phúc của con gái bị hủy hết trong tay các cô rồi!”

Tiểu Bạch cứ nghĩ mãi câu này, xét ra quả đúng là bạn đã phá hủy hạnh phúc của Hoàng “Sóng thần” để giành lấy hạnh phúc cho mình, thực sự là đáng thẹn vô cùng! Bạn tự si và mình một hồi, nhưng tự si và xong là coi như cầu siêu xong cho hạnh phúc của Hoàng “Sóng thần” rồi, cũng không có hành động biểu hiện hối cải nào hết.

Đâu thể nào bắt một hủ nữ như bạn đem một Mặc Duy Chính đã cong ra bẻ thẳng lại trả về cho Hoàng “Sóng thần” được chứ?

Thế cũng quá thiếu hài hòa đi!

Chương 45

Tiểu Bạch ngày ngày quên mình làm việc ở công ty KL cũng không phải là mù thông tin, bên ngoài hề xảy ra chuyện gì là Tiểu Nguyệt lại báo cho bạn. Cứ theo biểu hiện thực tế, Mặc Duy Chính hình như là có ý nghiêm túc, Tiểu Nguyệt nói anh trai cô nàng gần đây bị theo sát rặt.

“Xem kìa!” Tiểu Nguyệt kéo Tiểu Bạch đến bên cửa sổ chỉ vào chiếc xe đang đậu bên dưới nói. “Thấy không, cứ hết giờ lại đến tìm anh trai mình kìa!”

Tiểu Bạch vừa thấy đã hết hồn, đúng là Mặc Duy Chính.

Bạn lập tức chạy lên mạng tìm đến “hội kín”.

Bạn Bạch: Má ơi! Mình bẻ giai thẳng thành cong thật rồi!

Bạn Nhã: Cậu lợi hại thật, đến cả đế vương công như thế cũng... Đáng tiếc ghê!

Bạn Hề: Cong là cong thế nào?

Bạn Bạch: Cơ bản là cong, giờ đang động đực đi kiếm bạn tình, tìm trai luôn.

Bạn Nhã: Mùa xuân mà, mèo cái nhà mình cũng đang động đực, kêu thấy thâm à!

Bạn Hề: Tiểu Bạch, cậu đúng là hủ nữ mẫu mực rồi!

Bạn Bạch: Nhưng dạo này mình mất sạch hứng thú rồi...

Bạn Nhã: Chờ cậu hồi phục lại rồi sẽ nhớ đến công tích vĩ đại này, tha hồ mà tự hào nhé!

Bạn Bạch: Mong là vậy á, giờ mình chỉ thấy hơi khó chịu...

Bạn Hề: Chết! Cậu động đực rồi!

Tiểu Bạch đứng dậy, tới cửa sổ, nhìn xuống dưới, nghĩ bản thân quả là có cảm giác khát tình thật, cứ chua xót sao sao đó!

Đúng lúc này Lã Vọng Thú đi tới: “Tiểu Bạch, đang nhìn gì thế?”

“Tổng công...” Tiểu Bạch chỉ xuống dưới. “Anh ta thực sự gọi điện nói muốn theo đuổi anh?”

Lã Vọng Thú cười rất tươi, rất nhã nhặn, ra vẻ rất bất đắc dĩ: “Thực đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong được.”

“...” Tiểu Bạch ngẫm một hồi cũng thấy có đạo lý, ngay cả giai vừa nhìn bạn đã tin là thẳng mà giờ cũng cong ra nông nổi này, bạn còn dám tin vào mắt mình nữa sao? “Đã gây phiền phức cho anh rồi.”

“Cũng không có gì!” Lã Vọng Thú mỉm cười, nhìn liếc xuống phía dưới. “Tôi lại thấy thú vị chứ.”

Tiểu Bạch nhìn nụ cười đó của Tiểu Thụ, không khỏi giật mình chấn động, thì ra người này đen tối như vậy!

Giờ tan sở, Lã Vọng Thú với Tiểu Bạch hẹn nhau cùng đi ăn, vì thế lúc xuống lầu vừa ra cửa liền gặp ngay Mặc Duy Chính đang đợi “tình nhân trong mộng” trước mặt, bầu không khí thật là xấu hổ.

Nào là bạn bè nhà mình, gay đang theo đuổi bạn bè ấy, cùng với bản thân bạn - một hủ nữ bình thường, Tiểu Bạch nghĩ không còn mối quan hệ nào phức tạp hơn được nữa.

“Ha ha...” Tiểu Bạch xấu hổ cười cười. “Tổng giám đốc, anh đang đợi ai à?”

Mặc Duy Chính cũng cười lại với Tiểu Bạch, quay sang nhìn Lã Vọng Thú nói: “Tôi đang chờ anh ta đây.”

Tiểu Bạch giật cả mình, nghĩ lời thoại sao mà gượng gạo quá đi! “Tổng giám đốc, anh quá là nói được làm được mà.”

Ánh mắt Mặc Duy Chính vẫn hướng về Lã Vọng Thú, đồng thời đáp lời Tiểu Bạch: “Tôi xưa nay vẫn thế, đâu phải cô mới biết tôi ngày một ngày hai.”

“Cái đó...” Tiểu Bạch thì thầm, nghĩ trước đây anh cứ động thấy truyện tranh BL là đã găm lên rồi, Tiểu Bạch giờ thấy như không còn nhận ra nổi Mặc Duy Chính xưa kia nữa.

Lúc này Lã Vọng Thú mới lên tiếng: “Tổng giám đốc Mặc, anh nên đi gặp bác sĩ tâm lý, tôi thực lòng khuyên đây.”

“Tôi biết!” Mặc Duy Chính nói thẳng. “Có điều, để phối hợp được với một người không bình thường nào đó, tôi cũng đành phải thế thôi.”

Tiểu Bạch “tắt điện” rồi. Nói vậy là ý gì chứ? Nói bạn thân kinh không bình thường? Bạn không bình thường chỗ nào chứ? Tiểu Bạch quay đầu căm tức nhìn Mặc Duy Chính, chút xíu hổ thẹn còn sót lại trong lòng bạn cũng tan thành mây khói, kéo Lã Vọng Thú đi không quên quảng cáo cho Mặc Duy Chính một câu: “Anh dám tranh giành với tôi?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Tiểu Bạch nghĩ mình đúng hổng rồi, lại đi tranh giành với gay.

“Chu Tiểu Bạch!” Mặc Duy Chính quát. “Lúc trước tôi tranh với anh ta không nổi, hôm nay còn tranh không lại với cô nữa hả?”

Lã Vọng Thú cùng Tiểu Bạch đến nhà hàng dùng cơm, bàn bên cạnh ngự ngay một Mặc Duy Chính, ăn bữa cơm còn phải chịu đủ màn “cưỡng bức thị giác” từ Mặc Duy Chính.

“Hay báo cảnh sát nhé!” Lã Vọng Thú cười, hạ giọng nói với Tiểu Bạch. “Thế này tính là quấy rối được rồi.”

“Đừng!” Tiểu Bạch buột miệng. “Đồng tính luyện ái vô tội mà.”

“Không phải cô không thích mấy thứ đó nữa sao?” Lã Vọng Thú nhướn mày hỏi.

“Tình cảm cũ còn đó mà”, Tiểu Bạch cúi đầu đáp. “Hơn nữa không biết chừng qua một thời gian tôi lại bình thường thì sao...”

Lã Vọng Thú gật đầu: “Ừm... Tôi cũng thích cô hồi trước hơn.”

“Hà?” Tiểu Bạch ngẩng đầu nhìn hán. Lã Vọng Thú chỉ cười: “Như vậy rất đáng yêu, giống như em gái vậy.”

Tiểu Bạch chất phác gật đầu, đúng vậy... Tiểu Thụ à, anh cũng giống anh trai lắm ấy!

Dùng bữa xong, Lã Vọng Thú đưa Tiểu Bạch về nhà, xe của Mặc Duy Chính bám theo. Lã Vọng Thú đưa Tiểu Bạch về tận cửa rồi đi xuống. Mặc Duy Chính lúc ấy cũng từ trong xe bước ra. Lã Vọng Thú nói: “Tổng giám đốc Mặc, tôi kiến nghị anh nên đi bar chuyên dành cho giới này, ở đó dễ tìm được người cùng chí hướng hơn nhiều.”

Mặc Duy Chính nhìn thẳng vào anh ta: “Không, tôi tìm anh!”

Lã Vọng Thú khẽ “hừ” một tiếng: “Anh nghĩ tìm tôi là có thể phá ngang tôi và Tiểu Bạch?”

Mặc Duy Chính không nói gì, Lã Vọng Thú lại nói tiếp: “Anh định một tên trùng hai chim chứ gì? Không hồ danh là tổng giám đốc Mặc.” Anh ta vừa nói vừa ngồi vào xe. “Có điều tôi cũng chẳng kém anh đâu, như vậy mới vui chứ nhỉ?”

Nói rồi, anh ta lái xe đi, để một mình Mặc Duy Chính đứng đó, siết chặt nắm tay trong cầm tức, người này, nhất định là cố ý!

Lã Vọng Thú mới vừa vào nhà, Lã Vọng Nguyệt đã ra đón, tranh thủ nhìn quanh quất một vòng: “Có tới không anh?”

“Không!” Lã Vọng Thú đáp. “E là sẽ không tới nữa đâu.”

“Haizz...” Lã Vọng Nguyệt thở dài ra chiều thất vọng. “Anh từ chối rồi ư?”

Lã Vọng Thú mỉm cười: “Sao anh lại từ chối được cơ chứ? Tổng giám đốc công ty KM theo đuổi anh kia đấy, thú vị biết bao!...”

Lã Vọng Nguyệt nghe mà rùng mình, quay đầu nhìn bóng lưng của ông anh trai, thầm nghĩ quả là thâm hiểm, cô nàng đánh hơi được dường như có chuyện gì mờ ám đang diễn ra.

Hành vi tán trai của Mặc Duy Chính duy trì chưa được hai ngày, hay phải nói là Mặc Hoàn Uyên không đời nào cho phép chuyện như vậy tồn tại tới hai ngày nên hai vị phụ huynh nhà họ Mặc đã biết tin, thấy việc này không thể coi thường, bèn lập tức bay về.

Tìm con dâu tốt đã là một vấn đề lớn, tìm phải người không được tính là “con dâu” lại là vấn đề lớn hơn nữa.

“Duy Chính, sao đột nhiên con lại đi thích đàn ông vậy?” Bà Mặc lấy làm lạ hỏi.

“Còn không phải tại con bé Chu Tiểu Bạch đó!” Mặc Hoàn Uyên rít lên. “Tất cả là một tay nó làm cho Duy Chính thành ra như vậy!”

“Tiểu Bạch?” Ông Mặc lên tiếng. “Không sai, đúng là ba muốn công ty mở sang thị trường đồng tính thật, nhưng Duy Chính, con cũng không cần đi tiên phong như vậy chứ!”

Mặc Duy Chính không thèm trả lời, mặc kệ cho bọn họ ngồi đó đoán già đoán non.

Ông bà Mặc suy đi tính lại hồi lâu, cuối cùng quyết định phải đi gặp Tiểu Bạch một phen, bèn gọi ngay cho bạn để hẹn gặp.

Lần đầu tiên Tiểu Bạch gặp phải tình huống thế này, chỉ có thể trách bạn kinh nghiệm còn non, chưa từng nghĩ tới trường hợp bẻ giai thẳng thành cong xong rồi thì sẽ bị cha mẹ, họ hàng người ta kéo tới cửa tìm như vậy, nhất thời chân tay luống cuống, cảm tưởng bản thân không khác gì tội phạm.

Đoán chừng ông bà Mặc tới tìm trước là bàn việc công, sau là bàn việc tư, Tiểu Bạch lập tức gọi điện về nhà xin cứu viện khẩn cấp từ mẹ già nhà bạn: “Mẹ ơi, con bẻ giai thẳng thành cong rồi, giờ cha mẹ người ta tới tìm con rồi!”

Mẹ Tiểu Bạch vừa nghe đã kêu hồng rồi, không ngờ con heo ngọc Tiểu Bạch này lại bẻ được cả cây ngô thẳng thành ra cong, bèn vội vàng bắt xe đi suốt một đêm tới thành phố S cứu trợ cho bạn.

Chương 46

Cách Valentine một tuần mà Tiểu Bạch ngay cả thời gian cùng Lã Vọng Nguyệt đi mua sôcôla cũng không có, thay vào đó phải cùng mẹ bạn đi gặp ông bà Mặc giải quyết vấn đề bê cong giai thẳng.

Điểm hẹn là một quán trà. Trước khi vào cửa, mẹ Tiểu Bạch còn kéo tay bạn kiên quyết nói: “Tiểu Bạch, nhắc lại khẩu hiệu của chúng ta xem nào.”

Tiểu Bạch vận hơi, hô to: “Không nhận tội, không nghe lý, không hứa hẹn, không trả tiền!”

“Tốt!” Mẹ Tiểu Bạch cùng Tiểu Bạch đập tay một cái rồi dáng vẻ hùng dũng hiên ngang đi vào quán trà.

Ông bà Mặc sớm đã tới, thấy Tiểu Bạch hình như cũng không tức giận, chỉ hơi giật mình lúc bắt gặp mẹ Tiểu Bạch, Tiểu Bạch bèn giới thiệu: “Đây là mẹ cháu ạ!”

Ông bà Mặc có vẻ không ngờ Tiểu Bạch lại có người đi kèm nên mới kinh ngạc, nhưng dù sao cũng là người từng trải, rất nhanh đã bình tĩnh chào hỏi: “Chào chị Chu, được gặp chị đúng là hân hạnh!”

Mẹ Tiểu Bạch đã chuẩn bị tinh thần đối phó với “viên đạn bọc đường” kiểu này”, tươi cười giả là đáp lễ: “Đâu có, là tôi ngưỡng mộ hai vị đã lâu mới đúng chứ.”

Ông bà Mặc vốn chỉ muốn tìm Tiểu Bạch để hỏi cho rõ ràng, dù sao bọn họ nghĩ ông con tự nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ như vậy đúng là quái lạ, nói là bị Tiểu Bạch làm hư chi bằng nói là do Tiểu Bạch sao đó khiến hắn bị sốc thì có lý hơn.

Bốn người ngồi xuống gọi trà, rồi vào thẳng chủ đề.

Người lên tiếng đầu tiên là bà Mặc: “Tiểu Bạch, bác biết cháu đã rời công ty, đều là tại con bé Hoàn Uyên... Sau đó Duy Chính không gọi cháu trở lại sao?”

Tiểu Bạch nhấp một ngụm trà, dưới gầm bàn mẹ bạn đá chân bạn một cái, đây là ám hiệu đã quy ước với nhau từ trước, Tiểu Bạch có thể nói: “Chuyện đó ạ, cũng không có gì, sau đó cháu tìm được việc mới.”

“Là công ty KL có hợp tác với chúng ta, đúng không?” Ông Mặc hỏi.

“Dạ!” Tiểu Bạch đáp một tiếng, mẹ bạn vừa ngoắc bạn một cái, ý bảo mau kết thúc chủ đề này ở đây.

“Vậy giữa hai đứa đã xảy ra chuyện gì thế?” Bà Mặc hỏi. “Cháu có biết hành vi kỳ quái gần đây của Duy Chính không?”

Tiểu Bạch ngẩng đầu vờ ngơ ngác: “Tổng giám đốc làm sao vậy ạ?”

“Cháu không biết?” Ông Mặc lấy làm lạ hỏi. “Không phải suốt ngày nó tới công ty KL của cháu sao?”

Tiểu Bạch nhất thời nghẹn lời, mẹ Tiểu Bạch lập tức đỡ bóng thay bạn: “Không phải việc của mình không nhiều chuyện, đạo lý này Tiểu Bạch nhà tôi cũng hiểu, nếu đã không dính đến mình, sao có thể đi để ý tới việc người khác quá phận sự được?” Một nguyên tắc mà mẹ Tiểu Bạch luôn

luôn kiên trì, ấy chính là: con gái không nên thân cũng là việc xấu trong nhà, đã ra ngoài là phải tuyên truyền tô vẽ cho hay, cho đẹp mới xong.

“Tiểu Bạch đúng là luôn hiểu biết đạo lý như vậy!” Ông Mặc cũng đồng tình. Nói cho cùng người có thể nói ra “tám có tám không” sao có thể là kẻ bất học vô thuật được?

Tiểu Bạch vờ thâm trầm, ngầm đồng ý với câu thôi phồng của mẹ già lẫn lời khen nhảm của ông Mặc.

“Vậy được rồi! Tiểu Bạch, giờ Duy Chính đột nhiên muốn theo đuổi đàn ông, cháu có biết lý do không?” Bà Mặc hỏi.

“Nguyên nhân thì có rất nhiều...” Tiểu Bạch bắt đầu mở máy. “Một người bỗng nhiên thành gay có rất nhiều yếu tố tác động.”

“Cháu nói thử xem nào!” Ông Mặc giục, bây giờ tình hình khẩn cấp, Tiểu Bạch lại là người chuyên nghiệp, đương nhiên phải xin ý kiến từ bạn.

“Nên biết, thay đổi về lượng đến mức độ nào đó sẽ dẫn đến thay đổi về chất, cho nên trước đây rất có thể đã có một số dấu hiệu rồi, tiếc là các vị không phát hiện ra”, Tiểu Bạch giảng giải. “Ví dụ tổng giám đốc ngay từ đầu đã không thích con gái.”

“Đúng... đúng!” Ông bà Mặc đã bị tẩy não phân nửa, hướng hồ lời Tiểu Bạch cũng rất có lý.

“Có thể là do ám ảnh nào đó từ khi còn nhỏ”, mẹ Tiểu Bạch cố tình bổ sung. “Đã phát hiện cậu ta không thích con gái, sao các vị không chịu cảnh giác mà để đến bây giờ?”

“Chúng tôi có cho nó đi xem mặt đấy chứ!” Bà Mặc nói. “Mấy người rồi ấy.”

Mẹ Tiểu Bạch nhún vai nói: “Xem mặt? Cậu ta có tình nguyện không? Có thành đôi với đối tượng xem mặt bao giờ chưa?”

Ông bà Mặc lắc đầu, Tiểu Bạch theo chân mẹ bồi tiếp: “Như quản lý Hoàng ấy, người đẹp nhé!” Tiểu Bạch nói không buồn dừng lại lấy hơi. “Cup F này, đáng người thiên thần, dung nhan ma quỷ. À không, vóc người ma quỷ, gương mặt thiên thần, tức chết Marilyn Monroe, ghen chết Tây Thi, sánh ngang Điều Thuyền này! Cũng chẳng ăn thua.”

“Đúng, đúng...” Bà Mặc gật đầu. “Đúng rồi, con bé đó bác cũng thích lắm, không biết có chỗ nào không vừa ý nó nữa.”

Ông Mặc nhìn Tiểu Bạch nói: “Sau lại thấy Duy Chính đối tốt với cháu, nhà bác còn tưởng nó có ý với cháu nữa cơ.”

“Gì cơ ạ?” Tiểu Bạch nói năng vung vít không ngờ tự chuốc vạ vào thân, thảm quá!

“Đúng vậy!” Bà Mặc tiếp. “Nếu không sao lại để cho cháu làm nhân viên trà nước cơ chứ, công ty KM chúng ta vốn đâu có chức vụ này? Là nghĩ ra cho riêng mình cháu đấy.”

Tiểu Bạch ngây người, lẽ nào đây không phải là hình thức bóc lột trá hình của tổng giám đốc?

“Tiểu Bạch, sao không nói mẹ biết chuyện này?” Mẹ Tiểu Bạch thấy tình hình có vẻ không giống như tưởng tượng, ban đầu cứ ngỡ đôi vợ chồng này định hỏi tội con mình, nhưng giờ nghe ra hình như không phải, cũng không uy hiếp gì, thậm chí còn có vẻ rất quý con mình nữa.

Bà Mặc nói với mẹ Tiểu Bạch: “Chị không biết đó thôi, hôm sinh nhật ông nhà tôi, Duy Chính

còn gửi thiệp mời cho Tiểu Bạch nữa, người bình thường sao lại được mời chứ? Trong buổi vũ hội hôm đó, quản lý Lã của công ty KL với Duy Chính còn vì Tiểu Bạch mà đánh nhau một trận. Tôi thực sự cho rằng nó thích Tiểu Bạch, sắp thành tới nơi rồi! Không biết sao lại tự nhiên lại thành ra thế nữa?”

Mẹ Tiểu Bạch vừa nghe, thấy rõ ràng một thanh niên tốt vậy, cùng với Tiểu Bạch có tương lai như thế, lại bị chính con gái mình làm cho be bét, không nhận được đáp cho bạn một cái.

“A...” Tiểu Bạch khóc thét, hai mắt đầm lệ nhìn mẹ. “Con không phản đối, sao mẹ lại đá con?”

“Tiểu Bạch à, cháu phải cố giúp chúng ta”, bà Mặc nói. “Chúng ta chỉ có một mình Duy Chính là con trai, nếu nó thực sự thành gay, chúng ta...”

Tiểu Bạch còn chưa kịp đáp, mẹ Tiểu Bạch đã thay bạn nhận lời: “Tôi sẽ bắt nó làm bằng được! Chẳng qua là bẽ thẳng một cậu gay thôi, đã cong được thì cũng thẳng được” Có mẹ vợ ở đây, cậu con rể chất lượng cao này chạy đâu cho thoát!

Tiểu Bạch, hai mắt đầm lệ nhìn mẹ, vừa mới ở cửa quán dạy bảo thế nào, sao giờ thái độ đã quay ngoắt được ngay? Bẽ cong thành thẳng? OMG... Không biết hồ lớn nhất thành phố S này không nằm ở đâu nhỉ?

Rời khỏi quán trà, mẹ Tiểu Bạch đã triệt để buông vũ khí đầu hàng, bao nhiêu lời hùng hồn trước khi vào cửa đều như tổng thụ không cửa đã đổ, không những nhận lỗi, còn nghe lý của người ta, hứa hẹn cũng hứa hẹn rồi, cuối cùng còn dốc ví trả tiền nước.

Từ biệt ông bà Mặc rồi, mẹ Tiểu Bạch cốc ngay cho Tiểu Bạch một cái: “Heo này! Con xem nam - nam còn chưa đủ, gặp được hàng tốt như vậy còn bẽ cong! Sao nào đã không có mà ngực cũng không to nhỉ?!”

Tiểu Bạch, nước mắt lưng tròng, ngẩng nhìn trời xanh. Tất cả mọi người đều chống lại bạn là sao?!

Chương 47

Mẹ Tiểu Bạch hạ tối hậu thư, đem giai thắng bẻ lại như cũ!

Tiểu Bạch thẳng thắn thừa nhận, Mặc Duy Chính là do bị bạn từ chối nên sốc mới chuyển hướng đi tìm đàn ông.

Mẹ Tiểu Bạch hỏi: “Sao con lại từ chối?”

“Lúc ấy con chẳng phải hủ nữ sao?” Tiểu Bạch ôm đầu xin tha.

“Vậy giờ sao?”

“Con đã hơi bình thường rồi.”

“Vậy lúc nó nói muốn tìm trai, sao con lại mặc kệ không nói?”

“Con tò mò...”

“Thế sao con không tò mò sao bản thân mình lại không có não, vì sao không có ngực, lại đi tò mò người ta tìm trai làm cái gì?”

“...” Núi cao còn có núi cao hơn, gừng càng già càng cay, Tiểu Bạch thảm bại không còn manh giáp.

“Ngày mai phải đi tìm cậu ta nói cho rõ vào!” Mẹ Tiểu Bạch vừa dọn dẹp ổ heo vừa nói.

“Nói gì cơ ạ?” Tiểu Bạch hỏi.

Mẹ Tiểu Bạch nhìn bạn trần trời: “Lúc mẹ sinh con có ăn óc heo đâu, sao con lại thành óc heo thế hả?”

“...” Ok, Tiểu Bạch tự suy vậy. “Nói con không thích nam - nam nữa?”

“Nói con muốn thành đôi với nó”, mẹ Tiểu Bạch nói.

“Không thể nào!” Tiểu Bạch nhảy bật như tôm, hét lên.

“Vì sao?” Mẹ Tiểu Bạch hỏi.

Tiểu Bạch liệt kê lý do: “Thứ nhất, con có đối tượng hẹn hò rồi. Thứ hai, chỉ cần “Ghét cong” còn đó, mâu thuẫn giai cấp nhất định còn!”

Mẹ Tiểu Bạch liếc xéo một cái: “Con chắc chắn đối tượng hẹn hò của con thích con sao?”

Tiểu Bạch nghẹn lời, lấp bấp: “Đương nhiên rồi...”

“Tên đó nói thế?”

Cái này thật ra không hẳn, Tiểu Bạch ngẫm nghĩ, lần trước là bạn tự đoán, Tiểu Thụ cũng không phủ nhận. “Không ạ!...” Mẹ Tiểu Bạch lườm bạn.

“Không phải mẹ xem thường chỉ số thông minh của con, mà là mẹ khinh bỉ cái chỉ số thông minh đó của con, con cho rằng bản thân có thể tự cảm nhận được sao, người chưa mở miệng hứa hẹn gì với con mà con cũng tin?”

Cái này thì Tiểu Bạch chịu rồi, Tiểu Thụ quả thực chưa từng hứa hẹn gì với bạn, nhưng bạn cũng không thể nói bản thân chẳng là cái gì được.

“Được rồi... Con tự nghĩ đi”, mẹ Tiểu Bạch nói. “Nhưng người cần bẻ thẳng lại thì vẫn phải bẻ cho mẹ đây.”

Tiểu Bạch vâng lời, chuẩn bị ngày hôm sau đi gặp Mặc Duy Chính.

Ngày nghỉ thì đêm mơ. Buổi tối ngủ Tiểu Bạch liền nằm mơ thấy Mặc Duy Chính cong rồi.

Mặc Duy Chính đang dắt tay Lã Vọng Thú đi dạo phố. Tiểu Bạch đuổi theo, không phải đơn giản đâu, để vương công cùng Nữ Vương Thụ - cặp đôi hài hòa nhất thế kỷ XXI rồi.

Tiểu Bạch đi thấy rất vất vả, cúi đầu nhìn mới phát hiện mình đang mang một cặp ngực cup F y như của Hoàng “Sóng thần”, Tiểu Bạch thất kinh, đúng là nằm mơ mà.

Thì ra cup F cũng không phải tốt lành gì, chỉ ít bước đi đã thấy rất có vấn đề. Tiểu Bạch kêu to để hai người phía trước chậm lại chờ mình: “Tổng giám đốc, chờ tôi một chút!”

Mặc Duy Chính quay lại nhìn bạn một cái: “Hừ, tôi đợi cô làm gì chứ?”

“Tôi là Tiểu Bạch này...” Tiểu Bạch nghẹn lời hồi lâu mới thốt ra được một câu như thế.

Mặc Duy Chính cười: “Giờ tôi thích nam giới, cô với tôi có liên quan gì nữa?”

“Cái này, cái này... Tôi là hủ nữ mà, hủ nữ với giai công là chị em tốt đấy!” Tiểu Bạch càng muốn bước nhanh, cup F lại càng thêm nặng nề.

Lã Vọng Thú quay đầu nói: “Cô không phải không thích nam - nam nữa sao? Cô bình thường rồi, ai thêm quan tâm đến cô?”

Tiểu Bạch sốt ruột, hai tay ôm ngực đuổi theo bọn họ, đi ngang qua một nhà hàng, Tiểu Bạch nói: “Tổng giám đốc, tôi đói quá!”

Mặc Duy Chính liếc bạn vẻ khinh khỉnh: “Cô tự lo lấy đi!”

“Tôi không có tiền!” Tiểu Bạch thờ hồng hộc nói.

Mặc Duy Chính đáp: “Không có tiền thì chịu đói đi!”

Đi qua shop quần áo, Tiểu Bạch lại kêu lên: “Tổng giám đốc, ngực tôi giờ lớn rồi, có thể mua lễ phục được rồi...”

Mặc Duy Chính mắng: “Sao mà cô phiền thế, ngực lớn thì liên quan gì tới tôi?”

Tiểu Bạch té lăn ra đất, trên mặt đau rát, có điều ngực lớn rồi vẫn đụng phải mặt? Tiểu Bạch cúi đầu nhìn, hai quả ngực vĩ đại vỡ toang, thì ra là hai quả cầu nước. Tiểu Bạch ngửa mặt lên trời hét lớn: “A!!!...”

Lập tức tỉnh mộng, mở mắt nhìn ra thì thấy chính là mẹ bạn đã tung chân đạp bạn xuống giường. Tiểu Bạch tự xưng người có tư thế ngủ tề nhất thiên hạ, nhưng gặp vị “mẫu hậu” này rồi thì

cũng chỉ có thể ngậm ngùi xin lui xuống hàng thứ hai. Tiểu Bạch sờ sờ mũi, mũi đã tẹt rồi, giờ lại thế này nữa thì còn gì...?

Nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy trời đã sáng, bạn bèn gọi mẹ dậy: “Mẹ, con nằm mơ thấy mộng đẹp này!”

Mẹ Tiểu Bạch lò mò mở mắt: “Cái gì thế?”

Tiểu Bạch dùng tay diển tả: “Là lớn như vậy ấy, tự nhiên con mọc ra ngực lớn cỡ đó này...”

Mẹ Tiểu Bạch nheo mắt nghĩ ngợi một hồi, trở mình một cái: “Đúng là giấc mơ khủng khiếp...”

Tiểu Bạch bất mãn rời giường, soi gương đánh răng, càng nhìn ngực mình trong gương càng cảm thấy dường như hơi lớn một chút, không khỏi thấy hiu hiu tự đắc.

Ăn xong bữa sáng, Tiểu Bạch xuống dưới, đã thấy Mặc Duy Chính đứng chờ sẵn. Nhớ tới giấc mộng đêm qua, Tiểu Bạch không khỏi lui lại ba bước, lấy giọng thật yếu ớt mềm mại nói với Mặc Duy Chính: “Anh... anh muốn gì chứ?”

Mặc Duy Chính cười khỏ: “Cô dạo này đúng là càng ngày càng giống con gái...”

Tiểu Bạch nghe mà lòng vui như mở cờ trong bụng, quả thực ngực có lớn lên sao? Có điều bạn cũng thấy chuyện này giờ không phải chủ đề chính, bèn hỏi: “Tổng giám đốc, anh không thực sự thích đàn ông đúng không?”

Mặc Duy Chính không trả lời câu hỏi đó, chỉ nói: “Tôi còn cho là anh ta sẽ tới đón cô cơ đấy!”

Tổng giám đốc đến đây chỉ vì chờ Lã Vọng Thú?! Tiểu Bạch ngẩn người, trong lòng có bao nhiêu mùi vị đồng loạt dâng lên. Hic! Sao các vị hủ nữ tiền bối lại không nói cho bạn là quá trình bẻ thẳng thành cong vui sướng bao nhiêu thì bẻ cong xong lại thấy rối rắm bấy nhiêu?

Tiểu Bạch gần đây khuyết thiếu hứng thú, nhưng dù sao cũng là hủ nữ thâm niên. Dù mới bị mẹ dạy dỗ cho một chập, song vẫn rất vô tư. Bạn thở dài một hơi, nói với Mặc Duy Chính: “Tôi chúc phúc cho hai người! Tôi tình nguyện cùng anh chia sẻ một người đàn ông vậy!”

Rộng lượng tới mức ấy, ngay cả Tiểu Bạch cũng bị lòng khoan dung của chính mình làm cho cảm động rồi!

“Ghét cong” ngự tỷ, chị vĩnh viễn cũng không đạt được cảnh giới của tôi! Trong lòng Tiểu Bạch đang âm thầm hò hét.

Mặc Duy Chính, mặt biến sắc, cứ tưởng mình theo đuổi nam giới thì Tiểu Bạch sẽ quay về với hắn, không ngờ Tiểu Bạch còn đòi chúc phúc cho hắn. Bị chính cô gái mà mình có tình cảm chúc phúc cho mình với một gã trai khác, Mặc Duy Chính cảm thấy trong thiên hạ không có chuyện nào thảm hơn được nữa.

Xem ra bọn họ kháo nhau Tiểu Bạch trở lại bình thường là giả, có lẽ giờ chỉ còn cách dựa vào làm gay để lừa Tiểu Bạch thôi. Mặc Duy Chính hít một hơi thật sâu: “Tôi muốn tới công ty gặp anh ta, tiện đường chở cô đi làm vậy.”

Tiểu Bạch nghĩ ngợi một chút, hủ nữ không có lý do gì để từ chối gay hết, nhất là với một đế vương công như vậy, mà hắn lại còn giúp bạn tiết kiệm tiền xe nữa.

Tiểu Bạch xách ví, vội vàng chạy lại, ngồi trong xe Mặc Duy Chính, vật đổi sao dời, nay đã khác xưa nhiều quá!

Tiểu Bạch ngồi trên xe lòng đầy cảm khái: “Tổng giám đốc, sao anh lại thích Lã Vọng Thú?”

Mặc Duy Chính trả lời: “Đó chẳng phải phương án do cô chọn sao?”

“Nói cũng đúng!” Tiểu Bạch gật đầu, đó quả thực là cặp đôi hoàn hảo mà bạn với Tiểu Nguyệt đã chọn. Ai ngờ, vừa nghĩ tới đó bạn bỗng giật mình: “Tổng giám đốc, anh có thích em gái Lã Vọng Thú không?”

Mặc Duy Chính cau mày: “Không phải tôi đang thích nam giới đó sao?”

Chết rồi! Tiểu Bạch thâm rồi, chỉ chăm chăm bẻ cong tổng giám đốc mà quên bég mát phải làm cho tổng giám đốc thành bi của Tiểu Nguyệt! Tiểu Bạch vội vàng tìm cách bổ cứu: “Tổng giám đốc, anh đừng thích đàn ông vội, cứ thích con gái trước đã, như em gái của Lã Vọng Thú là tốt rồi...” Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, Tiểu Bạch đã chiếm một chàng chất lượng cao rồi, kiểu gì cũng phải tìm cho đồng đội của mình một người tương tự, dù trong lòng thấy có chút gì gợn gợn.

Mặc Duy Chính phanh xe cái két khiến đầu Tiểu Bạch thiếu chút nữa đụng vào kính chắn. Hắn dần từng tiếng một: “Chu Tiểu Bạch, cô phải vút tôi cho bao nhiêu người mới thấy thỏa mãn?”

Chương 48

Tiểu Bạch sừng sốt, vươn hai ngón tay: “Đâu có nhiều nhận gì, có một nam, một nữ thôi mà... 3P không những phù hợp với cấu tạo cơ thể mà còn đủ điều kiện tạo thành tam giác bền vững nữa...”

Mặc Duy Chính, mặt lạnh như tiền, không nói một lời, khởi động xe mà lông mày nhăn nhú. Tới cửa công ty KL, Tiểu Bạch xuống xe, Mặc Duy Chính còn ở sau lưng nói vọng lên: “Chu Tiểu Bạch, tôi quyết không để cô với Lã Vọng Thú thành đôi đâu!”

Tiểu Bạch sai chân chạy như bay vào công ty, vừa đi vừa nghĩ không ngờ tổng giám đốc lại ngang nhiên công khai thành tình địch với bạn!

Bạn đã rộng lượng, sẵn sàng chia sẻ với hán rồi, thế mà tổng giám đốc vẫn không chịu? Tiểu Bạch cảm thấy dòng máu “sói hoang” trong người bấy lâu lại sôi trào. Tổng giám đốc hóa ra lại là một đế vương công có tính chiếm hữu mạnh đến như vậy kia à?!

Tiểu Bạch khóc to một tiếng, tự nổi khùng với chính mình mà đấm ngực giậm chân, ai ngờ đấm được mấy cái bạn liền hối hận. Chết tiệt, ngực lại phẳng rồi!

Tiểu Bạch vừa tới công ty, liền chạy ngay đi tìm Tiểu Nguyệt: “Tiểu Nguyệt, mình muốn cùng tổng giám đốc quyết đấu!”

Khi thấy chiến hữu kẻ vai sát cánh rời khỏi đội ngũ, Tiểu Nguyệt cũng mất hết tinh thần. Nay Tiểu Bạch đã khôi phục sức chiến đấu, Lã Vọng Nguyệt cũng phấn chấn vô cùng: “Tiểu Bạch, cậu khỏe lại rồi ư?”

“Khỏe hay không phải xem mới biết được.” Tiểu Bạch xắn tay áo. “Tổng giám đốc lại dám tranh Tiểu Thụ với mình!”

“A... a...” Lã Vọng Nguyệt hưng phấn kêu to, hai mắt sáng rực. “Quả nhiên là đế vương công mà, vậy Tiểu Bạch, cậu định làm thế nào bây giờ?”

Tiểu Bạch quẹt miệng, sói đam mê hay sói háo sắc thì cũng là sói cả thôi, không cần phân biệt: “Ăn sạch rồi tính tiếp!”

“Nhưng biết làm sao bây giờ?” Lã Vọng Nguyệt kích động cắn cắn khăn tay. “Người ta muốn ủng hộ tổng công đại nhân cơ.”

“Hà?” Tiểu Bạch nghe mà choáng váng. “Vì... vì sao chứ?”

“Mình làm sao có thể ủng hộ con gái nhảy vào phá hoại cặp đôi công thụ trăm năm có một như vậy được?” Lã Vọng Nguyệt nhún vai nói. “Tiểu Bạch, cậu vẫn chưa có hồi phục đâu, vẫn còn khuyết thiếu hứng thú lắm... Nếu không, làm sao lại đi nghĩ đến chuyện tranh trai với tổng giám đốc cơ chứ?”

Tiểu Bạch sừng sốt: “Nhưng mình thấy phấn khích y như ngày trước mà? Làm thế nào lại chưa hồi phục được nhỉ?”

Lã Vọng Nguyệt bĩu môi: “Ai biết được chứ... Mình sẽ không giúp cậu đâu, BL mới là vương đạo!” Nói rồi, cô nàng phát tay áo bỏ đi, để lại mình Tiểu Bạch với cảm giác bị chúng bạn xa lánh, cô lập.

Không thể nào như vậy được, bạn bè công mục tiêu thành công xong là lại thành người thừa?

Tiểu Bạch lắc cái đầu heo một hồi lâu mà vẫn không sao hiểu ra vấn đề.

Buổi trưa, ngồi ăn cùng Tiểu Thụ, Tiểu Bạch vẫn thấy bất an, tinh thần hoảng hốt như vậy khiến Lã Vọng Thú phải hỏi: “Tiểu Bạch, em làm sao thế?”

Tiểu Bạch chỉ ngồi chờ ra, hiền như Bụt nhai cơm: “Cái gì cơ?”

Lã Vọng Thú thoáng mỉm cười: “Lúc Tiểu Nguyệt ngồi ngây ra, cũng giống hệt thế này...”

Vừa nghe đến tên Tiểu Nguyệt, lập tức trong miệng Tiểu Bạch có bao nhiêu đồ ăn đều phun ra cho bằng sạch, tất cả đều tại bạn hết, nếu Tiểu Nguyệt cũng có thể tìm được bị giống như bạn, không biết cả hai có chung một chiến hào như trước hay không?

“Không bị sặc chứ?”

Nghe Lã Vọng Thú hỏi, Tiểu Bạch xua xua tay, ngẩng đầu hỏi Lã Vọng Thú: “Anh nghĩ để Tiểu Nguyệt với tổng giám đốc làm một cặp có được không?”

Lã Vọng Thú sừng sốt: “Tổng giám đốc Mặc không phải thích nam giới hay sao?”

Tiểu Bạch định đáp thì chuông điện thoại kêu vang, mở điện thoại ra, không ngờ là mẹ bạn gọi, lại còn vừa mở miệng đã hét lớn: “Bê lại được chưa hả?”

“Nào có dễ dàng như vậy mẹ ơi!” Tiểu Bạch trả lời. “Mẹ, bê cây ngô xuống thì dễ, làm nó thẳng lại khó lắm thay.” Đồi này đã có ai thân làm hủ nữ lại đi bê cong thành thẳng bao giờ chưa?

“Ai quan tâm là dễ hay không!” Mẹ Tiểu Bạch quát. “Chu Tiểu Bạch, con mà bê thẳng lại người ta không được, mẹ sẽ bê cong con cho mà xem!”

Tiểu Bạch lòng đầy run sợ ngất má, bây giờ bạn thực sự là bốn bê thọ địch, chỉ còn lại mỗi mình Tiểu Thụ là phao cứu sinh, bạn phải liều chết mà nắm lấy, nếu như để tổng giám đốc tranh mất thì bạn thực sự chỉ còn hai bàn tay trắng rồi!

“Chúng ta bê cho tổng giám đốc thẳng lại có được không?” Tiểu Bạch nói với Lã Vọng Thú. “Anh ta như vậy, chẳng lẽ anh không thấy phiền sao?”

Lã Vọng Thú cười đáp: “Không có đâu, anh thấy cũng thú vị đó chứ! Tiểu Bạch không thích như thế hay sao?”

Tiểu Bạch cười ngượng ngập, thì ra Tiểu Thụ cũng có ý với tổng giám đốc, con đường trước mắt bạn xem ra quả thực rất chông gai. Chết tiệt!... Tiểu Bạch thì thầm, không phải là tìm một gã đàn ông thôi sao, hà cớ gì mà phức tạp vậy chứ?

Buổi chiều đi làm, Tiểu Bạch ngẩn ngơ lên mạng tìm chị em than thở.

Bạn Bạch: Mình xong rồi, giờ chỉ còn một mình mình một trận tuyến mất rồi...

Bạn Nhã: Thảm thế á? Đồng đội của cậu đâu?

Bạn Bạch: Chiêu hồi theo địch mất rồi...

Bạn Hề: Mẹ cậu thì sao?

Bạn Bạch: Hạ khí giới vậy cò trắng rồi...

Bạn Nhã: Tiểu Thụ nữa?

Bạn Bạch: Cũng không luôn...

Bạn Hề: Trời làm bậy may ra còn đường sống, tự làm bậy thì hết đường mà!

Bạn Nhã: Không phải là một tổng giám đốc thôi sao, cậu bé hấn cong còn được, lẽ nào tranh không nổi với hắn? Tiểu Bạch, mình cố vũ cho cậu!

Bạn Bạch: Tiểu Nhã... Mình cảm động quá!

Bạn Hề: Mình cá một quả dưa chuột là không thành công.

Bạn Nhã: Mình cá một rô!

Bạn Bạch: ...

Kết làm bạn ới là kết làm bạn, Tiểu Bạch oán thán thoát khỏi MSN, nghĩ đi nghĩ lại, kẻ đầu trò khiến bạn khốn khổ đến nước này chính là cái tên tự nhiên đang thắng lại cong Mặc Duy Chính! Tiểu Bạch nổi điên, cái tên đó, hồi xưa bạn nghĩ đủ cách, làm đủ trò cũng chẳng chịu cong, hôm nay cong rồi thiên hạ lại cứ đổ cho là cong tại vì Tiểu Bạch bạn. Lẽ nào chuyện cong này cũng có thời kỳ ủ bệnh, đợi đến tận giờ mới phát ra ngoài?

Buổi chiều tan tầm, Mặc Duy Chính không xê không xích đỗ xe tại cửa chờ Tiểu Thụ. Tiểu Bạch cùng Lã Vọng Thú vừa ra cửa đã thấy người đứng sẵn ở đó, uống cho Tiểu Bạch còn nghĩ tổng giám đốc cao lớn oai vệ, hôm nay xem ra chỉ là một cái cột bê tông mà thôi!

Tiểu Bạch nổi giận đùng đùng tiến lên: “Anh tới làm gì chứ?”

Mặc Duy Chính liếc nhìn Tiểu Bạch: “Tôi tới đón anh ta.”

Lã Vọng Thú mỉm cười nói với Tiểu Bạch: “Làm sao bây giờ? Anh ta muốn đón anh rồi!”

“Không được!” Tiểu Bạch chạy lên chắn đường trước. “Anh định làm gì bạn trai tôi hả?”

Mặc Duy Chính nhìn thẳng vào Tiểu Bạch: “Làm chuyện cô muốn xem hai gã đàn ông làm với nhau.”

Ồi mẹ ới, tổng giám đốc thực sự cong rồi! Tiểu Bạch, hai mắt nhắm lệ nhìn trời, cố nuôi một tia hy vọng: “Anh có biết phải làm thế nào không đấy?”

Mặc Duy Chính không đáp, ngoắc ngoắc ngón tay gọi Tiểu Bạch tới sau xe, mở cốp ra, Tiểu Bạch vừa thấy lập tức ngăn người, trong cốp đầy chật tấp chí với truyện tranh BL. Mặc Duy Chính nghiêm túc nói: “Tôi đã cố gắng nghiên cứu rồi.”

Tiểu Bạch ngây người, bạn Bạch nhà ta còn không có nhiều sách đến như vậy, như thế chẳng lẽ bây giờ trình độ của tổng giám đốc so với bạn còn cao hơn? Bạn chỉ còn biết lắp bắp: “Anh... anh đọc mà hiểu sao?”

Mặc Duy Chính đáp: “Thứ mà đến cả đầu óc như cô đọc còn hiểu, có lẽ nào người như tôi xem lại không hiểu?”

Tiểu Bạch nghĩ giấc mộng đêm qua dường như đang dần trở thành sự thực rồi. Nếu bảo giấc mơ

đó là điềm báo trước tương lai, vậy hóa ra bạn cũng sẽ có ngày thành cup F ư?

Trong lúc Tiểu Bạch còn mãi chờ ra, Mặc Duy Chính đã quay sang nói với Lã Vọng Thú: “Hai công ty đang hợp tác, anh cũng nên nể mặt tôi chút chứ?”

Lã Vọng Thú cười: “Tổng giám đốc Mặc muốn tới đón tôi, vậy đúng là vinh dự của tôi rồi”, nói đoạn bèn lên xe, ngồi vào ghế phụ. Mặc Duy Chính cũng chuẩn bị lên xe. Lúc ấy Tiểu Bạch mới lấy lại tinh thần, nhảy tới mở cửa lao vào ngồi xuống băng ghế sau: “Tôi cũng muốn đi!”

“Tôi tới đón quản lý Lã, cô đi theo làm gì chứ?” Mặc Duy Chính lạnh lùng nói.

“Tôi...” Tiểu Bạch ghen lời. Mặc Duy Chính xuống xe, mở cửa, quăng Tiểu Bạch ra ngoài, ngồi vào xe nghênh ngang đi.

Tiểu Bạch nhìn theo bóng xe mỗi lúc một xa mà lệ rơi đầm đìa, không thể như vậy được! Bề mặt bao công sức giai thẳng cũng thành bi, thế nhưng cũng không phải là bi của Tiểu Bạch!

Chương 49

Tiểu Bạch suy sụp hẳn rồi, tình huống này bạn biết gọi là cái gì bây giờ? Gà bay trúng võ?

“Không!... Cái này gọi là ăn trộm gà không được còn mất năm gạo.” Hàng xóm Lục Tiểu Kê của Tiểu Bạch nói: “Cậu còn có sách gì nữa không? Mình viết được một nửa rồi mới phát hiện ra không biết viết nam - nam H thế nào...”

Tiểu Bạch nói: “Tiểu Kê, cậu không phải hủ nữ viết nam - nam làm H vất vả lắm, hơi bị miễn cưỡng quá đây.”

Tiểu Kê dừng tay, ngẫm nghĩ một lát: “Mình cũng biết chứ, nhưng ai bảo dạo này Đam mỹ ăn khách quá, cũng đành phải vì miếng cơm manh áo thôi.”

“H viết kiểu đó không có cảm giác chân thực.” Tiểu Bạch lục tìm trong tủ mấy đĩa phim giúp Tiểu Kê.

Tiểu Kê gãi gãi đầu: “Vậy biết làm sao bây giờ? Hay Tiểu Bạch, cậu viết giúp mình đi, chỉ cần viết H thôi, về mình sẽ thêm tên vào là được!”

“Hà?” Tiểu Bạch kêu lên. “Mình không...”

“Tiểu Bạch, trình độ của cậu cao như vậy mà!” Tiểu Kê vỗ vỗ vai bạn. “Cậu viết qua loa đại khái cũng đã hơn hẳn mình xù đầu viết cả ngày trời. Lúc nào có tiền nhuận bút mình sẽ mời cậu đi ăn.” Tiểu Kê nói xong mấy lời này là phui mông đứng dậy, để lại một câu: “Sáng mai mình tới lấy nhé!”

Tiểu Bạch đỡ không nổi rồi, giờ phải viết nam - nam làm H...

Mở máy vi tính, Tiểu Bạch bắt đầu viết... Một tiểu công, không, một tổng công gặp phải một tổng thụ, nói với tổng thụ, chúng ta H đi!

Tổng thụ đáp, được thôi!

Thế là tổng công cùng tổng thụ XXOO.

Tiểu Bạch đọc lại, thấy rất thỏa mãn, save xong liền bò lên giường đi ngủ.

Kỳ thực nhiều lúc có những thứ đã nghĩ đến chân tơ kẽ tóc rồi, nhưng đến lúc viết ra lại không viết nổi. Ví dụ như Tiểu Bạch, kỳ thực đây bụng H, có điều khả năng viết lách hạn chế, chỉ có thể YY trong lòng, khó mà dùng chữ nghĩa thể hiện ra được.

Tiểu Bạch không cam lòng, nghĩ từ ngữ đúng là hạn chế tài năng của bạn, hơn nữa gần đây máu sôi lại sôi trào trở lại, bèn vừa nằm ngủ vừa YY một phen, tư duy thông suốt, hai nhân vật cũng lần lượt xuất hiện, để vương công VS nữ vương thụ.

Tiểu Bạch nghĩ tới đó liền thấy sai rồi, thay đổi nhân vật, thay đổi nhân vật thôi! Thế nhưng trong đầu bạn lại chỉ có hai người kia, Tiểu Bạch nản lòng vô hạn, cố gắng ngủ tiếp, nhưng khôn thay lại nằm mơ nữa rồi!

Trong mộng, roẹt một cái Mặc Duy Chính xé hết quần áo của Tiểu Thụ, đem Lã Vọng Thú ra “ăn” ngay trên bàn làm việc. Tiểu Bạch mở to mắt nhìn trộm, Mặc Duy Chính liền một cước đá văng Tiểu Bạch: “Cô nấp ở đây làm cái gì?”

Tiểu Bạch chớp mắt nói: “Tổng giám đốc, tôi là nhân viên trà nước mà, không thể đi được!” Nói rồi, Tiểu Bạch chỉ vào phích nước cùng một lô một lốc chén tách hoành tráng của bạn.

“Cô á?” Mặc Duy Chính quay đầu nói. “Không phải cô đã xin nghỉ việc rồi sao?” Vừa nói hắn vừa lấy từ ngăn kéo ra đơn xin nghỉ việc của Tiểu Bạch.

“Hà?” Tiểu Bạch nhìn chằm chằm nét bút như rồng bay phượng múa của mình, giấy trắng mực đen sò sò ra đó. “Không phải anh không duyệt sao?”

Mặc Duy Chính đáp: “Giờ tôi duyệt rồi.”

Tiểu Bạch giật lấy tờ đơn: “Tôi không xin nghỉ việc nữa.”

Đúng lúc Tiểu Bạch mãi giằng co với Mặc Duy Chính, tờ giấy trên tay bạn đột nhiên bị giật lấy, quay đầu nhìn lại hóa ra là Mặc Hoành Uyên đang cầm tức nhìn Tiểu Bạch: “Sao cô vẫn còn ở đây? Còn nữa, Duy Chính, em đang làm cái gì thế?!”

Tiểu Bạch cảm thấy người bỗng nhẹ bẫng, bị ngự tỳ đá bay ra cửa, tiếp sau đó, Mặc Duy Chính cũng bị đập đi ra, găm lên với Tiểu Bạch: “Là cô hại tôi không được H!”

Tiểu Bạch đã giận lắm rồi: “Không H mới tốt. Tổng giám đốc, tôi nói cho anh biết, H với đàn ông vô nghĩa lắm lắm, anh nghĩ lại mà xem, hai người cùng là nam, như vậy thà rằng anh soi gương tự H còn hơn.”

Thấy Mặc Duy Chính xịu mặt, Tiểu Bạch nói tiếp: “Hơn nữa hoa cúc cũng không được vệ sinh!”

Tổng giám đốc nói: “Không phải có vòi thật sao?”

Tiểu Bạch cứng họng rồi, xem đấy! Kề sĩ ba ngày không gặp đã khác, kiến thức chuyên môn của tổng giám đốc thực sự là tiến bộ nhảy vọt mà! Tiểu Bạch rầu rĩ cắn khăn giấy, chèo thuyền lợi ngược dòng, không tiến tức là lùi, Tiểu Bạch bị tổng giám đốc vượt mặt hạ đo ván rồi!

Tiểu Bạch nghĩ tới nghĩ lui, đến lúc nghĩ xong ngẩng lên, vừa nhìn, trên gối chỉ toàn là nước dãi cùng với dấu răng rất đối hoàn chỉnh còn lưu lại, gớm chết đi được!

Bạn thức giấc rời khỏi giường, chải sơ đám lông heo trên đầu, mang theo hai mắt sưng húp xuống dưới nhà thì đã thấy người chờ ở đó. Tiểu Bạch chỉ vào Mặc Duy Chính: “Tổng giám đốc, anh lại tới chờ Tiểu Thu à?”

“Ừm...” Mặc Duy Chính nói. “Cô cho là tại sao nữa?”

“Chúng ta nói chuyện nhé!” Tiểu Bạch nghĩ vấn đề này phải bàn mới được, dù có là giai công cũng phải hiểu biết đạo lý chứ, làm bên thứ ba xen vào là không tốt chút nào.

“Nhưng tôi không muốn nói chuyện với cô.” Mặc Duy Chính nhìn bạn cười. “Tôi không thích phụ nữ.”

Tiểu Bạch xắn tay áo, gồng lên để lộ cơ bắp: “Tổng giám đốc, tôi có giống con gái không?”

Mặc Duy Chính nuốt nước miếng: “Chúng ta nói chuyện vậy!”

Địa điểm được chọn là Bloody Mary, khách quen được chiết khấu phần trăm, hướng hỏ Tiểu Bạch muốn tạo thêm lợi nhuận cho Cổ Nhã, Mặc Duy Chính cũng đồng ý.

“Tổng giám đốc, anh cong rồi, hôm nay tôi xin đại diện cho hủ nữ chào đón anh!” Tiểu Bạch trước hết tăng bốc một chút hồng xoa dịu mâu thuẫn.

Mặc Duy Chính vừa nghe đã nghĩ Tiểu Bạch còn rất hủ, xem ra hấn còn phải cố gắng nhiều. Tiểu Bạch lại nói: “Thế nhưng gay trong thiên hạ nhiều như vậy, sao anh cứ muốn tìm Lã Vọng Thú vậy?”

Mặc Duy Chính hỏi ngược lại: “Ngày đó giai thẳng trong thiên hạ cũng nhiều như vậy, sao cô cứ muốn tìm Lã Vọng Thú chứ?”

“Tôi...” Tiểu Bạch cũng nghẹn lời, giờ bảo vì thích ư? Bạn thực sự thích Lã Vọng Thú sao? Bạn do dự đáp: “Đây là duyên phận.”

“Tôi cũng là do duyên phận thôi”, Mặc Duy Chính nói. “Là một nữ vương thụ hiem có khó tìm mà...”

Má ơi, tổng giám đốc quả nhiên trình độ nâng cao, Tiểu Bạch nuốt nuốt nước miếng: “Tôi trước được trước, tôi với quản lý Lã đã thành đôi rồi.”

Mặc Duy Chính nói: “Ai hơn người ấy thẳng, tình cảm cũng không phải xếp hàng mua đồ trong siêu thị.”

“Lã Vọng Thú không thích anh!” Tiểu Bạch dựng thẳng một ngón tay lên án, mười phần là lời thoại “mẫu mực” của phụ nữ bình thường đối với kẻ thứ ba.

“Vậy anh ta thích cô sao?” Mặc Duy Chính hỏi lại, lần này là bên thứ ba phản kích rồi.

“Anh ấy...” Ôi, Tiểu Bạch cũng không biết Lã Vọng Thú có thích bạn hay không nữa.

Mặc Duy Chính nhướn mày: “Thế nào?”

“Anh được lắm!...” Tiểu Bạch nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ tay lên trời tuyên thệ: “Tổng giám đốc, tôi sẽ đem anh bẻ thẳng cho mà xem!”

Tới công ty, Tiểu Bạch bắt đầu cần cù nghiên cứu kế hoạch chi tiết làm sao bẻ thẳng lại giai cong. Vì thế, Tiểu Bạch đến tìm trạch nữ Cố Nhã hỏi chút kinh nghiệm, xem phải đối phó với giai thẳng ra làm sao, về phương diện này Tiểu Bạch không có chút kinh nghiệm nào.

Cố Nhã lẩn lẩn trên giường mây vòng, cuối cùng phun ra một ý: “Trên đầu chữ sắc có một cây đao! Cong cũng là sắc, thẳng cũng là sắc hết!”

“Xin chỉ giáo cho!” Tiểu Bạch chăm chú ghi chép.

“Một tên đàn ông đã cong, đây cũng là vì người đẹp vừa ý hấn lại là nam giới, cũng giống như thế, nếu là thẳng, vậy cũng phải tìm cho hấn một mỹ nhân đẹp hơn! Một cô nàng cực kỳ quyến rũ vào!” Cố Nhã nghiêm túc nói. “Haizz... Giờ cũng chỉ có mỹ nhân mình đây mới có thể đối phó với Tiểu Hòa thôi.”

Tiểu Bạch nén cơn buồn nôn gật đầu: “Đúng, đúng rồi!...” Bạn đã chọn được người rồi... Hoàng “Sống thần”!

Chương 50

Hôm sau đi làm, Tiểu Bạch liền chạy ngay đi tìm Hoàng “Sóng thần”: “Quản lý Hoàng!”

Tiểu Bạch cười nịnh bợ không gì sánh được, dọa cho Hoàng “Sóng thần” xanh cả mặt: “Cô... cô định làm gì?”

“Tôi đến làm bà mai cho cô này!” Tiểu Bạch cười cười ghé lại gần. “Quản lý Hoàng, cô là đóa hoa của công ty KL, không biết Tiểu Bạch tôi có phúc làm bà mai cho cô không đây?”

Hoàng “Sóng thần” đương nhiên không tin Tiểu Bạch, hai lần xem mặt của cô ta đều bị bạn làm cho bung bét, cuối cùng đến cả người đàn ông tốt như Mặc Duy Chính còn bị bạn bẻ cho thành gay, dù cô nàng có làm gái già cũng không trông cậy vào Tiểu Bạch mai mối cho mình: “Không... không... Cô Chu, tôi không có cái phúc ấy đâu.”

“Sao lại không có cái phúc ấy chứ?” Tiểu Bạch bắt cháp bị từ chối vẫn nhiệt tình lao vào, chủ yếu là vì xung quanh cũng chẳng còn ai, chỉ có Hoàng “Sóng thần” là có hơi quan hệ một tí, tìm người linh tinh đến chỉ e tổng giám đốc không chịu thôi.

Hoàng “Sóng thần” bị bạn quán lấy đến ngạt thở: “Cô làm cái mối nào cho tôi chứ?”

“Mối tổng giám đốc Mặc chứ ai!” Tiểu Bạch đắc ý nói. “Đây không phải cô có ý chọn từ đâu sao?”

Hoàng “Sóng thần” hung hăng lườm Tiểu Bạch: “Cô tưởng tôi điên chắc, lẽ nào cô không biết tổng giám đốc Mặc giờ quay sang thích đàn ông?”

“À, không!...” Tiểu Bạch vội giải thích. “Cô nghĩ lại xem, nếu có thể tự nhiên quay sang thích đàn ông, vậy cũng có thể quay lại như cũ chứ, giờ chủ tịch muốn tôi bẻ cho tổng giám đốc thẳng lại, chẳng phải cần tìm bạn gái cho anh ta sao? Đề cơ hội vào tay người khác, chỉ bằng để cho cô có hơn không.”

Thấy sắc mặt Hoàng “Sóng thần” đã tốt lên, Tiểu Bạch tiếp tục dụ dỗ: “Chuyện tốt như vậy, tôi vừa nghe đã nghĩ đến cô đầu tiên!”

“Chu Tiểu Bạch, cô tốt như vậy từ bao giờ thế?” Hoàng “Sóng thần” rất hoài nghi.

Tiểu Bạch vỗ ngực bồm bộp: “Tôi đương nhiên là tốt rồi, chủ yếu... chủ yếu là nghĩ đã thật không phải với cô, giờ muốn bù đắp cho cô mà thôi.” Kỳ thực người đầu tiên Tiểu Bạch nghĩ đến chính là Tiểu Nguyệt, đáng tiếc hủ nữ Tiểu Nguyệt lại không muốn bẻ cong thành thẳng, Tiểu Bạch chỉ còn nước tìm đến Hoàng “Sóng thần”.

Hoàng “Sóng thần” còn do dự, nhưng sức mê hoặc của Mặc Duy Chính thực sự quá lớn, không nhận được phải tin Tiểu Bạch: “Vậy cô định làm sao cho thẳng?”

“Cái đó thì phải trông cậy vào sức quyến rũ của quản lý Hoàng rồi!” Tiểu Bạch đặt tay lên vai Hoàng “Sóng thần”. “Tôi trông chờ vào biểu hiện của cô!”

Tan sở, Tiểu Bạch bắt Lã Vọng Thú ở yên trong phòng làm việc không cho đi đâu, còn bạn rất oai phong kéo Hoàng “Sóng thần” xuống dưới, nhằm phía xe của Mặc Duy Chính mà tới, không đợi hẳn xuống xe đã chạy ào vào ghé sau. Mặc Duy Chính vô duyên vô cớ thấy hai người nhảy vào xe, mặt biến sắc: “Các cô...”

“Tổng giám đốc, anh đừng mơ có được Tiểu Thụ!” Tiểu Bạch thất dây an toàn, bám chặt lấy nệm xe, nắm ngón tay bầu xuống sâu thật là sâu, công lực ngang ngửa với Cửu Âm Bạch Cốt Trảo⁽¹⁾, Hoàng “Sóng thần” trước đó còn ngại ngần, vào trong xe rồi thì cũng học tập Tiểu Bạch sống chết không ra.

Mặc Duy Chính liếc bạn: “Cô không sợ tôi báo cảnh sát à?”

Tiểu Bạch cười gian, ngoắc ngoắc ngón tay, Hoàng “Sóng thần” đang ngồi ở ghế sau liền theo đó mà ngã ra nằm dài trên nệm. Tiểu Bạch nói: “Vậy anh có tin tôi báo cảnh sát anh có hành vi quấy rối quản lý Hoàng?”

Mặc Duy Chính méo mặt, không biết làm sao hơn đành khởi động xe: “Cô muốn đi đâu?”

“Mời chúng tôi một bữa đi!” Tiểu Bạch được một tác lại muốn tiến một thước, tiền Phạt là phải đưa đến tận Tây Thiên, làm mai cũng làm đến tận cùng!

Bàn ăn ba người khiến Tiểu Bạch lòng đầy nhung nhớ. Năm xưa, tổng giám đốc còn thẳng, bạn là hủ, Hoàng “Sóng thần” là dư thừa. Hôm nay, tổng giám đốc cong rồi, bạn cũng đã thành “người bình thường”, Hoàng “Sóng thần” lại thành vai nữ chính.

“Tổng giám đốc, có mỹ nhân ở bên đồ ăn cũng thơm ngon hơn hẳn...” Tiểu Bạch nói nịnh một câu.

Mặc Duy Chính ngẩng đầu nhìn Tiểu Bạch: “Cô? Mỹ nhân á?”

Tiểu Bạch nghe vậy, mặt tái xám mà vẫn phải cười nói: “Sao lại là tôi được chứ, tôi nói quản lý Hoàng mà, nhìn người ta xem, ngực ra ngực mà eo ra eo nhé!”

Đến đây, Hoàng “Sóng thần” phối hợp rất tốt, mỉm cười đầy quyến rũ, đáng tiếc Mặc Duy Chính chỉ bình thản nói: “Người bình thường rất ít ai lại ngực không ra ngực, eo không ra eo.”

Tiểu Bạch ngã lăn ra đất, cong thì cong, tư duy của tổng giám đốc vẫn tốt, miệng lưỡi càng sắc bén, bạn không đầu lại được: “Ai bảo thế, như tôi này, eo hay ngực cũng chẳng khác gì nhau, thậm chí eo còn thô hơn ngực nữa!” Để nâng Hoàng “Sóng thần” lên, Tiểu Bạch đành tự hạ mình xuống.

Mặc Duy Chính gạt đầu: “Không sai, nói cũng có lý.”

Có thấy không, phải đổi lập mới cho hiệu quả, tổng giám đốc đã khẳng định giá trị cup F của Hoàng “Sóng thần” rồi, kế tiếp sẽ là phủ định Tiểu Thụ: “So ra cơ thể nam giới chẳng có tí đường cong nào, trông chẳng gọi cảm gì hết.”

Mặc Duy Chính ngẩng đầu: “Ngày trước là ai nói ngực lớn bước đi không cân bằng ấy nhỉ?”

Hoàng “Sóng thần” vừa nghe liền quay sang lườm Tiểu Bạch, Tiểu Bạch xấu hổ cười cười: “Ha ha... Là ai lại xấu tính thế, mình không có ngực thì lại chê người ta là quá to, như vậy bụng dạ cũng quá chật hẹp rồi.”

“Cô biết nghĩ như thế là tốt rồi!” Câu nói của Mặc Duy Chính làm cho Tiểu Bạch giữa trời tháng Hai mà trán phải đổ mồ hôi hột, bạn quệt một cái, nghĩ tổng giám đốc dường như đang tung ra toàn bộ trí tuệ để đối chọi lại với bạn rồi. Trận tranh Tiểu Thụ này, xem ra nếu không phải là người chết ắt là heo vong, thực quá thảm!

“Hơn nữa nam - nam với nhau sẽ dễ bị nhiễm AIDS!” Tiểu Bạch nói. “Sinh mạng rất đáng quý, tổng giám đốc, anh hãy quý trọng một chút!”

“Không sao hết, phòng tránh cẩn thận một chút là được”, Mặc Duy Chính cười nói. “Hơn nữa nam nữ cùng nhau cũng không phải không có khả năng bị nhiễm.”

Hiển nhiên lời thoái trắng trợn như vậy của Tiểu Bạch và Mặc Duy Chính đối với Hoàng “Sóng thần” mà nói rất khó chấp nhận, cô nàng vẫn cúi đầu ăn không nói một lời, chỉ chờ Tiểu Bạch bẻ thẳng hần lại rồi giao cho mình.

“Hoa cúc không có khoái cảm!” Mặc dù trong những năm tháng sau này, hủ nữ Tiểu Bạch vì một câu như vậy mà cảm thấy rất thẹn với lòng, nhưng lúc này bạn đang nói rất hùng hồn, thậm chí có thể nói là gân cổ lên nói giữa nhà hàng xa hoa này!

Mặc Duy Chính cũng không cam lòng thua kém: “Tôi là công, hoa cúc thì có liên quan gì đến tôi!”

Thôi rồi! Tiểu Bạch phát hiện bạn cái không thắng được, hơn nữa trọng tâm câu chuyện cũng càng chạy càng xa, vội vàng tự tìm nước xuống thang: “Nói cũng đúng... Dù sao tổng giám đốc cũng là công, không phải công cái gì cũng như nhau? So với công vào hoa cúc, không bằng tìm một cái “sóng thần” thật to?”

Hoàng “Sóng thần” tiếp tục ăn ý ngẩng đầu cười, dường như sự tồn tại của cô nàng là để Tiểu Bạch đem ra làm ví dụ đối lập cho “thứ mà ai cũng biết là gì đấy”.

Tiểu Bạch vươn tay giới thiệu toàn bộ ưu điểm của Hoàng “Sóng thần” cho tổng giám đốc: “Nhìn khuôn mặt này này, mày tằm, mặt đỏ... À, đó là Quân Công, đàn ông đường nét ai cũng thoắt, một chút mỹ cảm cũng không có, quản lý Hoàng hoàn toàn khác nhé, mày giun, mắt ếch, mi dài cong đến độ chim đậu cũng được!”

Mặc Duy Chính đang ăn cũng chết nghẹn, sắc mặt Hoàng “Sóng thần” càng ngày càng khó coi, Tiểu Bạch vẫn cứ nói: “Thấy ngực phẳng lý như sân bay có cái gì hay hơn đâu, không có hiệu quả thị giác gì hết.”

“Ừm...” Mặc Duy Chính nói. “Có lý lắm, tôi cũng hiểu cảm giác của quản lý Lã khi ở chung với cô.”

“...” Tiểu Bạch chịu nhục, vì Tiểu Thụ, tất cả vì Tiểu Thụ. “Phải... phải, cho nên quản lý Hoàng chính là người trăm năm khó gặp mà.”

“Quả đúng là không sai!” Nói lâu như vậy, Mặc Duy Chính rốt cuộc cũng chịu tán thành một câu, Hoàng “Sóng thần” thấy được ánh rạng đông, Tiểu Bạch cũng thấy được tia hy vọng thiết tha. Cuối cùng hần cũng sắp thẳng rồi, nhưng là vì Hoàng “Sóng thần” mà thẳng, Tiểu Bạch trong lòng không hiểu sao cứ thấy là lạ, giống như mất sức của chín trâu hai hổ giữa một đám bánh bao chạy tìm được một cái bánh bao nhân thịt nhưng lại bị người khác lấy mất vậy.

Có điều bạn vẫn còn Tiểu Thụ, Tiểu Bạch nghĩ, vì hạnh phúc của bạn và Tiểu Thụ, đem giai công bẻ cho thành thẳng là chuyện phải làm, chỉ là... Cuộc sống hạnh phúc của bạn và Tiểu Thụ ư? Tiểu Bạch bỗng hoài nghi, bạn thực sự hạnh phúc sao?

Cùng Tiểu Thụ có hạnh phúc không, Tiểu Bạch tạm thời còn chưa có đáp án, thế nhưng hạnh phúc của Hoàng “Sóng thần” có lẽ là không có thật rồi, bởi vì Mặc Duy Chính lại nói: “Nếu như tôi thích phụ nữ, cô ấy thực sự là một đối tượng không tệ chút nào.”

Tốt, tổng giám đốc thích phụ nữ rồi, chỉ là phía trước có thêm từ “nếu như” mà thôi...

Chương 51

Xem ra áp dụng phương pháp bình thường mà muốn bề cong thành thẳng thực sự là quá khó khăn, hoặc có lẽ là như Tiểu Bạch nghĩ, do kiến thức về chuyện nam nữ của bạn chưa đủ, nói năng thiếu thuyết phục, bèn chạy đi tìm Cố Nhã xin chỉ dẫn.

“Vì sao đàn ông thích đàn bà?” Tiểu Bạch bắt đầu từ vấn đề cơ bản nhất.

“ Vì sao đàn ông thích đàn ông?” Cố Nhã vặn ngược.

“Cái này...” Tiểu Bạch há hốc mồm. “Cái này... Vì sao nhỉ? Đây đúng là một vấn đề.”

Cố Nhã nói: “Cậu phải nói cho mình biết tại sao thích đàn ông thì mình mới biết làm sao trả lời tại sao thích đàn bà được chứ.”

“Đàn ông thích đàn ông...” Tiểu Bạch phát hiện vấn đề này rất khó giải thích, khó giải thích y như gà với trứng, cái nào có trước vậy. “Đại khái là người anh ta thích trùng hợp là đàn ông, không... có lẽ là thích một số đặc điểm chỉ đàn ông mới có, ví dụ như là... đưa chuột, vân vân và vân vân.”

“Vậy cậu đem những đặc điểm đó biểu hiện trên người phụ nữ là sẽ được”, Cố Nhã nói. “Cái này gọi là di chuyển mục tiêu, cho hắn biết những thứ đó phụ nữ cũng có thể có, không nhất định chỉ đàn ông mới có...”

“Hay là mình đi mua một cái gậy mát xa?” Tiểu Bạch thắc mắc. “Còn có cái gì chỉ đàn ông mới có nhỉ?”

“...” Cố Nhã nói. “Hoàng ‘Sóng thần’ tuyệt đối không được, tổng giám đốc lúc trước vốn đã không để ý cô ta, bây giờ lại càng không.”

“Vậy tìm ai giờ?” Tiểu Bạch ngơ ngác.

“Cậu chứ ai!” Cố Nhã nói. “Cậu nghĩ xem tổng giám đốc vì cậu mà cong còn gì, sức quyền rũ ghê gớm như thế, phải là cậu thân chinh ra trận mới được!”

“... Mình không được!” Tiểu Bạch vội vàng phủ nhận. “Mình có bạn trai rồi...”

“Tiểu Bạch, cậu ngốc à?!” Cố Nhã nói. “Bạn trai cậu sắp thành bạn trai hắn, cậu còn thờ ơ được sao?”

“... Vậy làm sao bây giờ?” Tiểu Bạch lại càng ngơ ngác.

“Cậu dùng chút tình ý cũ của tổng giám đốc dành cho cậu mà bề anh ta thành thẳng chứ sao.” Cố Nhã hướng dẫn từng bước. “Cậu nghĩ xem tổng giám đốc không bám cậu lại theo Tiểu Thụ, cậu có lập trường kiên định không lung lay trước tổng giám đốc, nhưng cậu nghĩ Tiểu Thụ làm được sao?”

Tiểu Bạch tán thành, Cố Nhã nói không sai, Tiểu Thụ đối với bạn chỉ là rất ôn hòa, đối với tổng giám đốc cũng không chống cự quyết liệt, cộng thêm có Lã Vọng Nguyệt xui khiến... Tiểu Bạch nghĩ nguy cơ này rất lớn, cứ tình hình này xem ra, một là bản thân không đủ sức mê hoặc giữ chân Tiểu Thụ, hai là tổng giám đốc tính chiếm hữu quá mạnh, bạn đâu không lại: “Ừm, xem ra mình phải thân chinh ra trận rồi!”

Trong lúc Tiểu Bạch còn đang dao động vì lòng chung thủy của Tiểu Thụ, Tiểu Thụ lại mang một bó hoa tươi đặt trên bàn Tiểu Bạch. Tiểu Bạch lập tức trong lòng rục rịch, ai nói Tiểu Thụ không hứa hẹn, ai nói Tiểu Thụ lập trường không kiên định?

Cái gì? Hoa tươi thể hiện tấm lòng...

Thế là hoa của bạn với hoa của Tiểu Nguyệt như nhau sao? Tiểu Bạch liếc nhìn Tiểu Nguyệt ôm bó hoa y hệt như bạn, nghĩ trừ điểm ấy ra cũng chẳng có vấn đề gì, đại loại là... Có lẽ là tiệm hoa khuyến mãi, mua một tặng một chẳng?

Tiểu Thụ đã tặng hoa cho bạn để củng cố thêm tình cảm giữa hai người rồi, Tiểu Bạch hy sinh một chút vì anh ta chẳng lẽ không được hay sao? Quyết tâm của Tiểu Bạch càng thêm kiên định...

Hạ quyết tâm rồi, Tiểu Bạch lập tức hành động, làm ngay đơn trình lên Lã Vọng Thụ nói bạn muốn nghỉ ngơi, chuyên tâm đi bẻ thẳng lại giai công.

Lã Vọng Thụ có vẻ rất yên tâm về việc Tiểu Bạch xin nghỉ, không ngăn cản cũng chẳng hỏi han, phê chuẩn luôn, còn để bạn nghỉ làm mà vẫn ăn lương. Lã Vọng Nguyệt kêu to: “Anh! Tiểu Bạch muốn đi bẻ thẳng tổng giám đốc đấy, tổng giám đốc không thích anh nữa thì làm sao đây?”

Lã Vọng Thụ cười nói: “Lẽ nào em nghĩ anh thực sự thích “được” anh ta theo đuổi đến thế sao?”

“Anh... anh...” Lã Vọng Nguyệt tỏ vẻ nghi hoặc.

“Ai bảo anh ta là tổng giám đốc công ty KM chứ...” Lã Vọng Thụ nói. “Hợp tác muốn thành công, anh cũng hết cách.”

“...” Lã Vọng Nguyệt quét mắt liếc anh trai. “Sao em lại ngửi thấy mùi âm mưu ở đây?”

Lã Vọng Thụ chỉ nhún vai, cười đến vô hại: “Thật thế sao? Vậy anh cũng phải tránh thể hiện ra mới được.”

“Anh... anh coi Tiểu Bạch như em gái đúng không?” Lã Vọng Nguyệt hỏi, ông anh trai này cái gì cũng tốt, chỉ duy có bệnh “thích em gái”, nghĩ con gái ai cũng là em út nhà mình.

“Lỡ không phải thì sao?” Lã Vọng Thụ vặn lại. “Anh đã làm gì khiến em hiểu lầm thế nhỉ?”

“Lần trước đi ăn McDonald em đã thấy nghỉ rồi!” Lã Vọng Nguyệt cau có.

“Nghỉ cái gì chứ?” Lã Vọng Thụ cười nói. “Ai bảo hai đứa đều đáng yêu như vậy!”

“...” Lã Vọng Nguyệt im bật một lúc. “Tốt... Anh thấy như vậy thú vị lắm hả?”

“Bình thường thôi...” Lã Vọng Thụ nhìn trần nhà đáp. “Haizz, cũng không có chuyện gì vui để xem hết.”

Lã Vọng Nguyệt gật đầu: “Được rồi... Em tin là sớm muộn gì chủ nghĩa “anh trai quốc dân” của anh cũng gặp chuyện cho mà xem, thế nào một ngày cũng có một cô nàng keo kiệt khắc chết anh cho mà xem.”

Lã Vọng Thụ mỉm cười: “Anh đang đợi đấy...”

Tiểu Thụ coi Tiểu Bạch như em gái, dùng chuyện này hành hạ chính đối tượng hợp tác rồi trốn ở phía sau màn xem kịch vui. Đáng tiếc Tiểu Bạch lại không hề hay biết, bắt chước Mặc Duy Chính

trước lúc theo đuổi Tiểu Thụ gọi điện tuyên chiến, cũng gọi điện tuyên chiến với tổng giám đốc: “Tổng giám đốc, tôi muốn theo đuổi anh!”

Mặc Duy Chính nghe xong, cắn môi kiên quyết nói: “Vớ vẩn!” Nói xong liền ngắt máy. Tiểu Bạch thất kinh, đúng là sự đời khó lường, hôm nay tổng giám đốc quả thực đã cong lại còn chẳng coi bạn ra gì. Tiểu Bạch bị đá kích rồi, lại còn là đá kích rất mạnh... Ngắt máy bỗng thấy trong lòng buồn bã lạ lùng, bạn vội gọi cho Cố Nhã nói chuyện phiếm, kết quả di động của Cố Nhã lại đang bận, Tiểu Bạch bèn gọi vào điện thoại bàn, kỳ thực với trạch nữ như Cố Nhã, di động là thứ hoàn toàn không cần thiết.

Không ngờ điện thoại bàn đổ đến hồi chuông thứ ba cô nàng mới nghe máy. Tiểu Bạch lấy làm thắc mắc: “Sao lâu như thế cậu mới nghe điện vậy?”

“Chu Tiểu Bạch, lúc cô gọi tôi, chẳng lẽ tôi không có việc bận được chắc?”

“Chắc là lại ngồi trong toilet chứ gì.” Tiểu Bạch “hừ” một tiếng, cô nàng đó còn có thể có chuyện gì được. “Mình nói chuyện với tổng giám đốc rồi.”

“Mình biết”, Cố Nhã trả lời.

“Cậu biết?” Tiểu Bạch lấy làm lạ. “Sao cậu lại biết?”

“Chưa nói cậu lại gọi đến sao?” Cố Nhã hỏi ngược.

“Nói cũng đúng...” Tiểu Bạch đáp. “Tổng giám đốc gần đây khác quá, cứ như biến thành người khác ấy.”

“Đã cong rồi còn không thay đổi sao?” Cố Nhã nói. “Cậu chẳng phải muốn hấn cong lắm còn gì?”

“...” Tiểu Bạch muốn nói là có cong cũng không tới mức ấy, cong rồi liền vênh vao tận trời, cong rồi liền rất giỏi, cong rồi liền không thèm để ý Chu Tiểu Bạch bạn nữa? Thế nhưng Tiểu Bạch không tài nào nói ra miệng được.

Cố Nhã lại cố tình tra hỏi: “Sao cậu không nói gì?”

“Thôi bỏ đi, có nói với cậu cũng vô ích.” Tâm trạng phiền muộn của Tiểu Bạch đã không thể trút ra được, cuối cùng lại càng thêm lúng túng.

“Vậy xin hỏi đồng chí Chu Tiểu Bạch, đồng chí định bẻ thẳng tổng giám đốc “cong” thế nào đây?”

“Hừ!” Tiểu Bạch cười lạnh một tiếng. “Đừng coi thường mình, tuy không thể so với “sóng thần”, nhưng bánh bao nhỏ so với bánh rán to vẫn quyền rũ hơn đây.”

“Cậu dám chắc bánh bao nhỏ của cậu không phát triển ngược vào trong chứ?”

“...”

Chương 52

Dù là bánh bao nhỏ của Tiểu Bạch có mọc ngược vào trong, thì Tiểu Bạch vẫn hiên ngang mang theo bánh bao nhỏ theo đuổi Mặc Giai Cong.

Chẳng qua cũng chỉ là cửa giai mà thôi. Tuy cuộc đời hai mươi lăm năm của Chu Tiểu Bạch chưa từng có tiền lệ, thế nhưng chưa làm qua không có nghĩa là không thể học. Theo lời Cố Nhã, phải cho tổng giám đốc thấy nam - nữ không có gì là khác biệt, vì vậy bạn Bạch cố ý mặc bộ đồ thể thao nam, nhét hết đám lông heo của bạn vào dưới mũ lưỡi trai, thêm cả bộ ngực sân bay, ngay cả bạn nhìn cũng không ra mình có chỗ nào giống con gái nữa.

Không thể đến tận công ty KM, Tiểu Bạch thẳng tiến tới cứ điểm của Mặc Duy Chính, căn cứ nguồn tin đáng tin cậy, hôm nay tổng giám đốc không đi làm, chắc chắn là ở nhà.

Tiểu Bạch gõ cửa, bên trong vọng ra tiếng hỏi: “Ai đấy?”

“Chu Tiểu Bạch!” Tiểu Bạch tự báo họ tên. Cửa liền mở, ai ngờ vừa giương mắt nhìn Tiểu Bạch lập tức ngậy người, cả người mở cửa cũng ngậy người. Mặc Hoành Uyển kêu to: “Cô... cô tới đây làm gì?”

““Ghét cong” đại tỷ, sao chị lại ở đây?” Ra khỏi công ty KM, Tiểu Bạch liền trở mặt, không cần phải khách sáo với chị ta làm gì.

“Hừ!” Mặc Hoành Uyển khoanh tay trước ngực đứng tựa cửa ngạo nghễ nói. “Đây là nhà tôi, có sao lại không ở được?”

Tiểu Bạch nghĩ cũng đúng, tổng giám đốc ở đây có một mình mà nhà rộng như vậy, chị hẳn dọn tới sống chung cũng rất bình thường. Tiểu Bạch còn đang mãi nghĩ phải trả miếng thế nào, chưa kịp mở miệng bỗng giật mình kinh hãi, bạn lại đi cãi nhau với nư tỷ? Sao bạn có thể cãi nhau với nư tỷ được, giờ là lúc tìm tổng giám đốc để dụ dỗ hẳn mới phải! Nghĩ vậy, Tiểu Bạch bèn đổi giọng: “Đương nhiên... đương nhiên, chị sống ở đây mãi mãi cũng được nữa là!”

Mặc Hoành Uyển nhướn mày: “Chu Tiểu Bạch, ý cô là em tôi cả đời không lấy vợ, tôi sau này cũng không gả cho ai được, ở đây chết già hả?”

Tiểu Bạch bất chợt ngộ ra chân lý, đã thích ai thì đến người ta xì hơi cũng thấy thơm, mà đã ghét ai thì dẫu đối phương có dùng nước hoa hạng nhất cũng thấy thối! Tiểu Bạch đã ghét “Ghét cong” thì càng nhìn càng không vừa mắt. “Ghét cong” không thích Tiểu Bạch rồi, càng nghe bạn nói lại càng khó chịu. Bạn đành cố mà nịnh nọt mấy câu: “Vay tôi chúc chị ngày ngày làm cô dâu, năm năm đều được đi trắng mặt!”

Mặc Hoành Uyển, mặt xám như tro: “Rốt cuộc cô đến đây làm gì chứ?”

“Tôi tìm tổng giám đốc”, Tiểu Bạch vừa nói vừa quét mắt nhìn trong phòng nhưng chẳng thấy bóng dáng tổng giám đốc đâu cả.

“Nó thành ra như vậy rồi cô còn tìm nó làm gì?” Mặc Hoành Uyển vẫn quyết tâm đứng canh cửa không cho Tiểu Bạch vào nhà.

“Vì vậy tôi mới phải tìm chứ”, Tiểu Bạch nói. “Tôi cũng hơi hận lắm lắm, nên mới đến đây tìm tổng giám đốc để chữa lại như cũ.”

“Trông vào cô ấy à?” Mặc Hoành Uyển bĩu môi.

“...” Tiểu Bạch bị xem thường mà vẫn phải nhin. “Chính là tôi đây.”

Mặc Hoành Uyển lui lại một bước, ầm một tiếng đóng sập cửa lại ngay trước mũi Tiểu Bạch khiến bạn ngẩn cả người! Không ngờ bạn đi đâu cũng gặp trắc trở thế này, Tiểu Bạch cảm thấy dường như một cuộc sống mới bạn chưa từng trải qua đang từ từ mở ra trước mắt.

Tiểu Bạch mang theo sắc mặt như người bị táo bón rời nhà tổng giám đốc, tinh thần sụp sụp lũi đi trên đường, nghĩ sao bạn đáng thương đến thế, tổng giám đốc có công cũng là do hấn tự bẻ, có sao cứ đổ hết lên đầu bạn?

Hơn nữa, chính bạn cũng không muốn tổng giám đốc cong chút nào! Tổng giám đốc cong rồi tự nhiên bạn thấy không ổn, không ổn một tí nào! Hứng thú không còn, cả Tiểu Thụ của bạn cũng không còn, đồng minh lại càng không còn, bạn khổ sở lắm rồi! Chẳng hay ho gì hết!

Dọc đường đi, bắt gặp một tiệm chuyên bán sôcôla, Tiểu Bạch theo hương thơm mà bước vào trong, nhìn cách trang trí mới nhớ ra đúng là sắp tới lễ Tình nhân rồi.

Sôcôla cho ngày Valentine của bạn còn chưa mua. Tiểu Bạch hết nhìn đông lại nhìn tây, cuối cùng chọn cho Tiểu Thụ một túi sôcôla hạt, đang định ra thanh toán thì bắt gặp một túi sôcôla que. Tiểu Bạch buột miệng than: “Thắng quá!...” Bạn vươn tay ra cầm lấy, vô thức nhớ tới Mặc Duy Chính, không biết hấn ăn xong thứ này có thắng lại không nhỉ?

Tiểu Bạch cầm cả hai túi ra quầy thu ngân, giá sôcôla Tiểu Bạch có biết, nhưng giá của sôcôla ngày Valentine thì Tiểu Bạch lại không ngờ tới. Người ta vừa nói bạn Tiểu Bạch đã muốn ngắt xiù rồi: “Sao, đắt như vậy ư?”

Cô bán hàng cười nói: “Sôcôla của tiệm chúng tôi đều là hàng thủ công chất lượng cao, thưa cô!”

Tiểu Bạch bĩu môi, thủ công thì có gì đặc biệt hơn người chứ, không biết hai bộ móng vuốt này của Tiểu Bạch bán có được giá không đây? Tiểu Bạch tìm một lượt trên người, quả nhiên là không mang đủ tiền, lúc ra ngoài mặc đồ thể thao không đem theo ví, đành bỏ lại một trong hai túi sôcôla.

Ra khỏi cửa hàng, Tiểu Bạch cũng chẳng biết đi đâu, về thẳng nhà. Tiểu Kê tới tìm bạn buồn chuyện với lý do muốn tìm cảm hứng sáng tác. Tiểu Bạch muốn kể mà không sao kể được, thấy cũng lạ là xưa nay bạn chưa từng kể chuyện của mình cho Tiểu Kê nghe, nữ chính trong truyện của Quỳnh Dao lúc nào cũng không đợi người ta hỏi đã tự kể rồi, đúng là lập dị thật.

Tiểu Kê cứ thế một mình bô lô ba la, chủ đề xoay quanh việc viết văn của cô nàng: “Mình nghĩ mãi mà vẫn không hiểu ra làm sao đạo này truyện ngược [\(1\)](#) lại được hâm mộ như vậy!”

“Ngược thế nào cơ?” Tiểu Bạch hỏi, có điều bạn cũng phải thừa nhận lúc đọc Đam mỹ thấy hưng phấn nhất chính là đoạn thấy tiểu công ngược tiểu thụ.

“Ngược nam chính này, ngược nữ chính này”, Tiểu Kê vừa cắn hạt dưa vừa nói. “Mình ghét mấy cái trò đó thế, ngược gì chứ, thích thì cứ thích đại cho rồi. Lại còn phải ngồi một chỗ suy suy nghĩ nghĩ, nói những cái đầu đầu là nhìn không ra tình cảm của bản thân. Mình chẳng hiểu gì hết, đã thích người ta rồi mà còn không biết sao?”

Tiểu Bạch cúi đầu, nằm dài ra bàn: “Rốt cuộc thế nào là thích?”

“Chà!” Tiểu Kê dò trúng đài, lập tức mở máy. “Tuy Tiểu Kê mình vẫn còn là thiếu nữ trong sáng, ngây thơ, nhưng viết nhiều văn như vậy làm sao không biết được chứ, thích là...”

“Là gì cơ?” Tiểu Bạch ngẩng lên nhìn cô nàng. Tiểu Kê chỉ vào hai mắt mình, nghiêm túc nói

với Tiểu Bạch: “Thấy vừa mắt, là thành.”

“Vừa mắt?” Tiểu Bạch nhìn lên trần nhà. “Sao lại là vừa mắt?”

“Không phải vừa gặp đã yêu thì ắt là lâu ngày sinh tình rồi”, Tiểu Kê nói vẻ rất có kinh nghiệm. “Là quen biết nhau lâu ngày, bản thân có thích cũng không biết, đến lúc xa nhau mới nhận ra ấy.”

“Ví dụ thế nào?” Tiểu Bạch nghe mà cảm thấy như xưa nay bạn vẫn bị nhốt kín trong một cái phòng, hôm nay Tiểu Kê mới dùng búa đập cho tường thủng một lỗ to.

“Ví dụ như nhớ tới những ngày tháng trước đây, nhớ tới những việc người đó đã làm cho mình chẳng hạn.” Tiểu Kê xòe tay đếm, còn chêm một câu: “Tiểu thuyết đều viết như thế cả, mình cũng viết vậy, dù cũng chẳng hiểu vì sao nữa.”

Tiểu Bạch nghiêng đầu nhìn Tiểu Kê: “Mình vẫn không hiểu, lẽ nào EQ của mình lại thấp như vậy...”

“Thật á?” Tiểu Kê hoạt bát hẳn lên, vớ ngay lấy quyển tạp chí đặt bên cạnh. “Mình mới mua hôm nay đây, trong này có trắc nghiệm EQ này, cậu muốn làm thử không?”

Tiểu Bạch nghĩ nghĩ một hồi, đúng là đang buồn chán chẳng có việc gì làm, bèn gật đầu. Lục Tiểu Kê bắt đầu hỏi: “Chọn một quả mà cậu cho rằng tượng trưng cho tình yêu. Một: bưởi, hai: lựu, ba: táo, bốn: dưa hấu, năm: chanh, sáu: dưa, bảy: thanh long, tám: anh đào, chín: chuối tiêu, mười: dứa...”

“Cái này trắc nghiệm gì vậy?” Tiểu Bạch hỏi.

“Trắc nghiệm khuynh hướng yêu của cậu”, Tiểu Kê nói. “Chỉ có thể chọn một thôi đấy.”

“Ừm...” Tiểu Bạch suy nghĩ một chút, nói đúng ra là quá trình tình cảm của bạn từ ngày rời công ty KM mới bắt đầu, từ đó tới giờ trong lòng bạn cứ thấy chua chua, không có khi nào được thoải mái hết, bạn Bạch bèn trả lời: “Quả chanh!”

“Oa!...” Tiểu Kê nuốt nước bọt, chậm rãi nói: “Người nào chọn quả chanh, loại hình là... đồng tính luyến ái.”

“...” Tiểu Bạch nhìn trời, không thốt được câu nào.

Tiểu Kê nói: “Thôi câu một không tính, tiếp câu sau đã... Câu hỏi thứ hai, trắc nghiệm tỷ lệ xác suất ngoại tình sau hôn nhân của cậu. Nếu như cậu tham gia cuộc thi ăn cà chua, cậu cho rằng ăn thế nào sẽ thì sẽ thắng lợi? Một: mút cà chua, hai: cà chua xào trứng, ba: ăn không, bốn: cà chua làm sa lát, năm: sinh tố cà chua, sáu: cà chua trộn đường.”

Sau khi kết hôn? Kết hôn với Tiểu Thụ ư? Tiểu Bạch nghĩ một lát: “Trộn đường!”

Tiểu Kê cúi đầu nói: “Tiểu Bạch này... Cậu có muốn chọn lại không?”

“Trắc nghiệm tâm lý làm một lần mới chuẩn được chứ.” Tiểu Bạch ghé đầu xem. “Đáp án thế nào?”

Tiểu Kê nhìn trời: “Hai trăm phần trăm.”

Tiểu Bạch ghen hòng rồi!

“Câu tiếp theo... câu tiếp theo...”

Tiểu Kê nuốt nước bọt: “Tiểu Bạch, giờ trắc nghiệm chỉ số thông minh trong tình yêu của cậu đã vậy. Trong một buổi chiều mùa đông, cậu đang đi dạo một mình, lúc này cậu mong muốn được trông thấy cảnh gì nhất? A: con cua đang tắm nắng trên bờ cát, B: cây phong lá đỏ đang nhảy múa trong gió, C: cô gái hái chè xinh đẹp, dịu hiền, D: một đôi hạc đen đang sát cánh bay giữa không trung.”

Tiểu Bạch gãi đầu: “Ừm... Buổi chiều mùa đông, con cua à, mình thích ăn lắm! Lá phong cũng đẹp lắm! Cô gái hái chè tốt xấu gì cũng là người. Còn hạc đen ư? Khó thể... Con cua tắm nắng được rồi.”

Tiểu Kê không bàn luận gì luôn, đứng dậy bỏ ra ngoài. Tiểu Bạch gọi với theo: “Hả, cậu làm sao thế?”

Tiểu Kê rút lại cuốn tạp chí cho bạn, vè mặt đau thương: “Tiểu Bạch, mình không giúp được cậu rồi!” Nói xong, cô nàng ứa nước mắt chạy khỏi nhà Tiểu Bạch. Tiểu Bạch cầm cuốn tạp chí lên xem. A: ngu ngốc, B: thiếu năng, C: ngớ ngẩn, D: đàn độn, bởi vì những cảnh tượng này sẽ không xuất hiện trong mùa đông.

Tiểu Bạch sùi bọt mép ngã lăn ra đất, cái quỷ gì chứ, cái này mà gọi là trắc nghiệm EQ? Rõ ràng là trắc nghiệm IQ mới đúng!

Chương 53

Tiểu Bạch ngẫm nghĩ hết nửa ngày, có “Ghét cong” giữ cửa, muốn tiếp cận tổng giám đốc thật khó hơn lên trời, cách núi ngăn sông như vậy, Tiểu Bạch cũng không có bản lĩnh “điều trị” từ xa được, không còn cách nào khác đành phải gọi cho ông bà Mặc, tha hồ khóc lóc kể lể: “Chủ tịch ơi, không phải cháu không muốn giúp bác, nhưng chị của tổng giám đốc lại không cho cháu lại gần tổng giám đốc thì cháu biết làm sao?”

“Hoành Uyển?” Bà Mặc nghe thấy liền nổi giận. Nếu không phải tại cô con gái quý hóa này làm ầm lên thì con dâu ngốc sắp tới miệng như Tiểu Bạch đâu có bỏ chạy mất dép, đã thế đến hôm nay còn muốn ngăn cản! Bà Mặc lập tức dỗ dành Tiểu Bạch: “Cháu đừng vội, để bác nói với nó một câu, chỉ cần Duy Chính thẳng lại là được, còn chuyện khác không cần để ý làm gì.”

Tiểu Bạch được lời như cởi tấm lòng, lập tức tràn trề sinh lực, chạy thẳng một mạch tới phòng làm việc của tổng giám đốc phòng đảm nhiệm lại chức vụ của bạn: nhân viên trà nước.

Mặc Duy Chính thấy Tiểu Bạch hồ hởi xông tới mà sững sốt: “Cô làm gì thế? Giám sát không cho tôi đi tìm Lã Vọng Thú?”

“Cũng gần đúng đấy!” Tiểu Bạch rất đường hoàng đặt mông ngồi xuống.

Mặc Duy Chính liền với tay bấm điện thoại trên bàn: “Sao lại cho người lạ tùy tiện vào phòng làm việc của tôi?” Câu này hiển nhiên là nói với nhân viên gác cửa, từ đầu dây bên kia vang tiếng anh ta trả lời: “Nhưng Chu Tiểu Bạch là do chủ tịch cho vào ạ!”

Mặc Duy Chính đập máy nói với Tiểu Bạch: “Hóa ra cô cũng có bản lĩnh đấy!”

“Chu Tiểu Bạch tôi xưa nay bản lĩnh vẫn cao cường thế mà!” Tiểu Bạch mặt dày đáp.

Mặc Duy Chính gạt đầu tán thành: “Quả đúng như vậy!” Nói đoạn, hẩn ngừng một chút rồi hỏi: “Cô tới đây muốn làm gì?”

Tiểu Bạch cầm lấy cái tách trên bàn tổng giám đốc: “Làm nhân viên trà nước thôi.”

“Tùy cô!” Mặc Duy Chính kiên quyết nói, rồi cúi đầu chăm chăm đọc văn kiện khiến Tiểu Bạch bỗng thấy có chút cô đơn. Khi trước, tổng giám đốc lúc nào cũng muốn đối chọi với bạn, ngày ngày bạn phải tinh thần sáng láng chuẩn bị sẵn sàng khiêu chiến với tổng giám đốc. Hôm nay hẩn chẳng buồn đếm xỉa đến bạn nữa... Tiểu Bạch cảm thấy mình thật giống cún Xù. Nhớ ngày đó, trước khi bạn cho nó đi còn nở lòng lừa dối nó: “Cún Xù à, có đi nhà khác cũng không sao hết, chị vẫn nhớ đến em mà, khi nào có cơ hội nhất định chị sẽ mang em về!”

Thế nhưng không những cho cún Xù đi mất mà bạn còn quên bẵng nó luôn, chẳng khác gì tổng giám đốc ngày hôm ấy trong quán bar vẫn còn muốn nuôi bạn, một mực muốn đưa bạn về lại công ty KM làm việc, đến giờ đã quên sạch sẽ.

Tiểu Bạch nhận ra, ngày xưa bạn cũng giống hệt như tổng giám đốc bây giờ vậy, bạn thì quên cún Xù vì đã có một em cún khác để nuôi, còn tổng giám đốc thì vì đã tìm được một người chất lượng cao hơn bạn rồi.

Tiểu Bạch đột nhiên thấy sống mũi cay cay. Cún Xù năm xưa sao mà đáng thương đến thế, liệu hằng ngày có đứng ngoài cửa mỗi mắt ngóng trông bạn tới đón nó về hay không?

Tranh thủ lúc rời phòng làm việc đi vệ sinh, Tiểu Bạch liền gọi về cho mẹ: “Mẹ... Con nhớ cún

Xù quá!”

“Hà?” Mẹ Tiểu Bạch ngạc nhiên. “Cún Xù á? Sao tự nhiên lại nhắc đến nó làm gì?”

“Con nhớ nó lắm!” Tiểu Bạch nói, bạn nhớ nó, thực sự nhớ, vô cùng nhớ!

Mẹ Tiểu Bạch ngẫm nghĩ một chốc: “Lâu như vậy rồi, có lẽ cũng hơn mười năm, có lẽ nó đã chết từ lúc nào rồi.”

“Đã chết?” Tiểu Bạch đau nhói cả tim, nước mắt chảy đầm đìa. “Chết rồi thì còn xác, con muốn tới viếng mộ nó.”

“...” Mẹ Tiểu Bạch nổi điên. “Tốt đấy, về mà đào mồ quật mả nó lên xem cho đã đi!”

“... Nhưng con nhớ nó thật mà!” Tiểu Bạch nghẹn ngào. “Con muốn cún Xù...”

“Rồi... rồi...” Mẹ Tiểu Bạch đến đây đã hết chịu nổi rồi. “Đừng khóc lóc nữa, làm gì mà hơi tí đã như Lâm Đại Ngọc thế, cứ sụt sịt sùi sùi, để mẹ đi hỏi đi xem con cún đó giờ ra làm sao rồi.”

Bà dì họ xa của Tiểu Bạch chính là người nhận nuôi cún Xù năm đó: “Dạ, mẹ nhất định phải hỏi cho con nhé!” Tiểu Bạch rửa mặt ra rồi khỏi WC, đẩy cửa bước vào phòng làm việc của Mặc Duy Chính, chỉ kịp thấy hắt mặt biến sắc, vội vàng vàng buống máy, cau có hỏi: “Cô vào sao không chịu gõ cửa?”

Tiểu Bạch dẫu môi: “Hừ, làm như tôi thèm nghe trộm điện thoại của anh không bằng.” Vừa nói mà Tiểu Bạch vừa thấy trong lòng chua xót vô ngần, nhớ đến Tiểu Bạch của ngày xưa làm mưa làm gió không biết sợ ai mà rầu rĩ, đau buồn.

“Nước.” Mặc Duy Chính thốt ra đúng một từ, gián lược đến mức không thể gián lược hơn được nữa.

Tiểu Bạch vẫn còn chưa lấy lại tinh thần: “Cái gì cơ?”

Mặc Duy Chính giương mắt nhìn bạn: “Cô làm nhân viên trà nước kiểu gì thế, đến pha nước cũng không biết?”

Tiểu Bạch vội đi đặt ấm đun nước. Nhìn một bàn trống hươ trống hoác, Tiểu Bạch bỗng thấy nhớ bình siêu tốc của bạn da diết. Hơn nữa, Tiểu Bạch từ khi nghe tổng giám đốc nói muốn theo đuổi Tiểu Thụ thì bị kích thích một chút, hứng thú tụt thấp được kích thích một lần nữa sôi trào khiến bạn có thể trở lại với hàng ngũ hủ nữ, thế nhưng đối với chuyện của tổng giám đốc và Tiểu Thụ vẫn không tài nào giải tỏa được khúc mắc, trừ điểm đó ra thì chẳng còn vấn đề gì.

Có điều trong tình cảnh hiện tại, đừng nói Tiểu Bạch là hủ nữ chỉ một lòng muốn đọc truyện tranh BL, dù Tiểu Bạch có là tiểu thụ trong đầu chỉ muốn H cũng phải cố gắng mà kiềm chế dục vọng, tổng giám đốc đại nhân cong mắt rồi còn đâu! Tiểu Bạch có nhiệm vụ bẻ thẳng hần, mọi mơ tưởng cá nhân đều phải loại trừ.

Nhìn trước mắt một cái ấm một cái chén, Tiểu Bạch cảm thấy buồn chán đến sắp ruộng người ra rồi, bèn xung phong nhận việc: “Tổng giám đốc, tôi đi mang nước cho mọi người nhé!”

Mặc Duy Chính lập tức hạ bút: “Không được, cô là nhân viên trà nước riêng của tôi.”

“Tổng giám đốc, anh ích kỷ thế!” Tiểu Bạch đáp trả. “Sao anh chẳng biết thương nhân viên như vậy chứ?”

“Thế à?” Mặc Duy Chính nói. “Chẳng qua là tôi sợ cô mệt quá thôi.”

Tiểu Bạch đang định cãi lại, chợt nghĩ tổng giám đốc quan tâm đến bạn phải chăng là dấu hiệu tốt, bèn hỏi: “Tổng giám đốc đang lo cho tôi à?”

Mặc Duy Chính trả lời: “Chủ yếu là để cô kiệt sức rồi Lã Vọng Thú lại phải chăm lo cho cô, như vậy làm gì có lúc nào đi hẹn hò với tôi nữa? Tốt nhất cô cứ khỏe mạnh, bình an cho tôi là được.”

Chết tiệt! Tiểu Bạch nổi giận rồi, thì ra tổng giám đốc vẫn chưa chịu từ bỏ ý định!

Nghi ngại lấy sức một lát, Tiểu Bạch bắt đầu đề xuất: “Tôi mang notebook đi làm có được không? Pha trà rót nước không chán lắm!”

Mặc Duy Chính thoáng ngẫm nghĩ rồi nói: “Cũng được!”, rồi chêm vào một câu: “Mang GV đến xem cũng không sao.”

“Vâng... vâng...” Tiểu Bạch hi hi cười nói, mang GV cho anh xem ấy, còn bà cô đây xem AV nhé!

Hôm sau Tiểu Bạch liền mang theo notebook vào phòng làm việc, bật máy, vào mạng, vào trình duyệt, cách cách gõ hai chữ “AV” lên hội đại ca baidu[\(1\)](#), mạng công ty lúc nào cũng rất nhanh, GV tải xuống rất thần tốc, AV đương nhiên không thể nào thua kém GV, một hồi sau đã nghe tiếng rên rỉ ngập cả phòng.

Mặc Duy Chính lại gần vừa nghe liền hỏi Tiểu Bạch: “Sao âm thanh nghe là lạ thế nhỉ?”

Tiểu Bạch ngoắc ngoắc ngón tay gọi tổng giám đốc tới: “Anh có muốn xem cùng không?”

Mặc Duy Chính nhìn nhìn, thấy trên màn hình toàn cảnh “chống đẩy” nhiệt tình, nhìn lại thêm lần nữa thấy chỗ không ổn, mặt lập tức đỏ bừng lên: “Là con gái à?”

“Ai chà...” Tiểu Bạch lộ vẻ mừng rỡ. “Thì ra tổng giám đốc thấy con gái cũng đỏ mặt kìa.”

Mặc Duy Chính lờm bờm một cái, xoay người đi về chỗ mình, không nói không rằng. Mặc dù tổng giám đốc có đỏ mặt một chút, nhưng Tiểu Bạch như thấy ánh rạng đông, xem ra bề thẳng tổng giám đốc sắp thành rồi.

Xem AV còn có phản ứng, như vậy xem hình thiếu nữ khêu gợi cũng sẽ có hiệu quả.

Tiểu Bạch nhân lúc nghi ngại liền gọi điện ngay cho Cố Nhã: “Bảo Tiểu Hòa cho mình mượn ít tạp chí Playboy được không?”

Cố Nhã thất thanh: “Hắn mà có thứ ấy nữa ư?”

“Sao lại không có?” Tiểu Bạch nói. “Lần trước không phải Tiểu Hòa nói với mình là có sao?”

Cố Nhã bên kia không thấy đáp lời, thay vào đó là một tiếng gầm ghê rợn vọng ra: “Tiểu Hòa! Anh lăn ra đây cho tôi!!”

Tuy Tiểu Bạch không biết trận xung đột gia đình này làm thế nào mà dập tắt được, nhưng quả thực từ tay Cố Nhã, Tiểu Bạch đã lấy được một chồng tạp chí dày, cộng thêm Cố Nhã mím cười cắn dận: “Những thứ này cho cậu hết đây, vĩnh viễn cũng không cần trả lại.”

Hôm sau đi làm Tiểu Bạch không theo một cái hòm to thật to. Nhân lúc Mặc Duy Chính chưa tới, đem tạp chí bày ngay ngắn lên bàn lần trên giá sách. Mặc Duy Chính tới nơi, ánh mắt dừng lại

trên đồng tạp chí, chưa đầy một giây lập tức bấm nút điện thoại: “Gọi lao công lên dọn sạch rác trong phòng làm việc cho tôi ngay!”

Tiểu Bạch chỉ biết nhìn trời, quả thực là vĩnh viễn cũng không trả nữa rồi...

Chương 54

Diễn viên AV không ăn thua, người mẫu tạp chí chẳng dụ được, Tiểu Bạch đã hết cách rồi, chẳng lẽ thực sự chỉ còn nước trông cậy vào bánh bao nhỏ nhà mình?

Tiểu Bạch nghĩ tới Tiểu Thụ đã tặng hoa cho bạn, nghĩ tới cún Xù bị vứt bỏ năm xưa, quyết tâm ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới: “Tổng giám đốc, chúng ta hẹn hò nhé!”

“Hẹn hò với cô để làm gì?” Mặc Duy Chính hỏi.

Xong, xong rồi, tổng giám đốc ngay cả hẹn hò làm gì cũng không biết nữa! Tiểu Bạch cảm lạnh ngược nhìn trời xanh. Trời cao ơi, đất dày ơi! Xin cho Thiên lôi đánh chết con đi cho rồi.

Thấy Tiểu Bạch không trả lời, Mặc Duy Chính cũng chẳng buồn nhìn bạn, lại chăm chú làm việc. Bạch ta đành lên tiếng: “Dạy anh cách yêu phụ nữ!”

Tổng giám đốc ngẩng đầu nhìn Tiểu Bạch: “Dạy tôi yêu nam giới không được sao?”

“Không được!” Tiểu Bạch nói như đinh đóng cột, cổ “trình diễn” hai cái bánh bao con: “Con gái tốt hơn!”

Mặc Duy Chính cúi đầu: “Tôi không có hứng thú.”

Tiểu Bạch cảm thấy thật mất mặt quá đi, cứ như là cô em lụy tình cho không biểu không vậy! Nhưng bây giờ còn có cách nào khác? Ngấm lại năm xưa nếu có cơ hội được trở về nhà, cún Xù ắt sẽ không ngại liếm chân bạn van xin đâu. Tiểu Bạch bỗng thấy mình không hề cô độc, bạn đại diện cho hàng ngàn vạn em cún Xù bị vứt bỏ trên thế giới này! “Đừng thế mà, hẹn hò với tôi nhé!”

“Cho tôi một lý do”, Mặc Duy Chính trả lời.

“Không phải tổng giám đốc vốn rất thích tôi sao?” Tiểu Bạch nói mà mặt không đỏ, mắt không chớp.

“...” Mặc Duy Chính nhìn bạn ba giây không chớp mắt. “Không biết có phải lúc đó mắt tôi mọc trên hoa cúc không nữa?”

“Không!” Tiểu Bạch kiên quyết nói. “Tổng giám đốc khi đó thị lực tuyệt đối 2,0 mới có thể nhìn trúng tôi như vậy.”

Mặc Duy Chính cúi đầu thì thầm: “Lát nữa tan sở nhất định phải đi bệnh viện kiểm tra mắt mới được...”

Nói cho cùng lụy cũng lụy rồi, Tiểu Bạch không ngại xấu mặt thêm nữa: “Tổng giám đốc, chúng ta hẹn hò thôi.”

“Không được...”

“Không được là tôi ăn vạ đấy!” Toàn thân Tiểu Bạch, chỗ dày nhất chính là da mặt.

“Vậy cô ăn vạ đi.”

“...”

“Tổng giám đốc, hẹn hò với tôi đi!”

“Không thể!”

“Không là tôi sẽ tự sát đấy!”

“Không được!”

“Tổng giám đốc luyến tiếc tôi à?” Tiểu Bạch, hai mắt sáng rực, nghĩ đúng là bạn không có lòng tự trọng. Đang sung sướng, an nhàn tự nhiên chuốc khổ vào thân thể này!

Mặc Duy Chính lắc đầu: “Trước hết cô phải xin nghỉ việc đã, nếu không, cô mà chết công ty lại phải mất thêm tiền trợ cấp.”

“...”

Hết cả ngày trời, Tiểu Bạch trên mặt trận đấu khẩu đã thua không gỡ được bàn nào, còn phải nhận về đây một bụng âm ức, rầu rĩ xách túi ra về, vừa qua cửa liền nhìn thấy xe của Tiểu Thụ đứng đợi sẵn. Tiểu Bạch vội vàng vọt qua: “Tiểu Thụ!”

Lã Vọng Thú xuống xe, cười hỏi: “Thế nào rồi?”

“Đừng nói nữa!” Một ngày tám tối của Tiểu Bạch cuối cùng cũng thấy được ánh sáng. “Đừng nói chuyện đó nữa, em mệt chết rồi!” Nói rồi, Tiểu Bạch mở cửa, ngồi vào trong xe, vừa thò được đầu vào đã hét lên một tiếng thê thảm: “A... a!!!”

Mặc Duy Chính trong xe quay sang cười với bạn: “Cô Chu hét to như vậy làm gì thế?”

“Anh... anh... Sao anh lại ở trong xe của Tiểu Thụ?” Tiểu Bạch kinh ngạc, miệng há ra, muốn rút cả cằm.

“Quản lý Lã mời tôi đi ăn cơm”, Mặc Duy Chính cười nói. “Là chuyện công việc thôi mà, cô đừng hiểu lầm nhé!”

Khốn kiếp, cho là bạn bị ngớ ngẩn chặc. Tiểu Bạch quay đầu nhìn Tiểu Thụ. Lã Vọng Thú vô tội nhún vai: “Hết cách rồi, chuyện công việc anh không tránh được. Tiểu Bạch, đợi đến Valentine anh sẽ đền bù cho em sau vậy.” Nói rồi, xe đẹp chở mỹ nam đi mất, còn một mình Tiểu Bạch bị bỏ rơi.

Đúng lúc ấy mẹ Tiểu Bạch gọi tới: “Heo Bạch này, dì con nói cún Xù sinh mấy lứa con rồi. Nó đã chết, nhưng giờ còn cháu chất chứt chứt đời thứ năm của nó, con có muốn không? Tỷ lệ huyết thống còn lại là 3,125 phần trăm.”

Tiểu Bạch vừa phải trải qua tình cảnh bị vứt bỏ, sống mũi cay cay nói: “Con muốn!”

Mặc Duy Chính ngồi ở băng ghế sau, quay đầu ngoái lại nhìn qua cửa kính. Lã Vọng Thú chứng kiến cảnh này qua gương chiếu hậu, cười nói: “Tổng giám đốc Mặc cũng đừng quên năm phần trăm chúng ta đã nói với nhau đấy nhé!”

“Quên thế nào được”, Mặc Duy Chính nói. Năm phần trăm đó là hiệp ước giữa hân với Lã Vọng Thú, lợi nhuận hai công ty hợp tác, công ty KL chiếm thêm năm phần trăm, đổi lại là quyền sở hữu Chu Tiểu Bạch.

Nếu sớm biết Lã Vọng Thú chỉ coi Tiểu Bạch như em gái, Mặc Duy Chính sẽ không chịu trả giá lớn như thế, chỉ có thể nói tên Lã Vọng Thú kia quá là lợi hại, che giấu bản chất quá tốt. Nhưng để

cho Tiểu Bạch không biết trời cao đất dày kia một bài học, thêm nữa để bạn một lòng theo hần, sự phối hợp của Lã Vọng Thú là vô cùng cần thiết.

“Tiếc một cô em gái ngoan như vậy quá!” Lã Vọng Thú than thở.

“Chẳng qua thiếu đi một cô em gái mà thôi, như vậy anh lại có thể đi tìm một cô em gái khác rồi”, Mặc Duy Chính nói. Hắn đã biết đối phương là một kẻ có bệnh “mê em gái”, chỉ không hiểu sao phụ nữ cứ thích được đối xử như em gái mới lạ.

Đang nói chuyện thì điện thoại đổ chuông, Mặc Duy Chính vừa nghe, là Cố Nhã gọi: “Thế nào rồi... thế nào rồi? Heo Bạch ngọc có khóc không?”

“Hình như không có”, Mặc Duy Chính trả lời.

“Phải cho nó ăn khỏ một chút”, Cố Nhã nói. “Tổng giám đốc, đừng quên năm mươi phần trăm của chúng ta nhé!”

“Không quên được đâu!” Mặc Duy Chính cười nói. Năm mươi phần trăm đó là Mặc Duy Chính đã thỏa thuận với Cố Nhã, sau này năm mươi phần trăm chi phí dành cho các hoạt động giải trí của công ty KM sẽ tiến hành ở *Bloody Mary* trong một năm, điều kiện là Cố Nhã chỉ cho tổng giám đốc cách đối phó với Tiểu Bạch.

Biện pháp của Cố Nhã rất đơn giản, chỉ có bốn chữ: trước cong sau thẳng.

Chu Tiểu Bạch không trở về ổ heo của bạn, suốt đêm bắt xe chạy thẳng một mạch về thành phố T đón cháu chắt chút chút đời thứ năm của cún Xù. Vừa thấy em cún, Tiểu Bạch lập tức ôm chầm lấy nó òa khóc, lăn mấy vòng dưới đất.

Mẹ Tiểu Bạch hỏi: “Đã thẳng chưa?”

Tiểu Bạch khóc thét: “Con muốn tổng giám đốc thẳng, con muốn bình siêu tốc, con muốn lễ phục GV...”

Ôm cún con có chứa 3,125 phần trăm huyết thống của cún Xù, Tiểu Bạch nhận ra một sự thật, người bạn thích chính là tổng giám đốc, một tổng giám đốc thẳng trăm phần trăm. Thế nhưng bây giờ mới hiểu ra, phải chăng đã quá muộn?

Ôm cún con về ổ heo của bạn mới là năm sáu giờ sáng, Tiểu Bạch lại thấy kích động vô cùng. Hai mươi lăm năm qua chỉ có ngày hôm nay là kích động nhất, Tiểu Bạch phát hiện bản thân đã thích một người, một anh giai thẳng.

Tiểu Bạch sục sôi lao đến chỗ Mặc Duy Chính, bắt chập tất cả gỗ cửa, chỉ là gỗ không ra tổng giám đốc, chỉ thấy đi ra một Mặc Hoàn Uyển: “Chu Tiểu Bạch! Cô còn không chịu để yên cho người ta ngủ nữa ư?!”

“Đại tỷ...” Tiểu Bạch toát mồ hôi, thì ra kích động quá, quên cả nhìn giờ giấc. “Tổng giám đốc có nhà không ạ?”

“Nó vừa đi công tác rồi, lẽ nào không nói với cô?” Mặc Hoàn Uyển kéo áo khoác trên người chặt lại.

“Không có...” Tiểu Bạch cảm thấy thất vọng não nề, tổng giám đốc chẳng nói với bạn điều gì hết.

Mặc Hoàn Uyển đưa tay định đóng cửa, Tiểu Bạch lập tức giữ chặt: “Đừng vội mà, tổng giám đốc không có nhà, em với chị nói chuyện cũng được.” Con dâu xấu cũng có ngày phải gặp cha mẹ

chồng, em dâu xấu cũng không tránh được ra mắt chị chồng. “Em thích tổng giám đốc!”

Mặc Hoành Uyển quét mắt nhìn Tiểu Bạch: “Tôi biết, không phải cô thích gay sao? Giờ Duy Chính thành ra như vậy rồi, cô đương nhiên thích.”

“Không... không phải... Em thích tổng giám đốc ngày trước cơ”, Tiểu Bạch vội vàng thanh minh.

“Vậy thì thật không may, thời cơ qua mất rồi!” Mặc Hoành Uyển nói. “Giờ đến cơ hội ôm một gay ngủ mà cười đến tận lúc tỉnh cô cũng không có nữa rồi! Người ta bảo cánh đàn ông thích phụ nữ mới soi mói chuyện nhan sắc có phải mỹ nữ hay không, giờ cả đàn ông thích nam giới cũng không muốn cô nữa, cô đúng là quá thâm độc!”

Tiểu Bạch gãi gãi đầu: “Câu này nghe quen quá!”

“Tốt bụng nhắc cô chút vậy”, Mặc Hoành Uyển cười nói. “Đây là câu ngày trước cô nói với tôi đấy!”

Toát mồ hôi rồi... Tiểu Bạch không biết nói gì: “Nói chung em nhất định sẽ cố gắng!”

Mặc Hoành Uyển nheo mắt nhìn Tiểu Bạch: “Chà!... Vậy thì rất xin lỗi, tôi nghĩ nếu Duy Chính phải thành đôi với cô, thà tôi chọn nó cứ thích đàn ông còn hơn... Ít nhất cậu em Lã Vọng Thú nhân phẩm bằng cấp đều không tệ chút nào.”

Bạn chết sắc rồi... Tiểu Bạch triệt để bị đá kích, đến cả “Ghét cong” đại tỷ cũng nói như vậy, có phải là bạn quá vô giá trị hay không?!

Chương 55

Có thể khẳng định một điều, sau khi bị “Ghét cong” đại tỷ phủ định giá trị, Tiểu Bạch liền trở nên suy sụp.

Tổng giám đốc đã đi công tác, nhân viên trà nước cũng hết việc, Tiểu Bạch đành giam mình trong nhà ôm cún nhỏ, nhớ lại từng chút chuyện xưa.

Càng nghĩ càng thấy tổng giám đốc thực sự là rất tốt, ngay cả lúc Tiểu Bạch còn là một hủ nữ cũng nghĩ hắn là đế vương công rồi, hôm nay ngẫm lại mới biết tổng giám đốc trước đây đối với bạn thật tốt... Càng nhớ càng thấy lòng chua xót, phải ôm cún con tìm chút hơi ấm, bạn ôm chặt đến mức làm cún con ở trong lòng Tiểu Bạch ngạt thở muốn kêu cũng kêu không thành tiếng.

Rót cuộc cũng tới đêm trước lễ Tình nhân, tổng giám đốc trở về hay chưa Tiểu Bạch không được biết, nhưng Tiểu Thụ quả thực làm như lời đã hứa, mời Tiểu Bạch ra ngoài dùng bữa tối.

Tiểu Bạch tìm được một tia an ủi, nói thế nào bạn vẫn còn một ứng cử viên chính thức ở đây, cần gì phải vì cái tên dự bị kia mà âu sầu, ảo não?

Vừa vui mừng hơn hờ ra khỏi ổ heo, ra đến cửa, Tiểu Bạch liền ngăn cả người, sôcôla còn chưa mua, chạy về phòng tìm kiếm chỉ có duy nhất một túi sôcôla que bạn mua hôm ấy. Cũng không biết là vì sao nữa, ngày đó, lúc chỉ có thể chọn một trong hai túi, Tiểu Bạch lại đi tuyển sôcôla que rất rất trắng kia.

Bỏ đi, Tiểu Bạch tổng sôcôla vào túi, hần cong cũng cong rồi, tội tình gì phải thế! Chẳng lẽ Chu Tiểu Bạch bạn lại phải kiếm một cái cây thông dây treo cổ lên mới được sao?

Lên xe của Tiểu Thụ rồi, tâm trạng Tiểu Bạch đã dễ chịu hơn một chút. Thế nhưng tâm trạng tốt ấy chỉ duy trì được tới lúc xe dừng trước cửa một quán bar. Tiểu Bạch méo mặt, nhìn tấm biển *Bloody Mary* sáng lấp lánh, chỉ còn biết gục xuống than trời: “Ồ đây ư?”

“Ồ đây không được sao?” Tiểu Thụ ngạc nhiên. “Tôi thấy không tệ mà.”

“Không tệ... không tệ...” Tiểu Bạch cười đến miễn cưỡng không gì sánh được, chọn đâu không chọn lại chọn đúng chỗ này. Bạn đã rầu rĩ lắm rồi, sao cứ nhất định phải đến chỗ toàn hồi ức này?

Vào tới cửa, Tiểu Bạch còn chưa kịp chào hỏi, Tiểu Hòa đã chạy qua: “Chu Tiểu Bạch! Là cô bán đứng tôi đúng không? Cố Nhã vứt hết tạp chí của tôi đi rồi!”

Tiểu Bạch then thùng, lý do thứ hai khiến bạn không muốn tới đây chính là vì muốn tránh mặt người này: “Chuyện đó...”

“Cô đợi đây!” Tiểu Hòa cắn giận gào lên. “Tôi giấu kỹ như vậy, nếu không phải do cô nói làm sao lại bị phát hiện được?!”

“Người tới là khách, anh không đến nổi quăng tôi khỏi cửa chứ!” Tiểu Bạch mặt dày cười nói.

Tiểu Hòa thoáng liếc qua Lã Vọng Thú đứng cạnh Tiểu Bạch: “Ha, đúng là khéo ghê! Mặc Duy Chính cũng ở đây đấy!”

“Tổng giám đốc?” Tiểu Bạch kinh ngạc hỏi: “Cùng ai cơ?”

“Một nam, một nữ”, Tiểu Hòa đáp. “Nam anh tuấn phong độ, nữ xinh đẹp vô cùng.”

“Cái gì?” Tiểu Bạch nổi giận rồi, tổng giám đốc đúng là quá đáng. Thấy bạn cản trở hấn đến với Tiểu Thụ hấn liền đi tìm gã trai khác, không muốn Hoàng “Sóng thần” cũng có thể tìm Chu Tiểu Bạch bạn kia mà, không ngờ lại dám đi tìm người chơi 3P, dù có làm bi cũng không làm bi của Chu Tiểu Bạch: “Hấn đang ở đâu?”

“Trong phòng đặc biệt ấy”, Tiểu Hòa nói. “Tổng giám đốc còn bảo phòng do cô trang trí trông rất lãng mạn nữa.”

Đúng là chết tiệt! Phòng do Tiểu Bạch bạn trang trí không phải là để cho hấn cùng đám trai gái bừa bãi đến âu âu yếm yếm. Tiểu Bạch thoáng cái đã định lao vào trong, chỉ là Lã Vọng Thú kịp giữ lại: “Tiểu Bạch, em muốn làm gì?”

Tiểu Bạch hoàn hồn, nhớ ra mình tới đây là hẹn hò với Lã Vọng Thú mới đúng, không biết sao lại quên mất tiêu, vội vàng nhận lỗi: “A... Em quên mất, chúng ta cũng vào đi thôi.” Nói rồi, bạn khoác tay Tiểu Thụ cố gắng thân mật đi vào.

Tiểu Thụ chọn món, còn Tiểu Bạch ngồi yên một chỗ cầu cầu sofa, cầu một lúc thì sofa thùng một lỗ làm lộ cả lớp xốp bên trong. Tiểu Bạch chỉ sợ Tiểu Hòa lại tìm bạn tính sổ, bèn dịch sang ngồi lên, che khuất chỗ thùng.

“Tiểu Bạch còn muốn ăn gì nữa không?” Lã Vọng Thú hỏi.

“Không...” Tiểu Bạch đến một chút hứng thú ăn uống cũng không có, lòng chỉ nghĩ đến tổng giám đốc bên kia cùng người ta 3P những gì... những gì. Dù rằng không thể tìm lại được cún Xù, nhưng cũng tìm được đời chút chút của nó kia mà, sao bạn lại không có ai tìm về thế này?

Lã Vọng Thú đột nhiên vươn tay ra khiến Tiểu Bạch sững sốt: “Chuyện gì thế?”

“Sôcôla ấy”, Tiểu Thụ nói.

“A...” Tiểu Bạch cúi đầu mở túi, chỉ thấy bên trong là que sôcôla, bèn đóng túi lại, xấu hổ nói với Tiểu Thụ: “Em không mang theo mất rồi!”

“Vậy bỏ đi...” Lã Vọng Thú thu tay về.

“Thật ngại quá!” Tiểu Bạch có chút áy náy. Nói chung bạn không muốn tặng sôcôla cho Tiểu Thụ, nhưng lại không thể nói rõ lý do.

“Không sao đâu!” Lã Vọng Thú nói. “Sáng nay Tiểu Nguyệt đã tặng anh một thanh rồi.”

Nghe tới đó, Tiểu Bạch do dự hồi lâu rồi lên tiếng: “Tiểu Thụ này, có phải anh cảm thấy em chỉ giống như em gái không?”

“Hừm?” Lã Vọng Thú nói. “Sao tự nhiên em lại nghĩ như vậy?”

“Em cảm nhận được”, Tiểu Bạch nói. “Mà Tiểu Thụ anh quả thực giống như anh trai, một người anh trai mà dù em có làm gì cũng sẽ rất bao dung.”

“Haizz...” Lã Vọng Thú thở dài. “Tiểu Bạch nói thế là có ý gì?”

“...” Tiểu Bạch cũng ngây người, bạn nói câu này có ý gì nhỉ, vò đầu bứt tai một hồi cuối cùng cho ra đáp án: “Em cũng không biết.” Tiểu Bạch nghĩ bầu không khí có chút quái dị, cộng thêm trong lòng chỉ nghĩ tới Mặc giai cong bên kia, không thể làm gì khác hơn là cầm cốc uống rượu. Cạn hết một chén, Tiểu Bạch nói: “Tiểu Thụ, em đi vệ sinh chút nhé!”

“Ừm, cứ tự nhiên mà đi thôi”, Tiểu Thụ cười nói.

Tiểu Bạch rón rén ra ngoài, chạy tới chạy lui tìm tổng giám đốc. Có điều tổng giám đốc không tìm được, ngược lại tìm thấy mẹ của tổng giám đốc: “Hà? Bác Mặc?”

Bà Mặc đang từ nhà vệ sinh đi ra cũng ngạc nhiên: “Tiểu Bạch, sao cháu lại ở đây?”

Tiểu Bạch nhìn quanh, kéo bà Mặc đến một góc tường, thần bí nói: “Theo tin tức đáng tin cậy, tổng giám đốc ở đây chơi 3P cùng một nam một nữ!”

“A?” Bà Mặc giật mình kêu lên.

Tiểu Bạch vội lấy tay bịt miệng bà: “Đừng sợ, cháu sẽ tìm cách đối phó!” Tiểu Bạch nói rồi tiến bà Mặc ra ngoài quán bar, chảy nước mắt lúc chia tay. “Mọi chuyện cứ để cháu lo được rồi.”

Tiểu Bạch thâm trầm quay người lại, phảng phất bi tráng như tráng sĩ một đi không trở lại, quay về quán bar tiếp tục hành trình lòng bất kể gian, có điều kẻ gian còn chưa bắt được thì đã bắt trúng cha của tổng giám đốc: “Chủ tịch?” Tiểu Bạch thấy ông Mặc như đang mãi tìm kiếm gì đó.

“Tiểu Bạch?”

Tiểu Bạch ngó người, thì ra là chủ tịch với phu nhân tới đây hưởng lễ Tình nhân, bèn vội vàng kéo chủ tịch nói: “Bác đang tìm bác gái phải không ạ?”

“Đúng vậy...” Ông Mặc vừa đáp, Tiểu Bạch liền kéo ông ra ngoài: “Bác gái ở ngoài, để cháu dẫn bác ra.” Tiểu Bạch sắp xếp xong cho quần chúng, lần thứ hai dừng cảm quay về quán bar, tổng giám đốc ơi tổng giám đốc, anh thật đúng là quá càn quấy rồi, ba mẹ ở đây cả anh còn dám chơi 3P! Tiểu Bạch giận dữ ngút trời, phăm phăm đi về phía phòng đặc biệt, cũng không cần biết bên trong là ai, lạch cạch mấy tiếng đã mở toang cửa.

Rót cuộc Tiểu Bạch đã vào tới chỗ tổng giám đốc. Mặc Duy Chính thấy bạn thất kinh: “Tiểu Bạch?”

Tiểu Bạch, mắt rực lửa, quét nhìn một vòng chỉ thấy có một mình tổng giám đốc, trên bàn có ba cái chén. Tiểu Bạch nhướn mày: “Gian phu dâm phụ đâu?”

Mặc Duy Chính không trả lời câu hỏi đó, chỉ hỏi ngược: “Cô tới đây làm gì. Sao không gõ cửa?”

Tiểu Bạch gào lên: “Tôi không muốn gõ cửa! Sau này cũng không gõ cửa nữa!”

“Cái gì?” Mặc Duy Chính nhướn mày. “Cô nói gì thế?”

Tiểu Bạch thấy tổng giám đốc cau mày, lòng nghĩ tổng giám đốc làm gì mà phải cau mày với bạn? “Tôi nói sau này tôi không thềm gõ cửa, không thềm chủ động rót nước cho anh, sai tôi tôi cũng không rót!”

“Cô... cô...” Tất cả kế hoạch của Mặc Duy Chính chẳng qua là muốn gọt tròn Tiểu Bạch một chút, không ngờ tới tận lúc này Tiểu Bạch vẫn cứng cỏi như vậy.

“Tôi làm sao hả?” Tiểu Bạch xắn tay áo xóc cổ Mặc Duy Chính. Bạn Mặc kinh ngạc không thốt nên lời. Trên cánh tay Tiểu Bạch, mọi cơ bắp đều như đang thiêu đốt, Tiểu Bạch mắt lóe lên sáng rực: “Mang gian phu ra đây cho tôi!”

“Đâu ra thứ ấy chứ!” Mặc Duy Chính phản bác.

Tiểu Bạch chỉ vào chỗ chén tách trên bàn nói: “Anh tưởng tôi là đồ ngốc chác!”

Mặc Duy Chính tê cả người. Hắn vốn nghĩ kế hoạch của mình rất chu đáo, chặt chẽ, hoàn mỹ, chỉ là đã quên khuynh hướng bạo lực của Tiểu Bạch: “Cô buông tay ra đã.” Mặc Duy Chính có linh cảm không tốt tí nào.

Tiểu Bạch không những không buông tay, còn dùng sức ép chặt Mặc Duy Chính vào tường: “Nói! Dâm phụ đâu?!”

“Tiểu Bạch...” Mặc Duy Chính khó khăn lắm mới thốt nên lời. “Đây là hiểu lầm thôi, anh vì muốn kích thích em nên mới giả vờ cong...”

“Ha ha ha...” Tiểu Bạch ngửa mặt lên trời cười to. “Bị tôi tóm được thì nói mình không cong, vậy chứ GV là ai xem? Truyện tranh BL là ai đọc? Theo đuổi Tiểu Thụ là ai làm? Thuật ngữ chuyên ngành là ai nói hả?”

Tiểu Bạch cảm thấy toàn thân nhiệt huyết sôi trào, đến cả lúc xem GV cũng không hơn được. Tiểu Bạch tưởng mình chính là cún Xù đang cắn chân người không buông, sức lực dư thừa. Cún Xù năm xưa chịu khổ vô ích, Tiểu Bạch đời nay quyết không làm con cún bị bỏ rơi đâu!

“Anh...” Mặc Duy Chính không nói được gì.

Tiểu Bạch bẻ tay răng rắc: “Tổng giám đốc, anh có biết cún Xù của tôi chết thế nào không?”

“Chết thế nào cơ?” Mặc Duy Chính dù không tài nào hiểu nổi đường lối tư duy của Tiểu Bạch nhưng vẫn hỏi. Chuyện con cún chết thế nào thì có liên quan thì tới hắn?

“Là tại anh!” Tiểu Bạch càng thêm nặng tay.

“Anh? Sao lại liên quan đến anh?” Mặc Duy Chính vô cùng nghi hoặc.

Tiểu Bạch nghĩ ngợi, quả thực không liên quan gì đến tổng giám đốc hết.

“Chắc... Thì không trách anh, nhưng bản chất vấn đề là như nhau.”

“...” Mặc Duy Chính méo mặt rồi, là bản chất gì chứ?

“Tổng giám đốc! Anh biết sai chưa?” Tiểu Bạch ép cung.

“Anh đã làm gì nào?” Mặc Duy Chính tự biện hộ.

“Anh dứt tình với tôi”, Tiểu Bạch quát. “Anh lại dám dứt tình với tôi!”

“... Anh với em bắt đầu lúc nào vậy?” Mặc Duy Chính nghĩ, mặc dù bản thân hắn có tình ý với Tiểu Bạch, nhưng Tiểu Bạch cũng phải có tình ý với hắn thì mới thành được chứ?

Tiểu Bạch bị hồ to, thành ra thẹn quá hóa thù: “Anh với tôi còn chưa bắt đầu anh đã dứt tình với tôi!”

“...” Bọn Mặc gục hần, đây là tiếng người sao? Liếc mắt nhìn gương mặt đỏ bừng bừng của Tiểu Bạch, ai đó bèn hỏi: “Tiểu Bạch, em uống rượu đúng không?”

Bọn Bạch phả ra hơi rượu: “Hừ, tôi uống đấy!”

Bọn Mặc tuyệt vọng nhìn trời. Ôi, mẹ ơi!...

Bạn Bạch tổng một cú vào đầu tổng giám đốc: “Được rồi! Mặc Duy Chính, tôi nói cho anh biết, tôi thích anh! Cho nên tôi nhất định phải bẻ thẳng anh!”

“Cái gì? Tiểu Bạch, em thích... A...!!!”

Ở cửa quán bar, ông bà Mặc bốn mắt nhìn nhau: “Ông nói xem Duy Chính gọi chúng ta tới đây cùng chờ Tiểu Bạch, bảo chúng ta khuyên nó, giờ chúng ta đều bị đuổi ra ngoài, không có việc gì chứ?”

Ông Mặc đáp: “Chuyện của tụi trẻ, chúng ta không cần tham dự, cứ để chúng nó tự giải quyết được rồi.”

“Giải quyết thế nào cơ?” bà Mặc hỏi.

“... Hơi khó tưởng tượng.”

“Nếu Hoành Uyển không đồng ý thì phải làm sao?”

“... Dùng bạo lực giải quyết.”

Lã Vọng Thú đứng tựa ngoài cửa phòng nghe thanh âm bên trong vọng ra cùng tiếng kêu thảm thiết, mím cười nhún vai, nói rất diễn cảm: “Hỏi thế gian tình ái là chi, vô quýt dầy có móng tay nhọn, nhớ năm phần trăm của tôi đấy nhé!...”. Nói rồi liền mặc áo khoác, nhàn nhã đi ra ngoài.

Trên bầu trời đêm lễ Tình nhân, Cupid bất giác rung mình, đúng là rất hủ, cũng rất thẳng...

Ngoại truyện

Chuyện kể rằng... đó là sau khi Tiểu Bạch cùng tổng giám đốc bồi dưỡng gian tình được khá khá thời gian rồi...

Ngày hôm đó, lúc Tiểu Bạch rót nước Mặc Duy Chính giả bộ xem văn kiện như vô tình như hữu ý nói một câu: “Tiểu Bạch, hôm nay em có muốn qua nhà anh không?”

“Nhà anh?” Tiểu Bạch nói. “Đến nhà anh xem GV?”

“...” Mặc Duy Chính lại nói: “Không, chỉ hỏi em có muốn đi hay không.”

Tiểu Bạch đặt tách xuống: “Vậy anh muốn em đến nhà anh làm gì chứ?”

“Là đi... đi xem...” Giọng của Mặc Duy Chính càng lúc càng thấp.

Tiểu Bạch nhìn hẩn một hồi: “Xem chẳng phải cũng xem rồi?” Nhà rất lớn, rất xa xỉ, lẽ nào tổng giám đốc còn muốn chọc tức bạn?

“Xem rồi... Hỏi em có muốn ở lại không...”

“Ở cũng ở rồi mà”, Tiểu Bạch đáp, đặt chiếc ấm xuống bàn.

“Vậy ở cùng nhau có được không?!” Mặc Duy Chính rút cuộc cũng rống lên.

Tiểu Bạch tròn mắt, ngây người, cuối cùng hỏi một câu: “Tổng giám đốc, là anh đang muốn mời em với anh cùng H?”

Đã quyết định H, việc tiếp theo là phải tìm mua “đồ bảo hiểm”.

Thứ như vậy Tiểu Bạch không có, Mặc Duy Chính cũng không có.

Hết giờ, Tiểu Bạch ngồi vào xe Mặc Duy Chính, bắt đầu chiến dịch săn “áo mưa”.

Trung tâm thương mại? Không thể nào! Mặc Duy Chính xấu hổ lắm!

“Vậy siêu thị được rồi.” Tiểu Bạch chỉ vào siêu thị đối diện nói với Mặc Duy Chính. “Anh vào mua một đồng linh tinh, thêm một hộp “bảo hiểm”, sẽ không ai để ý đâu.”

Mặc Duy Chính bị sai vào siêu thị, mang theo một cái giỏ to thật to, lấy hết thứ này đến thứ khác, từ quầy thực phẩm sang thiết bị điện cũng không thấy bao cao su ở chỗ nào, ỉu xiu vác đồng đồ tạp pì lù ra tính tiền, thành linh bất gặp “thứ đó” đặt ngay trên quầy thuốc lá, song không có cách nào tự lấy, muốn nói với người bán hàng mà không biết phải làm sao, chỉ có thể giương mắt nhìn chăm chăm đầy trông đợi.

“Anh cần thêm gì nữa ạ?” Người bán hàng hỏi.

“Tôi...” Mặc Duy Chính nghẹn họng hồi lâu không cất nên lời, dằn mạnh cái giỏ. “Thanh toán!”

Ra khỏi siêu thị, Mặc Duy Chính khuôn đồ vào xe tổng cho Tiểu Bạch. Tiểu Bạch hỏi: “Cái kia đâu?”

Mặc Duy Chính nồng nàn nhìn Tiểu Bạch: “Tiểu Bạch, không cần được không? Anh chịu trách nhiệm...”

“Chịu trách nhiệm cái đầu anh ấy!” Tiểu Bạch “hừ” một tiếng. “Không may xảy ra chuyện, lẽ nào em phải treo cổ tự sát dưới quả dưa chuột của anh? Đời người nhiều khả năng như vậy, em cũng phải chừa cho mình đường lui chứ!”

“Chu Tiểu Bạch!” Mặc Duy Chính quát. “Cô với tôi đến nước này rồi còn dám nghĩ lung tung!”

Đi thêm một đoạn nữa, cuối cùng Tiểu Bạch chỉ vào ven đường nói: “Dừng, có máy bán hàng tự động! Vào đó mua đi.”

Mặc Duy Chính xuống xe, chậm rãi tiến về phía máy bán hàng tự động màu trắng ven đường, đang lấy tiền ra bỗng thấy hai người từ đâu đi lại. Mặc Duy Chính xấu hổ vô cùng, quay đầu giả vờ nhìn vu vơ.

Người vừa đi, hần bèn đưa tiền vào máy, bắt đầu chọn kích cỡ.

Kích cỡ?

Cái này còn phân biệt kích cỡ!

Mặc Duy Chính nhìn màn hình hiện ba loại: to - vừa - nhỏ. Xong rồi!

Bản thân hần là loại nào chứ?

Bỏ đi, mỗi loại lấy một cái!

Mặc Duy Chính mới chọn một cỡ, bên đường lại có mấy em đáng dấp học sinh trung học đi qua, nhìn Mặc Duy Chính đồ mặc mưa áo mưa, khinh bỉ liếc một cái, thấp giọng nói: “Thô tục!”

Mặc Duy Chính xấu hổ đến mức muốn độn thổ, giải thích cũng khó, mà giải thích cái gì mới được, đành cúi đầu tiếp tục chọn.

Mua bao xong, vạn sự sẵn sàng, chỉ thiếu H mà thôi.

Ăn cơm xong, về tới nhà Mặc Duy Chính, Mặc Duy Chính rót nước cho Tiểu Bạch, sau đó không biết phải nói gì, không khí một mảnh tĩnh mịch.

Tiểu Bạch cũng thấy có chút ngại ngùng, cân nhắc nói: “Lúc này... không thích hợp H, xem ti vi trước đã.”

“Phải... phải... Xem ti vi.” Mặc Duy Chính cũng ngồi xuống.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Tiểu Bạch mệt rũ, Mặc Duy Chính cũng mệt rũ, nhưng đôi bên không ai dám mặt dày mở miệng.

Lúc này ai mở miệng, người đó là đồ háo sắc!

Tiểu Bạch tự nhéo vào đùi, nhin xuống.

Mặc Duy Chính cắn môi, cố nén!

Có điều Tiểu Bạch đối với chuyện đó vốn cũng không đặc biệt chờ mong, nên dẫu có nhin cũng là nhin được dễ dàng thoải mái, coi như tạm ổn. Mặc Duy Chính đương nhiên không giống, rất

cuộc không dẫn được nói: “Tiểu Bạch, đi tắm nhé?”

“A!” Tiểu Bạch thấy tổng giám đốc lên tiếng trước, đắc thắng chỉ vào hắn nói: “Anh không nhin được! Anh là đồ sói háo sắc!”

Tổng giám đốc méo mặt rồi.

“Anh kêu em đi tắm mà thôi...”

“Khụ...” Tiểu Bạch ho khan một tiếng.

“Anh đi tắm trước vậy.”

Chờ lúc Mặc Duy Chính vào tắm rồi, Tiểu Bạch lấy AV trong túi ra, bỏ vào đầu DVD, có người nói... muốn H trước hết xem AV để tạo không khí.

Hơn nữa... Tiểu Bạch cũng muốn xem phải H thế nào còn bắt chước!

“A...” Tiểu Bạch xem AV tự làm nhảm. “Cởi rồi... cởi rồi, cái kia... A! Tiến vào! A! Động rồi! A!”

Mặc Duy Chính đang tắm, nghe bên ngoài thanh âm có vẻ là lạ, vội mau mau chóng chóng tắm cho sạch rồi đi ra, liền thấy Tiểu Bạch ngồi trên giường cắn gối.

“Tiểu Bạch, em sao vậy?”

“Ừm...” Tiểu Bạch quay đầu nhìn Mặc Duy Chính chỉ vào ti vi nói. “Cái kia...”

Mặc Duy Chính nhìn lên, lập tức mặt đỏ tím đập rợn rợn, lại nhìn Tiểu Bạch đang cắn gối, liền nhào ngay tới... Làm sói cũng phải làm con sói hạ thủ nhanh nhất!

Sau đó... (Khụ... khụ...)

Cởi hết trong ngoài, trên dưới, Tiểu Bạch lại nhìn hắn chăm chăm, nhìn mãi không thôi. Mặc Duy Chính bị nhìn đến phát hoảng: “Sao thế?”

Tiểu Bạch nuốt nuốt nước miếng: “Dưa chuột rất rất thẳng...”

Mặc Duy Chính lấy ra ba loại “áo mưa”: “Muốn loại nào?”

Tiểu Bạch nhìn “áo mưa”, lại nhìn xuống dưới: “Cỡ nhỏ?”

Mặc Duy Chính bị đá kích trầm trọng, lấy ra một cái... cuối cùng nói với Tiểu Bạch: “Hình như không đúng...”

“Vậy cứ thử từng loại”, Tiểu Bạch nói.

Vấn đề “bảo hiểm” xong xuôi, lại phải chuyển sang hạng mục COME IN.

“A...” Chỉ nghe hét thảm một tiếng, Tiểu Bạch hai mắt đầm lệ nói: “Sớm biết thế này chọn cỡ nhỏ bốp lại một chút!” Giờ khắc này Tiểu Bạch liền nhớ tới hoa cúc, đoá cúc bao dung vạn vật.

Archimedes từng nói, cho tôi một bông hoa cúc, tôi sẽ bao dung toàn bộ thế giới⁽¹⁾.

(Archimedes: *phát khùng*, tôi không nói thế!)

Vậy mới nói, dưa chuột với hoa cúc mới là chân lý mà!

Sau đó là OOX, rồi XXOO.

Cuối cùng, Tiểu Bạch từ trong chăn thò đầu ra, thở hắt hắt một hơi, vỗ vỗ người đang cuộn tròn trong chăn: “Này... Cả nhà cùng là lần đầu tiên cả, đừng e thẹn nữa, ra đi nào!”